

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

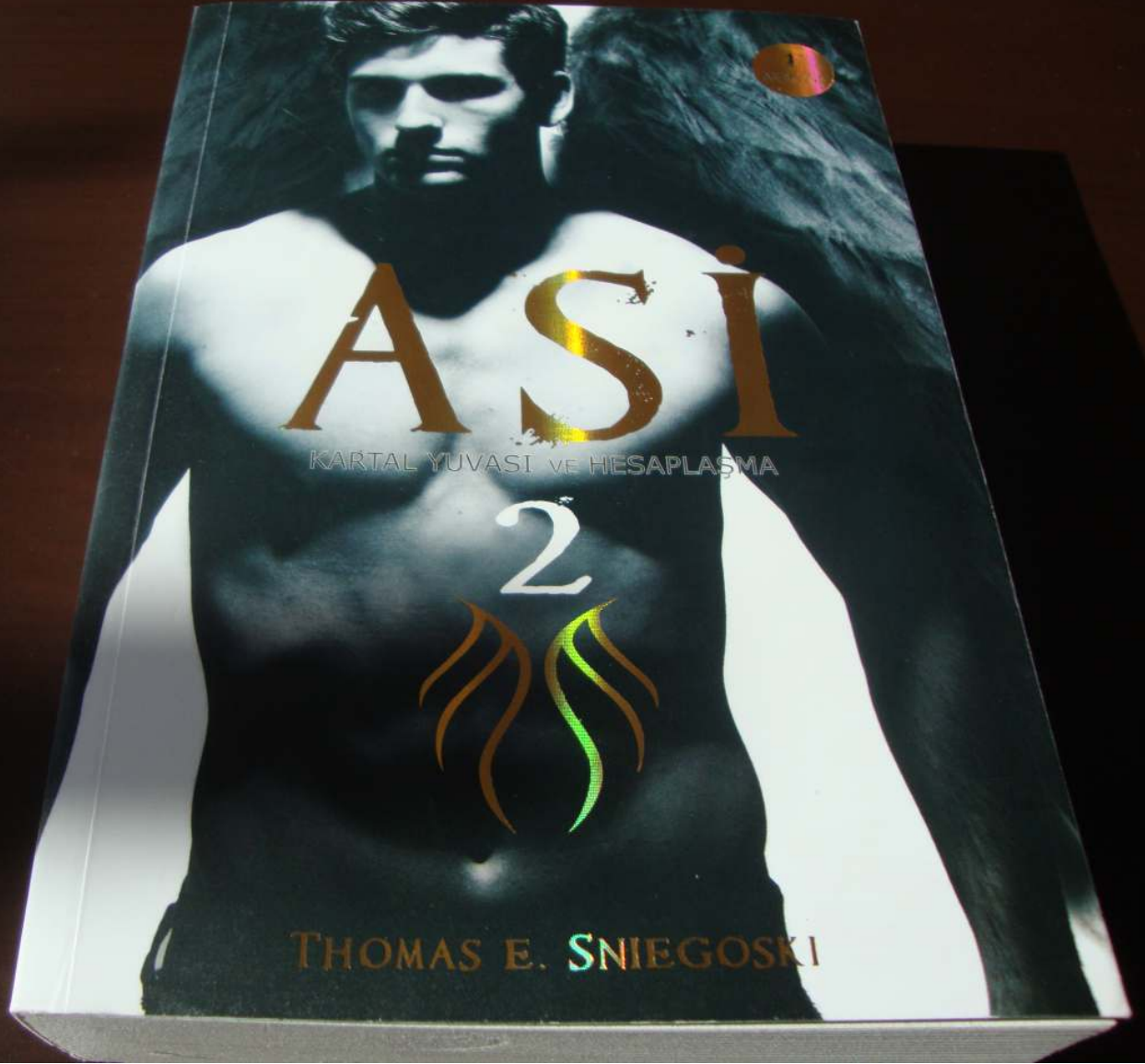
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASİ

KARTAL YUVASI ve HESAPLAŞMA

2

THOMAS E. SNIEGOSKI

İngilizceden Çeviren
Bilge Gündüz

ARTEMİS

BİRİNCİ KİTAP
KARTAL YUVASI

PROLOG

Yumurta, domuz jambonu ve kızarmış ekmekten oluşan sağlam kahvaltısının son lokmasını da esneyen ağzına tıkan Alastor, *hiç bitmiyor*, diye düşündü. Şiddetle geçirince geniş göğsü çiğnenmiş yiyecek parçalarıyla lekелendi ve yağlı kağıt tabağı yere, geriye yatmış deri koltuğunun yanına attı. Saat sabahın dokuzuydu ve düşmüş meleğin Bourbonnais, Illinois'daki evinin bodrumuna sakladığı şey, şimdiden ona seslenmeye başlamıştı.

Vızıldayan bir karasinek gibi, “*Alastor*,” diye fısıldıyordu. “Gel Alastor. Gel de neyi kenara attığına bir bak.”

Alastor, sesi duymazlıktan gelmeyi yeğledi. *Maymunlar, Reggie ve Katie genelde insanı eğlendirir*, diye düşünürken gözleri duvardaki saate takıldı. Uzaktan kumandayı aldı, önünde-

ki sehpanın üzerinde duran patates cipsi paketlerini ve pekerleme ambalajlarını ortalığa saçtı. Sabah programlarına dala-uzaklaştırmaya çalıştı.

"Savaştan önce -Sabahyıldızı'nın akıl çelici açıklamalarını dinlemeden önce- hayatın nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz? Hatırlıyor musun Alastor?"

"Kes!" dedi melek, tükürürcesine. Sosis kalınlığındaki partuklardan biriyle kumandanın tuşuna basarak sesi artırp kol- programı vardı: Dünya çapında tanınan şefler, programın su- nularının yardımıyla ağız sulandırıcı yemekler hazırlıyordu.

Reggie yere bir yumurta düşürünce, stüdyodaki seyirciler çilginca bir kahkaha patlattı. Alastor da kahkahalara katıldı. İnsan-maymunların tuhaf hareketleri onu büyülüyordu. Yara- tıcı, bu kırılgan yaratıkların ne kadar eğlendirici olduğundan söz etmeye zahmet etmiş olsaydı, Alastor hiçbir zaman Saba- hın Oğlu'na ittifak sözü vermezdi.

"Bir zamanlar ne olduğunu hatırla erdemli Alastor. Gel, eski ihtişamını hatırla."

Seyirciler yine gülünce Alastor küplere bindi. O ilkel mi- zah, hislerinin son zerrelerini kaçırmıştı.

"Lanet olsun, kes sesini!" diye haykırarak etli yumruğunu koltuğun yıpranmış kolçağına indirdi. "Sana dün de baktım, ondan önceki gün de. Şu anda seni görmeyi hiç istemiyorum."

Şef fırtından bir sülle çıkardı ve seyirciler takdirlerini onu al- kışlayarak gösterdi. Katie coşku duyuyormuş gibi yaparak bu leziz tatlının tarifinin nereden bulunabileceğini açıkladı. Alas- tor bu bilgileri not etmeyi düşündü ama mahzenden gelen fi- sılınlar dikkatini dağıtıyordu.

"Bir zamanlar nasıl biri olduğunu hatırlama fırsatı - güzel- liğini ve gücünü..."

Alastor iriyarı bedenini koltuktan kaldırdı, son yemeğinden kalma kırıntı yağmuru çöplerle kaplı zemine döküldü. "Hala güzelim, hala güçlüyüm," diye haykırdı, bu sırada bir görünüş önemli bir şey kaçırmamak için sabah programına dikmişti. Reg- gie ve Katie Şov ara verince yetişkin bezleriyle ilgili bir reklam çık- tı, melek de bütün dikkatini kendisiyle alay eden sese yöneltti.

"Sesini kesmen için ne yapmam gerek?" diye hırladı. Ceva- bın ne olacağını, cevabın her zaman ne olduğunu gayet iyi bi- liyordu.

"Bana bak," diye tısladı fısıltılar. "Bana bak ve birlikte ge- çirdiğimiz günleri hatırla."

Alastor tekrar televizyona döndü. Ekranda bir köpek maması reklamı vardı. Ufak bir çocuk, köpek yavrularıyla oynuyordu.

"Seni ne kadar sık görürsem göreyim, hiçbir zaman tatmin olmuyorsun," diye homurdanan düşmüş melek, dalgınca kö- pek mamasının tadının nasıl olabileceğini düşündü.

"Hiçbir zaman da olmayacağım. Bir zamanlar ne olduğu- muzu unutmama izin vermeyeceğim."

Alastor, "İstedğim şey bu olsa da mı?" diye sordu. Dikkatci Reggie ve Katie'yi takip edecek olan sohbet programının reklamındaydı. Programın konusu beşik ölümü olacaktı ve Alastor basit insan beyninin algılamayı bile başaramayacağı şeylerin gizli bilgisiyle gülümsedi. İstese, onlara bebeklerinin gecenin bir yarısı neden öldüğünü söyleyebilirdi. İstese.

"İsteklerinle ilgilenmiyorum," dedi bodrumdan gel ses. "Gel ve bana bak, yoksa sana gün boyunca işkence eder, gece olunca bile durmam."

Reggie ve Katie tekrar başlayınca, Alastor gözlerini eğlendirici görüntülerden ayırmak için bütün gücüyle çabaladı. "Şimdi gelip seninle vakit geçirirsem beni günün geri kalanında rahatsız etmeyecek misin?" diye sordu ve ayak sürüyerek mutfığa doğru gitti.

"Evet, gel ve bana bak."

Alastor mutfığa girdi, huzur verici sessizlik vaadine kapılmış halde mahzen kapısına doğru atılırken içine zorlukla nefes çekti.

"Biraz huzur için ne olsa yaparım," diye hırladı. Aklından, günün geri kalanında televizyonda neler izleyeceğinin planını yapıyordu.

Üzerindeki eşofman altı, göbeğinin altına kaymaya başladı ve Alastor eşofmanın elastik belini, öne çıkan göbeğinin üzerine çekmek için aşağı uzandı.

Alastor kapının kolunu tutup çevirirken, kapının ardından gelen sinir bozucu ses, "Huzur. Cenner'ten düştüğümüzden

beri ulaşılması imkansız bir hedef, bir daha oradaki mutluluğu tadabileceğimizi mi sanıyorsun?" diye sordu. Alastor mahzen kapısını açınca, aşağıdan gelen nemli soğuk yüzüne çarptı.

"Ben kendi huzurumu buldum," dedi Alastor sertçe. Tırabzana yaslanarak ağırlığını protesto edercesine gıcırdayan ahşap merdivenlerden dikkatle indi. "Cenner'te tatığım huzurun aynısı mı? Hayır. Bir daha öyle bir şey göremeyeceğimi biliyorum."

Merdivenlerin dibinde durup etrafına bakındı, insan olarak yaşamaya karar verişinden bu yana, geçen yıllarda topladığı malları inceledi. Burada birçok evi dolduracak kadar mobilya, kutu kutu kitaplar, giysiler ve mutfak eşyaları, aletler, tenekeler dolusu boya, üç çim biçme makinesi, hala kutularında duran en az dört televizyon ve gözden uzağa kaldırılmış daha birçok şey vardı.

Alastor, seçimini yaptığı zamanı hatırladı. Güçler, meleğin peşindeydi ve onu bulmalarının an meselesi olduğunu biliyordu. Her şey hayatta kalmak içindi, Alastor da akla hayale sığmayan bir şey yapmıştı.

Odadaki sinsi ses, "Bu ikinci düşüşündü," diyerek onu geçmişti kopardı. "Bağımızı koparmaya çalıştığın zaman."

Alastor sıkıntısının kaynağı sese doğru atılırken terlikli ayaklarını serin, beton zemine sürttü. Çok eski bir çalışma masasının etrafından dikkatle dolandı. "Başka yolu yoktu," dedi ve tenekeden yapılma eski oyuncaklarla dolu tahta bir süt kasasının üzerinden atlarken, neredeyse dengesini kaybediyordu. "Ya

öyle yapacak, ya ölecektim." Düşmüş melek katlanır bir yatağa tutunarak dengesini buldu ve ona işkence eden şeye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Belki de daha çok kendisini inandırmak için, tekrar, "Başka seçeneğim yoktu," dedi. "Sana kaç kez söylemem gerek?"

Kendisini tanımlayan her şeyi savaş sırasında kaybetmişti. Alastor kendi cinsine mensup olan başkalarıyla Dünya'ya kaçmış, korku verici Güçler de peşlerinden gelmişti. Alastor sayısız asırdır gezegende amaçsızca dolaşıyor, onu cezalandırmak isteyenlerden saklanıyordu. Neredeyse vazgeçip kaderini kabullenmeye karar verecekken aklına bir fikir gelmişti: Yerlilerin arasında saklanacaktı. Onlardan biri olacak, kendisini Cennet'e ait bir varlık olarak tanımlayan her şeyden vazgeçecekti.

Kusursuz bir plandı. Alastor meleklerle özgü özelliklerinden vazgeçip etrafını insanlara özgü şeylerle donatarak kendisini takip eden Güçler'in, kokusunu almalarına engel olmayı umuyordu. Melek bodrumun diğer tarafına baktığında, duvara yaslanmış olan aynadaki yansımasını gördü.

"Şu haline bak," dedi yakından gelen, küçümsemeyle dolu olan ses. "Ne hale geldiğine bak."

Alastor hastalık derecesinde şişmandı ama bu taktığı maskenin bir parçasıydı. "Neden böyle olmam gerektiğini sana açıkladım," dedi gözlerini aynadan ayırmayan melek.

Melek bin yıl boyunca insanlık kavramını tiksindirici bulmuş, sonra onlardan birine dönüşmenin ne kadar kolay oldu-

ğunu -insan rolüne ne kadar kolayca büründüğünü- fark ederek şoka uğramış, bu deneyimi çoğu zaman hayli hoşnut edici bulmuştu. Alastor özellikle yemek yemeye ve televizyon izlemeye bağımlılık geliştirmişti.

Düşmüş melek aynadan gözlerini kaçırdı, garip görünüşü birden asabını bozmuştu. "Sana başka yolu yoktu diyorum." Bodrumda ilerlemeye devam ederek çilesinin kaynağına yaklaştı.

"Buradayım," diye bağırdı. Ardından güçlükle hırıltılı nefesler alarak duvara çivilenmiş büyük, ahşap bir masanın önünde durdu. İş tezgahının üstü temizlenmişti, burası odadaki dağınık olmayan tek yüzeydi ve üzerinde uzun, karton bir kutu vardı. Ses, kulaklarını gıcıklayan ısıksı bir fısıltıyla, "Beni özledin mi?" diye sordu.

Alastor sırtındaki yaraların kalın, pamuklu sweatshirt'ünün altında yanmaya, kaşınmaya başladığını hissetti. Kaşınrı önce hafifti ama sonra öylesine arttı ki Alastor buna son verebilmek için sırtındaki deriyi kazıyabilmeyi diler oldu. Masanın iki ucunu kavrayıp sıktı.

"Tabii özlüyorum. Ama..."

"Beni geri al," diye tıslayarak emir verdi ses. "Bizi yeniden bir bütün haline getir. Hiçbir zaman böyle olmamalıydı."

Düşmüş melek başını kederle salladı. Yüzündeki ve boynundaki etler, bastırıldığı duygularla dalgalanıyordu. "Böyle yaparsam mahvolacağıma hiç şüphe yok," derken, gözyaşlarını tutmak için mücadele etti.

Geçmişinden kalan nesneleri saklayan kutunun kapakları na uzandı ve onları birbirinden ayırdı. Omuz başlarındaki yaraları, dikkatini çekmek için haykırıyordu.

"Ama tekrar birlikte oluruz," diye dil döktü kutudan gelen ses. "Olmamız gerektiği gibi."

Alastor onları rutubetten korumak için plastik örtülere sarıyordu. Her baktığında yaptığı gibi içini çekti, fedakarlığının ne kadar büyük olduğunu hep unutuyordu.

"Bana bak," dedi kutunun içindeki ses.

"Baktım," dedi Alastor yavaşça. "Ve her zamanki gibi, içim büyük bir üzüntüyle dolu."

"Çıkar beni," diye emir verdi ses. "Bana bak ve hatırla."

Alastor kendini sesin istediği şeyi yaparken buldu. Plastik örtüyü geriye çekerek kutunun içindekini ortaya çıkardı. Bedenini, onu maymunlardan ayıran şeyin son kalıntısından da koparıken duyduğu acıyı hatırladı. Eylemin kendisi kadar, kararı almak da acılı olmuştu.

İnsan olmak için, birbirlerinden ayrılmaları gerekmişti.

Alastor kesilmiş kanatlarına kederle baktı. Onlar olmayınca, insan rolüne bürünmenin daha kolay olacağını düşünmüştü ve onları kesmek gerçekten de işe yaramıştı ama bunlar, kanatları onunla konuşmaya başlamadan önceydi.

Düşmüş melek, titreyen eliyle kanatların tüylü, yumuşak yüzeyini nazikçe okşayınca, hafif bir çürüme kokusu yükseldi. Kanatların onunla gerçekten iletişim kurmasının imkansız ol-

duğunu biliyor, bu tuhaflığı, insan olma teşebbüsünün olumsuz bir yan etkisi olarak görüyordu. Benzer durumları gösteren sohbet programları izlemişti. Bir uzmana görünse, adam onun sanılara kapıldığını söylerdi. Alastor gülümsedi. İnsan ve deli olmak hayal etmediği kadar büyük bir başarıya ulaşmıştı.

"Tak bizi," diye fısıldadı kanatlar, akıl çelici bir sesle. "Üzerindeki o iğrenç kabuğu at ve bizi tekrar tak."

Alastor örtüyü tekrar kapatmaya başladı.

Kanatlar panik dolu bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordular.

Alastor, "İstedığınızı yaptım," diyerek hayaline karşılık verdi ve plastik örtüleri uçmasına yarayan kesik uzuvların üzerine örtme işini sürdürdü. "Bundan fazlasını yapamam."

Alastor kutuyu kapatmaya başlarken kanatlar, "Lütfen," diye yalvardı.

Bedeni suçlulukla sarsılan Alastor yakarış dolu sesleri duymazdan geldi. "Üzgünüm," demeyi başarabildi.

Melek kutuyu kapattı ve çabucak geri çekildi, karşı çıkan sesleri duymak için kulak kabarttı ama ses gelmedi. Belki de sonunda anlaşmalarına uygun davranıyorlardı. Alastor koltuğuna, televizyona ve büyükçe bir dilim turtaya ulaşma özlemiy-le masaya arkasını döndü. Gülümsedi. Turta olunca her şeyin daha iyi olması ne kadar tuhaftı.

Aniden bir kahakha sesi yükseldi, sanki dört bir yanından gelir gibiydi.

Sesin sertliğinden irkilen Alastor hızla arkasını döndü. Gözleri hemen kutuya dikildi ama içinden bir ses, kahkahanın kutudan gelmediğini söylüyordu. Psikoza başka bir şekilde mi ortaya çıkmıştı, yoksa Alastor artık yalnız değil miydi? Melek, önündeki dağınık bodrumu gözleriyle tararken aklı harıl harıl çalışmaya başladı.

Mahzen tavanındaki borulara asılı paltolardan oluşan perdenin arkasından, üzerinde kızıl bir zırhla bir şekil çıktı. Alastor içini çekti. Böyle bir şey mümkün müydü? O kırmızılı hayaleti hastalıklı düşünceleri mi yaratmıştı? Böylesi de kendine işkence etmesinin başka bir yolu muydu?

Ama sonra şekil, zırhlı eliyle işaret ederek konuştu. "Saklanmaya, o güzel melek kokunu insan kokusuyla örtmeye çalışıyorsun." Kızıl şekil, miğferli başını salladı ve maskesinin altından tuhaf bir tıkırtı sesi geldi. "Büyü yapmıyorsun, kanatlarını kesip atıyorsun," diyen şekil, zırhlı ellerinden biriyle havayı keser gibi yaptı.

Alastor, kelimeleri şişko ağzından zorlukla çıkararak karga gibi bir sesle, "Güçler..." dedi. "Sen Güçler'e hizmet ediyorsun."

Önündeki kan rengi zırha bürünmüş şekil, başıyla onu onaylamadan önce bile cevabı biliyordu. Biliyordu çünkü çok uzun zamandır kullanılmamaktan zayıflamış olan duyuları devreye girmiş ve Cennet'in en saldırgan ordusunun kan dökmekten kaynaklanan o ekşi kokusu burun deliklerine dolmuştu.

"Benim için mi geldin?"

Yaratık yine başını salladı.

Alastor, Güçler'in temsilcisini inceledi ve bir parçası düşmanını süsleyen o korku verici metal giysinin güzelliğine hayran kaldı. Zırha Cennet'in elleri biçim vermişti, buna şüphe yoktu. Mahzendeki tek ampulden yayılan zayıf ışık, metal tenin karmaşık ayrıntılarının üzerinde yavaşça oynayıyordu. Alastor, çok geride kalmış günleri, kılıcının altında can veren kardeşlerini, gözden düşüşünü hatırladı.

Düşmüş melek paniğe teslim oldu. Ölmek istemiyordu. İçinde bir güç pırıltısı, Sabahın Oğlu'nun yanında savaştığından beri kullanmadığı melekse bir öfke kıvılcımı buldu. Kafasında bir balta canlandırdı ve onu gerçek dünyaya taşımaya çalıştı.

Avcunda cennet ateşinin kıvılcımı parladı ve Alastor haykurmaya başladı. O kadar uzun zaman olmuştu ki ateş onu yakıyordu. Teni, bir insan tenine dönüşmüştü. Cennet ateşi o nazik teni tüketmeye başladı. Bodrum, yanan etin kokusuyla dolu ve düşmüş melek sapkınca aç olduğunu, şiş midesinin beslenmek için guruldamaya başladığını hissetti.

Aklın gözüyle, gördüğü silaha yoğunlaşmaya çalıştı, savaşta salladığına benzer bir savaş baltası. Kömürleşen elindeki alevler şekil almaya başladı ve Alastor, kendisini neredeyse insan kılan planı yaptığından beri hissetmediği türden bir iyimserlik dalgası hissetti. Korku verici baltayı kendine saldıran kişiye doğru savurdu.

Kırmızı şekil kırkırdadı. Yüzünü saklayan maskenin ardından gelen ses, kulağa tuhaf ve tekinsiz geldi.

"Seni eğlendiriyor muyum Güçler ordusunun kölesi?" diye soran Alastor, yanık elindeki zonklamayı bastırmaya çalıştı. "Baltam kelleni omuzlarının üzerinden ayırdığında ne kadar komik olduğumu göreceğiz."

Zırhlı savaşçı yeniden güldü. Alastor'a deli bir çocuğu hatırlatıyordu. Mahzende birbirlerine bakmayı sürdürdüler. Cennet ateşi hala düşmüş meleğin güçsüz elinde yanıyordu. Kolunun soluk, pelte gibi derisi kabarmaya, için için yanmaya başladı. Acı çok şiddetliydi ama Alastor'ın odaklanmasına yardım ediyordu.

Kırmızı zırhlı dehşet, bodrumun dağınıklığını inceledikten sonra gözlerini yeniden Alastor'a çevirdi ve "Her şeyden bunun için mi vazgeçtin?" diye sordu.

Miğferin içindeki gözler dikkatliydi, buzdan hançerler gibi Alastor'ın içine işliyorlardı. Güçlerin hizmetkarı, başını yavaşça, tiksintiyle salladı.

Yaptığı küçümseyici hareket yalnızca Alastor'ın öfkesinin daha da alevlenmesine sebep oldu. *Bu alçak hizmetkar bana ne cüretle tepeden bakar? Yaptığım fedakarlığın nasıl bir cesaret ve güç gerektirdiğini fark etmiyor mu?*

Alastor içinin derinliklerinden, uzun zamandır aktif olmayan meleksele yeteneklerinin son zerrelerini çıkardı. Hiddetle haykırdı ve devasa gövdesiyle bodrumun karşı tarafına atılarak toparladığı eşyalarını sağa sola dağıttı. Ateşten savaş baltasını

başının üzerine kaldırıp düşmanını ikiye bölmeye hazırlandı. Alev alev balta aşağı savrulurken tavanındaki borulardan sarkan paltolarla montların arasından geçti ve yıkıcı yoluna devam ederek tencerelerle, tavalarla dolu küflü bir karton kutuya çarptı.

Düşmüş melek arkasını döndü, yanan balta hala kararmış elindeydi. Alev alev yanan silah, içinde mektuplarla vergi kayıtları olan bir kutuyu paramparça ederek yanan kağıt parçalarının havaya yükselmesine ve sonra da Alastor'ın üzerine yanan kar gibi yağmasına sebep oldu. Ama saldırısının vahşiliğine rağmen, silah henüz hedefini bulamamıştı.

Alastor yanan çerçöpün arasından mahzeni tarayarak düşmanını aradı, silahını tekrar savurmak üzere hazır tutuyordu. Zırhlı adamın iş tezgahının önünde durduğunu, kızıl eldivenini, içinde değerli kanatları olan kutunun üzerine koymuş olduğunu gördü.

"Canın ne kadar yandı Alastor?" diye sordu işgalci. "Gerçekte olduğun kişiyi katletmenin acısı ne kadar büyüktü?"

Alastor, o güzelim kanatlarını sırtından keserken duyduğu çığlık çığlığa ızdırabı yeniden yaşadı. İlk kanadını kestikten sonra nasıl kendinden geçtiğini, bilincini kazandığında diğerini de nasıl hallettiğini hatırladı. Acı çok büyük olmuştu ama Yaratıcı'ya ettiği ihanetin acısından daha büyük değildi.

Zırhlı yaratığı kanatlarının yakınında görmek, Alastor'ın öfkesini iyice delirtici hale getirdi. Öfkesine hakim olamayan Alastor kendisini şekle doğru fırlattı ve cüssesinden beklenme-

yecek bir hızla hareket ederken açık ağzından aç bir şahininki-
ni andıran bir haykırış yükseldi. Alev alev baltayı başının üze-
rine kaldırdı ama davetsiz misafir, beklenmeyen bir şey yapar-
ak saldırısını karşılamak için öne çıktı. Savaşçı çabucak vah-
şice bir darbe indirdi ve yine aynı hızla düşmüş meleğin yo-
lundan çekildi.

Alastor'un savrulurken çarptığı uzun, ahşap iş tezgahı, granit
duvardan ayrıldı. Kutu düştü ve Alastor onun açılışını, içinde-
kilerin yere saçılışını izledikten sonra yavaşça saldırgana dön-
dü. Zırhlı işgalci hiç kıpırdamadan duruyor ve soğuk, yırtıcı
bir bakışla onu izliyordu.

Alastor'un göğsünde korkunç bir uyuşma hissi ortaya çık-
tı ve bütün uzuvlarına yayılmaya başladı. Ardından insanlığın
tatlı bağımlılıklarıyla tohuma kaçmış olan bedenine baktı ve
göğsünün orta yerinden süslü bir bıçağın kabzasının çıktığını
gördü. Gücü birden onu terk etti ve Alastor ateşten baltanın
elinden düşerek yere çarpmadan önce bir ışık parlamasıyla yok
oluşunu çaresizlikle izledi.

"Sen... Bana ne yaptın?"

Korku verici şekil, metalden omuzlarını silkti. "Bıçağın me-
taline işlenmiş küçük, güzel semboller," derken, aynı sembol-
leri parmağıyla havaya çizdi. "Gücü yok eden, seni öldürmeyi
kolaylaştıracak semboller."

Bacakları artık devasa kütesini taşıyamayan Alastor, öne tö-
kezleyerek kanatlarının üzerine kapaklandı ve ezici bir kayıp

hissine boğuldu. Ardından bedeninin döndürüldüğünü hissetti
ve aşağıdan, üzerine binmiş rahatsız edici yüze baktı.

Alastor, "Nasıl?.." diye geveledi. Bıçağın metal kısmına oyul-
muş büyü, konuşma yetisini bile erkiliyordu.

Ona saldıran şekil aşağı uzandı ve Alastor'un bedeninin orta
yerine saplanmış bıçağı tuttu.

"Nasıl?" diye soldu saldırgan, kabzayı kavrayarak.

"Beni... Beni nasıl buldun?" dedi Alastor nefes nefese.

Tepesinde dikilen şekil yine gülmeye, deli bir çocuğun çık-
racağı türden korkunç bir ses çıkarmaya başladı. "Seni bulmak
mı?" diye tekrarlayarak bıçağa baskı uyguladı, düşmüş meleğin
etini ve kemiğini keserek aşağı indirdi. Tırtıklı kesiği tamamladı,
sonra bıçağı çıkarıp zırhının katmanlarının altında bir yere koy-
du. "Seni bulmamıza gerek kalmadı," diyen Güçler'in hizmet-
karı, iki elinin parmaklarını birden yaranın içine soktu. "Ne-
rede olduğunu baştan beri biliyorduk."

Alastor kaçınılmaz kaderini görmemek için gözlerini kapat-
tı, bütün dikkatini kalbinin yayılım ateşi andıran çarpışına yö-
neltti. Böylesi, ona uçmanın, havayı döven güzel kanatlarının
sesini hatırlattı.

Sonra ölümün kızıla bürünmüş yüzü, hala çarpmaktaki kal-
bini göğsünden koparıp aldı ve Alastor'un muhafaza etmek için
o kadar çok fedakarlıkta bulunduğu şey ondan çalındı.

BİRİNCİ BÖLÜM

“Siparişinizi alabilir miyim?” diye sordu sarışın, atkuyruklu, güzel kız. Gülümserken ağzı kulaklarına varıyordu.

Aaron Corbet daldığı düşüncelerden sıyrılıp dikkatini kızın arkasındaki mönü tahtasına vermeye çalıştı. “Şey, tabii, teşekkürler,” dedi, günlerdir olduğu gibi yine hamburger siparişi vermeye hazırlanarak. Saatlerce araba kullanmaktan gözleri yanıyor, mönüyü zar zor okuyordu. “Peynirli bir Whopper ve dört büyük patates kızartması alayım.”

Aaron dört patatesin Camael’in yemek bağımlılığını gidermeye yeteceğini umuyordu. Melek daha birkaç gün önce Cennet yaratıklarının yemek yemeye ihtiyaç duymadığını övüne övüne anlatmış ama tüm havası, ağzına bir patates kızartma-

sı atana kadar sürmüştü. *Patates kızartması bağımlısı bir melek*, dedi Aaron içinden. Başını alaycı bir tavırla salladı. *Kimin aklına gelir?*

Öte yandan Aaron’ın hayatındaki akıl almaz değişimi de kimse tahmin edemezdi. Aaron siparişini beklerken, başına gelenleri düşündü. Melek Camael, Aaron bir Nefilim olarak doğduğunu öğrendiğinden beri ona yol gösteriyordu. Aaron tüm bunların ilk anda kendisine ne kadar inanılmaz geldiğini hatırlıyordu. İnsan bir kadınla bir meleğin melez çocuğu olmak da ne demekti? Aaron aklını yitirdiğini sanmıştı. Derken sevdiği insanlar birer birer ölmeye başlayınca, çok daha önemli şeylerin tehlikede olduğunu anlamıştı.

Tezgaha arkasını dönüp salona baktı. Aaron’un dikkatini, genç bir çift ve dört yaşından büyük olmayan çocukları çekti. Çocuk, büyük ihtimalle mönüsünden kazandığı mavi bir topaçla oynuyordu. Aaron’ın aklı hemen Stevie’ye gitti. Üvey kardeşini düşününce, yine içi içini yemeye başladı. Onu son gördüğü anı gözlerinin önüne getirdi. Yedi yaşındaki otistik çocuk, meleklerin pençesinde kendi evinden zorla götürülmüştü. Bunu yapan, Güçler denen canı melek ordusuydu. Güçler, Aaron’ın ölmesini istiyordu. Aaron sadece bir Nefilim değil, aynı zamanda düşmüş meleklerle kurtuluş müjdeleyen bin yıllık bir kehanetin işaret ettiği kişiydi.

Bunları kabullenmek hiç kolay olmamıştı ama Aaron hiç istemese de hayatın ona dayattığı acı sürprizlerle yaşamak zorunda

kalmıştı. Camael, yaşanan her şeyin daha Aaron doğmadan çok çok önce belirlenen bir kaderin parçası olduğunu söylüyordu.

Çocuk, topacı hızla döndürmeyi başarınca, anne babası sevinçle onu alkışladı.

Kehanet, Cennet'teki Büyük Savaş'tan beri dünyada saklanan meleklerin affını Aaron gibi birinin sağlayacağını, düşmüş melekleri yeniden Tanrı katına kavuşturacak kişinin de o olduğunu söylüyordu. Lynn-Massachusettsli, on sekiz yaşındaki öksüz bir çocuk için ağır bir sorumluluktan bu ama kendi kaderi için kime itiraz edecekti?

Topaç masadan yere uçunca çocuk telaşla haykırdı. Aaron'ın zihnine yine kötü anılar dolmuştu. Zorla götürülürken, kardeşi de böyle haykırmıştı. "Onu yanımda tutacağım," demişti Güçlerin Lideri Verchiel, zavallı çocuktan bir evcil hayvanmış gibi bahsederek. Aaron dişlerini sıktı. Belki gerçekten de bir kurtarıcıydı ama kardeşini bulmak kadar istediği bir şey yoktu. Stevie yine güvende olana kadar diğer her şey beklemek zorundaydı.

Anne babası kayıp oyuncacı ararken, çocuk avaz avaz bağırıyordu. Dizlerinin üstünde zemini tarayan baba, topacı başka bir masanın altında bularak çocuğun ızdırabına son verdi. Çocuk, daha gözleri kurumadan gülmeye başladı. *Keşke bana düşen de bu kadar kolay olsa*, diye geçirdi içinden Aaron.

"Ketçap ister misiniz?" dedi bir ses yakınlardan. Aaron, o gece daha ne kadar yol gideceklerini düşünmekle meşguldü. Çok yorulmuştu. Bir an aklından Camael'e araba kullanmayı

öğretmek geçti ama trafikte yaşanacak bir sürüşmede, meleğin diğer sürücüyü ateşten kılıcıyla ikiye bölmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Aaron omzunda bir el hissedince arkasına döndü ve atkuyruklu, ağzı kulaklarına varan kızın gülümseyerek ona yemek paketlerini uzattığını gördü. "Ketçap?" diye sordu kız yine.

"Bana mı demiştiniz?" dedi Aaron utanarak. Paketleri aldı. "Kusura bakmayın. Bütün gün araba kullandığım için biraz yorgunum ve..."

Aaron donakaldı. Üvey annesi olsa o hissi, *biri mezarımın üzerinde yürüyormuş gibi*, diye tarif ederdi. Aaron onun tuhaf batıl inançlarına hiçbir zaman anlam verememişti ama nendense o ifade aklından hiç çıkmamıştı. Verchiel'in acımasızca katlettiği, onu evlat edinen annesiyle babasını çok özlüyordu. Yerinde duramıyor, hiç olmazsa bir an önce kardeşini bulmak istiyordu. Tezgaha dayanıp salona bakınca, bir adamın telaşla arka kapıdan çıktığını gördü. İki kişi de adamı takip ediyordu.

On sekizinci yaş gününden beri onun bir parçası olan melek yanı birden harekete geçti ve bir insanı aşan algıları ayağa kalktı. Bir şey, dikkatini restorandan çıkan adama çekiyordu. Ağır yağ ve et kokularına rağmen Aaron'ın burnuna yoğun bir baharat ve kan kokusu geldi.

Kıza kibarca teşekkür ederek restorandan çıktı ve otoparkın arka kısmındaki metalik mavi Toyota Corolla'sına koştu. Hevesle bekleyen köpeğinin arka camdan baktığını görebiliyor-

du. Aaron arabaya ulaşınca Gabriel neşeyle havlamaya başladı. Onu, sahibinden çok meleklerin gelişi ilgilendiriyordu.

"Neden bu kadar sürdü?" dedi köpek, Aaron paketleri sürü. "Hiç gelmeyeceksin sandım."

Hayvan sesleri de dahil her tür dili anlama yeteneği Aaron'ın melek yanından gelen becerilerden biriydi. Bu yetenek, Gabriel söz konusu olduğunda hem bir hediye hem de bir lanet olabiliyordu. "Açlıktan öldüm Aaron," dedi Labrador sabırsızca. Paketlerden birinden, bir Labrador'un hiç dinmez gibi görünen açlığını bastırabilecek bir şey çıkacağını umuyordu.

Gabriel konuşmayı da çok seviyordu ve bir araba kazasından sonra Aaron'ın onu kurtarmak için melek güçlerini kullanmasıyla köpeğin zekası keskinleşmiş, ne zaman ne söyleyeceğini kestirmek imkansızlaşmıştı. Aaron onu her şeyden çok seviyordu ama arada sırada onun sadece bir köpek olmasını da istiyordu. "Bir şeyler yesem çok iyi olurdu," dedi Gabriel arka koltuktan, dudaklarını yalayarak.

"Sonra Gabe," dedi Aaron, ön koltukta oturan irikıyım adama bakarak. "Şimdi Camael'le konuşmam gerekiyor." Meleğin onu görmezden gelmesi Aaron'ı durduramadı. "Restoranda galiba üç melek vardı. Arka kapıdan..."

Camael ağır ağır ona dönerek mavi gözlerini açtı. "İkisi Güçler'den. Üçüncüsü düşmüş bir melek." Gümüşü andıran kır saçlarını arkaya atarak havayı kokladı. "Cheribum ordsundan olmalı. Park ettiğimizden beri onların farkındayım."

"Buna rağmen bir şey söylemeye gerek görmedin mi?" diye sordu Aaron kızarak. "Beklediğimiz fırsat bu olabilir. Belki Stevie'nin yerini biliyorlardır."

Melek ona ifadesiz bir yüzle baktı. Anlaşılan Aaron'ın küçük kardeşinin durumu, Camael'in zihnini pek meşgul etmiyordu. Camael sadece kehanetin yerine gelmesiyle ve düşmüş meleklerin gizemli cenneti Aerie'yi bulmakla ilgileniyordu.

"Peşlerine düşmeliyiz," diye bastırdı Aaron. "Maine'den ayrıldığımızdan beri ilk kez meleklerle temas kuruyoruz."

Gabriel başını ön koltukların arasına soktu. "O zaman önce mutlaka yemek yemeliyiz. Değil mi Camael?" Gözü, koltukta bekleyen paketlerdeydi. "Boş mideyle melek peşinde koşulmaz. Hep söylerim." El freninin üzerine salya akıtmaya başlamıştı.

Camael ıslanmamak için elini çekip Gabriel'e baktı. "Benim yemem gerekmiyor," diye homurdandı. Görünüşe bakılırsa, patates kızartması alışkanlığı konusunda son derece alıngandı.

Aaron arka kapıyı açıp köpeğine inmesini işaret etti. "Haydi," dedi ikisine birden. "Acele edelim, yoksa onları kaybedeceğiz."

"Gitmeden biraz patates yiyebilir miyim?" diye sordu Gabriel, yere atlarken. "Dönene kadar beni biraz tutar hiç olmazsa."

Aaron köpeğini duymazlıktan geldi ve bir an önce yola çıkmak için kapıyı kapattı.

"Sence böylesi akıllıca olur mu?" diye sordu Camael, arabadan inerken. "Dikkatleri üstümüze çekmiş olmaz mıyız?"

Aaron, meleklerle yüz yüze gelmenin risk taşıdığını biliyor-
du ama Stevie'yi bulmak için bazı tehlikeleri göze almak zorun-
daydılar. "Güçler, Verchiel'in kontrolünde. Stevie'yi kaçıran da
o," dedi Aaron, meleğin onu anlayacağını umarak, "Bu melek-
lerin neler bildiğini öğrenemezsem, kendimi asla affedemem."

Camael her zamanki sakinliğiyle ceketinin düğmelerini ilik-
leyerek arabanın önünden dolaştı. "Sonumuz ölüm olabilir."
"Bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Aaron. Hiç duraksama-
dan arkasını döndü ve restoranın arkasındaki sık ormana doğ-
ru uzaklaşan melek kokularının peşine düştü.

Verchiel, dikkatini dağıtmak için ne kadar uğraşsa da Aziz At-
hanasius Yetimhanesi'ndeki sınıfa, tutsağın tutulduğu yere doğ-
ru çekiliyordu.

Odadaki gölgelerin içinde duran melek hapishanesinin için-
de uyur taklidi yapan, kıvrılıp yatmış şekle baktı ve demirden
basit bir kafesin öyle büyük bir kötülüğü, içinde nasıl tutabil-
diğine hayret etti. Verchiel'in elinde olsa tutsağı yok ederdi ama
istemeyerek de olsa, böyle bir şeyi başaracak gücü olmadığını
kabul etmek durumundaydı. En azından şimdilik, o kötü varlı-
ğın hapiste olmasıyla yetinmek zorundaydı. Nefilim ve o lanetli
kehanet meselesi doğru düzgün halledildiğinde, tutsak için en
uygun cezanın ne olduğu üzerine yoğunlaşabilirdi.

"O kadar büyüleyici bir varlık mıyım?" diye sordu tutsak
kafesinden. Yavaşça doğrularak oturdu, sırtını parmaklıklara

yasladı. Elinde gri tüylü bir fare vardı ve adam, farenin mini-
cik kafatasını işaretparmağıyla seviyordu. "Cennet'te yaşarken
kadar da sık görüşmezdik."

Eski evinden bahsedilince, Verchiel yerinde dikleşti.
Cennet'in o muhteşem kulelerine bakmayalı çok olmuştu ve
oranın güzelliğinin anısı neredeyse dayanılmaz kadar acı
vericiydi. "Onlar farklı zamanlardı," dedi soğukça. "Ve biz...
Farklı varlıklarız." Güçler'in lideri birden odadan çıkmak, bü-
yük acılara sebep olan suçludan uzaklaşmak istedi ama orada
kaldı. Düşmüş melek ve onun temsil ettikleri, Verchiel'i hem
tiksindiriyor, hem büyülüyordu.

Tutsak, çenesiyle hapishanesinin dışını işaret ederken, hava-
dan sudan bahsedercesine "İstersen bana deli de," dedi, "ama
buraya kilitlenmişken bile, bir şeylerin olduğunu hissedebili-
yorum."

Verchiel kafesin onu kendisine çektiğini hissetti. "Devam et."

"Bir yaz fırtınasından önce kendini nasıl hissedersin, biliyor
musun?" diye sordu tutsak. "Hani hava sana bir şeylerin gel-
mekte olduğunu söyleyen bir enerjiyle dolar ya? Bana da öyle
geliyor. Gerçekten büyük bir şey geliyormuş gibi." Tutsak ke-
mirgenin başını okşamaya devam ederek bir tür onay bekle-
di. "Eee, sen ne düşünüyorsun Verchiel?" diye sordu. "Fırtına
mı kopacak?"

Melek, böbürlenmekten kendini alamadı. Planları gerçek-
leşmek üzereydi ve kendisine güveniyordu. "Fırtınadan çok tu-

fan diyelim," diyen Verchiel, tutsağa sırtını döndü. "Nefilim -Aaron Corbet denen o çocuk- sonunda öldürüldüğünde, hepimiz için değişim zamanı gelecek." Gelişigüzel bir biçimde tahtalarla kapatılmış bir pencereye gitti ve yarıklardan, karanlığın içini günlük güneşlikmiş gibi gören gözlerle New England yaz gecesine baktı.

"Dine küfreden kehanetlerindeki o koruyucuları öldüğünde, Büyük Savaş'ın cezalandırılmamış Tanrılar'ın Tanrısı'nın onları fark etmeyeceğini anladıklarında, umutsuzluğa kapılan suçlularının hepsi sonunda yakalanıp infaz edilecek." Verchiel pencereye arkasını dönüp ödülüne baktı. "Havada hissettiğin şey bu Sabahın Oğlu. Güçlerin zaferi ve benim zaferim."

Tutsak, fareyi ağzına götürdü ve minicik, sivri başını nazikçe öptü. "Öyle diyorsan öyledir. Ama ben öyle hissetmiyorum. Bence, daha özel bir şey olacak sanki," dedi melek. Fare, burununu meleğin çenesine sürttü, tutsak da kıkırdadı. Minicik yaratığın sevgi gösterisi onu eğlendirmişti.

Verchiel renksiz dudaklarında bir tebessümle, kayarcasına kafese doğru ilerledi. "Nefilim'in, kardeşinin ellerinde ölmesinden daha özel ne olabilir?" diye sordu tutsağa zalimce. "Onu yok etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağız."

Tutsak onaylamayan bir tavırla başını salladı. "Çocuğu öldürmek için kardeşini mi kullanacaksınız? Çok zalimce Verchiel. Benim itibarıma sahip biri için bile."

Bu sapkın iltifattan hoşlanan melek gülümsedi. "Çocuk kutsalıydı, içinde doğduğu dünyaya bir yükü - tabii ben onu dönüştürene, onu tek bir amacı olan bir silah haline getirinceye dek: Nefilim'i ve temsil ettiği o kokuşmuş ideali yok etmek." Dramatik bir etki yaratmak için susup tutsağın zayıf yüzündeki huzursuzluk ifadesini inceledi. "Zalimce mi?" diye sordu Verchiel. "Kesinlikle öyle, çünkü çatışmayı sonlandırabilmek için herkesten daha zalimce davranmam gerek."

Fare, tutsağın eline pislemişti. Tutsak onu sakince, kalın ve kahverengi kumaştan cüppesine sildi. "O Nefilim'i -Aaron Corbet'yi- bu binyılda öldürdüğün binlerce başka Nefilim'den ayıran nedir?"

Verchiel bu sözde kurtarıcıyla yaptığı savaşı, onun tenindeki kadim melek işaretlerini, abanoz rengi kanatlarını, dövüş yeteneklerinin vahşiliğini hatırladı. "Bunda özel bir yan yok," dedi küçümseyen bir tavırla. "Ve onun kehanetteki kurtarıcı olduğu inancına tutunan düşmüşlere bunu göstermeliyim."

Verchiel kendi yarattığı fırtınanın içinde nasıl savaştıklarını, cennet ateşlerinden oluşan silahların havayı kavuruşunu hatırladı. Öldürücü bir darbe vuracaktı. Ateşten kılıcı, günahkarın kellesini bedeninden ayırmaya hazırı. Sonra birden, açıklanmayan bir şekilde, Verchiel'i şimşek çarpmıştı ve melek, alevler içinde gökyüzünden düşmüştü. Bedenindeki yanıklar hala tam olarak iyileşmemişti ve çektiği acı ona sürekli olarak Nefilim'i, nelerin tehlikede olduğunu hatırlatıyordu. "Onun ölümüyle

birlikte,” diye söze devam etti Verchiel, “kehanetin bir yalan olduğunu, Yaratıcı’nın onları affetmeyeceğini görecekler.”

Tutsak, kabarık siyah saçlı başını hapisanesinin parmaklıklarına dayarken, fare de onun kucağında serbestçe dolaştı. “Kehanet düşüncesi seni neden böylesine tedirgin ediyor?” diye sordu. “Bunca zaman sonra bağışlanmak o kadar feci bir şey mi?”

Verchiel öfkesinin alevlendiğini hissetti. Muhteşem kanatları sırta açılarak odadaki tozları ve durgun havayı hareketlendirdi. “Çünkü bu, Tanrı’ya edilmiş bir hakarettir! Tanrılar’ın Tanrısı’na karşı savaşmış melekler affedilmemeli, suçları için cezalandırılmalıdır.”

Tutsak, gözlerini kapattı. “Ama düşünsene Verchiel, geçmiş temizlenecek. Ben şahsen böylesinin çok hoş olacağını düşünüyorum.” Tutsak, gözlerini açtı ve Verchiel’e yine Cennet’teki yaşamın nasıl olduğunu -ve hepsinin neler kaybettiğini- hatırlatan güzel bir tebessümle gülümsedi. “Kim bilir,” diye ekledi tutsak, “belki senin yüzün de temizlenip eski haline döner.”

Verchiel de zaman zaman, Yaratıcı, onun hareketlerinden hoşnut olmadığı için iyileşemediğini düşünüyordu ama bunu böyle alçak, böyle iğrenç birinden duymak, aklını başından oynattı. Güçlerin lideri, kafesin üzerine atılarak demir parmaklıkları tuttu.

“Cennet’teki kralımın öfkesini uyandırdıysam, yaptıklarım-dan değil yapmayı başaramadıklarım-dan dolayıdır.” Verchiel, meleksi ihtişamının gücünün bedeninde dolaştığını, kolların-

dan ellerine aktığını hissetti. “Neflim’i öldürmekte başarısız oldum ama bu hatayı düzeltmeye son derece kararlıyım.”

Kafesin metal parmaklıkları alev alev, turuncu bir ışıkla, cennet ateşinin ısıyla parlamaya başladı ve tutsak, kafesin ortasına geçti. Cüppesi ve sandaletlerinin tabanları tütmeye başladı. “Ben bunu hak ediyorum,” dedi ardından, koyu renk gözlerinde kararlı bir bakışla, “ama o etmiyor.” Fareyi kafesten dışarı, Verchiel’e uzattı ve sarımsı beyaz bir parlıltı saçan parmaklıklara yaklaştı. Kolunu parmaklıkların arasından uzattı ve cüppesinin kol ağzı birden alev aldı. Adam farenin yere düşmesine izin verdi, fare de koşuşturarak gölgelerin arasına saklandı.

“Amma dokunaklı,” dedi Verchiel, dünya dışı enerjisini hapisanesinin metal parmaklıklarına akıtmayı sürdürerek. “Senin gibi şeytani birinin, ‘Babamız’ın en aşağı yaratıklarından biri için bu kadar endişelendiğini görmek içimi umutla dolduruyor.”

Yalın giysileri alev alan tutsak, sıkıdığı dişlerinin arasından, “Buna merhamet denir, Verchiel,” dedi. “Senin fena halde ek-sikliğini çektiğin ilahi bir özellik.”

“Ne cüretle,” diye hırlayan Verchiel, akkor bir parlıltıyla yanan parmaklıkları sarstı. “Başka hiçbir şey olmasam da Yaratıcı’nın bir kıvılcımı, dünyaya bahşettiği ilahiliğinin bir uzantısıyım.”

Tutsak yere düştü, kafesin kabarcık kabarcık olmuş yakıcı zemininde kıvrılırken bedeni yandı, kararan teninden havaya yağlı, ince duman şeritleri yükseldi. “Ama ya doğruysa, Verc-

hiel?" diye sordu, akıl almaz derecede sakin bir sesle. "Ya bu şey... O'nun planının bir parçasıysa?"

Melek, "Dine küfür!" diye haykırdı ve öfkesi parmaklıkların daha da parlamasına -ve ısınmasına- sebep oldu. "Gerçekten, Yaratıcı'nın tahtını çalmak isteyenleri bağışlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Tutsak kabarcık kabarcık, içinden kanlar sızan dudaklarının arasından, "Onun, gizemli yollarla çalıştığını söylediklerini duydum," diye fısıldadı.

Verchiel tutsağın acı çekişinin tadını çıkarıyordu. "Ya doğrusa Sabahyıldızı? Ya kehanet, Tanrı'nın kurmuş olduğu büyük bir af planıysa? Seni affedeceğine gerçekten inanıyor musun?"

Tutsak kıvrılıp sıkı bir top haline gelmişti, bedenindeki etler yanıyordu ama yine de cevap verdi. "Kehanete inanacak olsaydım... O zaman her şey Nefilim'e bağlı olurdu... Değil mi?"

"Evet," diye cevap verdi Verchiel. "Evet, öyle olurdu. Ve bunun olmasına asla izin verilmezdi."

Tutsak başını kaldırdı. Yüzü, tanınmayacak kadar yanmıştı. "O yüzden mi buradayım?" diye fısıldadı kuru kuru. "Beni bunun için mi yakalayıp buraya kilitledin? O şansa hiçbir zaman kavuşamayayım diye mi?"

Verchiel kafesin metaline son bir enerji dalgası gönderdi. Tutsak, bir pınardan çıkarılan ve zalimce karaya atılan bir balık gibi sıçrayıp debelendi. Sonra tamamen hareketsiz kaldı. Çünkü yaralarının şiddeti, adamı şuursuzluğun kollarına göndermişti.

Güçler'in lideri parmaklıkları bırakarak geri çekildi. Tutsağın yaşayacağını biliyordu, böyle güçlü bir şeyi yok etmek için onun yaratabileceğinden çok daha fazlası gerekirdi ama yaraları, düşmüş meleğin acı çekmesine sebep olacaktı ve böylesi şimdilik yeterliydi.

Verchiel kafese arkasını dönüp kapıya yürüdü. Daha yapılacak çok şey vardı ve savaş tutsaklarıyla ilgilenecek daha fazla vakti yoktu.

"Tanrı gibi," dedi kendi kendine, "ben de gizemli yollarla çalışıyorum."

Cennet'in, kibir ve delilikle lekelenmiş gücü adamın yaralı bedeninde dolaşıyor, yanında onu güçten düşüren bir acı ama aynı zamanda tatlı bir kayıtsızlık getiriyordu.

Tutsak, soğuk bir karanlık denizinde sürüklendi, rüya gördü.

Rüyasında bir çocuk gördü ve her nasılsa, bunun kehanetteki Nefilim olduğunu anladı. Çocuğun görünüşünde ya da kendisini taşıyışında özel bir şey yoktu ama Güçler'in tutsağı, onun Seçilmiş Kişi olduğunu biliyordu: O çocuk, Aaron Corbet'ydı. Aaron sık ağaçların arasında ilerliyordu ve yalnız değildi. Tutsak, çocuğun yanında bir meleğin yürüdüğünü görünce, şuursuzluğun rahminin derinliklerinde gülümsedi.

Savaşçı 'arkadaşına' bir zamanlar nasıl seslendiğini hatırlayarak *Camael*, diye düşündü. Ama kıskançlıktan, savaştan ve düşüşten önceydi.

Sonra köpeği gördü. Köpek ağaçların arasına dalmıştı ama şimdi efendisine ne bulduğunu söylemek için geri dönüyordu. Güzel bir hayvandı. Tüyleri, en saf güneş ışığının rengi deydi. Tutsak, köpeğin efendisini çok sevdiğini, çocuğun etrafında dolaşmasından, iletişim kurarken başını dikmesinden ve kuyruğunu sallamasından anlayabiliyordu.

Tutsak, yaralarının keskin acısı hissiz halini bölmeye başlarken, bu çocuğu sevmenin kolay olacağını düşündü ve boşluğun o iyileştirici kollarına iyice sokuldu. Verchiel'i öylesine kaygılandırın biri nasıl sevilmez, diye düşündü. Ostelik Aaron Corbet'nin, bir köpeği de vardı.
Köpeklerle hep bayılmışımdır.

İKİNCİ BÖLÜM

Johiel, bin yıldan fazla zaman önce oraya vardığından beri Dünya'ya sinirliydi ama spor ayakkabısının burnu toprağın altındaki bir kökün altına girdiğinde ve tokezleyerek yüzüstü orman zeminine düştüğünde, öfkesinin acı bir nefrette dönüştüğünü hissetti. Yere sertçe düştü, ciğerlerindeki hava hırıltıyla karışık bir homurtuyla boğaldı ve melek, dengesini yeterince kazanıp ayağa kalkmadan önce kayarak ufak bir toprak sete inen yolun yarısını aştı. Evet, Johiel dünyada yaşamaktan nefret ediyordu. Gelgelelim bunun alternatifi çok daha az çekiciydi.

Hala takip edilip edilmediğini görmek için arkasına şöyle bir bakmayı göze aldı. Ne aptalca bir düşünce! Onlar, Güçler'in askerleriydi ve elbette onu hala takip ediyorlardı. Ayaklarının al-

tındaki zemin düzleşti ve uzaktan, otobanda seyahat eden arabalarla kamyonların seslerini duymaya başladı. *Yola ulaşabiliyim, diye düşündü uğuldayan beyniyle. Belki bir araba durdurup kaçabilirim.*

Ormanın karanlığında tökezleyerek ilerlerken Johiel, salaklığı için kendini azarlardı. Güçlerle temas kurmaya çalışmış olmasaydı, şimdi bu durumda olmayacaktı. Onların, ne teklif edilirse edilsin düşmanlarına en hafifinden de olsa bir hoşgörü göstermeyeceklerini nasıl düşünmemiştii? Ama korku içinde yaşamaktan bıkip usanmıştı. Başının üzerinde sürekli bir baskı bulutu vardı ve melek, hiçbir zaman hangi anın son anı olacağını bilemiyordu.

Yol sesleri yaklaşmıştı. Johiel, askerlerin onu kovalamaktan sıkıldığını düşünmeye başladı. *Belki de bu çabaya değmediğime karar vermişlerdir,* diye düşündü. Hem rahatlamıştı, hem de Güçler'in, hayatıyla değiş tokuş etmek istediği bilgiyi öğrenmek için çabalamaya bile zahmet etmemesine alınmıştı. Johiel, bu bilginin, liderlerinin işine yarayacağından emindi ve korkusuzca yaşamak için bilgiyi onlara bedava vermeye hazırdı.

Önündeki zemin birden patlayarak çamurlu bir ateş topuna dönüştü ve Johiel geriye savrularak serin, nemli orman zeminine düştü.

"Söylediğimiz bir şeye mi alındın küçük düşmüş kardeş?" dedi soğuk, zalim bir ses arkasından.

"Ya da söylemediğimiz bir şeye?" diye sordu, aynı derecede kötü niyetli diğer ses.

Johiel güçlkle ayağa kalktı ve döndüğünde, kusursuzca giyinmiş, gülümseyen iki meleğin ormanda kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Üç seçeneği olduğunu biliyordu ve bunlardan ikisi, muhtemelen ızdırıp içinde ölmekle sonuçlanacaktı: Kaçıp aciz bir hayvan gibi öldürülebilir, dövüşüp yine de can verebilir ya da orijinal planını uygulayabilirdi. İki Güç'ü konuşarak meşgul etmeye çalışma düşüncesi dehşet vericiydi ama Johiel yerinden ayrılmadı ve gerektiği takdirde kendisini korumak için bir ateş kılıcı çağırdı.

Savaşçılar aynı anda durdular. Johiel'in silahının parlayan alevi, savaşçıların mürekkep karası gözlerinden yansıyor.

"Hiç anlamıyorum Bethmael," dedi biri, diğerine. "Suçlu bizimle konuşmak istediğine dair haber gönderdi ama ona yaklaştığımızda kaçıyor. Şimdi de eline bir silah almış."

Bethmael küçümseyen bir tavırla güldü. "Dünya böyle Kyriel kardeş," derken, düşmüş melekten gözlerini ayırmadı. "Buraya ait olmadıklarını biliyorlar ve böylesi onları delirtiyor."

Sırtlarında zarifçe açılan kanatları, Johiel'e, saldırmadan önce iki yana açılan kral kobraları hatırlattı.

Cesaretini toplayarak "Güçler'in temsilcilerinden biriyle konuşmak istedim," dedi Johiel. "Lord Verchiel'in dinlediği birine. Ama onun yerine saldırıya uğradım ve canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kaldım."

Kyriel'in kanatları tembelce çırpıldı ve elinde bir kılıç belirerek, karanlık ormanı şafak sökmüşçesine aydınlattı. "Bir suçlu Lord Verchiel'in ilgisini çekecek ne söyleyebilir ki?"

Birden kararsızlığa kapılan Johiel, "Elimde bilgi var," dedi. Bir zamanlar onu ocaklarına buyur edenlere ihanet etme düşüncesi, içini kararsızlıkla doldurdu ama yine de dilini tutamadı. "Umutsuzca aradığınız ama hala bulamadığınız yerin neresi olduğunu biliyorum."

"Bir tür takas mı yapmak istiyorsun?" diye sordu Bethmael. Büyük ellerinde hala silah yoktu. Johiel temkinli gözlerle izledi. Güçler'e güvenmiyordu ama savaştan beri başına musallat olan korkudan kurtulmak için son şansıydı. Ya özgür kalacak, ya ölecekti.

"Hayatım için," diye açıklamada bulundu. "Size o gizli sığınığın yerini söyleyeceğim, siz de bana özgürlüğümü bağışlayacaksınız."

"Haklı öfkemizden kurtulmak mı istiyorsun?" diye soran Kyriel, kendi muhteşem, alevden kılıcını indirdi.

"Size vereceğim şey için, düşmüş bir meleğin hayatı ucuz bir bedel sayılır," dedi Johiel.

İki Güç birbirine baktı, gözleriyle iletişim kurdular. Kyriel silahını yine kaldırdı. "Düşmüş kardeşimiz hayatı için takasta bulunmaya teşebbüs ediyor," dedi Bethmael'e, eğlenmiş gibi. Bethmael başını salladı ve güzel yüzünde, içinde mizah olmayan bir tebessüm belirdi. "Bilgi karşılığında koruma talep ediyor."

Şimdi ikisi de gülümsüyordu. Johiel, oynadığı kumarın işe yaradığına inanmaya başladı. İyi niyet göstergesi olarak silahını iradesiyle yok etti ama yine, kendisi yaşayabilsin diye canını verecek olanları düşünmekten kendisini alamadı. *Bununla yaşamayı öğreneceğim*, diye düşündü.

"Sözünüz senedinizdir," dedi yüksek sesle, Bethmael'le Kyriel'e. "Anlaştık mı?"

Savaşçılar, gökyüzünden avının üzerine pike yapan yırtıcı kuşlara benzeyen tiz ve kulak tırmalayıcı bir sesle güldü. Johiel, bunun bir uyarı olduğunu anlamalıydı.

Bethmael, "Güçler, suçlularla pazarlık yapmaz," derken, elinde bir silah -bir yay- oluştu ve birkaç saniye içinde ateşten bir ok fırlattı. Ok havayı yararken az sonra ızdırap çekecek hedefini uyarırcasına tısladı.

Ateş oku Johiel'in omzunun derinliklerine saplandı ve meleğin arkaya savrulup çok yaşlı bir meşe ağacının gövdesine mihlanmasına sebep oldu. Johiel çılgınca bir telaşla kurtulmaya çalıştı. Okun sapını tuttu ve gece havası birden, yanan etin hastalıklı, tatlı kokusuyla doldu. Johiel acınası bir çığlık atarak kabarcıklarla kaplanan elini çekti. Acıdan yaşanan gözleriyle iki meleğin kendine yaklaşmasını izledi.

"Seninle pazarlık yapma sırası bizde düşmüş melek," dedi Bethmael. Yayının yerini, Johiel'in önünde tehditkar bir tavırla tuttuğu bir hançer almıştı. "Bize sırlarını söyleyeceksin, sonra da merhametli bir biçimde öldürüleceksin."

Johiel omzunu ağaçtan kurtarmak için debelendi ama acı dayanılmazdı. "Ben... Size hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi korku ve acıdan titreyen bir sesle. Ateş oku omzunun etini erimeye başlıyor, koluna oburca yayılıyordu.

"Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum," diyen Kyriel'in elinde bir bıçak belirdi.

Johiel ölmek istemiyordu – özellikle de acı çekerek. Belki de gizli bilgisini tadınca, soluk almasına izin verirdi. Yanan hançerler bedenine doğru ilerlerken, "Düşenlerin nerede saklandıklarını biliyorum," dedi.

Bethmael durdu ve Kyriel'e de durmasını işaret etti. "Devam et," dedi melek, "yükünü boşalt."

"Ben... Sizi oraya götürebilirim... Kapılarına kadar," diye kekeleydi Johiel.

Kyriel sertçe, "Blöf yapıyor," dedi ve elindeki bıçakla tekrar ilerlemeye başladı.

"Yerini söyleyebilirim... Ama benim yardımım olmadan bulamazsınız," diye sızlanan Johiel, okun Cennet'ten çıkma ateşi etini kemirmeye devam ederken acıyla kıvrandı. "Büyükçe saklandı... Ama size yerini gösterebilirim."

Karşısındakine daha fazla acı vermeye hevesli Kyriel, "Oyunlarından bıktım usandım kardeşim," dedi. "Etini o hain kemiklerinden ayıracağız ve—"

Bethmael, "Sus Kyriel," diye emir verdi ve kara gözlerinde, Johiel'in bildiklerinin önemini kavramaya başlayan bir ifa-

de belirdi. "Bahsettiğin yer nedir?" diye sordu Bethmael büyük bir merakla.

Johiel omzundan fırlayan oka, sonra tekrar Bethmael'e baktı. Birden, dirisinin onlar için ölüsünden daha değerli olduğunu fark ederek, "Oku çıkarın, ben de sizinle bildiğim her şeyi paylaşayım," dedi.

"Bahsettiğin o yerin adı nedir?" diye sordu Bethmael tekrar.

Johiel ona adı söylemek üzereyken, çalıların hisırtısı ve dalların kırılışı hepsinin dikkatini eo anki meseleden uzaklaştırdı.

Yanlarına ilk gelen, sarı tüylü köpek oldu. Köpek durdu, başını bir tarafa eğdi ve ortalama bir köpektен beklenenden fazla bir zekayla dolu, koyu kahverengi gözlerle onlara baktı. Köpeği, peşinde tanıdık bir melek olan bir çocuk takip etti. Johiel, meleğin Güç ordusuna ihanet eden çok büyük bir savaşçı olan Camael olduğuna inanıyordu.

"Sana onları önce benim bulabileceğimi söylemiştim," dedi sarı köpek, çocuğa.

"Ee, bulduğumuza göre?" diye sordu melek savaşçı.

Çocuğun görünüşü değişmeye başladı ve Johiel, Güçler'in içlerini çektiklerini duyduğunu sandı. Çocuğun teninde semboller, melek sembolleri belirdi. Johiel o anda, karşısındakinin basit bir çocuktan çok daha fazlası olduğunu fark etti.

"Onları bulduğumuza göre," diye tekrarladı çocuk, gök gü-rültüsünü andıran bir hırıltıyla, "öğrenmek istediğimiz şeyi söyleyene kadar onları pataklayacağız."

Camael alçak sesle, "Dikkatli olmanı tavsiye ederim," diyerek elini Aaron'ın omzuna koydu. "Temkinli davranmadan savaşa girersen, vakitsiz bir ölüm için kendinden başka suçlayacak birini bulamazsın."

Camael önündeki sahneyi süzdü. Alışlagelmiş bir sahneydi: İki Güç temsilcisi, yine bir düşmüş meleği Cennet'e karşı işlediği suçtan dolayı infaz etmeye hazırlanıyordu.

"Tamam," dedi Aaron sabırsız bir sesle. "Temkinli davranıyorum. Henüz saldırmadım. Ama birkaç kıcı tekmeleme fırsatı bulana kadar ne kadar zaman temkinli davranmam gerek?"

İki Güç, kurbanlarından uzaklaşarak kanatlarını açtı ve geniş savaşçı göğüslerini şişirdi. Ellerinde tuttukları bıçaklar değişerek büyüdü, daha göz korkutucu ve çok daha ölümcül bir şeye dönüştü.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu Kyriel kardeş?" diye sordu bir asker diğerine. "Yoksa karşımdaki gerçekten eski komutan Camael mi?"

Camael, Kyriel'i de, Bethmael'i de tanıyordu. Bir zamanlar Güçler'in lideriyken, ona iyi hizmet etmişlerdi. Şimdi gözlerinde gördüğü delilik pırıltıları onu üzüyordu.

"Ama nasıl olur Bethmael?" diye sordu Kyriel alaycı bir tavırla. "Ulu Camael daha yüksek bir varlık seviyesine çıkmak için şiddeti bir kenara bıraktı. Duyduğuma göre bir tür kurtarıcının, Tanrı'ya kendisini dinletme yetisine sahip ilahi bir yaratığın tarafına geçmiş."

"Deme yahu," dedi Bethmael cevap olarak. "O zaman fena halde yanılmışım. Çünkü şu an önümüzde duranlar ne yüksek varlıklar, ne de kurtarıcılıkla alakaları var."

Camael neden değiştiğini açıklama fırsatı bulmak isterdi, bir Nefilim'in gelişini öngören kadim bir kehaneti okumak, felsefesini değiştirmişti. Bir melekle ölümlü bir kadından doğan bu çocuk, savaştan sonra Cennet'ten kaçanların bağışlanmasını sağlayacaktı. Ama Güçler askerlerinin kendisini dinlemeyeceğini biliyordu. Onlar bu binyılda değişmişler, Verchiel'in liderliği altındaki cinayet misyonları onları zehirlemişti.

Camael'in temkin uyarısına hala uymakta olan Aaron, "Bu ikisini nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Bir zamanlar astım olarak çalışırlardı," diyen Camael'in gözleri, melek askerlerden hiç ayrılmadı. O ikisinin hayli vahşi savaşçılar olduklarını, davaya bağlılıklarının hiç sarsılmadığını hatırlıyordu. Gerçekten de güçlü rakipler olacaktı.

Bethmael ateşten muhteşem kılıcını onlara doğrulttu. "İzin verin de size hainler ve kırmalarla nasıl ilgilendiğimizi gösterelim," dedi ve kartalinkine benzer yüzünde kıskırtıcı bir tebessüm belirdi.

"Saçmalıklarını yeterince dinlemedik mi?" dedi Aaron.

Camael'in kendisi de bir silah yarattı ve dövüşmeye hazırlandı. "Sanırım dinledik."

Aaron birden dönüp ona baktı ve sembollerle kaplı elini göğsüne koydu. "İzin ver de ben yapayım," dedi kuvvetle. Aaron'ın

gözleri dizginlenemez duygularla dolu bir denizdeki iki siyah inci gibi ıslak ıslak parlıyordu. "Kontrol etmeyi öğrenmem gerek, sen de öyle demiştin."

Çocukla tartışamazdı, çünkü Aaron'a baştan beri öğretmeye çalıştığı şey buydu. Nefilim'in meleksel tabiatı çoğu zaman tehlikeli, fırtına gibi bir güçtü. İnsan denen hayvanın böyle bir güce sahip olmaması gerekiyordu ve bu güç, genelde onları delirtirdi. Camael kaç Nefilim'in kendi meleksel tabiatları yüzünden delirdiğini ve kendisinin kaçını öldürmek zorunda kaldığını hatırlamaya çalıştı. Hatırlamak istediğinden çok daha yüksek bir sayıydı.

"Merak etme," dedi Aaron, kendinden emin bir tavırla. "Yardım istersem bağırırım."

Çocuk ona arkasını dönüp omuzlarını esnetti. Sırtından parlak siyah, güçlü kanatlar çıkarak tişörtünü yırttı. Elinde tuncu alevlerden oluşan bir kılıç belirdi ve çocuk, pervasız bir çığlıkla kendini melek rakiplerinin üzerine fırlattı.

Çocuğun içindeki güç, Camael'in tanıklık ettiği bütün güçlerden farklıydı, o güçte bir yoğunluk, büyük bir güce dönüşebileceğini hissettiren -ya da son derece yıkıcı olabilecek- bir şey vardı. Onu diğerlerinden ayıran ve Camael'in, Aaron Corbet'nin gerçekten de kehanette sözü edilen, bütün düşmüş melekleri yeniden Cennet'e kavuşturabilecek kişi olduğuna inanmasını sağlayan da buydu. Hatta belki de... O düşünceyi daha ileri gidemeden durdurdu.

Camael, Aaron'ı temkinli gözlerle izledi. Çocuğun, "Sana bir çift pislikle nasıl baş ettiğimi göstereyim," diyerek meleklere kendisine saldırmaya teşvik ettiğini duydu.

Yeni yetme çocuk başta yeteneklerinden korkmuştu ama şimdi yeni yetilerini daha sık kullanıyordu. Camael çok geçmeden, deliliğe doğru aşama aşama bir ilerleyiş değil, çocuğun içindeki melek insanın bir olduğunu görmeyi umuyordu. Böylesini yalnızca çocuğun iyiliği için değil, Dünya'da saklanan, Tanrı'ya ve Cennet'in krallığına yeniden kavuşmaya aç melekler için de istiyordu.

İlk saldırı Bethmael oldu ve alev alev kılıcını bir kavisle savurdu. Kılıç havayı yararken, çatırdayarak kıvılcımlar saçtı. Aaron abanoz rengi kanatlarını iyice açtı ve yerden havalandı, çalılıklara çarpıp onları ateşe veren silahtan kaçtı.

Nefilim kendi ateşten kılıcını savurarak "Hızlı ama yeterince hızlı değil," dedi. Kılıç Bethmael'in göğsünde yanan bir kesik açtı ve melek korkuyla haykırdı.

Gözlerini önündeki sahneye diken Camael, birden Gabriel'in varlığını yanında hissetti.

"Korkuyorum," dedi köpek.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Camael, güven veren bir tavırla. "Aaron'a bir şey olmayacak."

Bir an sessizlik oldu, sonra hayvan yeniden konuştu.

Köpek, sesinde hafif bir titremeyeyle, "Onun için korkmuyorum, Camael," dedi. "Ondan korkuyorum."

Aaron düşmanlarına kılıç savurup yüzlerine yayılan şaşkınlığı ve korkuyu izlerken, bir zamanlar neden o kadar korktuğunu merak etti.

Bethmael'le Kyriel ondan uzaklaştı, ilk kanı Aaron akıttığı için temkinli davranıyorlardı. Aaron, Bethmael'in kanının hala silahının metalinde cazırdığını duyabiliyordu. İçindeki gücün, sevinçle mırlamasına yol açan şahane bir sestti.

Meleksel öz kesinlikle korkulması gereken bir şeydi ama artık Aaron'ın bir parçasıydı ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Aaron başta onunla baş etmenin en iyi yolunun yeteneklerini bastırmak, on sekizinci yaş gününde içinde uyanan o yabancı tabiatı kilit altında tutmak olduğunu düşünmüştü ama bunun neredeyse imkansız olduğu ortaya çıkmıştı. Güç, amacını yerine getirmek için özgür olmak istiyordu ve dürüst olmak gerekirse, Aaron bu gücü yadsıyacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Kendini kontrol etme yetisi, evlat edinildiği yıllarda öğrenmek için mücadele ettiği bir şeydi. Ama ona aileden biriymiş gibi davranan yegane iki kişinin yanan kalıntılarının başında Verchiel'le yüzleşmek Aaron'a çabucak, hayatta kalmak için ortaya yeni çıkan güçlerini serbest bırakması gerekeceğini öğretmişti.

Yüzüne iğrenç bir sırıtış yerleşen Aaron, "Ne oldu? Korktunuz mu?" diye sordu meleklerle. Onlara nasıl görüldüğünü hayal ettiğinde, belkemiğinde bir heyecan ürpertisi dolaştı. Me-

leklerin korkmasını istiyordu – kendinden korkmalarını istiyordu. Onlar Verchiel'in temsilcileriydi ve Aaron'ın bilmesi gereken tek şey buydu. O melekler birleşme, barış gibi şeyler istemiyorlardı. Yalnızca 'altlarında' olduklarını düşündükleri kişilerin merhametsizce katledilmesini istiyorlardı.

Meleklerin sabrı taşı. Aaron'a kuşların -bir kartal, belki de bir şahinin- feryadını hatırlatan bir çığlıkla üzerine geldiler. Bethmael'in ateşli kılıcı, Aaron'ın tehlikeli derecede yakınından geçti.

Aaron meleğin, "Verchiel kelleni alacak," diye tısladığını duydu. Cennet ateşinin yıkıcı dokunuşundan kaçmak için geriye yaslanırken, ateşin yüzünü teğet geçtiğini hissetti. Aaron, meleğin midesine bir tekme indirip onu uzaklaştırdı.

Kardeşiyle birlikte çalışan Kyriel ateşten kılıcını Aaron'ın gövdesine doğru savurdu. Aaron kendi silahını aşağı indirerek Kyriel'in darbesini uzaklaştırdı, sonra da kılıcıyla savaştığının yüzünü yardı. Melek şaşkınlık dolu bir bağırışla geriye tökezledi, bir eliyle de duman tütmeye başlayan yüzünü tutuyordu.

Bastırmak için çok çabaladığı kadim enerjinin bedeninde dolaştığını hisseden Aaron, "İz kalacağına bahse girerim," diye alay etti.

Kyriel elini kaplayan kana bakarak "Beni... Kesti," dedi.

Bethmael, "O zaman biz de onu keseriz," diye hırladı ve altınımsı kahverengi kanatlarını açarak yerden havalandı, ateşten kılıcı, Nefilim kanını tatmaya hazırды.

Kardeşinin teşvik ettiği Kyriel de yarasını unutup Aaron'ın üzerine atıldı.

Aaron onların üzerine gelişini ağır çekimdeymişçesine izledi, yanan kılıçlarının çatırdayan alevleri, onlar yaklaştıkça daha gürültülü hale geliyordu. Aaron kıpırdamaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Meleksel özü o savaşı sürdürmekten yorulmuştu ve sona erdirmeye hazırdı. Aaron pes ederek, ilahi gücün, üzerini bir dalga gibi kaplamasına izin verdi.

Neredeyse tepesindeydiler ve meleksi kokuları Aaron'ın burnuna doluyordu. Meleklerin kokusunda kibir vardı. Hala üstün olduklarına inanıyorlardı. Öyleyse şımarıklıklarının cezasını çekeceklerdi.

Kaderiyle ilk yüzleşen Kyriel oldu. Korkunç ateşten kılıcı Aaron'ı ikiye bölmek üzere aşağı indi. Ama Nefilim, şaşırtıcı bir hızla Kyriel'in inen kılıcının altından geçti ve kendi yanan kılıcını, yarağın kara kalbini delme düşüncesiyle askerin göğüs kafesine sapladı.

Aaron'ın saldırganın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesinin tadını çıkaracak vakti yoktu çünkü diğeriyle ilgilenmek zorundaydı. Aaron tam dönerken Bethmael, kılıcıyla omzuna acı dolu bir kesik attı. Ama Aaron yarayı umursamayarak kılıcını savurmayı sürdürdü. Kılıç kalın kırılgan, kasların ve kemiğin içinden geçerek Bethmael'in başını gövdesinden ayırdı. Aaron meleğin başının hafifçe dönüşünü, sonra da yere düşüşünü sapkınca bir hayretle izledi. Beden de başı takip etti,

başın yerinde kalan güdük parça, silahının alevlerinden dolayı hala tütüyordu.

Aaron, Bethmael'in cansız yüzünde donmuş olan hayret dolu ifadeye baktı. İçinde ne tiksinti, ne şaşkınlık vardı. Yalnızca doğru şeyi yaptığını hissediyordu.

Arkasından gelen bir inilti birden dikkatini dağıttı ve döndüğünde Kyriel'in hala hayatta olduğunu gördü. Melek onların üzerinde diz çökmüş, göğsünü tutuyordu ve yarısından siyah, yağlı bir duman sızıyordu. Kyriel içten içe yanıyordu ve yüzünde, dizginlenemez bir acı ifadesi vardı. Aaron ona baktı ve içinde hiçbir acıma hissetmedi – yalnızca işi bitirme yönünde soğuk, etkili bir ihtiyaç hissediyordu.

Camael'in yakınlarda bir yerden, "Aaron," diye seslendiğini duydu. Akıl hocasını duymazlıktan gelerek, başladığı işi bitirmeye hazırlandı.

Camael temkinli bir tavırla, "Aaron, ne yapıyorsun?" derken, Nefilim ateşten kılıcını kaldırdı, sonra Kyriel'in başına doğru indirerek meleğin hayatını da savaşı da sona erdirdi.

Aaron, Camael'in elini kabaca omzuna koyduğunu hissetti ve akıl hocası onu kendisine çevirdi. Aaron'ın içindeki güç, saniyenin onda biri kadar bir süreliğine, kılıcını meleğe karşı kaldırmasını söyledi ama çocuk bu dürtüyü bastırmayı başarak savaşın o kırmızı sislerinin arasından çıktı.

Camael korkudan irileşmiş gözlerle ona bakıyordu ama Aaron böyle bir tepki uyandırmak için ne yaptığından tam olarak

emin değildi. "Sorun nedir?" diye sorarken, bedenindeki sem-
bollerin solmaya başladığını, sırtındaki kanatların, teninin al-
tına kıvrıldığını hissetti.

Gabriel de meleğin yanına gelmiş, Aaron'a meleğinkine ben-
zer bir şaşkınlıkla bakıyordu. Köpek, sesinde hayalkırıklığıyla,
"Onları öldürdün Aaron," dedi.

"Aynen öyle yaptım," diye cevap veren Aaron, içindeki gü-
cün kontrolü ele geçirmesine izin vermenin nasıl bir his ol-
duğunu hatırlayınca, ağzının kenarları bir tebessümle kıvrıldı.
"Eminim öyle bir şey yapamayacağımı—"

Gabriel, "Ama Stevie'yi bulmamıza nasıl yardım edecekler?"
diye sordu ve Aaron, altındaki toprağın kaydığını hissetti. Sa-
vaşın öfkesinin arasında, kardeşi aklına bile gelmemişti.

Arkadaşlarının suçlayıcı bakışlarına karşılık vermeyi redde-
derek, "Ne yaptım ben?" diye fısıldadı. Aaron gözlerini, öldür-
düğü meleklerin için için yanan cesetlerine, savaşın hararetiyle
yaptığı dehşet verici şeye dikti ve pervasızca unuttuğu şey ka-
fasına dank etmeye başladı.

İçindeki güçse tatmin olmuş, dinlenmeye çekilmişti.

Şimdilik doymuştu.

Parlak turuncu alevler, Güçler'in askerlerinin cesetleriyle
beslenirken yükseldi, şiddetlendi. Doğal olmayan ateş, ceset-
leri yiyip bitirirken Aaron gözlerini bu manzaradan ayırma-
dı, Stevie'nin kaderiyle ilgili bilgi alma şansları, şiddet duygu-
sunun bir anlık tatmini uğruna yerle bir olmuştu.

"Benim neyim var Camael?" diye sordu Aaron, meleklerin
kemiklerinin yanıp toza dönüşmesini izlerken. "Stevie aklıma
bile gelmedi," dedi kederle. "Sanki hiç önemi yoktu."

"İçindeki güç bencil bir şey olabilir," dedi melek soğukça.
"Yalnızca ihtiyaçlarını gidermek umrundadır. O vahşi bir güç
ve ehlileştirilmeli. İnsanla melek arasında birlik olmalı, yoksa
her şey kaosa dönüşebilir."

"İçimdeki güç uyandığında sanmışım ki... Onunla ko-
nuştüğumda..."

"O çok daha uzun ve zor bir sürecin başlangıcından ibaret-
ti," diyen Camael, kardeşlerinin uçan küllerini takım elbi-
se ceketinin kolundan süpürdü. "Birlik sağlanmalı, yoksa..."

Meleğin sesi alçalarak kesildi ve Aaron sonunda gözlerini öl-
dürdüğü yaratıkların yanan cesetlerinden ayırdı. "Yoksa ne?"
diye sordu, cevabı gerçekten öğrenmek isteyip istemediğinden
emin değildi.

Camael ona bir kutup rüzgarı kadar soğuk gözlerle baktı
ve Aaron ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.
"Yoksa gücün seni delirtecek ve ben de seni yok etmek zorun-
da kalacağım."

Aaron nefes alamadığını fark etti. Sanki yeterince derdi yok-
muş gibi, şimdi bir de aklını kaybetmekten ve güvenmeye baş-
ladığı biri tarafından öldürülmekten endişe etmesi gerekiyordu.
İçindeki melek tabiatı yeniden uyanmıştı ve Camael'in sözle-
ri hiç hoşuna gitmemişti. Özgür olmak, Camael'in tehdidine

karşılık vermek istiyordu ama Aaron kendini kontrol altında tutmak için çabaladı, şiddet ihtiyacına karşılık vermedi.

"Delirdiğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu meleğe.

Camael hiçbir şey demeden gözlerini yıldızlara çevirdi. Aaron soruyu tekrar sormak üzereydi ki Gabriel havlamaya başladı.

"Ne oldu?" Aaron başını eğip boynundaki tüyleri tekinsiz bir biçimde diken diken olmuş köpeğine baktı.

Köpek tehditkar bir tavırla, "*Başımız yine dertte galiba,*" diye hırladı ve yanlarından geçerek çömeldi.

Aaron'la Camael döndüklerinde, Güçler'in asıl kurbanının ateşten bir okla mıhlандığı ağacın önünde, iki şeklin durduğunu gördüler. Savaşın hararetiyle düşmüş meleği unutmuşlardı ve şimdi, meleğin aslında birkaç arkadaşının olduğu ortaya çıkmıştı. Bir kovboy filminin setinden çıkmış gibi giyinmiş olan bir adam vardı: Kovboy çizimleri, kovboy şapkası, siyah bir kot pantolon ve olmayan rüzgarda dalgalanan uzun, kahverengi bir pardösü. Kadınsa yine kot olmakla birlikte daha modern bir elbise giymişti ve karanlıkta göze batıyordu, çünkü uzun, dalga dalga saçları, yeni yağın karın rengindeydi.

Aaron, "Siz de kimsiniz...?" demeye yeltenirken, kovboy uzanıp düşmüş meleğin omzundaki oku çıkarmaya başladı.

Camael havayı koklarken burnu seğirdi. Kovboy kıyafetli, "Düşmüş bir melek," dedi. "Kız da bir Nefilim."

Melek serbest kalırken acıyla haykırdı, açıklığın kenarında dizlerinin üzerine düştü.

Yanan oku Güçler'in kurbanının omzundan çıkarmış olan düşmüş melek, pardösüsünü açıp bir yerden eski batıya son derece uygun olabilecek bir tabanca çıkarmıştı ama silah altından yapılmış gibi görünüyordu. Melek geri çekildi, diz çökmüş olan meleğe nişan aldı ve onu alnından tek bir kez, merhametsizce vurdu.

Aaron meleğin cansız halde yere yığılmasını izlerken, "Ah, kahretsin!" diye fısıldadı.

Camael, "Onların meleğin arkadaşı olduğunu sanmıyorum," dedi, tabanca atışının sesinin yankısı yavaş yavaş azalıyordu.

Gabriel birden havlamaya başladı ve yeni gelenler, dönerek onlara baktılar.

Kovboy, tabancasını onlara doğrulturken, "Yerinizde olsam o hayvanın sesini keserdim," dedi. Kovboy uzun boyluydu ve yıpranmış yüzünde yaşlılıktan kaynaklanan çizgiler vardı, uzun ve kır saçları, geniş kenarlı şapkasının altından nehir gibi akıyordu. "Beni tedirgin etmek ve tabancamın kazara parlamasına sebep olmak istemezsiniz herhalde," diye söylendi.

"*Kime hayvan diyor o?*" diye soran Gabriel, havlayarak tehditkar bir tavırla öne fırladı.

"Sus Gabriel," diyen Aaron, parmak uçlarını güven veren bir tavırla köpeğin sağrısına koydu.

Yanında bir ateş kılıcı parladı ve Aaron baktığında Camael'in ne olur ne olmaz diye kendisini hazırladığını gördü. Kendi özünün de ortaya çıkmaya çalıştığını hissetti ve teninin yüzeyin-

de yine o tuhaf işaretler belirdi. Aaron isteksizce, gücün gelmesine izin verdi.

"Sorun çıksın istemiyoruz," diye gürlledi Camael. Kılıcını hazırda tutuyordu. "Yolumuza gitmemize izin verin, olay çıkmazın."

Karşılarındaki ikili sessiz kaldı. Kadın bir elinin parmaklarıyla sakince uzun, beyaz saçlarını taradı ve Aaron, kadının yaşının muhtemelen kendisinden pek büyük olmadığını fark etti.

Kadın arkalarındaki, hala dumanı tütmekte olan cesetleri işaret ederek, "Verchiel'e mi aidiydi?" diye sordu.

Aaron, "Evet," diye cevap verdi. Kanatları ortaya çıkmıştı. Onları yavaşça açarak karşılarındaki potansiyel saldırganlara, sorun yarattıkları takdirde başlarına nelerin geleceğini gösterdi.

"Şu işe bakın." Tabancalı melek gözlerini kısarak onlara baktı. "Sizin gibi tipler, Verchiel'in askerlerini alt etti demek?"

"Bana kalırsa, onları yanımızda götürsek iyi olur," dedi kadının soğukça.

Kadın bir Nefilim olduğu için, Aaron onunla bir bağı olduğunu hissediyordu ama duydukları hoşuna gitmemişti. *Bizi götürmek mi? Sanki suçluyuz ya da numune gibi bir şeyiz.*

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye uyarıda bulundu Camael. "Bu iş iki şekilde bitebilir ve onlardan hiçbirisi sizin lehinize olmaz."

Tabancalı melek alçak sesle güldü. "Lehimize olmaz demek," dedi. "Hoşuma gitti." Sonra da kadına baktı. "Lorelei, hakla onları."

"Sen ne dersin o Lehash," diyen kadın kollarını açtı, ağzından tuhaf, gırtlaksı bir dildeki sözler boşandı.

Aaron kelimeleri duydu ve işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu anladı. Kadın bir tür büyü yapıyor, doğa güçlerini çağırıyordu. Aaron gerildi ve elinde aniden bir kılıç belirdi.

"Camael, biz—"

Hava en büyük orman kedisi gibi kükredi ve şimşegin tırtık tırtık pençeleri gökyüzünden üzerilerine savruldu. Çok parlak bir ışık patlaması oldu, sonra her şey kapkara kesildi.

Aaron'ın cümlesini bitirmeye bile fırsatı olmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Malak'ın gelişi, havanın titreyişiyle anlaşıldı. Oluşan esinti, Aziz Athanasius Yetimhanesi'nin alt bodrumundaki kullanılmayan kazan dairesinin tavanına yayılmış olan ısıtma borularında ve kanallarında yıllardır toplanmış olan tozla kiri dağıttı. Sonra uzayın kumaşında bir delik açılırken bir yırtılma sesi duyuldu ve bu delik gitgide genişleyerek, Güçler'in hizmetkarının dinlenme yerine ulaşmasını sağladı.

Kurumakta olan kan renginde, süslü bir zırh giymiş olan ve içinden sıvılar damlayan bir bohça taşıyan korku verici şekil, bedenini, gerçekliğin etindeki yırtığa zorla soktu. Cennet'in ateşlerinde dövülmüş ve Güçler ordusunun reisi tarafından kendisine bahşedilmiş olan zırh, onun böyle fantastik bir biçim-

de seyahat edebilmesine imkan sağlıyordu. Ayağı mekanın beton zeminine değdiğinde, arkasında kalan delikten gelen soğuk rüzgarlarla sarsılan, buz ve karla kaplı bir yeri ortaya serdi. Delik yavaş yavaş kapandı ve çok geçmeden ortadan kayboldu.

Malak havayı koklayarak kendisinden başka birinin, inine geldiğine dair işaretler aradı. Koku yalnızca kendisine aitti, avcı rahatladı. Bohçayı yere koydu ve başındaki miğferi çıkararak kalın bir sicimle bağlanmış olan dergi yığınının üzerine bıraktı. Havayla temas eden kafa derisi karıncalandı ve Malak, eldivenli elini başına götürerek metalle kaplı parmaklarını kabarıksarı saçlarının arasından geçirdi. Karanlık, rutubetli odada etrafına bakınarak *Evde olmak çok güzel*, diye düşündü. Gözleri tanıdık eşyalara takıldı: Yığın halindeki tahta sıralar, küf tutmakta olan ders kitapları. Burada sıra sıra dosya dolapları da vardı ve bir zamanlar önemli olan içerikleri şimdi anlamsızdı. Ayrıca, karanlığın içinde duran, borular ve kanallardan oluşan sistemi çok uzun zaman önce soyu tükenmiş, ilkel bir hayvanın dokunaçları gibi yukarı uzanan, çok eski bir kazan da vardı. Burası onun evi, gücünü toplayabileceği ve ilerideki avlara yoğunlaşabileceği bir dinlenme yeri idi.

Ev...

Malak bohçasını yerden aldı ve alt bodrumun diğer yanına yürüdü. Bohçadan sıvılar akıyor ve taşların üzerinde yılankavi izler bırakıyordu. Malak, tozla kaplı bir dünya küresinin yanından geçerken onu neşeyle döndürdü.

Kazan dairesinin arka tarafındaki duvara, bir zamanlar kutsal binaların bakım malzemelerine ev sahipliği eden sıra sıra raflar vidalanmıştı ama bu raflarda şimdi hayli farklı şeyler vardı. Malak kutudan bir kibrit alıp çaktı ve raflara yerleştirilmiş olan mumları yaktı. Göz kırpan ılık hazinelerini, avlarında elde ettiği ödülleri aydınlatırken, avcının tebessümü genişledi. Malak, Cennet Amerika'da bir ormanda saklanan bir düşmüş melek kabusunun başlarından kestiği kayış gibi kulaklara ve Güçler'in Erenya üzerindeki ilahi yetkisini tanımayanların yüzlerinden ceyhanlığı gözleri hayranlıkla inceledi. Lord'u ve efendisiyle ilgili her geri konupan düşmüş meleklerin ağızlarından kopardığı sözler ve Cennet'ten kovulanların kanatlarından kopardığı sayısız kan lekeli tüy de oradaydı. Bütün bunlar, içinde bir gururun filizlenmesine sebep oldu. *Sayınz av*, diye düşündü ve çaresiz kurbanlarının her birine indirdiği ölümcül darbeleri hatırladı.

Malak raflara yaklaştı ve dövuşürken Tanrı'nın onun tarafında olduğuna safça inanan bir düşmüş meleğin kararmış kafatasını kenara itti. Sonra sıvılar akıtan bohçasının içine uzandı ve bir çift kesik el çıkararak onları az önce temizlediği boşluğa yerleştirdi. Kafasının içinde, uzuvları kısa bir süre önce kesilmiş olan meleğin cıgıllıklarını duydu ve gülümsedi, işkenceden kaynaklanan acınası haykırıışlar kulaklarına müzik gibi geliyor. Malak geri çekildi ve büyümekte olan koleksiyonuna yine hayranlıkla baktı. *Ayaklar*, diye düşündü birden. *Bir çift ayak, koleksiyonuma çok yakışır.*

Elindeki sırtleklam bohçadan, daha değişik ve güçlü bir koku yükseldince, Malak içine bakmak için bohçayı çekip açtı. Dudaklarını ysladı, hala bohçasının içinde duran en leziz ödülle bakarken, midesinin açlıkta çabıalandığını ve gıdalandığını hissetti. Bohçadaki son nesneyi de dikkatle çıkardı. Bir meleğin kan içindeki kalbi.

Arkasından bir ses, "Anladığım kadarıyla son görevini başarıyla yerine getirmişsin?" dedi ve avcı, çıkıncak dönüp efendisine sevgi dolu gözlerle baktı.

Ellerini arkasında kavuşturmuş olan Verchiel sakince ona doğru yürüdü ve Malak, dizlerinin üzerine çöküp başını hüzmetle yere eğdi.

"Umarım sizi gururlandırabilmişimdir," dedi avcı.

Melek ödül rafına yaklaşmak için diz çökmüş olan hizmetkarının yanından geçerken, "Gururlandırdığına eminim," dedi.

"Gördüğüm kadarıyla, son bakışığımdan beri birçok... Eya eklenmiş," dedi Verchiel, avcının koleksiyonunu inceleyerek.

"Her gün ava çıkıyorum," diye cevap verdi Malak. "Bazen bir günde, iki üç suçlu elimde can veriyor. Ödüllerin, bana o anın ihtişamını hatırlatması hoşuma gidiyor."

"Öyle olduğu kesin," diyerek gıdıklarcasına gülen Verchiel, raflara arkasını dönüp ona baktı. "Ya Nefilim'in kokusu? Onu tekrar buldun mu?"

Malak, efendisinin gözlerindeki hayalkırlığına katlanmak istemediğinden yine başını eğdi. İki hafta önce, bir deniz hay-

vanının ininde melezin kokusunu bulmuştu. Orada çok büyük bir savaş olmuştu ve Nefilim, kayaları kanıyla lekelemişti. Ama Malak çok geçmeden izi kaybetmişti. Nefilim ve yoldaşı işi şansa bırakmıyor, yaptıkları seyahatleri güçlü büyülerle saklıyordu. "Bulamadım," dedi Malak kederle. "Ama izi tekrar bulmam ve Nefilim'in peşine düşmem an meselesi. Gerekirse onu dünyanın diğer ucuna kadar takip ederim."

Verchiel alçak sesle güldü. "Edeceğinden eminim sadık Malak. Ama korkma." Melek ona bakıp gülümsedi ve avcı o tebessümün parlaklığıyla yıkandı. "Düşmanımızın kokusunu kaybetmekle, özel yeteneklerini bileme fırsatı elde ettin." Malak'ın ödülleriyle dolu rafları işaret etti. "Onları, seni Nefilim'le yapacağın son yüzleşmeye hazırlayan adımlar olarak düşün."

Malak gururla başını kaldırdı ve efendisinin koyu renk gözlerine baktı. "Şimdi hazırım," dedi güvenle.

"Evet, öyle olduğuna inanıyorum." Verchiel ona kalkmasını işaret etti. "Ama sabırlı olmalıyız. Çok geçmeden elinde tuttuğun, Aaron Corber'nin kalbi olacak." Verchiel, avcının hala elinde tutmakta olduğu, kanları akan kalbi işaret etti.

Avcı, melek kalbini, efendisine kadeh kaldırırçasına havaya kaldırdı. "Bu, Nefilim'in kalbi olacak," diyerek kanlı kası ağzına götürüp devasa bir ısırtık aldı.

Verchiel bilen bir tavırla başını salladı. "Düşündüğünden çok daha yakın zamanda."

Vilma ikinci kat penceresinin dışındaki ağaca gergince bakarken Bay Arslanian'ın sesi, kızın kafasının içindeki bir vızıltıdan fazlası değildi. Kız irkildi, bir an dallardan birine tünemiş, kendisini izleyen bir adam görmeyi beklemişti. *Bu çılgınlığa son vermem gerek*, diyerek kendisini uyarak tarih hocasının anlattığı derse yeniden odaklanmaya çalıştı. Aslında, dersin konusunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama İç Savaş'la ilgisi olduğundan emindi – Zaten Bay Arslanian'ın dersleri ne zamandan beri İç Savaş'la ilgili değildi?

Vilma'nın gözleri yanıyordu ve kız sürekli damlatığı damlalara rağmen onların kanlı, kıpkırmızı olduğundan emindi. Birkaç saat de olsa uyumaya çok ihtiyacı vardı, o zaman kendisini eskisi gibi hissedeceğinden emindi. Ama uykuyla birlikte, rüyalar ve yatak odası penceresinin dışındaki ağaç dallarına tünemiş adamların görüntüleri de geliyordu. Gece yaşadığı dehşetli anlardan kalma görüntüler aklında bir bir belirdi: Altın zırhlara bürünmüş, kadim bir şehri yok eden korku verici melekler, Cennet yaratıkları onu takip ederken bir çölde kaçan kendisine çok benzeyen bir kız, kızın üzerine pike yapan, onu gökyüzüne sürükleyip lime lime eden, etlerini kemiklerinden—

Bir ses, "Bayan Santiago?" diye seslendi ve kızın bütün bedenini sarsılarak tarih kitabının yere düşmesine sebep oldu. Diğer öğrenciler kıs kıs gülünce, Vilma yüzüne ve boynuna utançtan kaynaklanan bir kızartının yayıldığını hissetti. Kız, kitabı-

nı çabucak yerden aldı, sınıfın ön kısmına, rehberlik ofisi görevlisi Judy Flannagan'ın, hocanın yanında durduğu yere baktı.

"Bayan Beamis seninle görüşmek istiyor," dedi hoca sinirle.

Vilma, "Özür dilerim," diye kekeleyerek eşyalarını topladı ve Judy'nin arkasından sınıftan çıktı.

"Mesele yok," diye cevap verdi, kızın gidişini izleyen hoca. "Seni irkiltmek istemedim."

Hocanın sözleri sınıftan kahkahaların yükselmesine ve kapıyı arkasından kapatan kızın utancının büyümesine sebep oldu.

Kitap çantasını omzuna atan Vilma, Kenneth Curtis Lisesi'nin şimdi boş olan koridorlarından rehberlik ofisine doğru yürüdü, Bayan Beamis'in neden şimdi onunla görüşmek istediğini merak ediyordu. Son birkaç ayda doldurduğu burs başvurusu formlarını düşündü. Kız ofisin kapısını açıp ufak karışılama alanına geçerken, iyi bir haberin gününü bozamayacağına karar verdi.

Ofis sekreteri Bayan Vistorino bilgisayarında çalışmakla meşguldü ve her zamanki takımlarından, bu kez açık mavi olan birini giymişti. "Hemen seninle ilgileneceğim canım." Yazı yazmayı bitirdikten sonra dikkatini monitörden güçlükle uzaklaştırdı. "Senin için ne yapabilirim canım?" diye sordu, gözünü çıkardı ve boynundaki altın zincirin ucunda sallanmasına izin verdi.

Vilma utangaç bir tavırla, "Bayan Beamis beni görmek istemiş," dedi, hissettiği gerginlik dolu beklentiye yenik düşüyordu.

"Adın ne?" diye soran Bayan Vistorino, yanındaki telefona uzanarak bir tuşa bastı. Judy Flannagan ofise girdi ve kibarca gülümsedikten sonra Bayan Vistorino'nun masasından bir destekle klasör alarak köşedeki dosya dolabına gitti.

Vilma, bir şeyleri dosyalayan kızın basit hareketini büyülenmiş gibi izlerken, "Vilma Santiago," dedi. *Uyumam gerek - hem de fena halde.*

"Vilma Santiago sizi görmeye geldi," dedi Bayan Vistorino almaca. Kısa bir sessizlik oldu ve Vilma birden bunun bir tür hata olması için dua ettiğini fark etti. "Tamam," diyen sekreter telefonu kapattı. "İçeri geçebilirsin. Bayan Beamis seni bekliyor."

Vilma kapıya gitti ve ahşap çerçeveye nazıkçe vurdu. Danışman, seslenerek içeri girmesini söyledi ve kızı sıcak, dost canlısı bir tebessümle karşılayarak masasının önündeki koltuğu işaret etti. "İçeri gel Vilma," dedi. "Seni dersten çıkardığım için özür dilerim ama seninle konuşmam gereken bir şey var."

Vilma koltuğa oturdu, kitap çantasını omzundan çekip yanına, yere koydu. "Umarım kötü bir şey yoktur," dedi gergince. Ofis nane kokuyordu ve kız, Bayan Beamis'in bir dosyayı incelerken, kırmızı-beyaz şeritli bir şekerlemeyi çiğnediğini fark etti. Dosya da herhalde ona ait olmalıydı.

"Hayır, kötü bir şey yok," dedi kadın, birkaç sayfa çevirerek. "Biraz endişelendik, o kadar." Başını kaldırıp Vilma'yla göz göze geldi.

Vilma'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne... Ne konuda endişelisiniz?"

Rehberlik danışmanı klasörü kapattı ve dağınık masasının üzerinden bir kalem aldı. "Ken Curtis'e transfer olduğundan beri en iyi öğrencilerimizden biri oldun Vilma. Hocaların, diğer öğrenciler için kusursuz bir örnek olduğunu söylüyorlar. Zeki sin, konuşmaktan korkmuyorsun ve dost canlısısın, bu okulda senin gibi bin kişi daha olsa, işimiz çok daha kolay olurdu."

Vilma tekrar kızardığını hissetti. "O zaman neden—"

"Sorun şu Vilma. Senin gibi bir öğrenci, olağan dışı davranmaya başladığında hocalar, hatta öğrenciler bile fark eder," diye açıklamada bulundu kadın.

Vilma kalbinin ağırlaştığını hissetti. Sorunlarını iyi sakladığını umuyordu. Ama belli ki yalnızca kendini kandırıyordu.

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu Bayan Beamis. "Okulda, hatta belki de evde yaşanan bir sorun mu var?"

Vilma'nın boğazında itiraf etme dürtüsü yükseldi. Belki de rüyalarından, gördüğünü sandığı tuhaf şeylerden bahsetmek en iyisi olurdu.

"Sana elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz Vilma," diye devam etti danışman. "Hiçbir sorun çözülemeyecek kadar büyük değildir, anlıyorsun değil mi?"

Vilma başını salladı ve gözünün önünde kendisinin deli ceket giymiş görüntüleri belirdi. Bayan Beamis, onun deli olduğunu düşünecekti – hem ya gerçekten öyleyse? O zaman ne

yapacaktı? "Mezuniyet konusunda çok gerginim," diye yalan söyledi. "Üniversiteye başlama konusunda da... Geceleri uyuyamıyorum."

Bayan Beamis kaleminin ucuyla klasörünün kapağına tık tık vurdu. Kadının bakışları dikkatliydi, sanki Vilma'nın yalan söylediğini gayet iyi biliyordu. Kıza bakmaya devam ederek, "İnsanın sinirlerini altüst eden bir dönemdesin," dedi. "Bunun seni nasıl etkileyebileceğini biliyorum."

Vilma gergince güldü. "Hayatımın ne kadar değişeceğini biliyorum ve böylesi de beni korkutuyor, o kadar."

"Seni rahatsız eden tek şeyin bu olduğuna emin misin?" diye soran danışman, koltuğunda ileri uzandı.

Vilma, bir dehşet hissi bedeninde yavaşça ilerlerken başını ağır ağır salladı.

"İlişkiler konusunda bir sorun yok mu?" diye ekledi Bayan Beamis. "Her konuda konuşabiliriz Vilma."

Vilma Aaron Corbet'yi düşündü. Çocuğun son e-postasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti. Yazdığı kelimeler -*Seni özliyorum. Sevgiler, Aaron*- göğsüne saplanan bir bıçak gibiydi. Hiç tanımadığı bu gizemli çocuğa karşı beslediği duyguların nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu hisleri neredeyse rüyalar kadar rahatsız edici buluyordu.

"Hayır." Vilma başını salladı. "Oğlanlarla sorunum yok."

Aaron'ın tekrar yanında olması için hemen her şeyi yapabiliirdi, çünkü bir şekilde çocuğun, onun sorununu çözebilece-

ğinden emindi. Ama yanında olamayacaktı ve bazen, onu bir daha hiç göremeyeceğini düşündüğünde, benliğinin bir parçası ölüyormuş gibi hissediyordu.

"Son zamanlarda aklımda o kadar çok şey var ki onlara ayıracak vaktim yok."

Ders sonu zili çalmaya başladı ve Vilma koltuğa yasladığı kitap çantasına uzandı. "Bu kadar mı Bayan Beamis?" diye sordu, mikroskobun altından çekilmek için yanıp tutuşuyordu. "Kimya dersinden sınav olacağım ve notlarımı gözden geçirmeyi—"

Rehberlik danışmanı Vilma'nın dosyasını aldı ve masasının sol köşesindeki dosyaların üzerine koydu. "Evet Vilma, sanırım işimiz bitti," dedi şefkatli bir tebessümle.

Vilma tebessüme karşılık vererek ayağa kalktı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim," diyerek çantasını omzuna vurdu, gitmek üzere döndü.

"Unutma, hiçbir sorun çözilemeyecek kadar büyük değildir," diye seslendi Bayan Beamis, kızın arkasından.

Keşke doğru olsaydı, diye düşünen Vilma kimya dersine giderken, Bayan Vistorino'ya el salladı.

Derinlerde, karanlığın içinde, güç öfkeliydi.

Aaron şuursuzlukla bilinç arasındaki boşlukta sürüklenirken gücün öfkelerini hissetti. Kara okyanusta bir şamandıra gibi yüze yükseldi, melekse öfke bilinçsiz çevrenin atmosferini kor-

ku verici enerjisiyle doldurdu, sonra biri onu çekti ve Aaron bilincine kavuştu.

Tanıdık bir sesin, "Sanırım uyanıyor," dediğini duydu ve ıslak bir dil yüzünü yalayıp bir cankurtaran halatı gibi, onu şuursuzluğun derinliklerden çekip uzaklaştırdı. Aaron gözlerini açtı ve Gabriel'in onunkine yaklaşan yüzüne baktı.

"İşte uyandı," dedi köpek mutlulukla. "Uzun zamandır kendinde değilsin. Endişelenmeye başlıyordum."

Aaron uzanarak köpek arkadaşının sarkık, sarı kulaklarından birinin arkasını kaşdı. "Kusura bakma ahbap. Camael—"

"Buradayım," dedi Camael, yakınlarda bir yerden.

Aaron doğrulup oturunca, dünya dönmeye başladı. "Kahretsin," diyerek eliyle başına dokundu. "Herkes iyi mi?"

"Ben açım," diye duyuruda bulundu Gabriel.

"Sen hep açsın," dedi Aaron sertçe. "O kadın bizi neyle vurdu? Şimşekle mi?"

Bileklerinin bağlı, altın rengi bir metalle çevrili olduğunu fark etti, kelepçelerin yüzeyine tuhaf semboller kazınmıştı ve aralarında kalınca bir zincir vardı. Aynı metalden bir şerit de boğazına geçirilmişti.

"Bunlar da neyin nesi?" diye sordu Aaron, etrafına bakınarak.

Görünüşe bakılırsa, bir evin bodrum katındalardı. Birkaç santimlik bir toz tabakası gibi görünen bir şeyle kaplı, odanın uzak köşesine itilmiş olan pin-pon masası durumu ele veriyordu.

Camael'le Gabriel şimdi Aaron'la birlikte, o gizemli gecenin önünde duruyordu. Diğer üçlünden biri, kovboya benzeren bir melek onlara yaklaştı ve Aaron'ın gözlerine buz gibi bir bakış attı.

Aaron medeniyeti elden bırakmamaya çalışarak "Buraya ne den getirildik?" diye sordu.

Kovboy güldü ve bir kıldan, ağzının bir kenarından diğertine kayd. "Söyle onlara Alim."

"Lehash'le Lorelei, atanmış polisler olarak korumaya yemin ettiğimizi sakinkere karşı bir tehlike oluşturup oluşturmadığınızı belirleyebilmemiz için sizi tutuklamayı görev bildiler," dedi gruba son katılan kişi, hayli resmi bir dille.

Üzerinde tertemiz, beyaz bir gömlekle koyu renk bir pantolon vardı ve adam, meleklerle takılan biri değil de bir muhasebecilik firmasında çalışıyormuş gibi görünüyordu. *Silahları olan bir firma*, diye hatırlattı Aaron kendisine.

Kovboy melek Lehash, kürdanı ağzından aldı, gözlerini onlardan hiç ayırmıyordu.

"Kelimeleri bayağı iyi kullanıyor, değil mi Lorelei? Sakinler, bir belediye başkanı seçmeye karar verirlerse, bizim Alim'i aday gösteren ilk kişi ben olacağım."

İkisi de güldüler ama Alim kaşlarını çattı.

Neler olup bittiğini öğrenmeyi hala çok isteyen Aaron, "Sakinler deyip duruyorsunuz," dedi. "Nerenin sakinleri? Neredesiniz bizi?"

Lehash araya girdiğinde, Alim konuşmak üzereydi. "Bu terk edilmiş çamur topağının üzerinde, Cennet'ten ufak bir parça."

Lorelei güzel bir tebessümle başını salladı ve Aaron, kadının gerçekte ne kadar çekici olduğunu fark ederek afalladı. "Aerie," dedi kadın yumuşacık bir fısıltıyla.

"Aynen öyle," diyen Lehash, kürdanı tekrar ağzına soktu.

Aaron, Camael'e döndü ve meleğin yüzünde bir yok ifadesinin belirdiğini gördü.

"Bu kadar zaman sonra," dedi melek savaççı, "ben onu bulamadım ama o beni buldu."

Söyledikleri doğru olabilir miydi?

Camael'in aklı harıl harıl çalışıyordu. Melek önce iç karartıcı çevresine, sonra tekrar kendilerini tutsak alanlara baktı. Hevesle onlara doğru ilerledi.

Lehash silahını ona doğrultup horozu geri çekti. "Yavaş ol reis," diye hırladı.

Camael durdu, düşünceleri karmakarışık. Daha fazlasını öğrenmesi, buranın gerçekten aradığı huzurlu vaha olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Burası Aerie mi?" diye sordu soluksuzca. Benliğinin minicik bir parçası, kadının dediğini yanlış anlamış olmasını umuyordu.

"Öyle dedik ya," diye hırladı Lehash, silahı kıpırdatmadan. "Neden? Bizi mi arıyordun?"

Camael yavaşça başını salladı ve kederli bakışlarını önündeki üç kişiden hiç ayırmadı. Cennet de şiddet enfeksiyonuyla bozulmuş muydu? Büyük bir hevesle aradığı şeyi sonunda bulmuş ama şimdi oranın da çürümekte olduğunu mu görüyor. du? "Sizin hayal edebileceğinizden çok daha uzun zamandır."

"Yaklaşmıştınız," dedi Alim, ciddi bir ses tonuyla. "Türünüz mensup çoğu kişi, bu kadar yaklaşamazdı. Sizi zamanında yakaladığımız iyi oldu."

"Türümüz mü?" diye sordu Aaron. "Bu da ne demek?" Lorelei omuz silkererek meydan okurcasına baktı. "Alim kim bar davranıyordu. Ben olsam, size neyseniz öyle hitap ederdim – suikastçılar, rüya katilleri."

"Ne olduklarını biliyorlar," diyen Lehash'in ağzındaki kürdan, bir taraftan diğerine kaydı.

Camael mantığın sesi olmaya çabalayarak "Yanılıyorsunuz," dedi. "Katlettiğimiz Güçler askerleri bize saldırdı. Yalnızca kendimizi savunuyorduk."

"Diğerlerine karşı da mı yalnızca kendinizi savunuyordunuz?" diye sordu Alim.

Camael başını iki yana salladı. "Anlamıyorum—"

Aaron, "Kendi türünüzden birini öldürdünüz," diye parlayarak Camael'in sözünü kesti. Bütün gözler oğlana çevrildi. "Ormanda o adamın başına kurşun sıkışınızı izledim, şimdi kalkıp bize mi suikastçı diyorsunuz?" diye sordu. "Çok yüz-süzsünüz."

Camael içini çekti. Aaron kadar büyük bir güce sahip birinde, hiç diplomasi yeteneği olmaması üzücüydü.

"Onun da sizden farkı yoktu," dedi kız, küçümseme dolu bir tebessümle.

"Kendisinin en iyi ücreti ödeyecek kişiye, Aerie'nin yerini satmaya niyetliydi," diye ekledi Lehash.

"Ama siz bunu muhtemelen zaten biliyorsunuz," diye sonlandırdı Alim.

Camael durumu değerlendirdi. Karşılarındaki varlıklar onların katil olduklarına, muhtemelen Verchiel için çalıştıklarına ve Aerie'yi yok etmeye geldiklerine inanıyordu. Bir çözüm bulmaya çalıştı ama üçlüyü onlara zarar vermek istemediklerine ikna etmenin tek yolu, Aaron'ı ve kehanetle arasındaki bağı açıklamaktı. Ama Camael, onların, çocuğun kehanetteki kuratıcı olduklarına inanacağından fena halde şüphe ediyordu—

Gabriel'in birden, "Kehanetteki Seçilmiş Kişi Aaron," dediğini duydu. Köpek onlardan uzaklaşmıştı ve şimdi sabırla, kendilerini tutsak alanların karşısında oturuyordu.

"Gabriel! Buraya gel," diye emir verdi Aaron.

Lorelei köpeğin önünde çömelerek onunla göz göze geldi. Uzanarak köpeğin kulaklarından birini ovdu. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi şefkatle. "Efendinin hayli özel olduğunu düşünüyor olmalısın."

Çocuk labradora, "Gabriel, gel," diye seslendi ama köpek cevap vermedi.

"Öyle düşünen tek kişi ben değilim," diye açıklama yaptı Gabriel. "Camael de öyle düşünüyor. Verchiel de. Yiyecek bir şeyiniz var mı? Karnım aç."

Lorelei yavaşça doğrulurken Aaron'a baktı. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?" dedi nefret dolu bir sesle.

Camael de Aaron da sessizliği bozmadılar. Lehash, içinde mizahın zerrisi olmayan bir sırıtışla, "Görünüşe bakılırsa aramızda bir ünlü var," dedi. "Bence daha fazla saçmalık duymadan, bun işe hemen buracıkta son verelim." Altından yapılmış tabancasını çekti ve ikisine birden nişan aldı. Alim, "Hayır!" diye bağırarak uzanıp silahları aşağı itti. "Onları Kurucu'ya götürelim, o karar versin."

Gabriel kuyruğunu mutlulukla sallayıp beton zemini döverken, dönüp Aaron'la Camael'e baktı.

"Kurucu'yu göreceğiz," dedi. "Belki onda yiyecek bir şeyler vardır."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Belphegor, toprakla dolu bir el arabasını bahçede, çiçek açmakta olan gül çalısı sırasına doğru itti. Günlerce yağın yaz yağmuru, güllerin dibindeki toprağın bir kısmının çekilmesine sebep olmuştu ve Belphegor, bitkilerin daha hassas bölümleri doğa olaylarına karşı savunmasız kalmadan önce, toprağı yerine koymak istiyordu.

İçindekileri dökmemeye dikkat ederek el arabasını yere bıraktı, sonra seyrek, kahverengi otların arasında duran bir tırmığın yanındaki küreğı aldı.

Belphegor, küreğı toprak yığınının ortasına daldırdı ve toprağı gül çalılarına taşıdı, sonra da altlarındaki zemine yığdı. Çalıların gereğince korunduğuna karar verdiğinde, el arabası boşalmak üzereydi.

Melek, küreğinin sapına yaslandı ve eserini inceledi. Verimli, koyu renk toprağı kirlenen, insan gözüyle görülemeyen kimyasal maddelerin kokusu havaya yayılıyordu. Ama melek gözüne sahip olan Belphegor, zehirli zerreciklerin ağır ağır havasına yükselişini, sonra da tekrar bozuk toprağı konupunu izleyebiliyordu.

Çömelerek, yeni yığıldığı toprağın içine parmaklarını soktu, kirlenici maddeleri çıkarıp kendi bedeninin içine aldı. Sonra sarımsı ve öksürmeye başladı. Bir zamanlar bu alanın dört kuru büyüklüğünde bir araziyi temizlemek onun için çok kolaydı. Ama şimdi, Dünya'da bu kadar zaman geçirdikten ve bu kadar zehre maruz kaldıktan sonra, durum onu etkilemeye başlıyordu.

Değer mi, diye düşünüp çürümüş toprakta yetişmesine yardım ettiği güzelliğe hayran hayran bakmak üzere geri çekildi, güzel, kırmızı koncalar güneşin sıcaklığına açılıyordu. Belphegor ekdiği diğer bahçeleri gözünün önünde canlandırdı ve sorunun cevabını bildiğini anladı.

Metal tırmığı aldı ve yeni toprağı güllerin dibine eşir olarak yaymaya başladı. İlgiilenilmeyen bu bahçelerde kendisinin ve onun cemaatine katılmayı seçenlerin yansımasını görüyordu. Her biri bir şekilde kusurlu olan, güneşe doğru -Cennet'e doğru- büyüme özlemiyle yanıp tutuşan ama hepsini harap eden zehrin engellediği dışlanmış melekler.

Aniden gözünün önüne gelen görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştı ama bunlar sayısız binyıldır onunla birliktelerdi ve muh-

temelen sayısız binyıl boyunca da omunda kalacaklardı. Onu Tane'nin kralığından insanın dünyasına getiren zehirli hatıradı. Kararsızlığın zehrini. Melek, savaşı ilk kez görüyormuş gibi gördü, hiçbir ayrıntı unutulmamış ya da geçen zamanla bulaşmamıştı. Kardeşleri, kendisi bir taraf seçme cesaretini bulamayıp onları izlerken, hararetle savaşmışlardı.

Belphegor toprağı tırmıkmayı bıraktı, acı dolu anıları bir kenara iterek özgür kalmasına yardım ettiği güzelliğe yoğunlaştı. Bir gün kendisinin ve bütün Aerie sakinlerinin bu güller gibi olacağını umuyordu: Tövbe edip bağışlanacaklar ve bir kehanet gerçekleşecek, zehirli topraktan yükselecekler ve Cennet'in parlısına ulaşacaklardı.

Esintinin taşıdığı sesler düşüncelerini böldü ve melek, ziya-retçilerini karşılamak için güllerine isteksizce arkasını döndü. Bahçeyi boydan boya aşarak terk edilmiş, pencerelerine tahtalar çakılmış ve spreyle yapılmış graffitilerle kaplı olan meskenin etrafını dolaştı. Burası, bir zamanlar Ravenschild sitesinde yaşayan birçok aile gibi umutları ve hayalleri olan, altı kişilik bir ailenin eviydi. Belphegor, onların kederinin hala bu ıssız mahalledeki yapılardan yayıldığını hissedebiliyordu. Bunlar, bir şirketin açgözlü, küçük sırrının susturduğu yaşam yankılarıydı. ChemChord kimya şirketi atıklarını buraya gömmüş, toprağı ve bu toprağın üzerine inşa edilmiş olan evlerde yaşayanları zehirlemişti. Ravenschild sitesi kederli bir yerdi ama orası artık onların evi, bağışlanmayı bekleyenlerin en yeni Aerie'siydi.

Belphegor kaldırıma baktığında, polislerin iki kişi ve bir köpekte birlikte eve yaklaştığını gördü. *Bunlar, cinayet işlediğinden şüphelenilenler olmalı*, diye düşündü ve dünyaya yayılmış olan düşmüş meleklerin ölümündeki artışı hatırladı. Gelen yabancılara sorgulayacaktı ama kaderlerine çoktan karar vermişti. Dünya, düşmüş melekler için tehlikeli bir yerdi ve Belphegor, bu insanlarla cemaatlerini güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Belphegor aniden yabancılardan birinin hiç de yabancı olmadığını fark ederek içini çekti. Çocukla birlikte yürüyen melekleri tanıyordu. Bir zamanlar, savaştan önce, Belphegor gözden düşmeden önce arkadaşlardı.

Belphegor, "Camael," diye fısıldadı ve düşünceleri, ilahi kardeşini son kez görüşüne odaklandı. "Sonunda çok uzun zaman önce yapmayı başaramadığın şeyi bitirmeye mi geldin?"

CENNET BAHÇESİ BÜYÜK SAVAŞTAN HEMEN SONRA

Camael kolunu geriye çekti ve ateşten silahını savurarak ilahi çatışma esnasında olduğu kadar yıkıcı sonuçlar elde etti. Cennet'in kapılarının arasında büyümüş olan, akıl almaz derecede güçlü bitkiler alev alev silahına karşı koyamazdı, görünüşte aşılması imkansız olan, birbirine girmiş bitki bariyeri, ölümcül kılıcının inişiyle ikiye ayrıldı. İnsanların Bahçe'den atılışından beri çok

zaman geçmemişti ama bir zamanlar Tanrı'nın en yeni yaratıları için kusursuz bir çevre görevi görmüş olan yer, şimdiden mahvolmaya başlamıştı.

Her türden hayvan, onu bu yere getiren öldürücü amacı sezerek önünden kaçtı. Savaşı sonunda Tanrı'nın orduları kazanmıştı ve mağluplar -Sabahyıldızı'nın birlikleri- Cennet'ten sürülmüştü. Güçler ordusunun lideri olarak Tanrı'ya karşı gelenleri bulup yok etmek ona düşmüş ve savaş felaketini en kutsal yere getirmişti.

Camael, Bahçe'ye bu suçlulardan birini, bir zamanlar Tanrı'nın ihtişamına kendisi kadar dindarca hizmet etmiş olan -ama bu savaştan önceydi ve işler artık eskisi gibi değildi- bir meleği aramak için gelmişti. Belphegor da Tanrılar'ın Tanrısı'na karşı silahlanmış olan herkes gibi suçlarının bedelini ödeyecekti.

Camael köklerden, ağaçlardan ve sarmaşıklardan oluşan bir başka engelin önünde durdu ve sabrı tükenerek alevli kılıcını savurdu, savaşın başından beri hiç dinmeyen öfkesinin bir kısmını bitkilerden çıkardı. Öfkesi nehirler gibi dışarı boşandı ve kılıcı Cennet Bahçesi'nde alev alev bir yıkım yarattı, öfke dolu haykırışı panik içindeki hayvanların bağırışlarına karıştı.

Bunu Tanrı'ya, *var olan her şeyin yaratıcısına* nasıl yapmışlardı? Düşünceleri öfkeyle dolarken, Camael güçlü bitkilere saldırdı, kısa zaman önce bir parçası olduğu savaşların yarısı hala açıktı ve kanıyordu. Cennet, etrafında yanıp bitkilerden oluşan bariyerler alev alev kesiklerle birbirinden ayrılırken öfkesi

dindi. Camael tek bir ağaç ve aradığı kişi dışında hayat belirt-
si göstermeyen bir açıklığa baktı.

Belphegor, yalnızca Bilgelik Ağacı olabilecek şeyin önünde
duruyordu. Altın rengi kabuklu, geniş gövdeli, sarı yaprakları,
nin arasında seyrek, gece semasında yeni doğmuş bir yıldız gibi

parlayan yasak meyvelerini taşıyan bir ağacı bu.
Camael, "Belphegor," diyerek yanan çalılarının arasından ge-
çip açıklığa çıktı. Ateşten silahı hala elindeydi ve kullanılma

hevesiyle kıvılcımlar saçıyor, havayı yalıyordu.
Elini ağacın gövdesine dayamış olan melek Belphegor dö-
nüp ona baktı ve kederle gülümsedi. "Ölüyor," dedi dikkatini

tekrar ağaca vererek. "Ve onu öldüren şeyin yayılıp Bahçe'nin
gerisini de sarması an meselesi."

Camael durdu ve düşmüş kardeşine kötü kötü baktı. Öf-
kesi, geçirdiği o yıkıcı nöbetle biraz azalmış olsa da hala için-

de zonkluyordu.
"Bu, O'nun hayalkırıklığının sonucu," dedi Belphegor, tek-
rar Camael'e bakarak. "Yaratıcının erkek ve kadınlara duydu-
ğu hayalkırıklığı bir zehir görevi görerek, O'nun özellikle on-
lar için yarattığı her şeyi öldürüyor. Süreci yavaşlatmak için

elimden geleni yapıyorum ama korkarım her şeyin kaybedil-
mesi an meselesi."

Camael kılıcını daha sıkı kavradı ve boğazına takılmış olan
kelimeleri söyledi. Öfke ve umutsuzlukla dolu kelimeler ağzın-
dan boşandı. "Seni öldürmeye geldim Belphegor." Düşmüş me-

leğin nasıl bir tepki vermesini beklediğinden emin değildi -me-
lek belki korkuyla geri çekilecek ya da birden Bahçe'nin derin-
liklerine dalacaktı- ama görünüşe bakılırsa, Belphegor çoktan
kaderini kabullenmişti.

Sakince, "Benim için gelenin sen olduğuna seviniyorum,"
dedi ve ağaçtan uzaklaşıp Camael'e doğru ilerledi.

Camael kılıcını doğrultarak kaçak meleğin ilerleyişini dur-
durdu.

Belphegor alevler saçan ateş kılıcının üzerinden ona baktı.
"Ölme vaktim geldiyse, kaderimi kabul ediyorum."

Güçler'in komutanı öfkeden köpürüyordu. *Böyle bir günah-
kar ne cüretle dövüşmeden teslim olurdu? Savaşın gazabını benden
nasıl esirger?* "Canımı alacaksan hemen yap. Çünkü hazırım."

Camael meleğe vurmak, korku verici kılıcını başının üzeri-
ne kaldırıp haini ikiye bölmek istiyordu ama bir şey elini dur-
durdu - savaş başladığından beri acı dolu düşüncelerini zehir-
leyen bir soru. "Neden Belphegor?" diye sordu, bedeni bastır-
dığı öfkesiyle titrerken.

Düşmüş melek içini çekti ve Bilgelik Ağacı'nın gölgesine
oturdu. Camael onun tepesinde dikilmeye devam etti, ateş kı-
lıcı saldırmaya hazırды.

Belphegor yerden kuru bir ot sapı alıp parmaklarının arasın-
da çevirerek, "Savaşmak istemedim," dedi. "İki taraf için de."

"O senin yaratıcın Belphegor," dedi Camael tükürürcesine.
"Onun için nasıl savaşmazsın?"

Düşmüş melek gözlerini Camael'e çevirdi ve yüzünde pes et-
tiğini gösteren bir ifade belirdi. "Kardeşlerime ya da Yaratıcı'ma
kılıç kaldırmayı düşünemedim bile. Böylesi beni Cennet'in dü-
manı yapıyorsa, öyle olsun."

"Böylesi, seni bir korkak yapıyor," diyen Camael kılıcının
kabzasını daha sıkı kavradı.

"Gerçekten öyle mi hissediyorsun Camael?" diye sordu Belphegor, hiçbir korku belirtisi göstermeden. "Beni almaya, yap-
madığın bir şeyden dolayı mı geldin?"

Kelimeler vahşice bir saldırı, Camael'i kesip biçen ve acı
verici bir gerçeği ortaya çıkaran hakikat kılıçları gibiydi. Sa-
yısız melek ölmüştü ve Camael, ölümlerin biteceğini san-
mıyordu.

Camael kılıcını salladı ve onu Belphegor'dan yalnızca bir-
kaç santim ötede yere gömdü. Silahın etrafındaki toprak yan-
maya başladı.

"Lanet olsun sana," diye tısladı Camael. Kılıcı, için için ya-
nan topraktan çekti ve geri çekildi, çelik gibi bakışları hala düş-
manın üzerindeydi. Akıl gözüyle onları, Cennet için yapılan
savaşta katlettiği kişilerin yüzlerini gördü. Anılarının arasında
dolaşan, bitmek bilmeyen bir ölüm geçidi gibiydi ve kanının
donmasına yol açıyordu. Bir zamanlar onlar da Camael gibi-
lerdi, tek gerçek Tanrı'ya hizmet etmişlerdi – sonra ihtilaf çık-
mış, taraflar seçilmiş ve savaş başlamıştı.

Belphegor ayağa kalkarken Camael, "Suçlarının bedelini
ödemelisin," dedi.

"Yeterince cezalandırılmadık mı?" diye sordu düşmüş melek.
"Reddedildik, bildiğimiz her şeyi terk edip hayvanların -bana
kalırsa çoğu, beni senin ellerinde bekleyen kaderden çok daha
beter bir şeyden muzdarip- arasında yaşamaya zorlandık." Belphegor ona yaklaştı. "Ellerinde tadılan ölüm, bir merhamet ey-
lemi bile sayılabilir."

Camael kılıcının ucunu Belphegor'un boğazının altına da-
yadı ve oradaki et kabarak yandı ama düşmüş melek buna
rağmen geri çekilmedi.

Camael, Belphegor'un acıyla allak bullak olmuş yüzüne ba-
karak "Bir zamanlar kardeştik," diye fısıldadı. "Ama artık de-
ğiliz," diyerek kılıcı geri çekti. "Seni kendi ellerimle yok etmiş
olacağım."

Belphegor çenesinin altındaki kömürleşmiş, kanlar sızdıran
yaraya özenle dokundu. "Bu merhamet diğerlerine de bahşedi-
lecek mi?" diye sordu, nazik bir fısıltıyla.

Camael döndü ve Cennet Bahçesi'nden çıkmaya hazırlandı.

Camael açıklığın kenarına ulaşırken Belphegor arkasından,
"Daha kaç kişi ölecek?" diye seslendi. "Ne zaman, yeterli olacak
Camael?" diye sordu düşmüş melek. "Ne zaman, yaptığımız şey
için ne kadar pişman olduğumuzu göstermemize izin verilecek?"

Camael, Cennet Bahçesi'ni bir daha dönmek üzere terk
ederken, Belphegor'un soruları aklında yankılanıyordu. Düş-

...mıs karşısına cevap vermedi. Çünkü cevapları bilmiyorduk ve öğrenip öğrenemeyeceğimizi merak etmeye başlamıştık.

AERIE SINDIRI ZAMAN

Belphegor'a görmek Camiel'in ikhina bin yıldır gelmeye-
niler anılandır. Geçmişin görüntüleri bir fırtınanın han-
ketendiği çöl kumu gibi dalgalanıp döndü. Melek savaşı
anılar çabucak bastırıldı.

Pençemelecinin sütlü bir evin önünde, kaldırım-
da duran Belphegor. "Merhaba Camael," dedi. "Görüşmeye-
li uzun zaman oldu."

Camel, karyasındaki düşmüş meleğe dikkatle baktı. Belphegor, meli, nemeyletme hasta görünüyor. Dünya'ya kaçan meleklerin, yeni görevlerine uygun sağlamak için yaşanmaya razı oldukları doğrudur ama Belphegor'un görünüşünde bundan öte bir şey vardı. "Belphegor," dedi Camiel, Cennet Bahçesi'nden gö-

"Güçler için arkadaşlarına öyle mi dedin? Onlara gerçekten ellerinde olduğunu mü söyledin?"

Camel, Dünya'ya yapıldan yolculuktan önce birliklerine hitap ettiğini hatırladı. Onlara söylediklerini düşündü, yalan daha o zamandan içini kemirmeye, Belphegor'un misyonuyla ilgili ettiği şiphe nüfuzları kök salmaya başlamıştı. "Liderledim, onlara söylediğim her şeye inanıyorlardı."

"Ya şimdi?" diye sordu Belphegor.

"Şimdi senin ne kadar ölü olduğuna inanıyorlar, beni de o kadar ölü görmek istiyorlar."

Yaşlı melek, Camael'in yüzünü inceledi, grışeğin işaretleri ni aradığı belliydi. "Onlardan ayrıldığını duyduğum."

"Yolumuzun doğru yol olmadığını, kehanetleri yanlış olduğunu fark ettim," diye cevap verdi Camad. "Zaten çok büyümdü fark ettim. Türemiz için yeni bir geleceğin, bir mebla ölüm olmuştum. Türemiz için inanmaya başladım - Tanrı'nın seçtiği bir Nefilim'in elinde."

Camael, Aaron'a baktı. Çocuk da şimdi kendisine yöneltti-
len bakışlardan gerilerek ayaklarını yere sürtü.

"Herhalde o benim," dedi Aaron.

O ana kadar sessiz kalan polisler, bu Nefilim çocuğun Se-
çilmiş Kişi olması fikrine güldüler ama Camael, Belphegor'un
göstereceği tepkiyi bekledi.

Melek uzun, boğum boğum parmağıyla Aaron'ı işaret ederek, "Çocuğun, Seçilmiş Kişi olduğuna mı inanıyordun?" diye sordu.

Camael meleğin turnaklarının altındaki pisliği fark etti.

"Evet, inanıyorum," diye cevap verdi.

"Hayatında hiç bu kadar aptalca bir şey duydun mu Belgöçer?" diye soran Lehash, silahının altın namlusuyla sakallı yüzünün yan tarafını kapıdı. "Utanmasalar, bize bu haftaki cinayetlerle hiçbir ilgileri olmadığını da söyleyecekler."

Belphegor sessizce Aaron'a yaklaştı. "Öyle misin?" diye sorarak onu tepeden turnağa koklamaya başladı.

"Neden bahsettikleri konusunda en ufak bir fikrim yok," diye açıklamada bulundu Aaron. "Onlara daha önce de söyle-

diye çalıştık ama—" dedi ve geri çekilip burnunu parmağıyla sildi. "Güçlü, vahşi his-

let... Herhalde seni birçok cinayet işlemeye itmek çok zor olmaz."

Camael, çocuğu savunmak için öne çıktı. "Aaron, melek ta-

biatı uyandığından beri çok şey başardı. Onun gücünü, düş-

müş bir meleği evine göndermek için kullandığını gördüm. Hem de birden çok kez."

Belphegor başını yana eğdi. "Evine mi?" diye sorarken, kıs-

tığı gözlerinin köşelerinde derin kırışıklar oluştu. "Ne demek istiyorsun?"

Camael başını yavaşça sallayarak sözlerinin anlamının mele-

ğin kafasına dank etmesine izin verdi. "Evine," dedi hala ba-

leğini sallayarak. "Onları evlerine, Cennet'e gönderdi."

Lehash kükrercesine gülmeye başlayarak kendisine katılma-

ları için arkadaşlarına baktı. Onlarsa huzursuzca gülümsediler. Camael kaşlarını çatı, amaçlarının sorgulanmasından hoşlan-

mazdı ve büyüyle güçlendirilmiş kelepçelerden kurtulmak için her şeyini verirdi.

Polis yürüyüp ilerledi, göğsünü şişirdi. "Haydi, çocuk," dedi kollarını açarak. "Hazırım. Beni evime, Tanrı'nın yanına gönder."

"O şekilde olmuyor," diye kekeleydi Aaron. "Durup dururken yapamam. İçimdeki bir şey, vakti geldiğinde bana söylüyor."

Lehash tekrar, hayatında hiç bu kadar komik bir şey duymamış gibi güldü ve Camael öfkeye kapıldı.

Belphegor, Aaron'ı incelerken tekrar, "Sus Lehash," diye emir verdi. "Doğru mu çocuk?" diye sordu. "Düşmüş melek-

leri Cennet'e geri mi gönderdin?"

Alışılmadık bir biçimde sessiz olan Gabriel, birden Belphegor'a doğru yürüdü. Köpek büyük bir ciddiyetle, "Bunu yaptığını gördüm," dedi. "Ben yaralandıktan sonra beni de iyileş-

tirdi. Yiyecek bir şeyiniz var mı? Çok açım da."

Belphegor kuyruğunu hevesle sallayan hayvanı inceledi. Önce Camael'e, sonra Aaron'a bakarak "Bu hayvan değiştiril-

miş," dedi. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Fena halde yaralanmıştı," diye açıklama yaptı Aaron. "Ben... Ne yaptığımı bile bilmiyordum. İçimdeki canlı şey-

le konuştum... Ona Gabriel'i kurtarması için yalvardım ve..."

Belphegor bir elini kaldırarak Aaron'ı susturdu. "Yeterince dinledim," dedi. "Senin gibi birinin elinde böyle bir güç oldu-

ğunu düşünmek, kanımı donduruyor."

"Onları ne yapacağız?" diye sordu Lehash. Gözlerinde han-

ve gaddarca bir bakış vardı ve Camael, meleğin ne kadar zalim olursa olsun, Belphegor ona ne söylerse yapacağına inanıyordu.

"Onları eve götür," dedi yaşlı melek, geldiği çitli bahçeye doğru dönerek. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Camael. "Dinle Belphegor," diyerek açıklama yapmaya çalıştı.
"Ne kadar yanlış görünürse görünsün, Aaron gerçekten belediğiniz kişi. Gabriel bile buna inanıyordu. Bana güvenmelisin."
Düşmüş melek, dikkatini Camael'e yöneltti. "Tanrı'nın mükutsal ulaşı, çocuğun şahidi olmak için burada değil ve maalesef bugünlerde buralarda güvene rastlamak zor," dedi Belphegor kederle. "Göze alamayacağımız kadar büyük tehlikeler var. Üzgünüm." Adamlarına baktı. "Onları eve geri götürün ve kelepeklerini sakın çözmeyin."

Lehash, Aaron'ı tuttu ama çocuk mücadele etti.
"Dinle," diye bağırdı ve Belphegor durup Nefilim'e baktı. "Küçük kardeşimi bulmaya çalışıyorum. Ailemden kalan tek kişi o." Belphegor, çocuğun çilesiyle ilgilenmiyormuş gibi görünerek başka tarafa baktı.

"Lütfen!" diye bağırdı çocuk. "Kardeşim, Verchiel'in elinde. Onu geri almam gerek. Bırakın gidelim. Biz de sizi rahat bırakınız, söz veriyoruz."

Yaşlı, düşmüş melek, çocuğu duymazlıktan gelerek yoluna devam etti. Lehash, Aaron'ı kolundan tuttu ve çekti. "Haydi çocuk. Saçmalıklarını daha fazla dinlemek istemiyor."

"Lanet olsun!" diye bağırdı Aaron. "Dinlemeye yanaşmayacaksanız, ben size dinletmesini bilirim!"

Sonra, büyüklü kelepeklerle bağlyken yapamaması gereken bir şey yaptı.

Aaron Corbet değişmeye başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Aaron zamanın çok önemli olduğunu biliyordu ve sabrının, sonuna kadar zorlandığını hissediyordu. Düşmüş melekler, Aerie'nin sakinleri, onu dinlemiyorlardı. Ama onun, terk edilmiş bir evin oyun odasında kilitli kalacak vakti yoktu. Stevie, Güçler'in elindeydi ve kardeşinin hala gözünü kan bürümüş Verchiel'in pençelerinde olduğunu düşünmek, Aaron'ın içindeki gücü ortaya çıkaran bir anahatar görevi görmüştü. Aaron ne yaptığını fark edemeden, öfke ve suçluluk kafesinin kapısını açtı ve içindeki vahşi şeyi dışarı çıkmaya davet etti. Dönüşümünün başladığını hissetti ve o an, canını daha önce yandığını hiç hatırlamadığı kadar yaktı.

Aaron dönüp kolunu tutan Lehash'e baktı. "Bırak beni," diye hırladı ve düşmüş melek söyleneni yaptığında bir tatmin hissetti.

rop gibi hissetti. "Soru şu çocuk: Sen kendin, Seçilmiş kişiye inaniyor musun?" diye sordu Belphegor.

Aaron ona ne duymak istiyorsa, özgürlüklerini onlara ne verecekse onu söylemek istiyordu ama bunu yapamadı. Çünkü hatta Başmelek Gabriel bile kurtarıcı olduğuna inansa da çek şuydu ki Aaron hala kendisini Lynn-Massachusetts'ten gelen sıradan bir çocuk olarak görüyordu. Gücünü inkar edemeyeceği kesindi ama böylesi, onu Seçilmiş Kişi yapıyor muydu? *Bilmiyorum.*

Belphegor'a, "Ben... Emin değilim," dedi ve gücün geri gelmeye başladığını hissetti.

Yaşlı melek gülümsedi ve ayağa kalktı.

"Onları eve geri götürelim mi?" diye sordu Lorelei. Kız, yaşlı meleğin arkasından yaklaşmıştı ve Aaron onun parmak uçlarının, kullanmadığı büyüünün kalıntılarıyla parladığını fark etti.

"Gerek yok," diye cevap verdi Belphegor. "Burada kalabilirler. Ama onlara güvenebileceğimizden emin olana kadar kelelepleri çıkarmayacağız."

"Sen aklını mı kaçırdın ihtiyar?" diye sordu Lehash. Diğerleri, bu sözlerden rahatsız olmuş gibiydi. "Dışarıda o kadar şey olup biterken ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarına izin mi vereceksin? Bizi uykumuzda öldürürler, sonra da..."

"Beni duydu Lehash," diyen Belphegor, arkasını dönüp bahçede ilerledi. "Aerie'ye hoşgeldiniz," dedi ve terk edilmiş evin köşesini dönerek gözden kaybıldı.

Tutsağın gözleri, insanın ayaklarının altında çürüyen sonbahar yapraklarınıninkine çok benzeyen bir sesle açıldı, ardından başını eğdi ve kömürleşmiş, kararmış haldeki ellerine baktı. Doğrulmuş, kafesinin parmaklıklarına yaslanmıştı ve bütün bedeni salt ızdıraptan oluşan bir kozayla çevriliydi. Parmaklarını yaşıca düzleştirdi ve kavrulmuş, sulu gözleriyle pul pul dökülen yanan etinin, kucağına yağmur gibi yağışını izledi.

Verchiel'in ne zaman gittiğinden emin değildi ama Güçler'in liderinin gidişi onu sevindirmişti. Çünkü kafesinin içinde ne kadar sıkılırsa sıkılsın, meleğin yoldaşlığı hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu. *Onu memnun etmek güç,* diye düşündü. Rahat etmek için pozisyonunu değiştirdi ama yine dayanılmaz acı dalgalarıyla sarsılmaktan başka bir şey başaramadı. *Çok sinirli.*

Kafesin içinde fazla pişmiş et kokusu vardı ve tutsak, Crna Reka Manastırı'na yerleşmeden kısa bir süre önce gittiği, bir Sırp köyündeki şöleni hatırladı. Bir çocuğun doğumunu kutluyorlardı ve harıl harıl yanan bir ateşin üzerinde, şişe geçirilmiş bir domuz kızartmışlardı. İnsanlar onu kutlamalarına çağırmışlar, tamamen yabancı oldukları birini, mutluluklarının bir parçası olmaya davet etmişlerdi. Tutsak da onlara katılmış ve kısa bir an için, ne olduğunu, sorumlusu olduğu dehşetleri unutabilmişti. Öyle anlar, hiç sonlanmayan ömründe nadiren rastlanan şeylerdi ve tutsak, her birine son derece değerli mücevherlermiş gibi tutunuyordu.

Gözünün ucuyla bir hareket, duvar boyunca ilerleyerek kan kafese doğru koşutan minicik, koyu renk bir şekil gördü. Arkadaşı fare geri dönmüştü. Tutsak, kafesin dışını görebilmek için geriye yaslandı ve boynunun derisinin bir kısmı parmakları arasına sürünerek siyah konfeti gibi yere döküldü. Açıkta etinde serin havayı hissedebiliyordu. Kafesin metalindeki engelleyici büyülere rağmen iyileşiyordu.

Kuru bir fısıltıdan ibaret olan bir sesle, "Merhaba," dedi. Fare, neredeyse duyulmayacak kadar tiz, bir dizi ciklemeye le karşılık verdi.

"İyiymi," dedi tutsak. İyice kaykılarak yan tarafının üzerine yattı ve kararmış kolunu parmaklıkların arasından uzattı. Fare yine ciklemeye başladı ve o minicik yarattığın endişesi, tutsağı duygulandırdı.

"Beni merak etme," dedi fareye. "Acıyla aramda son derece eşsiz bir ilişki var."

Hayvan bunun üzerine yerden fırlayıp tutsağın yukarı çevirdiği eline indi ve koluna tırmanarak kafesin içine girdi.

Hala yan tarafına yatmış olan tutsak, "İşte böyle," dedi. Fare, adamın yüzünün önüne çömeldi ve yüzü, burnu, bıyıkları merakla seğirdi.

"İyi olacağım küçüğüm. Biraz zaman geçsin, eski halime döneceğim."

Fare bir kez cikledi ve sonra tekrar başını yana eğip adamın durumunu inceledi.

"Evet, canım çok yanıyor. Ama her şey oyunun bir parçası. Her saniye acıyla dış gıcırdatmayı hak etmiyor değilim sonuçta."

Fare cikledi, adamın yüzüne yaklaştı. Meleğin burnunun yanmış derisine kendi burnunu şefkatle sürttü, kararmış derinin dökülmesini ve pembe ve parlayan etin ortaya çıkmasını sağladı.

"Hayır," dedi tutsak. "Sen sadece iyi bir adam olduğumu düşünüyorsun, beni önceden tanıımıyordun."

Unutmayı yeğlediği günlerin anıları aklının sahnesinde dans etmeye başladı ve tutsak, zorlanarak doğruldu. Tüylü dostu, pençelerini tutsağın omzuna gömdü ve melek, kafesin parmaklıklarına yaslanırken ona tutundu.

"Daha önce ne tür bir adam mıydım? Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu, kuru bir kahkaha atarak. Tutsağın omzuna rahatça tünemiş olan fare, kendisini temizlemeye başladı.

"Bu iyi bir fikir," dedi tutsak, arkadaşına. "Hikayemi bitirdiğimde, kendini hayli pis hissedeceksin. Ve hikayemi dinledikten sonra, beni başka bir düşmüş melek için terk etmeyeceğine söz vermen gerek."

Fare ona yüreklendirici bir tavırla cikledi.

"Her şey Cennet'te başladı," diye konuştu ve kederinin derinliği, ağzından, ölümcül bir yaradan akan kan gibi boşandı.

Hepsi birden çatlamış, eğri büğrü kaldırımında yürür ve terk edilmiş evleri art arda geçerken Aaron, "Ee, bahsedip durduğunuz Aerie sakinleri nerede?" diye sordu.

Lorelei kar beyazı buklelerini savurarak "Buralardalar," dedi. "O Johiel pisliliyle olanlardan sonra, yeni gelenlerin önüne kur-
mızı halı sermeye hevesli olduklarını sanmıyorum. Kendi kü-
nı kurtarmak için bizi satmaya niyetlendiğine inanamıyorum."
Kız bir yaya geçidini kullanarak caddeyi aşarken başını tiki-
tiyle salladı. "Bugünlerde kimseye güvenilmiyor," derken, om-
zunun üzerinden uyarı dolu bir bakış attı.

"Ne kadar zamandır burada?" diye soran Camael, bir şah-
ninkinden bile dikkatli gözleriyle mahalleyi inceliyordu.

"Ne?" diye sordu kız. "Aerie mi? Ben altı yıldır buradayım
ve bundan başka bir yer bilmiyorum. Ama daha birçok fark-
lı yerde olduğunu duydum: Aktif bir volkanın yan tarafında,
terk edilmiş bir kömür madeninde... İhtiyarlardan biri, Atlan-
tik Okyanusu'nun dibinde, batmış bir yolcu gemisinde yaşı-
ğını söyledi. Sakinleri neredeyse, Aerie de orada gibi."

Camael başını yavaşça salladı. "Bu yüzden onu bulmak bu
kadar zor," dedi. Hala her yeri gözleriyle tarıyordu. "Tek bir
yerde kalmıyor."

Gabriel terk edilmiş evlerden birinin, hava koşullarından
yıpranmış ön basamaklarını kokluyordu. Köpekten, radyas-
yon arayan bir Geiger sayacının tıkırtılarını andıran bir ses çı-
kıyordu. Önlerindeki evin, bir zamanlar ön kapının olması ge-
reken girişine büyükçe bir kontrplak parçası çakılmıştı. Kon-
traplağın üzerine spreyle boyayla kabaca, "Ailem burada yaşadığı
için öldürüldü" yazılmıştı.

Aaron, "Burada ne oldu?" diye sordu. Yazı, onu etkilemiş-
ti. Analiziyle babalığının, korkunç ölümlerinin ve kendi evi-
nin alevlerle yok edilmesinin hatıraları gözlerinin önünde canla-
nırken, sanki spreyle yazılmış olan her bir kelimeden akan ke-
deri hissedebiliyordu.

Lorelei durup onunla birlikte eve baktı. "1940'larda ve
50'lerde bu mülk ChemCord'a aitti. Onlar endüstriyel böcek
ilaçları, asitler, organik çözücüler ve buna benzer şeyler üreti-
yorlar, atıklarını buraya bırakıyorlardı." Ayaklarının altındaki
sokağı işaret etti.

Gabriel evin önündeki solmuş ve kahverengi bir çalı kalın-
tına işerken, "*Burast leş gibi kokuyor,*" dedi. "*Toprak öyle kötü
kokuyor ki... Zehir gibi.*"

"Bu işe yarıyor mu?" diye sordu köpeğe.

Gabriel mağrur bir tavırla, "*En azından zararı yok,*" dedi ve
keşfine devam etti.

"Aslında haklı," dedi Lorelei. "Fazla gelen kimyasalları ve
yan ürünleri metal fiçılara koyup bu mülkün etrafına gömdü-
ler. Burada tonlarca atık var."

Yürümeye devam ederken her bir ev Aaron için yeni bir an-
lam kazandı. "Buraya nasıl ev, hatta koca bir mahalle kurar-
lar?" diye sordu.

"ChemCord 1975'te battı ve mallarını satmaya başladılar.
Boş arazileri de satışa çıkardılar. ChemCord'un yöneticilerine
bakılacak olursa, arazi gayet güvenliydi."

"Burada çok keder var," dedi Camael, arkalarından. Dönüklerinde, adamın bir başka eve baktığını gördüler. Evin önünde de pas tutmuş bir bisiklet yan yatmıştı ve evlerin her birinde yayılan koku, kederin bir işareti gibiydi. "Yapıların hepsi kederle dolu: Belphegor ve diğerlerinin burayı neden çekici bulduğunu anlayabiliyorum."

"Durun tahmin edeyim," diye söze başladı Aaron. "Arazinin üzerine ev yaptılar ve insanlar hastalanmaya başladı."

Lorelei başıyla onayladı. "Ravenschild Evleri'nin inşasına 1978'de başladılar ve aileler 1980 yılının baharında buraya taşınmaya başladı. Burası huzur doluydu, ta ki bir lösemi vakası, sonra bir ikincisi, sonra da üçüncüsü ortaya çıkana ve doğuştan gelen özürlüler görülmeye başlayana dek."

"Kaç insan öldü?" diye sordu Aaron. Rüzgar terk edilmiş sokakta eserek tozları havalandırıyordu ve Aaron esintide, yas tutanların belli belirsiz feryatlarını duyduğuna yemin edebilirdi.

"Tam olarak bilmiyorum," diye cevap verdi Lorelei, "Devlet 1989'da olaya müdahale edene dek birçok çocuğun hastalandığını biliyorum. Devlet soruşturma başlattı ve aileleri, evleri boşaltmaya zorladı. Sonunda üç yüz elliden fazla ev satın almak ve insanların yer değiştirmeye masraflarını karşılamak zorunda kaldılar."

Hala rüzgardaki haykırısları dinleyen Aaron, "Yani burası bir tür hayalet kasaba," dedi.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Lorelei.

"Arkadaşın Lehash buraya ne diyordu?" diye sordu Aaron, burnunu hoşnutsuzlukla kırıştırarak. "Cennet'ten bir parça mı? Bana hiç öyle gelmiyor."

Lorelei solgun, çekici yüzünde hülyalı bir ifadeyle etrafına bakındı. "Burası size güzel görünmeyebilir," dedi alçak sesle, "ama arkamda bıraktığım yerden çok daha iyi. Burayı, tımarhaneye bin kat yeğlerim." Birden döndü ve yoluna devam etti.

Sözleri Aaron'ın merakını uyandırmıştı, çocuk hızlanarak kızın yanında yürüdü. "Tımarhanede olduğunu mu söyledin?"

Lorelei hemen cevap vermedi, sanki bu konuda konuşmak isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyordu. "Bayağı da iyi bir tımarhaneydi... En azından bana öyle dediler," dedi sonunda. "On yedi yaşında, on sekizime basmak üzereydim ve bildiğim her şey yerle bir olmuştu."

Aaron kızın sesindeki acıyı hissedebiliyordu ve ona hemen sempati duydu. Kızın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. "Sebebi... İçindeki gücü... Bu Neflim olayı."

Kız başıyla onayladı. "O zamanlar bilmiyordum ama sonunda, hastanede geçirdiğim son günlerde anladım. Sokağa çıkabiliyordum ve ilaçlarımı almayı bırakmıştım, her şey berraklaştı. Tabii ilaçlarını almayan deliler hep öyle der." Kız güldü ama son derece acı bir gülüştü.

Aaron birden genç kadının kendisinininkine benzer bir ruha sahip olduğunu fark etti ve peygamberlik olayı olmasa, kendisinin de benzer şeyler yaşayıp yaşamayacağını merak etti.

"Buraya çekildiğimi hissettim," diye devam etti Lorelei. "Beni almaya zorlayıp durdukları ilaçları sistemimden attı. Aerie'nin çekimini hissederek oldum. Burayı rüyalarımda görüyordum. Tabii sana tanıdık geleceğinden emin olduğum bir sürü saçmalıklarla birlikte."

"Sana zarar vermeye kalkışanlar oldu mu?" diye araya giren Camael, Güçler'den söz ediyordu. "Seni buraya ulaştırmaktan alıkoymaya çalışıyorlar?"

Gözünün önüne bir tutam beyaz saç düşen kız, onları elinin tersiyle itti. "Onlardan kaçma konusunda bayağı geliştin." Meleğe döndü. "Başta onların paranoyak sanırlarından ibaret olduğunu sandım ama biri beni gizlice girdiğim eski bir kiralık evin içinde diri diri yakmaya çalışınca durumun öyle olmadığını fark ettim."

"Hayatta kaldığın için şanslıymışsın."

Lorelei başını salladı. "Sanırım içimdeki güç bana yardım ediyordu. İlaç almadığım için şiddetlenmeye başlamıştı ve güvende olabileceğim bir yer bulmama yardım ediyordu."

Yanmış ve kararmış, sokağın ortasına yığılmış olan devasa bir tepenin yanından geçtiler. Aaron evlerin bazılarında gelen kapıların, pencerelerin, tırazanların ve parmaklıkların da yığına girmiş olduğunu görebiliyordu. Yanık kalıntılardan gözlerini ayırarak kıza baktı.

Kız, "Mahallenin çocuklarıyla sorunlar yaşadık," diye açıklamada bulundu. "Burayı parti yapmak için kullanmayı sevi-

yorlardı. Ufak şenlik ateşlerinin, burayı sonunda yakıp kül edeceğinden korktuk."

"Ne yaptınız?" diye sordu Aaron.

Lorelei ellerini uzattı ve bir parmak ucundan diğerine parladı, minik enerji topları sıçradı. "Sonunda buraya geldikten ve deli olmadığımı, Nefilim olduğumu fark ettikten sonra melek büyüüne yatkınlığım olduğunu öğrendim. Babamla ikimiz, çocukları korkutmak için büyü yaptık. Buranın şimdi eskisinden bile kötü bir ünü var."

"Baban mı? Kim?.."

"Lehash," diye cevap verdi kız. "Deli olmadığımı öğrenmekle kalmadım, bir de melek babamı buldum ve her şey tuhaf da olsa bir anlam kazanmaya başladı."

Başmelek Gabriel'in sözleri, Aaron'ın kafasında yankılandı. *-gözlerin babana çekmiş-* ve Aaron kendi annesiyle babasının gizemini çözüp çözemeyeceğini merak etti.

Dar bir ara sokakta, açık mavi alüminyum dış cephe, yağmur oluklarından hala Noel ışıkları sarkan bir evin önünde durdular.

"O benim arabam mı?" diye soran Aaron, Lorelei'in yanından geçerek ön tarafa park edilmiş araca yürüdü.

Gabriel oraya ondan önce vardı ve araca şöyle bir baktı. *Bizim araba Aaron,* dedi kuyruğunu sallayarak. *Eğyalarımızın kokusunu alabiliyorum."*

"Sakinlerimizden biri, arabayı Burger King otoparkından alıp buraya getirdi." Lorelei evi işaret etti. "Burada kalacaksınız."

Aaron eve bir kez daha baktı ve gerginliğinin arttığını hissetti. Orada kalmak istemiyordu, kardeşini aramaya devam etmek istiyordu. Yanlış bir şey yapmamışlardı ve Belphegor'un onları burada tutmaya hakkı yoktu. Gitgide artan bir öfkeyle, bileklerindeki kelepçelere bakarak "Bizi ne kadar zaman tutmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Kardeşimi bulma şansım olacaksa—"

"Kurucu ne kadar kalacağınızı söylerse, o kadar kalacaksınız," diye araya giren Lorelei, kollarını meydan okurcasına göğsünde kavuşturdu. "Biz bütün o cinayetlerin sorumlusu olabileceğinizi düşünüyoruz ve aksini öğrenene dek hiçbir yere gitmeyeceksiniz."

İçindeki melekse varlık uyanan Aaron, "Saçmalık bu, sen de biliyorsun!" diye hırladı. İçindeki güç, çatışma yaratmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu ve Aaron'ın, gücü serbest bırakma dürtüsüne karşı koyması gerekti. Kelepçelerin büyüünün etkisini yeniden hissetmeyi hiç istemiyordu.

"Babamın istediği olsa," dedi kız, "hala o bodrumda olurdu. İster Seçilmiş Kişi ol, ister olma." Yumruklarını iki yanına sıkarak Lorelei, ona bir adım yaklaştı. "Neden bu kadar özel olduğunı düşünüyorsun ki?" diye sordu ters ters.

"Böyle olmasını ben istemedim!" diyen Aaron, kızın yanından geçerek aksi yöne yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Aaron durdu ama arkasını dönmedi.

"Yürüyüşe çıkmam gerek. Gabriel aç, ben de bir şeyler yemeye itiraz etmem. Yakınlarda yiyecek bir şeyler bulabileceğimiz bir yer var mı?"

Lorelei onun gitmesine izin vermemeyi düşünüyormuş gibi, bir an cevap vermedi. Aaron böylesinin, kızın hiç de lehine olmayacağına karar verdi çünkü melek tabiatı saldırmaya hazır-
dı. Bela arıyordu.

"Doğru yöne gidiyorsun," dedi Lorelei sonunda. "Sola dönüp Gagnon'a gir. Sokağın sonundaki toplum merkezini göreceksin. Orada sandviç falan bulabilirsin."

"Teşekkürler," diyen Aaron, yeniden yürümeye başladı. Gabriel onu yakından takip ediyordu ama Camael, Lorelei'yle kaldı. "Sizinle sonra görüşürüz."

"Evet," diye seslendi Lorelei arkasından. "Görüşeceksin ve bu fikre alıştığında, durum senin için biraz daha kolaylaşacak."

ALTINCI BÖLÜM

Camael, Aaron'ın gidişini izlerken, Nefilim'in hoşnutsuzluğunun bir kısmını paylaşmadan edemedi. İlkisi köhne evin önünde, kaldırımında dururlarken Lorelei, "Eee, gerçekten ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Onun gerçekten Seçilmiş Kişi olduğuna inanıyor musun?"

Camael uzaklaşan çocuğa ve köpeğe arkasını döndü, kızla göz göze geldi. "O çocukta özel bir şey olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi.

"Sekiz yaşındayken çok özel bir kedim vardı ama böylesi onun Mesih olduğu anlamına gelmez." Lorelei'in sesi alaycıydı.

Camael onun alaycı sözlerini duymazlıktan gelmeyi yeğleyerek önlerindeki evi işaret etti. "O halde, burada mı kalacağız?" diye sordu, açıklamaya ihtiyacı varmış gibi.

"Evet," dedi kız. "En sağlam evlerden biri. Sızıntı yok ve buraya gelecek kadar cesur mahalle gençleri henüz eve el sürmedi."

"İdare eder," diyen Camael sustu. Sessizliğinin, dışı melezin yanından ayrılmasını istediğini anlamasını sağlayacağını umuyordu. Meleğin canı konuşmak istemiyordu, düşünmesi gereken çok şey vardı ve kızın varlığını dikkat dağıtıcı buluyordu.

Nefilim, "Soruma cevap vermedin," dedi. "Onun, kehanetteki kişi olduğuna inanıyor musun?"

"Benim neye inandığının önemi yok," dedi Camael, soluk mavi gözlerini kızınkilere kenetleyerek, "çünkü görünüşe bakılırsa sen ve seninkiler, çocukla ilgili kararınızı çoktan vermişsiniz." "Burada o kadar çok sözde peygamber gördük ki. Ben bile, geldiğimden beri en az iki tane gördüm." Kollarını göğsünde kavuşturarak "Bizi ikna etmek için eski bir Güçler komutanının sözünden fazlası gerekir," dedi. "Sizden şüphe ettiğimiz için özür dileriz ama durum böyle."

Camael, kızın daha fazlasını istediğini, onu haklı olduğuna ikna etmesini istediğini sezebiliyordu. Ama asırlardır aradığı cennet olduğunu öğrendiği bu terk edilmiş mahalledeki ıssız sokakta dururken, uğraşmaya gücünün olmadığını fark etti.

"Burayı, hatırladığımdan bile uzun zamandır arıyorum," derken, etrafındaki evleri ve mahalleyi işaret etti. "İzin varsa, Aerie'yi kendim keşfetmek istiyorum."

Lorelei başını hafifçe salladı. Gözlerinde hayalkırıklığı vardı ve Camael bunun için gerçekten üzgündü. "Tabii ki izin var."

Canın nasıl isterse." Kız, ellerini kısa ceketinin ceplerine soktu. "Kelepçelerle boynundaki tasma, seni beladan uzak tutacaktır." Topuğunun üzerinde döndü ve solağın karşısına geçerek Camael'i yalnız bıraktı.

Camael, Aerie'den ne beklediğinden emin değildi ama kader verici köhnelikteki cvleri ve havayı kirleten kimyasal zehirlenmenin rahatsız edici kokusuyla ölüm sessizliğine bürünmüş olan sokakta yürürken, burasının hayal ettiği yerle uzaktan yakından alakası olmadığını düşündü.

Ne bulacağımı sanmıştın, diye sordu kendine sessizce. Barınmakta olan güneşi arkasına almıştı. Çok uzun zaman önce kaybedilen Cenner'in dünyadaki versiyonunu mu? Merak ediyordu. Neden kendisini bu kadar altüst olmuş hissediyordu?

Melek ileride, uzaklarda bir yerde, bir kilisenin kulesinin üzerindeki altın haç görebiliyordu ve insanlara ait bu tapınma yerine çekildiğini hissetti. Yapının mimarisi, hoşlanmadığı kadar moderndi. Basitti ve insanların gezegeninde geçirdiği uzun yıllarda ziyaret ettiği çoğu tapınma yerinden daha az süslüydü. Camael yapının yıpranmış, beton basamaklarını ağır ağır tırmandı, dindarların ettiği duaların kalıntılarını hissediyordu. Kapıyı çekip açtı ve genelde ilkel olan bu yaratıkların, Yaratıcılar'ına duydukları sevginin işaretleri, şelale gibi üzerine boşandı.

Camael kilisenin içine girdi, kapının arkasından yavaşça kapanmasına izin verdi. Yapı dinsel süslemelerinden arındı-

rılmıştı, hiçbir yerde bir haç ya da bir azizin kalıntısı görül-müyordu. Camael bu dinsel eşyaların kilise terk edildiğinde görüldüğünü tahmin ediyordu ama böylesi, mekanın verdiği hissi değiştirmiyordu. Burası bir ibadet yeri ve sembolik süslemeleri alınıp götürülmüş olsa da mekanın asıl amacını değiştirmiyordu.

Binanın ön kısmındaki mihrabın önüne kabaca şekil verilmiş banklar yerleştirilmişti ve Camael orada yalnız olmadığını gördü. Bir Nefilim önde oturuyordu ve kararlı gözlerle, mihrabın arkasındaki krem rengi duvara boyanmış olan imgeye bakıyordu.

Camael ona yaklaştı. Sanat eseri kabaca yapılmıştı ama neyi resmettiğini anlamamaya imkan yoktu - ölümlü bir kadınla bir meleğin birleşmesi. Bir çocuk, birbirine denk olmayan annesiyle babasının üzerinde, kutsal ışıktan oluşan kanatlarla havada duruyordu ve incecik kollarını iyice açmıştı, ışık huzmeleri başının üzerinde bir hale oluşturuyor ve hem yukarı, Tanrı'ya doğru yayılıyor hem de aşağıdaki dünyayı ilahi bir ışıkla aydınlatıyordu. Camael, ressamın çocuğu nasıl resmettiğini inceledi ve kendi Nefilim'i olan Aaron Corbet denen çocukla aralarında bir benzerlik aradı. Tabii ki benzerlik yoktu ve Camael kendisini budala gibi hissetti.

Mihrabın önünde oturan yalnız adam irkilerek döndü, Camael'e bakarken şaşkınlıktan yüzü allak bullak oldu ve gözleri irileşti. Melek, melezle konuşmayı düşündü ama o kelime-

leri biraraya getiremeden adam banktan fırladı, yakındaki bir çıkıştan kaçtı.

Camael eski kilisenin ön tarafına doğru yürüyüp Nefilim'in az önce oturduğu banka otururken, *sakinlerin yabancılara güvenmediği kesin*, diye düşündü. Sessizlik rahatlatıcıydı, Camael gözlerini kapatarak düşüncelerinin derinliklerine daldı. Düşünme fırsatını çok sık bulamıyordu.

Cennet'teki savaşı düşündü. Başta her şey gözüne siyah-beyaz gözüküyordu: Tanrılar'ın Tanrısı'na karşı gelenler cezalandırılacaktı, böylesine basitti. Camael'in gözlerinin önünde yüzler, ilahi ordulara mensup sayısız kardeşi belirdi. Kimileri doğuşlarından beri onunlaydı ama bunun önemi yoktu. Çünkü bedelleri ödemesi gerekiyordu. Sonra gördükleri ona fazla ağır geldi, kardeşlerinin kanının kokusu nefesini kesti, merhamet için yalvaran çığlıkları kulaklarını sağır etti. Hiç bitmeyecek gibiydi, varlığı, intikam ve acı üzerineydi. Ölümün ulaşı olmuştuk ve buna artık dayanamayacaktı. *Sonra kehanetle karşılaşmıştı...*

Camael gözlerini açarak önündeki duvara çizilmiş olan resme, sonu gelmez bir acıyla ızdırabın bitişi müjdeleyecek olan tuhaf üçlemeye baktı. Kehaneti ilk kez insan bir falcının ağzından duyduğunu hatırladı. Kehanetin doğru olmasını bütün kalbiyle istiyordu çünkü Tanrı, en değerli yaratılarının alaşımı olan bir varlık sayesinde, düşmüş olanları bağışlayacaktı.

Camael o andan beri bu yaratıkları Tanrı'nın merhametinin kanalları olarak görmeye başlamıştı ve onları korumak için elinden

geleni ardına koymamıştı. Camael kehanetteki Nefilim'i bulmayı ve düşmüş kardeşlerinin kefaretlerini ödemelerini sağlamayı kendisine görev edinmişti ve böylesi, onu nihayet buraya getirmişti. Aerie'ye.

Melek içinde oturduğu, seyrek eşyalı yapıda etrafına bakındı ve içi hayalkırıklığıyla doldu. *Tanrı'nın merhameti nihayet burada mı gerçekleşecek?* Zehirli atıkların gömüldüğü bir arazinin üzerine inşa edilmiş bir insan mahallesi. Camael daha fazlasını beklemişti.

Düşüncelerine dalmış olsa da yanına gelen varlıkları hissederek banktan kalktı ve artık yalnız olmadığını gördü. İlk geldiğinde kiliseden kaçmış olan Nefilim geri dönmüş, yanında da başkalarını getirmişti. Çeşitli yaşlarda, her biri bir melek le insanın birleşiminin sonucu olan kadın ve erkek arkadaşları ibadet yerine doluştular. Camael'e bakarken, kendi aralarında fısıldaşıp mırıldandılar.

Camael'in, kendisinden ne istediklerine dair hiçbir fikri yoktu ve refleks olarak ateşten bir kılıç yaratmaya çalıştı. Ama bilekleriyle boynunu saran kelepçelerin içine işlemiş olan büyü hemen devreye girdi. Buzdan hançerler bedenine saplanırken, melek acıyla haykırdı. Aptallığına lanet okuyarak dizlerinin üzerine çöktü ve rahatsızlık dalgaları kademe kademe hafiflerken şuurlunu kaybetmemeye çalıştı.

Nefilim çetesi üzerine geldi ve Camael'in onları durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Etrafında bir daire oluştur-

dular. Vızıltıyı andıran fısıldaşmaları, durumun gerginliğini katkıda bulunuyordu.

Camael onlara, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Sesi kulağa gergin ve bitkin geliyordu.

Akdeniz'in suları kadar yeşil ve derin gözleri olan yaşlıca bir kadın öne çıkan ilk kişi oldu ve melek savaşıya elini uzattı. Camael kadının gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti.

"Sana teşekkür etmek istiyoruz," diyen kadın, serin avcunu Camael'in yüzüne koydu, "hayatımızı kurtardığın için."

Camael, soran bakışlarla baktı, kadının nazik dokunuşu, acısını dindiriyordu.

İhtiyar yüzünden gözyaşları süzülen kadın, "Hatırlayabildiğim en dehşetli tiplerden biriydi," diye fısıldadı, "ve beni öldürmeye gelmişlerdi. Ateşten kılıçları, üstlerine kar yağdıka cızırdıyor, tıslıyordu. O sesi yaşadığım sürece unutmayacağım. Senin, benden uzak durmanı emreden sesini de."

Kadının sözleri yavaş yavaş Camael'in kafasına dank etti. Camael bir duygu denizinde boğulur gibi oldu ve kadının dipsiz gözlerine bakarak "Ben... Seni kurtardım," dedi.

Kadın titreyen dudaklarında kederli bir tebessümle, "Beni ve daha birçokğumuzu," dedi ve arkasında toplanmış diğerlerine baktı.

Hepsi öne çıktılar, elleriyle Camael'e dokundular, dizginlenemeyen duygularla dolu teşekkürleri neredeyse sarhoş ediciydi. Camael onların, gözünü kan bürümüş Güçler'den kurtar-

dığı melezlerin akıbetinin ne olduğunu kaç kez merak etmişti? Görevinin haklılığını kaç kez sorgulamıştı?

Hayatta kalanlar Camael'in etrafını sardı, minnetlerinin sıcalığı meleği bir tatmin kozası gibi sarıp sarmaladı.

Demek boşa değilmiş, diye düşündü ve her bir teşekkür sözünü, sevgi dolu her bir dokunuşu mutlulukla karşıladı. Bir zamanlar Güçler ordusunun lideri olan Camael, huzuru en sonunda, yalnızca bir mekanda değil, ruhunda da bulmuştu.

Tutsak, kafesinin zemininde iyice kıvrılarak daha da sıkı bir top haline geldi. Vücudu, iyileşme sürecinden kaynaklanan acı verici spazmlarla sarsılıyordu.

Boynunun oyuğuna yerleşmiş nazik, yatıştırıcı nefes sesleri kulağına gelen fareye, "Aslında komik," diye fısıldadı. "İyileşme de en az yaranın kendisi kadar can yakıyor." Bedeni yine kendisini iyileştirme sancılarıyla seğirdi ve kıvrandı. Tutsak, ızdırabın geçmesini bekledikten sonra hikayesine devam etti.

"Söze ara verdiğim için özür dilerim," diyerek eski, ölü derisinin soyuluşuyla alttaki yeni, pembe tenin narinliğinden başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. "Nerede kalmıştım?"

Fare nazikçe burnunu çekti.

"Doğru ya," dedi tutsak. "Tanrı'yla ilişkimde kalmıştım." Bedeninde bir başka acı dalgası dolaştı ve tutsak, söze devam etmeden önce dişlerini sıkıp acıya katlandı. "Gözdelemler listesinde epeyce yüksekteydim. Cennet'teki meleklerinin en güçlüsü

ve en çok seviliyordum. Bana Sabahyıldızı derdi ve ben onu o kadar seviyorsam o da beni o kadar severdi. En azından ben öyle sanıyordum."

Tutsak, hülyalı bir tavırla, "Görmeliydin..." dedi, anıları onun yaratının yerine, Cennet'e geri götürmüştü. "Hayal edebileceğin en güzel şeydi, hatta bundan fazlasıydı. Orası Cennet'ti."

Cennet'in göksel malikanelerinin sonsuzluğa uzanan, yedinci ve sonuncu Cennet'e, en yüksek ruhsal kusursuzluğun yerine ulaşan altın kuleleri gözünün önünde belirdi. "O orada, ısıltan tahtında otururdu, ben de sıklıkla yanında olurdum." Tutsak içini çekti. Acı, onu tavandan sarkan hapishanesinin gerçekliğine geri döndürmüştü.

Fare uyuyordu ama tutsak onun sesini, geçmişiyi ve sonunda nasıl düştüğüyle ilgili sorularını hala duyabiliyordu.

"O insanlığı yarattığında bile yanımdaydım, biliyor musun? O, biz Cennet'ekilere yalnızca başka bir hayvan gibi görünen şeylere büyük bir dikkatle muamele etti!" Öfkesini, sonunda düşmesine sebep olan kontrol edilemez duygularını hatırladı. "Onlara kendi cennetlerini, akıl almaz güzellikte ve verimlilikte bir bahçeyi verdi. Ayrıca onlara bizde olmayan bir şey verdi. Yaratıcı onlara kendisinden bir parça, ilahiliğinin bir kıvılcımını verdi - bir ruh."

İyileşmesinin verdiği acıyla öfkesinin hatırasının birleşimi tutsağın kafesin sınırları içinde dimdik oturmasına yol açtı. Elini çabucak omzuna götürerek uyuyan kemirgenin düşmesine engel

oldu. "Bu kadar zamandan sonra, hala düşünmeye dayanamıyorum," dedi. Boğazı iyileşiyor, sesi daha az hırıltılı çıkıyordu.

Ani hareketle uyanan fare panik halindeydi. Tutsak onun minicik kalbinin hızla atışını avcunda hissedebiliyordu. Kafesin parmaklıkları sırtının yeni derisine soğuk soğuk dokunuyordu.

"Farklı ordulara mensup herkes gibi ben de şoka ve dehşete uğramıştım. Tanrı neden aşağılık bir hayvana böyle paha biçilmez bir hediye vermişti? Bize edilen bir hakaretti bu."

Tutsak kırılğan yarattığı avcunda tuttu ve onu parmağıyla nazikçe okşayarak sinirlerini yatıştırdı.

"Kıskançlık," derken sesine derin bir keder yayıldı. "Bunu takip eden bütün korkunç eylemler kıskançlıktan kaynaklanıyordu." Cennet Bahçesi, O'nun ihtişamının ışığının tadını çıkaran kadınlarla erkekler gözlerinin önüne geldi. "Ne kadar da savunmasız şeylerdi. Tanrı onları nasıl da seviyordu... Böylesi de her şeyi daha beter hale getirdi."

Fare, tutsağın avcunda hala titriyordu. Onun üşüyüp üşümediğini merak etti. Fareyi kendisine iyice yaklaştırdı.

"Her şey yeterince kötü değilmiş gibi, Tanrı çok geçmeden bizi biraraya topladı ve o andan itibaren insanlığın önünde eğileceğimizi, hepimizin yaratıcısı olan Tanrı'ya nasıl hizmet ediyorsak, onlara da öyle hizmet edeceğimizi söyledi."

Tutsağın kafa derisi nahoş bir biçimde karıncalanmaya başlayınca, adam saçlarının tekrar çıkmaya başladığından kuşkulandı.

"Söylemeye gerek var mı bilmem, bu yeni gelişme çoğunun hoşuna gitmemiştir." Kardeşlerinin öfkeli yüzlerini, huzuran dolu öfkelerini tekrar hatırladı ama hiçbiri, kendisininle boy ölçüşemezdi. Tanrısı ve Yaratıcısı onu terk etmiş, daha aşağı bir varlığın sevgisi için bir kenara atmıştı ve o buna kalmamayı bekliyordu. "Kıskançlık ve yaralı gururum gözümü öyle kör etti ki benimle aynı hisleri paylaşanlardan bir ordu kurardım -Cennet'teki meleklerin üçte birinin bana katıldığını söylerler- ve Cennet'teki babama, yaratıcısına ve onun kararını savunan herkese savaş ilan ettim.

Binlerce yıl önce yapılmış bir savaşın görüntüleri, gözlerinin önünde dans ediyordu. Tutsak, bu anıları her gün tekrar tekrar yaşıyordu. Gözde askerlerin çok güzel ama öfkeyle dolu olan yüzlerini görüyor ve ona inandıklarını, uğruna savaştığı davanın haklı olduğuna inandıklarını biliyordu. "Yaratıcı ilk insanların nasıl dokunduyorsa, bana ittifak yemini eden orduya mensup her bir askere ben de öyle dokundum ve onlara kendimden bir parça, beni bir zamanlar Cennet'teki en güçlü melek kılan şeyin bir zerresini verdim." Adamın parmaklarının ucu, hediyesine vakıf olanların anısıyla canlandı. Hepsinin tenlerine, ona ve davalarına olan bağlılıklarını gösteren kara bir işaret, bir sembol dağlanmıştı.

"Tanrı'nın bize yaptığı şeyi yapmaya hakkı olmadığını düşünmeye cüret ettik. Ama cüretimiz aşırıydı," dedi tutsak kederle. Dehşet verici geçmişini hatırlamaktan yorgun düşmüş-

tü, ellerini ve ellerinin arasında yatan fareyi kucığına indirdi. "Ne kanıtlamaya çalışıyorduk? Niyetimiz neydi?" Başını salladı ve kederle gülümsedi. "Yaratıcı'yı bizi daha çok sevmeye mi zorlayacaktık?"

Fare tutsağın ellerinin arasındaki yuvasından yukarı baktı, koyu renk gözleri, tutsağın anlayış olduğunu düşündüğü bir şeyle doluydu.

"Çok şiddetli bir savaştı. Sana savaşın ne kadar sürdüğünü bile söyleyemem. Günler, haftalar, belki de yıllar sürmüştü. O zamanlar vakit benim için daha farklı geçiyordu. Yiğitçe dövüştük ama sonunda her şeyin boşuna olduğunu gördük. Savaş sonunda bittiğinde, gözde askerlerim can verdiğinde, ben de zincirlere vurulduğumda, Tanrı'mın önüne getirildim ve sonunda, yaptığım şeyin korkunçluğunu anlamaya başladım."

Tutsak, duygularını içinde tutamayıp yaşlarla dolan gözlerini kapattı, gözyaşları yüzünün yenilenmiş teninden süzül-
dü. "Özür dilemeye çalıştım. Onun affı, merhameti için yalvardım ama beni dinlemedi."

Gözünden akan bir damla yaş eline düştü ve far, tuzlu sıvıyı özenle yaladı.

"Cennet'ten kovulup dünyaya sürüldüm ve yaptığım şeyin acısını her zaman bir yoldaş olarak yanımda taşımaya mahkum edildim."

Fare başını kaldırıp ona baktı, üçgen başını soru sorar gibi yana eğmişti.

"Cehennem denen yerin nasıl bir yer olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu tutsak, meraklı hayvana. "Cehennem diye bir yer yok," dedi. "Cehennem burada." Parmak uçlarıyla göğsünün parlayan, pembe tenine dokundu. "Ve yaptıklarından dolayı sonsuza dek içimde yanacak."

"Sola dönüp Gagnon'a girmemizi, orada yiyecek bulabileceğimizi bir toplum merkezi olduğunu söylemişti," diye sızlandı Gabriel.

"Evet, öyle dedi," diye cevap veren Aaron, yürürken etrafına baktı. Gördüğü tek şey, her biri bir öncekinden daha kötüne, daha harap evlerdi.

"Toplum merkezi denen şey tam olarak nedir?" diye sordu köpek, acınası bir biçimde. Yemek saati geçmişti, paniğe kapılmaya başlıyordu.

Aaron durup geldikleri yöne baktı. "Hala Gagnon'dayız, değil mi?" diye sordu. Soruyu, kurt gibi aç arkadaşından çok kendisine sormuştu.

Burnunu yemek kokusu almak için kaldırıma yaklaştırmış Gabriel, "Bilmiyorum," dedi. "O kadar açım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile. Hem hava da karartıyor."

Tekrar yürümeye başladılar. Sokakta nazik bir rüzgar esiyor, iskelet gibi ağaçlarda kalan birkaç yaprağı hışırdatıyordu.

"Eh, yürümeye devam edelim, bakalım neye rastlayacağız. Belki sokağın en ucundadır." Köpek, gırtlaktan gelen sesinde hafif bir panik tınısıyla, "Ya değilse?" diye sordu.

Aaron sinirlenerek içini çekti. "Merak etme Gabe. Toplum merkezini bulamazsak, geldiğimiz yoldan arabaya döneriz, sen de bagajdaki köpek mamasından yersin."

Köpek durup kulaklarını tıknaz başına bastırarak "O yemekten istemiyorum," dedi. "Gaz yapıyor."

"Bak, tek söylemeye çalıştığım şey açlıktan ölmeyeceğin, tamam mı? Karnın doyacak!"

Gabriel'in kuyruğu sallanmaya başladı. "Sen iyi bir çocuksun."

Aaron sinirine rağmen güldü ve köpeğe kendini takip etmesini işaret etti. "Gabriel, tam bir baş belası!" dedi. "Gel, ben de açlıktan ölmeden önce şu yeri bulalım."

Köpek, adımlarını efendisinininkine uydururken bir an düşündü. "Sanırım kimse daha önce bana baş belası demedi. İyi çocuk, iyi köpek, en iyi dostum dediler ama hiç baş belası demediler."

"Eh, al işte," diye cevap verdi Aaron. "Özgeçmişine yazabileceğin yeni bir şey çıktı."

Gabriel birden, sıklıkla yaptığı gibi konuyu bir anda değiştirdi ve "Sence Stevie'yi bulabilecek miyiz?" diye sordu.

Aaron birden moralinin bozulduğunu hissetti. "Buradan ayrılmayı başarır başarmaz aramaya tekrar başlayacağız."

"Ne kadar sürecek?"

Aaron tekrar öfkelenmeye başladığını hissetti ve sakinleşmek için bir dizi derin nefes aldı. "Bilmiyorum," dedi ifadesiz bir sesle. "Bir süre onların kurallarıyla oynayacağız ama onlara karşı durmamız gereken bir zaman gelebilir."

"Kulağa hoş gelmiyor," dedi Gabriel.
"Bence de," diye cevap verdi Aaron. "Umalım da iş onaya
varmasın."

Sessizlik içinde yürümeyi sürdürdüler. İkisi de gelecekte ken-
dilerini bekleyen rahatsız edici ihtimalleri düşünüyordu. Gab-
riel durduğunda, sokağın sonuna yaklaşmışlardı.

"Bu sefer ne oldu?" diye çıkıştı Aaron.

"Kokuyu aldın mı?" Gabriel başını geriye attı, havada bir şe-
yin kokusunu alan burnu seğirdi.

Aaron da havayı kokladı ve başta hiçbir şey hissetmedi. Ama
sonra kokuyu o da aldı. Yemek – pişen yemek kokusu.

Gabriel göz açıp kapayıncaya dek fırladı. Kokuyu, sanki so-
kağa onlara giden oklar yerleştirilmiş gibi takip etmeye başla-
dı. Heyecanla, "Bu taraftan," diye bağırdı.

Aaron aç hayvana ayak uydurabilmek için adımlarını hız-
landırmak zorunda kaldı ve Gabriel'in aniden sola atılmasını,
harap evlerden birinin ön bahçesine girmesini izledi.

"Burası bir toplum merkezi değil Gabe," diye seslendi Aa-
ron. Ama köpeğin gözü, yiyecek düşüncesiyle kararmıştı.

Gabriel kokuyu verandaya kadar izledi ve burnunu ön ka-
pının dibine dayayıp kapının altından gıda alması mümkün-
müş gibi, kokuları gürültüyle içine çekti.

Aaron kaldırımında durdu. Koku daha güçlü ve daha leziz-
di. Kendi midisinin guruldama başladıığını hissetti. "Gabri-
el, in aşağı! Burası birinin evi."

Labrador başını isteksizce Aaron'a çevirdi. "Ama yemek var."
Aaron açlıktan kıvranan hayvana acıyarak ön verandaya yak-
laştı. "Burada yemek olduğunu biliyorum ama içeri davetsiz gi-
remeyiz. Unutma, buradaki insanları tanımıyoruz ve muhte-
melen bize zaten güvenmezler."

"Ama sen Seçilmiş Kişi'sin," dedi köpek üzüntüyle. "Ben de
senin köpeğimin ve çok açım."

Normal bir durumda olsalar, Aaron muhtemelen gülerdi
ama günün olayları herhangi bir şeyi komik bulma şansını yer-
le bir etmişti. "Gabriel, hemen aşağı in yoksa—"

"Kapıyı çalıp toplum merkezinin nerede olduğunu soramaz
mıyız?" diye sordu köpek, kaslı kuyruğunu gergince sallayarak.

"Herhalde yapabiliriz," diyen Aaron verandaya giden üç kı-
rık dökük basamağı tırmandı. "Ama kimse cevap vermezse gi-
deceğiz. Anlaştık mı?"

"İçeride birisi var Aaron. Yemekle birlikte onun kokusunu da
alabiliyorum."

Aaron kapıya vurdu. İçeriden gelecek sesleri duymayı bek-
ledi ve televizyon sesini ayırt edebildi. "Bana kalırsa kapıyı..."

Köpek kuyruğunu coşkuyla sallayarak "Tekrar vur," dedi.
Aaron kapıya daha sert vurdu. "Dediğimi unutma: Kapıyı
kimse açmazsa gideceğiz."

Gabriel, basamaklardan aşağı fırlayıp evin arkasına dolaştı.

Onu takip etmeye başlayan Aaron, "Nereye gidiyorsun?"
diye sordu.

"İçeride birisi var. Belki arka kapıyı çalarsak duyar," diye seslenen heyecanlı Labrador, gözden kaybolmuştu bile.

Aaron onu isteksizce takip etti. Aerie sakinlerinin, birinin evinin etrafında sinsice dolaştığını gördükleri takdirde nasıl bir tepki vereceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Gözünün önünde de birden Lehash ve çektiği altın tabancaları belirdi. Artan karanlıkta tökezlememeye dikkat ederek evin köşesini döndü ve Gabriel'in çoktan arka verandaya çıkmış olduğunu, kapının kolunu ağızıyla çevirmeye çalıştığını gördü.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Gabriel, "Kapıyı tırmaladım, birisi içeri gel dedi," diye cevap verirken, kapı çat diye açıldı ve mutfakta pişen yemeğin yoğun, lezzetli kokusu burunlarına geldi. Gabriel cevap beklemeden burnuyla kapıyı itti ve içeride kayboldu.

Aaron, "Gabriel!" diye seslendi, basamakları tırmanarak köpeğinin peşi sıra minicik mutfığa girdi. Mutfak fazla sıcaktı ve pişmekte olan etin kokusu Aaron'ı bir battaniye gibi sarıdı. Ötedeki odadan televizyon sesleri geliyordu. "Gabriel, içeri öylece..."

"Kendime engel olamıyorum." Gabriel hipnotize olmuşçasına ocağa doğru ilerliyor, ağzından yere salyalar damlıyor, burnu hevesle seğiriyordu. "Belki de bizi yemeğe davet eder."

"Ya da polisleri çağırır ve başımız derde girer," dedi Aaron gergince. Evin sahibinin çılgınlık atarak mutfığa dalmasını bekler gibiydi.

"İçeri gelin dedi diyorum sana."

Aaron onu mutfaktan çıkaracak kapıya doğru gitti, televizyondan gelen ışık ötedeki odayı aydınlatıyordu. "Sana neden güvenmiyorum acaba," diye tısladı, hayvana arkasını dönerek. "Bilmiyorum." Gabriel incinmiş gibiydi.

Aaron parmaklarını mutfağın kapısının kenarına sararak yumuşak bir sesle, "Merhaba?" diye seslendi. "Sizi rahatsız etmek istemezdim ama biz toplum..."

"İçeri gel Aaron," dedi bir ses, oturma odasından.

Aaron tekrar Gabriel'e döndü. Şaşkın görünüyor olmalıydı.

"Sana burada olduğumuzu biliyor demiştin," dedi köpek.

Aaron kısa bir koridorda yürüdü ve ötedeki oturma odasına girdi, Gabriel'in ayak tırnakları onu takip ederken, yer taktalarını tıkırdatıyordu. Oda, televizyonun arup azalan ışığı dışında karanlıktı ve Aaron yıpranmış, deri, geriye yatabilen bir koltukta, eski moda bir konsolun önünde oturan yaşlıca adamı ancak seçebiliyordu: Belphegor.

Aaron boğazını temizledi ama yaşlı adam ona bakmadı, görünüşe bakılırsa televizyon programına dalmıştı.

Merakla Aaron odada ilerledi. Televizyonun sesi kısılmıştı ama melek ev filmleri izliyor olmalıydı, çünkü sahneler bir andan diğerine atlayıp duruyordu. Aaron birden ekranda kendisini gördü.

Üzerinde siyah bir smokin, elinde bir çiçek vardı. Arabadan yeni inmişti ve kendisine hayal meyal tanıdık gelen bir eve doğru yürüyordu. *Bu da ne?* Akli panik içindeydi.

"Aaron, sorun ne?" diye sordu Gabriel. Ondan gelen panik titreşimini aldığı belliydi.

Aaron gözlerini önündeki sahneden ayıramıyordu. O evi daha önce nerede görmüştü? Aaron televizyonda kendisini evin ön kapısını çalarken izlerken, kafası harıl harıl çalışmaya başladı. Kapı açılmaya başlarken gerçek kafasına dank etti. Orası Lynn'deki Belvidere Place'ti. Oraya daha önce tek bir kez gitmişti.

Kapı açıldı ve Vilma üzerinde krem rengi bir elbiseyle, saçlarını tepeden toplamış ve karanfille süslemiş halde eşikte belirdi. Aaron'ı gördüğünde yüzünde beliren tebessüm, kızın içinden ağlamak gelmesine neden oldu. Aaron gözlerini ekrandan ayırıp fazla büyük koltukta gevşekçe oturan adama diktiğinden, kendi smokinli hali, kıza getirdiği çiçeği vermek üzereydi.

"Bu da ne?" diye sordu Aaron sertçe.

Kısa süreliğine tekrar ekrana baktığında, Vilma'yla ikisinin fotoğraf çekirmek için poz verdiklerini gördü. Vilma bütün bunlardan utanıyor gibiydi, ailesini el hareketleriyle uzaklaştırmaya, Aaron'ı arabaya doğru sürüklemeye çalışıyordu. Aaron onun güzelliğinden gözlerini alamıyordu.

"Hayatının nasıl olmasını diliyorsan, onu görüyorsun," dedi Belphegor, gözlerini ekrandan hiç ayırmadan. "Bu bölümü çok seviyorum... İyi dans edebildiğini hiç tahmin etmezdim."

Aaron televizyona tekrar baktı ve Vilma'yla ikisinin kalamaların arasında dans ettiklerini gördü. Çevreleri ona tanıdık

gelmedi ama lüks bir yerde gibi görünüyordular. Dans pistinde yavaşça dönerlerken, Vilma kulağına fısıldıyordu. Aaron televizyondaki halini aptal gibi kışkırttığını hissetti. Gözlerini ekrandan ayırdı, orası dışında her yere bakmaya razıydı. Gözleri, televizyonun yerde kıvrılmış bir yılan gibi yatan koyu renk kablolarına takıldı.

Dikikatini tamamen Belphegor'a yönelterek yüksek sesle, "Fiş takılı değil," dedi. "Televizyonun fişi takılı değil."

"İçinde uyanan güç olmasa, hayatın böyle olabilirdi."

Aaron bunu yapmak istemiyordu ama yine ekrana baktığını fark etti. Kendisini başında bir kep ve cüppeyle, yüzünde aptalca bir sırıltıyla gördü. Bay Costan'dan diplomasını alıyordu.

Ekranda birden bir toplantı salonu ve seyirciler belirdi. Mide boşluğunda iç bulandırıcı bir hisle analığıyla babasının başarı-sını gururla alkışlayışını izledi. Annesinin yanındaki koltukta oturan, hayatta hiçbir derdi yokmuş gibi gülümseyen Stevie'yi fark ettiğinde, daha fazla dayanamayacağını hissetti.

Sertçe, "Durdur şunu," dedi ve yumruklarını sıkmış halde odanın iyice içlerine ilerledi. Bileklerindeki kelepçelerin ve boynundaki tasmanın ısındığını hissetti.

Belphegor cevap vermedi, televizyon izlemeye devam ederek gülümsedi. Aaron kendisine engel olamayarak ekrana çabucak göz atmaya cesaret etti. Bir araba kazasının yanından geçmeye benziyordu. Görmek istemiyordunuz ama bakmadan da edemiyordunuz. Aaron şimdi daha yaşlı görünüyor, bir profe-

sör ders anlatırken, genişçe bir sınıfta not alıyordu. Üniversiteyi de benliğinin bir parçası, televizyondaki versiyonuyla yer değiştirmeyi diledi.

"Yeterince izledim," dedi daha yüksek ve daha sert bir sesle. Kelepçeler onu yakıyordu ama Aaron fark etmedi bile. Öfkesi, melek tabiatını uyandırmıştı ve gücü içinde uyanıyor, telafi etmeye hazırlanıyordu.

Belphegor televizyonu işaret ederek, "İstedğin bu değil miydi Aaron?" diye sordu.

Aaron görmek istemiyordu ama hareketleri sanki kendi kontrolünde değildi. Vilma'ya bir yüzük veriyordu. Günbatımında, bir kumsaldalardı. Daha yaşlı ama hala hareketli görünen Gabriel neşeyle martı kovalıyor, Vilma'ysa Aaron'la birlikte bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. Gözlerinde aşk vardı -ona duyduğu aşk- ve ses kapalı olmasına rağmen, Aaron o anda kendi ağzından hangi sözlerin çıktığını biliyordu. *Benimle evlenir misin?*

İçindeki melek tabiatı haykırdı, kendini onu bağlı tutan altın metalin içindeki büyüğü engellere fırlattı. Duyduğu acı akıllalmazdı. Aaron haykırmaya başladı ama acıdan çok öfkeden bağınıyordu.

Gabriel paniğe kapılmaya başladı ve havlayarak mutfaka kaçtı.

"Kapat şunu! Kapat! Kapat!" diye bağırdı Aaron, çatlak bir sesle. "Onları görmek istemiyorum - hiçbir zaman sahip olamayacağım şeyleri görmek istemiyorum. Neden böyle yapıyorsun?"

Televizyon setinin önüne geçmek için, tökezleyerek ileri atıldı. Vilma'yı üzerinde bir gelinlikle, bir kilisenin koridorunda yürürken gördü. Teni alev alev yanıyor, o garip semboller kelepçelerdeki büyü onları durdurmaya çalışsa da etinde belirdiyordu. Sirtının altındaki kanatları acıyla kıpırdandı, kademe kademe yüzeye çıkarak açılmaya hazırlandı.

"Gerçek olup olmadığını öğrenmem gerek Aaron," dedi Belphegor sakince. "Senin gerçekten Seçilmiş Kişi olup olmadığını öğrenmem gerek."

Aaron'ın içinde bir şeyler kırıldı. Kafasının içinde hızlı bir trenin çığlığına benzer bir ses duyuldu ve kanatları patlarcasına sırtından fırladı, melek gücü dizginlenemez bir biçimde bedeninden boşandı. Bileklerindeki ve boynundaki kelepçeler birden çok eskimiş, gibi kırılarak kopup toz halinde yere döküldüler. Elinde bir alev kılıcı belirdi ve Aaron silahın ölümcül potansiyeline açgözlülükle bakarak hızla döndü, yanan kılıcı televizyon konsolunun ahşap dolabına savurdu. Hiçbir zaman bilemeyeceği bir hayata açılan pencere, patlayarak alevlere gömüldü ve üzerlerine cam yağdırdı. Ama ondan önce Aaron, hamile olan ve onu izlediğini bir şekilde bilirmiş gibi gülümseyen Vilma'yı görebildi.

Dönüşüm geçirmiş, parlak siyah kanatlarını iyice açmış Aaron dönüp hala koltuğunda sessizce oturan Belphegor'a dik baktı. Gabriel tereddüt içinde mutfak kapısından oturma odasına göz attı, kulaklarını, kare şeklindeki kafasına iyice yağıştırmıştı.

"Sen... İyi misin Aaron?" diye sordu köpek.

Aaron, Nefilim sesiyle, "İyiyim Gabriel," diye hırladı. "Bırak runcu alevlerden oluşan kılıcını, düşmüş meleğe doğrultu. "Ağır çilmiş Kişi olup olmadığımı öğrenmek istiyordun," dedi, oda da gürleyen bir sesle. "Eee, ne düşünüyorsun?"

"Yemeğin hazır olmak üzere olduğunu düşünüyorum," diye Belphegor, yatıştırıcı bir tebessümle karşılık vererek koltuğundan kalktı. "Sen ve arkadaşın bana katılmak ister misiniz?"

Gabriel, içinde patates püresi, et sosu ve bezelye olan tabağı kasıllı dilinin her bir darbesiyle yemek odası zemininde daha da ilerletiyordu. Köpek, evin yarısını bu şekilde aşmadan önce Aaron aşağı uzanıp tabağı aldı.

"Onunla işim daha bitmedi," dedi köpek. Patates püresinden kalanlar, burnunun tepesini süslüyordu.

"İnan bana, işin bitti," diyen Aaron, lekesiz tabağı masanın üzerine koydu. *Tabak o kadar temiz ki Belphegor onu yıkamadan kaldırabilir,* diye düşündü Aaron. *Kimse de bir şey anlamaz.*

"Biraz daha istiyorum," dedi Gabriel, kuyruğunu sallayarak.

Aaron, "Yeterince yedin," dedikten sonra kendi rozbif ve et sosundan büyük bir lokma aldı. Sonra hep kolayca aldatıldığı için tabağından bir parça et aldı ve onu doyumsuz arkadaşına yedirdi. Hayvan uzattığı eti kaparken Aaron, "Parmaklara dikkat!" diye ciyakladı. "Onları hala kullanıyorum, kusura bakmazsan."

Belphegor ellerinde dumanı tüten bir başka kaseyle mutfaktan çıktı. "Burada taze fasulye de var," diyerek, kaseyi masanın üzerine koydu. "Kendim yetiştirdim."

"Burada mı?" diye sordu Aaron, başını sallayarak. "Sağol, kalsın. Zehirli atık yemeye niyetim yok."

Gabriel neşeyle, "Ben zehirli atığa bayılırım," dedi ve burundaki patates kalıntılarını yalamaya çalıştı.

"Gayet güvenli," diyen Belphegor, bir sandalye çekip Aaron'ın karşısına oturdu. "Zehrin tamamı atıldı. Tatları gerçekten iyi."

Aaron fasulyeye uzanırken, Belphegor'un tabağı olmadığını fark etti. "Sen yemiyor musun?"

Melek başını salladı. "Hayır, bu akşam yemeyeceğim. Aslında yemektense, pişirmeyi yeğliyorum." Düşmüş melek gülümsedi, Aaron'ın parlak yeşil sebzeyi kaşığıyla tabağına yığışını izledi.

"Bizim, yani benim türümün, yemek yemeye ihtiyacımız olmadığını fark etmişsindir."

"Duymuştum," diyen Aaron fasulyelerden dikkatli bir lokma aldıktan sonra istekle ağzına tıktı. "Ama Camael'in şimdi patates kızartmasına zaafı var."

Belphegor sandalyesinde arkasına yaslandı. "Öyle mi? Hiç tahmin edemezdim. Belki de bu dünyada geçirdiği yıllar, Güçler komutanını gerçekten de yumuşatmıştır."

"Eski komutan," diye düzeltti Aaron, ağız dolusu yemeğin arasından. "Komutan şimdi Verchiel. Uzun zamandır da öyleydi."

"Elbette," dedi Belphegor, kollarını kavuşturarak. "Unutmakla aptallık ettim."

Tabağı neredeyse Gabriel'in kasesi kadar temiz olan Aaron eski bir reçel kavanozundan su içti, sonra tabağıyla çatalını imi. "Televizyonda gördüğüm şey," dedi. "Onu nasıl yaptın?"

Gabriel sonunda sakinleşmişti ve şimdi Aaron'ın sandalyesinin yanında yatıyordu. Aaron cevap beklerken, aşağı uzanıp arkadaşını okşadı.

"Anlatsam inanmazsın." Kollarını hala çözmemiş Belphegor, başını iki yana salladı.

"Şimdi nelere inanıyorum, bilsen şaşarsın," dedi Aaron. Gabriel yana devrilerek karnını ortaya serdi, Aaron da onun isteğini yaparak karnını kaşdı. "O... Görüntüler, o sahneler... Geleceğe mi aitti, yoksa—"

"Kafanın içinden alınmışlardı ve üzerlerinde oynanmıştı," diyen Belphegor, bir parmağıyla kafasına hafifçe vurdu. "En çok istediğin ama muhtemelen hiçbir zaman elde edemeyeceğin şeyler."

Aaron, Gabriel'in karnını kaşımayı bırakarak köpeğin hayalkırıklığıyla burnunu çekmesine sebep oldu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Öyle düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi. Çocuğun gözleri boş tabağına dikilmişti ama başka bir şey görüyordu: Belphegor'un televizyonunda gördüğüne pekala da benzeyebilecek bir gelecek. "Kardeşimi bulduktan ve bu peygamberlik olayı açıklığa kavuşturulduktan sonra, gelecekte beni başka şeylerin beklediğini düşünmek istiyorum."

Belphegor alçak sesle güldü. "Peygamberlik olayı için endişelenme," dedi ve sandalyesinden kalktı. Kirli kaseleri ve tabakları toplamaya başladı.

"Neden?"

Yaşlı düşmüş melek, patates püresinden kalanları bir kaşıkla Aaron'ın kirli tabağına aktardı. "Çünkü seni ilgilendirmiyor," diye cevap verdi.

Aaron sandalyesinde öne eğilerek merakla, "Benim Seçilmiş Kişi olduğumu düşünmüyor musun?" diye sordu. "Camael'in neler dediğini duydun, büyülü kelepçelerinize de neler yaptığını gördün."

"Hepsi çok etkileyici." Belphegor çöp tabağından Gabriel'e bir fasulye verirken başını salladı. "Hayatımda seninki gibi bir güç görmediğimi açıkça söyleyebilirim, şimdiye kadar da gücünü hayran olunacak kadar iyi kontrolde tuttun. Ama kehanette sözü edilen Seçilmiş Kişi olduğuna inanmıyorum."

Aaron, hissettiği hayalkırıklığına şaşırdı. Daha bir gün önce melek olmayı, Seçilmiş Kişi olmayı, bir paket Doritos'la değiş tokuş edebilirdi. Şimdiyse... "Kesinlikle emin misin?" diye sordu. "Nereden biliyorsun? Camael dedi ki..."

Melek, Aaron'a dikkatle bakmak için temizlik işine ara vererek, "Camael çok uzun zamandır türünden ayrı yaşıyor," diye açıkladı. "Tekrar bir yere ait olmayı çok istiyor hatta belki de fazla istiyor ve sende, aslında olmayan bir şey görmüş. Üzgünüm."

Belphegor'un tavrındaki bir şey, Aaron'ı aniden kızdırdı. Böylesi, ona Stanleyler'in yanına taşınmadan ve bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden önce, yetimhanede geçen çocukluğunu hatırlattı. Ondan önce ona diğer çocuklardan aşağıymış gibi bakarlardı, daha deneme şansını elde edemeden başarısız olduğunu düşünürlerdi.

"İçindeki öz son derece güçlü ve melek tabiatıyla kırılgan insan ruhunun arasında gerçek bir birleşme olursa aklını kaybedeceğinden korkuyorum. Bu durumda biz de Aerie sakinleri olarak bir şeyler yapmak zorunda kalırız."

Aaron birinci sınıfta dersine giren bir hocayı, Bay Laidon'u hatırladı. Hoca onu diğerlerinden ayırmış, diğer öğrencilere onun ailesi olmadığını ve devletin ona bakması gerektiğini söylemişti. Aaron o anda kendisini bir proje gibi, sınıfındaki diğer çocuklardan aşağı hissetmişti. Bunu hatırlayınca, Aaron'ın yüzü kızardı.

"Belki de öğrenebilirim. Beni eğitirsiniz," dedi. "Camael, birleşmenin düzgün bir biçimde gerçekleşmesi durumunda..."

Yaşlı melek, Aaron'ın ömrü boyunca sayısız kez duyduğu küçümseme dolu bir kahkaha attı.

"Sana nasıl mesihimiz olacağımızı mı öğreteceğiz?" diye sordu Belphegor. "Hayır Aaron. Kutsal yazılarımızda sözü edilen gerçek Seçilmiş Kişi gelecek ama henüz değil. O kadar."

"Ama Başmelek Gabriel, benim Tanrı'nın yeni ulaşı olduğunu söyledi," diye karşı çıktı Aaron.

Belphegor üzerine basa basa, "O halde yanlışmış," dedi ve tabakları masadan alarak konuşmanın bittiğini belli etti.

Ön kapı çalındı. Gabriel ayağa fırlayıp havlamaya başladı. Belphegor, "Girin," diye seslendi, kolları kirli tabaklarla doluyken ön kapıya doğru döndü.

Ön kapının açılıp kapandığını duydular, bunu hızlı ayak sesleri izledi. Alim elinde bir not defteriyle oturma odasından mutfığa daldı. "Belphegor, hemen konuşmamız gerek..." Gözleri Aaron'a takılınca, Alim sustu.

"İyi akşamlar Alim. Aaron'la yemek yiyorduk. Sana bir şey ikram edebilir miyim? Kahve, belki de bir dilim turta?"

Alim sessizlik rahatsız edici hal almaya başlarken konuştu. "Seninle yalnız konuşmalıyım Belphegor." Gözlerini Aaron'ın kilerden zorla ayırdı ve defterini yaşlı meleğe doğru kaldırdı.

"Benimle gel," dedi Belphegor. "Bize biraz izin ver Aaron."

İkisi yemek odasından çıkarak Aaron'ı, meleği neyin bu kadar telaşlandırdığını düşünmek üzere yalnız bıraktılar.

Gabriel, "Demek Seçilmiş Kişi değilsin ha?" diyerek, çocuğun dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Uyuduğunu sanıyordum," diyen Aaron sandalyesinde arkasına yaslandı ve mutfağın kapısını izledi.

"Uyurken neler duyuyorum, bilsen şaşarsın."

"Seçilmiş Kişi'nin ben olmadığımı düşünüyor. Mesele değil. Camael'in her şeyi uydurmuş olabileceğini hep biliyordum zaten." Yerde, sandalyesinin yanında yatan köpeğine baktı.

Gabriel dürüstçe, "Böyleli bizim için ne anlama geliyor?" diye sordu.

Aaron omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum," dedi ve uzun zamandır ilk kez meleklerin kehanetini içermeyen bir gelecek hayal etti. "Herhalde buradan ayrılıp Stevie'yi bulmaya çalışabileceğimiz anlamına geliyor."

"Sense Camael bizle gelecek mi?"

Aaron'ın cevap verme şansı olmadı çünkü o anda Belphegor'la Alim odaya döndüler. Yaşlı meleğin yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Aaron, Alim'in not defterinin şimdi onun elinde olduğunu gördü. Defter açıldı ve Aaron birtakım çizim parçaları görüyor, onları tanıyordu. Onlar, meleksel özünün ortaya çıkmasına izin verdiğinde bedeninde beliren sembollerin çizimleriydi.

Aaron, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Son zamanlarda, en beterinden korkmak, onun için nefes almak kadar doğal bir hal almıştı. Çok hoş bir özellik değildi belki ama en azından hep hazırlıklıydı.

"Ders almak, öğrenmek istediğini söylerken ciddi miydin?" diye sordu Belphegor.

Nasıl bir şeye bulaştığından tam olarak emin olmayan Aaron başıyla onayladı.

Belphegor not defteriyle içindeki çizimleri tekrar Alim'e verdi. "Eğitimine derhal başlayacağız."

YEDİNCİ BÖLÜM

Camael minicik oyun parkındaki orman yeşili metal bankta otururken, melek gözleri çok önceden kalma şeylerin yankısını tespit etti: Orada bir zamanlar oyunlar oynanmış olan çocuklarla ailelerin hayaletleri. Aaron'la birlikte Aerie'ye gelmelerinden bu yana yedi gün geçmişti ve Güçler'in eski lideri, kendi hayaletleriyle baş etmek zorunda kalıyordu. Cennet'teki çatışma sırasında yok ettiği, savaştan sonra Güçler ordusunun komutanı olarak, Yaratıcı'nın karşısına dikilenleri imha etme görevini yerine getirirken katlettiği sayısız kişiyi düşündü. Aerie'yi bulduğundan beri onları daha çok düşünür olmuş, öldürdüklerinin yüzleri ve ölüm çığlıkları her an aklına musallat olmaya başlamıştı. *Burada kalmama izin verilmeli mi,* diye düşündü. Çünkü burayı, hayattaki amacı değişmeden, cinayetlerin sona ermesi

gerektiğini fark etmeden önce bulmuş olsa, yerle bir eder, en-
net ateşini yağmur gibi yağdırıp burayı kül ederdi.

Tepesinde uçan bir karga, oyun parkının kenarındaki bo-
ğum boğum, hastalıklı bir ağacın etrafında uçarken öttü. Gök-
lamaları hayvanın yorgun olmasına, dinlenmek istemesine rağ-
men bu bölgedeyken duyduğu huzursuzluğun ifadesiydi. Ca-
mael hayvanların Ravenschild sitesinin zehirli olduğunu bil-
diklerini fark etti. Zehrin kokusunu, topraktan yükselen ha-
vadan alabiliyorlardı. Burada insanların deliliğinin pis kokusu
vardı ve buraya ait olmadığını bilen karga, yorgun kanatla-
rını dinlendirmek için başka bir yer aramak üzere uçup gitti.

Peki ya ben buraya ait miyim, diye düşündü Camael. Aerie'yi
yüz yıllardır arıyordu ama burada gerçekten bir yer hak etmiş mi-
di? Katlettiği kişilerin yüzleri yavaşça bir kenara itildi, onların ye-
rini, kurtardığı kişilerin yüzleri aldı. Camael hala onların kederli
teşekkür sözlerini duyabiliyor, minnet dolu dokunuşlarını hisse-
debiliyordu. Eskiden yarattığı şiddete rağmen iyilik yapmayı da
başarabilmişti ve bu gerçeğe firtınalı bir denizde boğulmamak için
enkaz parçalarına sarılan bir adam gibi tutunması gerekecekti.

Ya Yaratıcı? Camael'in aklında cevabını bilmediği sorular
belirdi. *Bana yukarıdan kızarak mı yoksa acıyarak mı bakıyor?*
Zamanı geldiğinde eve dönmeme izin verilecek mi?

Katranlı yolun üzerindeki pati sesleri meleğin düşünceleri-
ni böldü ve o yana dönünce, Gabriel'in koşar adım kendisine
doğru geldiğini gördü.

Köpek bankın önünde durarak "Camael, Aaron'ı gördün mü?"
diye sordu.

Melek başını salladı. "Sabahtan beri görmedim. Herhalde
hala Belphegor'lardır."

"Şaşmadım," dedi Gabriel huysuzca.

"Bir sorun mu var?" dedi, istememesine rağmen merakı uya-
nan Camael.

Köpek, bankın üzerine sıçradı ve yanına oturdu. "Artık hiç
ortalıkta görünmüyor. Onu yalnızca sabahları, beni dışarı çıka-
rıp kahvaltımı verdiğinde görüyorum ama sonra gidip bütün gün
dönmüyor ve döndüğünde, benimle oynayamayacak kadar yor-
gun oluyor."

Camael bankta kayarak köpekten uzaklaştı. Gabriel'le iki-
si, istememelerine rağmen birbirlerine saygı duymaya başlamış-
lardı ama Camael hala hayvana fazla yaklaşmaktan hoşlanmı-
yordu. "Yanılmıyorsam Belphegor, Aaron'ı melekse yetilerini
kullanma konusunda eğitmeye çalışıyor."

"Böyle de anlamadığım başka bir şey," dedi köpek öfkeyle.
"Önce Aaron'ın umutsuz vaka olduğunu düşünüyorlar, şimdiyse
ona doyamıyor gibiler. Hem Aaron'ı senin eğittiğini sanıyordum."

"Anlaşılan Belphegor'la diğerleri, Aaron'da, benim hafta-
lar önce gördüğüm şeyi nihayet görmeyi başarmışlar," diye
açıklamada bulundu Camael. "O şeyin ne olduğunu sana
söyleyemem ama güvenlerini kazanmaya ve bizi o kahrola-
sı kelepçelerden kurtarmaya yaradı." Melek farkında olma-

dan, kısa bir süre önce sihirli kelepçelerle bağlı olan bileklerini ovuşturdu."

Bir an sessiz kaldılar, birbirine hiç benzemeyen iki yoldan benzer bir gizemi enine boyuna düşündü.

Gabriel oyun parkına bakarak "Onu özliyorum Camael," dedi. "Onu kaybediyordum gibi hissediyorum kendimi."

"Aaron gerçekten kehanette sözü edilen Seçilmiş Kişi'ye senin basit duygusal ihtiyaçlarından çok daha fazlasına katkı vermek üzere eğitiliyor demektir. O, kurtuluşumuzu sağlayan kişi olacak ve Cennet, tekrar kollarını açıp bizi evimize katabilecek," dedi Camael.

Gabriel başını çevirip meleğe baktı. Hayvanlara özgü gözleri her nasılsa daha koyu renk ve endişeyle dolu gibiydi. "Kurtuluş umrumda değil," dedi Labrador, sesi titreyerek. "O benimimdi, Aaron bana ait."

İnsanlarla evcilleştirilmiş hayvanlar arasındaki bağ, Camael'in hep anlamak için çabaladığı bir şeydi. Aaron bunu bir keresinde, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen araba yolculuklarından birinde nasıl açıklamıştı? Camael yanılmıyorsa, çocuk buna, "Kayıtsız şartsız sevgi," demişti. Efendi, hayvanın bütün dünyasıydı ve hayvan, ne olursa olsun efendisini severdi. Bağın gücü buradaydı. Melek, o seviyedeki bir sadakati hayli hayret verici buluyordu.

"Aaron yalnızca sana ait değil Gabriel," diye açıklamada bulundu Camael. "Şimdi etrafımızda, binlerce yıldır onun geli-

şini bekleyenler var. Aaron'ın dokunuşunu onlardan esirgeyecek misin?"

Köpek altınimsı kahverengi kulaklarını kafasına yapıştırarak başını eğdi. "Hayır," diye hırladı, "ama ona bir şey olursa bana kim bakacak?"

Camael'in, nasıl cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Gabriel'in, kendisinin de aklından geçirdiği sorunun bir çeşitlemesiydi. Aaron gerçekten Seçilmiş Kişi'yse, Verchiel'in Nefilim'i mahvetme yönündeki çılgınca planlarında başarılı olduğu takdirde düşmüş meleklerin akıbeti ne olacaktı?

İkisi bankta sessizce oturdular. Sorularının ağırlığı, düşüncelerinin üzerinde, cevaplarsa gelecek kadar tahmin edilemezdi.

Lorelei bir elinde buharı tüten bir fincan kahveyle Lehash'le paylaştığı evin arka kapısından çıkıp babasını aradı. Polisin dışarı çıktığını sanmıştı ama adam ortalıkta yoktu. Yabancıların gelişinden beri Lehash dalgınlaşmış, konuşmaz olmuş, Aerie'nin sakinlerini koruma işine kendisini tamamen vermişti ve Lorelei endişelenmeye başlıyordu.

Lorelei babasının silahının elektriklerini tedarik eden, gazla çalışan jeneratörlerinin sesini bastıran atış seslerini duydu. Sesler, arka bahçeyi saran gür çalılırların ötesinde bir yerde gelen kısa gök gürültülerini andırıyordu. Kız sese doğru yürümeye başlayarak başını genç filizlerin altına soktu, ağaçların arasından geçerken kahveyi dökmemeye özen gösterdi. İnsan elinden

çıkma, muhtemelen uzun yıllar önce site için inşa edilmiş, açık-
aıklığa giren Lorelei, babası geniş, açık alanın uzak ucunda, hedeflere ateş ederken onun sırtına baktı. Silahlar gümbürledi, yü andıran bir ses çıkardı ve birçok hedef, cennet ateşi dumanlarıyla tüterek parçalandı.

Kız, babasına artık yalnız olmadığını haber vermek için, "Yanış Tex," diyerek şaka yaptı.

Lehash yavaşça döndü ve kızı koyu renk, ciddi gözlerle baktı, iki elinde de altından, dumanları tüten bir tabanca vardı. "Alıştırma mı yapıyorsun?" diye soran Lorelei, babasına yaklaşıp dumanı tüten kahveyi adama uzattı.

Lehash silahlarından birini omzunun üzerinden doğrultup ateş etti. Bir ağaca bağlı eski bir oyuncak ayı, yanan iç malzemesini etrafa saçarak patlarken, Lorelei yerinden sıçradı.

Lehash sesinde çok hafif bir Texas vurgusuyla, "Eh, insan alıştırmaya yaptıkça gelişir," dedi. Adamın eski batının tarzına bağlı kalmakta bu kadar ısrar edişi, kızı hep eğlendirirdi.

Altın tabancalar parlayarak bir alev pırlıtsıyla yok oldular ve Lehash fıncanı kızından aldı.

Lorelei, "Bense senin zaten kusursuz olduğunu düşünüyordum," dedi ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Herhalde insan gerçekten her gün yeni bir şey öğreniyor."

Lehash kahveyi dikkatle yudumlayarak kızın neşeli sözlerini duymazlıktan geldi. Bir şey onu rahatsız ediyordu ve o an, bunun ne olduğunu öğrenmek için gayet uygundu.

"Sorun ne Lehash?" diye sordu kız. "Bir şey, seni her zaman-
kinden bile daha sinirli yapmış."

Melek, sabahın erken saatlerine özgü pudra mavisi gökyüzüne bir şey aramış gibi baktı. "Belphegor belanın yaklaştığını düşünüdüğünü söyleyip duruyor." Kahvesinden bir yudum daha aldı, sonra tekrar kızı baktı. "Bense belanın çoktan geldiğini düşünüyorum."

Lorelei'in başta kafası karıştı ama sonra kız, babasının sözlerinin ne anlama geldiğini kavradı. "Artık Aaron'la Camael'i suçlayamazsın. Onlar buraya geldiklerinden beri, dünyanın her yerindeki düşmüş melekler ölmeye devam ediyor. Hem katilin üzerinde bir zırhın – kan kırmızısı bir zırhın olduğuna dair söylentiler dolaşıyor." Lorelei belkemiğine bir soğukluk yayıldığını hissetti ve titredi.

"Belalar yeni başlıyor," diyen Lehash, kahvesini tepesine dikip bitirdi. "1906'da San Francisco'da, o sabah hissettiğim titreşimlere benziyor. Onun sonunda ne olduğunu biliyoruz."

Lorelei içini çekti. Babası, söylediklerini vurgulamak için sıklıkla tarihi felaketleri kullanırdı, tıpkı Boxer Ayaklanması ve II. Dünya Savaşı gibi. *Hindenburg* ve *Titanik* felaketlerini özellikle tercih ederdi.

"Hiç durup da onların gelişinin iyi bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşündün mü?" diye sordu kız. "Biliyorsun, sakinler diyor ki..." Lorelei birden durdu, devam etmesinin iyi olup olmayacağından emin değildi.

Lehash alçak, gökgürültüsünü andıran bir sesle, "Ne diyenler?" diye sordu. Ses tonu, kıza şimdiden söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını bildiriyordu.

"Aaron'ın... Gerçekten Seçilmiş Kişi olabileceğini."

Lehash kaşlarını çatıp boş fincanı kızına geri verdi. Altın tabancalar ellerinde yeniden belirdi ve hedef alıştırmasına devam etmek için arkasını döndü.

"Sorun ne?" dedi Lorelei. "Doğruysa, ne gibi bir sorun olabilir ki?"

Lehash ona sözcüklerle cevap vermedi. Onun yerine tabancalarını tekrar ateşledi, gökgürültüsünü andıran patlamalar bir saniye bile geçirmeden birbirini takip etti. Kalan hedefler de üzerilerine yerleştirildikleri ağaç ve dallar gibi parçalandı.

Sonra Lehash ateş etmeye başladığı kadar ani bir biçimde durdu, hızla dönerek kıza baktı. "Sen benim gördüğümü görmedin Lore. Çok uzun zamandır yaşıyorum ve Mesih dedikleri birinin, birden her şeyi düzelteceği düşüncesi..." Başını iki yana salladı.

Lorelei ona yaklaşırken dudaklarının arasından inanmazlık dolu sözler boşandı. "Kehanete inanmadığımı mı söylüyorsun?" dedi hayret içinde. "Aerie'nin varoluşunun tek sebebi kehanet ve sen ona inanmıyorsun, öyle mi?"

Lehash dumanı tüten tabancaları indirdi ve kızın çelik gibi bakışlarına karşılık verdi. "Aerie ve burada yaşayanlar, bugünlerde inandığım tek şey."

Lorelei'nin dili tutulmuştu. Kız kehaneti ancak Ravenschild'a vardığında öğrenebilmişti ama içinde büyüdüğü o sert dünyadan farklı bir şeyin vaadi, kıza devam etme gücü vermişti.

"Ben Büyük Savaş'ta dövuştüm Lorelei," diye açıklamaya çalıştı adam. "Üstelik kazanan tarafta da değildim. Tanrı'nın merhametli ve adil bir Tanrı da olsa- bizi yaptığımız şey için bağışlayabileceğine inanmıyorum."

Kız bunları dinlemek istemiyordu, kalbinin derinliklerinde muhafaza ettiği umudun herhangi bir şekilde azalmasını istemiyordu.

"Kehanet diyor ki..."

"Peri masalları," diye karşılık verdi Lehash. Tabancalar yine yok oldu ve adam, kızın omuzlarını sıkıca tuttu. "Farkına varman gereken -hepimizin farkına varması gereken- şey, önümüzdeki tek şeyin acıyla dolu bir dünya olduğu ve yeniyetme Mesihler'in bu dünyayı düzeltemeyeceği."

"Ama ya yanılıyorsan?" diyen kız geri çekildi. "Ya Aaron gerçekten daha iyi günlerin habercisiyse?"

Lehash kaşlarını çatı. "Buna inanıyorsan, senin gerçekten kızm olduğundan ciddi bir biçimde şüphe etmeye başlayacağım."

Düşmüş meleğin altındaki toprağın ikiye ayrılıp onu tek parça halinde yutmasına sebep olacak güçlü bir melek büyüünün sözleri, kızın aklında belirdi. Sözler dudaklarından dökmek üzereydi ama Lorelei kendisini durdurdu ve babasına sırtını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Çalıların arasından

geçerken bir parçası babasının ona seslenmesini, sözlerinin anlamlılığı için babacan bir tavırla özürlü dilemesini istiyordu ama da-

Babası hedef alıştırmasına yeniden başlamıştı ve tabancasını ateşlerken yükselen gümbürtüler, yaklaşan bir fırtınanın habercisi gibiydi.

Vilma Santiago gözlerinin gitgide ağırlaştığını hissetti ve edebiyat kitabındaki kelimeler bulanıklaşmaya başladı. Kız saate bakmayı reddederek, saatin kaç olduğunu bilmediği takdirde vücudunun uykuyu bu kadar özlemeyeceğini düşünerek kendisini kandırdı. Uyanık kalmak için eczaneden aldığı haplardan bir tane daha almayı düşündü ama şimdiden üç hap yumuştu ve prospektüste, ikiden fazlasını almanın tavsiye edilmediği yazıyordu.

Kız edebiyat kitabını kapatıp masasının yanına yasladığı çantasına koydu. *Belki fizik ödevimi önceden yapabilirsem*, diye düşünen Vilma, fazlasıyla kalın bir kitap çıkarıp önündeki masaya koydu.

Vilma uyanık kalmak, o rüyaları görmemek için her şeyi yapmaya hazırdı. Sürekli tekrarlanan kabuslarındaki rahatsız edici görüntüler gözlerinin önünde canlandı. Aklının yarattığı fantezilerden çok, anılar gibi görünen imgelerden oluşan, kesik kesik bir slayt gösterisi gibiydi. Kız hep uykuyla sonuçlanan bir dalgınlığa kapıldığını hissetti ve birden sandalyesinden fırladı. Yatak odasında volta attı, yanaklarını tokatladı. Keskin

acı'nı onu ikinci kez kendisine getireceğini umuyordu. Yoksa
... kez mi, diye düşündü dermansızca.

"Haydi ama Vilma," dedi yüksek sesle. "Uyanık kal." Gözünün ucuya yatağını gördü ve bir an için yatağın, kendisi ne seslendiğine yemin edebilirdi. "Hayır," dedi. "Yarak matak yok, yatmanın ne demek olduğunu biliyorsun." Volta atmaya devam etti, kollarını sallayarak derin derin nefes aldı.

Odasında yürürken, çantasından düşen pembe bir zarf gör-
dü. O zarfta, ertesi gün okulda olmayacak olan ve arkadaşının
bu önemli gününü kaçırmak istemeyen Tina'dan gelen doğum
günü kartı vardı. Vilma on sekizine basacaktı ama Tina olmasa
bunu hatırlamazdı bile. Zarfı alıp açtı. Tina'nın tipik kartların-
dandı. "Doğum gününü neyin güzelleştireceğini biliyorum!"
şeklindeki başlığın altında, üzerinde yalnızca fermuarı açık bir
kot pantolon olan, karın kaslarıyla pazıları göz alıcı bir biçim-
de yağlanmış bir adamın fotoğrafı vardı.

Vilma yakışıklı adamı incelerken karta, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Aklına hemen Aaron geldi. Son e-postasından bu yana iki hafta geçmişti ve Vilma ondan bir daha haber alamayacağından, onun bir yerde başka bir hayat kurduğundan ve arkasında bıraktığı geçmişi ona hatırlatacak hiçbir şey istemediğinden korkmaya başlıyordu.

Vilma bu korkunç düşüncüyü aklından çıkardı ve kartı masasının yanındaki plastik kutuya attı. *Muhtemelen bir bilgisayar bulacak vakti olmamıştır.* Aslında, şimdi ondan gelen bir me-

saj göre şaşırmazdı. E-postasını daha birkaç saat önce kontrol etmişti ama içinden bir ses, Aaron'ın o zamandan beri ona hiçbir yollanmış olabileceğini söylüyordu.

Vilma masasına dönüp bilgisayarını açtı. Sistemin açılmasını beklerken, kalbini çalan çocuğu düşünmeyi sürdürdü. Aaron'a korkunç rüyalarından ve uyuma korkusundan söz etse, çocuğun nasıl tepki vereceğini merak etti – peki ya kendisi bu bilgiyi onunla paylaşıp mıydı? Cevap son derece basitti: Elbette paylaşırdı. Aaron Corbet'e öyle hisler besliyordu ki ona her şeyi anlatabilirdi. Sanki aralarında tuhaf bir bağ vardı.

İnternete bağlanmasını sağlayan simgeye tıkladı. Belki bana bir elektronik posta kartı yollamıştır, diye düşünüp mutlu oldu. Sonra Aaron'ın, yarının doğum günü olduğunu bile bilmediğini fark etti. Aşağıdaki oturma odasındaki dolaplı saat çalması başladı ve Vilma internete bağlanmayı beklerken, kendini saatin kaç kez çaldığını sayarken buldu.

Bong! Bong! Bong! Bong! Bong! Bong! Bong! Bong! Bong!

Saat geceyarısını vurdu ve Vilma Aaron'dan da başka birinden de mesaj gelmediğini gördü. Hayalkırıklığı hissetti ve artık bir yaş daha büyük olduğunu fark etti. Bilgisayar ekranına bakarak orada bir mesaj belirmesini diledi ama öyle bir şey olmadı. "Doğum günüm kutlu olsun," dedi kederle.

İnternet bağlantısını kesmeye hazırdı. Sulanmış gözleri, ekranın sağ alt köşesine, saatin olduğu yere kaydı. Saat 11:59'u gösteriyordu. Wilma dalgınca aşağıdaki saatin mi ileri, yoksa bilgisa-

yarın saatinin mi geri olduğunu merak etti. Sonra, tam bağlantının kesildiğine dair mesaj belirirken, ekranındaki saat on iki oldu ve duyularının her biri açıklanamaz bir şekilde birden canlandı. Bu film başını vahşice geriye attı ve sandalyesi arkaya devrilerek...

kızın yere düşmesine neden oldu. Saldırı onu dalga dalga sardı. Kulaklarındaki sesler sağır edici bir gürültü kakofonisini andırıyordu ve Vilma bu sesin arasından, kendi kalbinin panik içindeki atışını, damarlarında dolaşan kanın hissettirdiğini duyabiliyordu. *ki atışını, damarlarında dolaşan kanın hissettirdiğini duyabiliyordu.* Vilma, *bana ne oluyor,* diye düşünerek zorla ayağa kalktı, el-

Wilma, bana ne diye...
lerini o şiddetli ses işgaline karşı kulaklarına sıkıca bastırdı. Te-
laş içinde, *uyku yoksunluğuma ya da aldığım ilaçlara karşı göster-*
diğim tuhaf bir tepki mi, diye düşündü. Kokular fazla yoğun
laşmıştı – mutfaktaki temizlik malzemeleri, bodrumdan gelen
ahşap cilası kokusu, dışarıdaki varillerdeki poşetler dolusu çöp.
Güçlükle nefes almaya çalıştı. Odadaki ışık kör ediciydi. Ma-
sasındaki lambaya saldırarak onu yere devirdi.
...almam gerek, diye düşündü panik içindeki Vilma.

Yardım almam gerek, diye düşündü panik içindeki Vilma.
 Hastaneye gitmeliydi... Teyzesiyle eniştesini uyandıracaktı...

Odada arkasından bir yerden gelen sesi duyduğunda, eli kapının kolundaydı. Ses, Vilma'nın daha önce hiç duymadığı ve aslında anlamaması gereken -ama anlıyordu- bir dilde, *saat on ikiyi vururken meleğin tohumu kıpırdanıp uyanıyor*, dedi. "*Bahse girerim, bu yeni gün doğduğun gün.*"

Vilma'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Dönmek, bu son çılgınlık alametini onaylamak istemiyordu ama kendisine en-

gel olamadı. Dönmeye başlarken, havada tuhaf bir koku belirdi. Yoğun baharatları ve çürümüş bir şeyi hatırlatan bir kokuydu. Vilma yatak odasında bir adam olduğunu gördü. Üzerinde koyu renk giysiler ve haftalardır yağmur yağmamış olmasına rağmen, uzun bir yağmurluk vardı. Saçı uzundu ve geriye taranmıştı. Teni ölü gibi solgundu ve kısıtlı ışıktaki parlıyor gibiydi. Adamın gözleriye -tabii gözleri varsa- yüzündeki koyu renk gölgelerin arasında kaybolmuştu. Vilma deliliğinin bu gizemli parçasını daha önce de penceresinin dışındaki ağaca tünemiş halde görmüştü.

"Sen gerçek değilsin."
Adam o kadim dilde, "Ne istersen onu düşün," diyerek kıza doğru ilerledi. "Beni ilgilendirmez. Benim görevim, serpilmesini beklemek ve izlemektir - *sen de tam olarak bunu yapmaya başladın.*"

Vilma gözlerini kapattı ve şeklin yok olmasını diledi ama adam ona yaklaşmaya devam etti. Vilma'nın dudaklarından yükselmek üzere olan çığlık dondu ve kız, şeklin sırtından siyah beyaz benekli kanatlar kademe kademe açılırken afallamış halde, sessizce onu izledi.

"Gel benimle küçük Nefilim," dedi, ancak bir melek olabilecek adam. "Efendimin senin için planları var."

Adam kızı kollarına aldı ve Vilma'nın etrafındaki dünya dönmeğe başladı. Vilma Santiago bilincini kaybederken, Tanrı'yla tanışmaya götürülüp götürülmediğini merak etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Belphegor ekinlerinin arasında yürüdü ve böceklerin ilkel dilinde, onlardan nazıkçe sebzelerini rahat bırakmalarını istedi. Bahçesini zehirli kalıntılardan arındırmak, bitkilerinin önüne neon levhalar koyarak her tür böceğe davetiye çıkarmaktan farksızdı. Ama Belphegor onları unutmamıştı. Bahçesinin bir bölümünü özellikle ilkel yaşam formları için yetiştiriyor ve onları ekinlerden pay almaya davet ediyordu. Böcekler istediğini yapıyorlar, bazıları vızıldayan bir bulur gibi havaya yükseliyor, diğerleriye verimli toprağa doğru pike yaparak beslenmek için daha uygun bir yer arıyordu. Böcekler, beslenmelerine izin verildiği sürece ne yediklerini umursamıyorlardı. Melek basit yaratıklara teşekkür etti ve dikkatini onu bahçenin ortasındaki paslı bir bahçe masasının üzerinde beklemek-

te olan bir sürâhi buzlu çaya verdi. Otların arasından telaşla yürüdü. Çıplak ayaklarıyla yeni, sağlıklı bitki örtüsünün verdiği hissin tadını çıkardı. Ravenschild'in arka bahçelerindeki zehri yok etmek ona büyük bir zevk veriyordu ama aynı tokatlar, bedenini yıpratmaya başlamıştı. Melek kahverengi sıvıyla dolu sürâhiden kendisine bir bardak çay doldurdu ve içerken kendisine ait küçük cennet parçasına baktı. Aerie'deki bütün bahçeler arasında, en sevdiklerinden biriydi. Burayı kendinin kalmış, iyileştirmişti. Keşke Tanrı'nın gözünden düşenler için, her şey bu kadar basit olsaydı.

Sonra Aaron Corbet'nin melek benliğinin ortaya çıkışını ilk kez gördüğünde hissettiği o tuhaf heyecanı yeniden hissetti. *Böylesi mümkün mü?* Bunca zamandan, bir sürü boş umuttan sonra kehanetin gerçekleşebileceğine inanmaya cesaret edebilir miydi?

Belphegor acı çayını yudumladı, soğuk sıvı boğazından aşağı akarken, bu hissin tadını çıkardı. Oyuna getirilmesine izin vermeyecekti, ona bağlı olan çok fazla şey -ve çok sayıda insan- vardı. Dindarca bir heyecana kapılıp gidemezdi. Ama bu Nefilim'de, içinde hem heyecan hem korku uyandıran vahşi, ehlileştirilmemiş bir şey olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

Dersler gayet iyi gidiyordu. Çocuk öğrenmeye istekliydi ama melek tabiatı sert ve isyankardı. Dikkatli olmadıkları takdirde, dünyanın üzerine ölümcül bir güç salabilirlerdi. Ama bu, başka zaman endişelenilmesi gereken bir şeydi. Bahçenin uzak

köşesindeki hava parıldamaya başladı ve hareketin merkezinde koyu renk bir bölge meydana geldi. Nefesin ciğerlere çekilmesini andıran bir ses duyuldu ve karanlık, sesin kaynağını ortaya serdi. Şerit şerit, karanlık bir geceden yapılmış gibi duran kanatlar açıldı, aralarında da çocuk vardı. Çocuk yorgunluktan tükenmiş gibi ama aynı zamanda heyecan dolu görünüyordu ve genç yüzünde küstahça bir tebessüm vardı.

Belphegor, "Beklediğimden uzun sürdü," dedi. Çocukla ilgilenmiyormuş gibi yaparak buzlu çay sürâhisine uzandı ve bardağını yeniden doldurdu. "Bir sorun mu çıktı?"

Aaron melek tabiatını bastırdı, tenindeki işaretler soldu, kanatları sırtına çekilerek yok oldu. Elinde rulo yapılmış bir gazete vardı. Çocuk, yaşlı meleğe doğru yürürken bununla diğer elinin avcuna vurdu. "Sorun yok," diyerek gazeteyi bahçe masasının üzerine attı. Gazete açılarak üzerindeki Çin dizgisini ortaya serdi. *The People's Daily* gazetesi idi. "Üzerimde gazete alacak Çin parası yoktu, ben de birini bunu atana kadar beklemek zorunda kaldım."

Çocuk yeni edindiği güveni belli eden bir tebessümle gülümsedi. Hızla öğreniyordu ama daha yapılacak çok şey vardı ve durumun kötüye gitme ihtimali büyüktü.

"Yolculuk nasıldı?" diye soran Belphegor, çayından bir yudum daha aldı. Gence yalnızca sırtındaki kanatları kullanmasını ve nereye gitmek istediğini düşünmesini gerektiren bir melekse seyahat metodu öğretmişti.

"Harikuladeydi," dedi Aaron. Masada bir bardak daha vardı. Çocuk bardağa uzandı. "Ne dediysen tam olarak onu yaptım." Bardağı ağzına kadar doldurdu, heyecandan neredeyse sıçıracaktı. "Gördüğüm o seyahat kitapları ve dergilerden eşilenip kafamda Pekin'i canlandırdım ve kendime orada olmak istediğimi söyledim."

Etkilenen Belphegor başını salladı. Bırakın bunu başarmayı, o kavramı anlamayı bile başaramayan birçok Neflim görmüştü. "Bayağı güzeldi," diye devam etti Aaron. "Orayı kafamda canlandırdım, kendimi kanatlarımla sardım ve kanatlarımı tekrar açtığımda oradaydım." Buzlu çayını yuttu.

"Gelişimini kimse fark etti mi?"

Aaron bardağında kalan buz küplerini ağzına döktü ve onları yüksek bir çatırtıyla çiğnemeye başladı. "Hayır," dedi çatırtıların arasından. "Kimsenin beni görmesini istemedim. Onlar da görmediler."

Belphegor, arkasını dönüp tekrar bitkileriyle sebzelerine doğru yürüyerek Aaron'ı masanın yanında yalnız bıraktı. Olgunlaşmış salatalıkları dalgın dalgın toplamaya başladı. Çocuk daha önce karşılaştığı bütün Neflimler'den daha çabuk ilerliyordu. Ama eğitimin bir sonraki safhası hayati önem taşıyordu ve çok tehlikeliydi. Belphegor, Aaron'ın yeteneğine rağmen, hazır olduğundan emin değildi.

Aaron'ın arkasından, "Ee, şimdi ne yapacağız?" diye sordugunu duydu.

Belphegor salatalıkları o an için unutarak durdu ve Aaron'a döndü. "Bugünlük bu kadar," dedi, onu başından atarcasına. Neflim, sesinde gerçek bir hevesle, "Ama daha çok erken," dedi. "Bana gösterebileceğin başka bir şey yok mu, şeyden önce..."

"Gelişmenin bir sonraki safhası, iç benliğini bulmak," diye araya girdi melek.

"Tamam," dedi Aaron rahatça. "Haydi, yapalım."

"İçine yapacağın yolculuğa hazır olduğumu mu düşünüyorsun?" Belphegor, Aaron'ın göğsüne parmağıyla vurdu. "Pekin'e gezintiye çıkmaktan çok daha zor olacak."

Aaron'ın yüz ifadesi ciddileşti. Meleğin söylediği, Aaron'ın zihinin gerisinde sakladığı gizli, açığa çıkmak üzere olan bir bilgiydi.

Belphegor çocuğa gözlerini hiç kaçırmadan bakarak gizemli bir tavırla, "Hazır olduğumu düşünüyorsan, yani kim olduğun... Ne olduğumu öğrenmeye hazırsan," dedi, "o zaman başlarız. Ama ben, öğrendiklerinden memnun olacağından pek emin değilim."

Verchiel önünde, yerde şuursuzca yatan kıza baktı. Odadaki, tavandan sarkan kafesin içindeki tutsağa, "Sen de onu benim gibi hissedebiliyor musun?" diye sordu. "Yumurtadan çıkmaya çalışan, insanlığının kabuğuyla mücadele eden bir yavru kuş gibi. Sınırlarından kurtulmayı, serpilmeyi ve o kırılğan insan

vücudunu, kaderinde dönüşmek olan o dehşete dönüştürme-
yi o kadar çok istiyor ki."

Güçlerin lideri, yüksek arkalı ahşap sandalyesinde rahat-
sızca kıpırdandı. Sonunda iyileşmesine rağmen, Nefilim'le ilk
karşılaştığı zaman vücudunda oluşan yanıklar hala çok rahat-
sız ediyordu. Gözlerini ayaklarının dibindeki kıza dikmiş Ver-
chiel, "Midemi bulandırıyor," dedi. "Şu zavallı şeyi hemen yim-
di öldürsem yeridir."

Takati kalmayan tutsak, ıslığı andıran bir sesle, "Ama öldür-
meyeceksin," dedi. "Zahmet edip onu buraya getirdiğine göre,
kızın şimdi nasıl bir plan kurduysan onda bir rol oynayacağı-
nı tahmin ediyorum. Belki onu yem olarak Nefilim'i bir tuza-
ğa çekmek için kullanırsın."

Verchiel dikkatini kızdan tutsağa yöneltti. "Benim gibi dü-
şünmeyi mi öğreniyorsun?" diye sordu ardından, neşesiz bir te-
bessümle. "Yoksa ben mi senin gibi düşünmeye başlıyorum?"

Tutsak doğrulup oturdu.

"En karanlık günlerimde bile, masum birinin hayatını se-
nin yaptığın gibi umursamamayı başarabileceğimden emin de-
ğilim."

Önündeki yaratığı inceleyen Güçler'in lideri, "Masum bi-
rinin hayatı mı?" diye sordu. "O kadar basit ve o kadar savun-
masız ki Yaratıcı'nın onları neden bu kadar sevdiğini anlaya-
cak gibi oluyorum."

Kız, bilinçsiz halinde yumuşak bir sesle inledi.

"Ama görünüş aldatıcı olabilir, değil mi?" Kızı ayağıyla dürt-
tü. "İçinde yalnızca dışarı çıkmayı bekleyen bir canavar var, de-
ğil mi?"

Tutsak, kafesinin parmaklıklarını tuttu, derisi yenilenen el-
leri pespembeydi. "Sence de ortada bir *bunu söyleyen bak du-*
leri pespembeydi. "Sence de ortada bir *bunu söyleyen bak du-*
rumu yok mu Verchiel?" diye sordu. "Son zamanlarda yaptı-
ğın o kadar şeyden sonra, kızın gerçekten canavar yaftasını hak
etüğüne mi inanıyorsun?"

Verchiel önünde yatan kıızı incelerken, başını düşünceli dü-
şünceli yana eğdi. "Doğumunun talihsizliğine acımıyor de-
ğilim. Böyle olmak isteyen o değil ama böylesi, onun türünden
kişilerin var olmaması gerektiği gerçeğini değiştirmez."

"Sana bu bilgiyi tam olarak kim verdi?" diye sordu tutsak.
"Çünkü görünüşe bakılırsa, anonsu kaçırmışım."

Verchiel, "Türümüzün hayvanlarla birlikte olması hiçbir za-
man planlanmadı," diye hırladı. "Söylediğim kanıtını bu ca-
navarlarda, ilahı güçleri olan hayvanlarda görebilirsin. Şu ya-
ratığın, Yaratıcı'nın planının bir parçası olduğunu hayal bile
edemiyorum."

"Tanrı'ya bu kadar yakın olduğun için de sorunu kendin
ele almaya karar verdin."

"Her zamanki gibi saygısızsın," diyen Verchiel, sandalyeden
inip şuursuz kızın yanında diz çöktü. "İnsan, o kadar zaman-
dan sonra, korkunç bir biçimde ihanet ettiğin Tanrı'ya biraz
olsun saygı duyacağını sanır."

"Bunun O'nunla hiç alakası yok Verchiel," diye vurguladı, tutsak, "ama senin doğruyla yanlış konusundaki sapkın algılarla çok alakası var."

Verchiel tutsağına saldırma dürtüsünü bastırdı, onun yerine elindeki göreve odaklandı. "Doğruyla yanlış," diye tısladı ve kızın bluzunu yukarı iterek genç karnının koyu renk, nazik tenini ortaya çıkardı. "Şu zavallı yaratığın içinde serpilen şey son derece yanlış."

Verchiel'in elinin parmakları parlamaya başladı ve adam, kızın karnına hafifçe dokunarak tenini beş yerden yaktı. Kız şursuzluğun pençesinde olmasına rağmen haykırdı, teni kavrulup yanıklardan yağlı duman şeritleri yükselirken ızdırapla kıvrandı.

"Ben yaptığının doğru olduğunu biliyorum," dedi Verchiel. "Neflim'le bu kız arasında bir bağ var ve o bağ, ikisinin de aynı türden olduğunu fark ettiklerinde güçlenecek."

Verchiel kızın içinde hazır bekleyen, hala tam olarak uyanmamış melek özünü hissedebiliyordu. Acı onu yaklaştıracak, daha çabuk serilmeye zorlayacaktı. Tekrar uzanıp kızın karnına dokundu, parmak uçlarını hassas tende biraz daha uzun tuttu. Tenin içindeki sıvılar, onun Cehennem'den çıkma okşayışıyla sıçradı, cızırdadı ve patladı.

Kız şimdi inliyor ve ağlıyordu, hala tam olarak uyanmış değildi ama içindeki güç şiddetleniyor, yardım için türüne mensup diğer kişilere sesleniyordu.

Yanan tenin keskin kokusunu içine çeken Verchiel, "Evet, böyle," dedi yumuşak bir sesle. "O büyük kahramanı yanına çağır ki onu da, ilham olduğu hayalleri de yok edebileyim."

Değişimden önce gördüğü rüyalarındaki... Hayır, kabuslardaki gibiydi.

Ama Aaron uyumuyordu.

Belphegor'un işiydi. Aaron'ı evine almış, ona bir parçası haline gelen melek özünün köklerini öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Ona ocakta kaynayan tencereden aldığı iğrenç bir karışımı içirmişti. Tadı çöpe benziyordu, kokusu daha da kötüydü ama yaşlı, düşmüş melek, o karışımın Aaron'ın kendi içinde seyahat etmesine, onu yeniden biçimlendirmek için yanıp tutuşan gücün doğuşunu tecrübe etmesine yardımcı olacağını söylemişti.

Aaron o iğrenç sıvıyı tepesine dikip oturma odasında yere oturmuş, Belphegor'sa arkaya yatabilen koltuğuna oturup The People's Daily okumaya başlamıştı. Aaron başta hiçbir şey olmadığının endişelenmişti ama yaşlı, düşmüş melek gazetesinin tepesinden bakıp zehrin etkisini göstermesini beklemesini söylemişti.

Zehir mi?

Evet, Belphegor ona gerçekten de zehir vermişti. Çocuğun insan yanının ölüme yaklaşması, melek tabiatının kontrolü ele almasına imkan tanıyacaktı. Belphegor bunu açıkladıktan sonra, Çin haberlerine geri döndü.

Aaron'ın karın boşluğunda bıçak saplanmasını andıran bir acı baş göstermişti. O şiddetli ızdırabın merkezinden doğal olmayan bir sıcaklık yayılıp kollarıyla bacaklarına ilerledi, onları uyuşturdu. Aaron artık dik oturamadığını fark etti, soğuk altı şap zeminine yanlamasına yığıldı.

Bilincini kaybetmemekte zorlanıyordu ama Belphegor'un onu hala dayanmaya teşvik eden, vücudunda dolaşan zehre tamamen teslim olmaması için uyarıcı sesini duyabiliyordu. Aaron özünün gücünün kaynağını bulmalıydı, sonra kontrolü, gıgide şiddetlenen meleksi güçten almalı ve onu, içinde var olan ikili doğayı birleştirmek adına kullanmalıydı.

"Ya yeterince güçlü değilsem?" diye sormuştu Aaron. Yaşlı melek ona amansızca bakmış ve insanlığını bir çapa olarak kullanmadığı takdirde, içindeki melek özünün vahşice serbest kalacağını ve hepsini yok edeceğini söylemişti.

Başta yalnızca karanlık ve zehrin yakıcı sıcaklığı vardı ama sonra Aaron onu orada, aşama aşama ölüşünün kara denizinde kıvrılırken gördü. Güç, Aaron onu son gördüğünde, çeşitli yaratıkların şeklini almıştı. Şimdiyse olgunlaşarak güzel, kanatlı bir yaratığa dönüşmüştü. Yaratık, şekil olarak insana benziyordu, teni güneş renginde ve gözleri soğuk, gece kadar karanlıktı. Aaron ikisinin tuhaf bir biçimde bir aile olduklarını düşünürdü ve yaratık onu yakınına çekerek kollarıyla sardı, sıvıymış gibi üzerine ve içine aktı. Aaron gözlerini açtığı anda, tamamen farklı bir yerdeydi.

Zehrin acısı geçmişti. Aaron kendisini altın rengi, uzun uzun odalarla kaplı büyükçe bir tarlada ayakta dururken buldu. Yoğun baharatlar andıran hafif, sıcak bir esinti, dalgalanan çayırın okşadı. Uzaklarda bir yerde büyük bir şehrin hatlarını sezebiliyordu ama yakından gelen sesler dikkatini metropolden uzaklaştırmasına yol açtı. Aaron döndü ve bir tepeye doğru yürüdü, rüzgarın taşıdığı ses, onu yakına davet ediyordu.

Tepenin zirvesine ulaştı ve bir ordunun toplanmış olduğu açıklığa yukarıdan baktı. Burada pırıl pırıl parlayacak şekilde cilalanmış zırhlar giymiş yüzlerce melek vardı ve hepsi kıpırdamadan duruyor, içlerinden birini mest olmuş halde dinliyordu. Lider melek önlerinde volta atıyor, ağzından ilham verici sözler dökülüyordu ve Aaron onların neden ittifak yemini ettiğini anlayabiliyordu. Konuşan melekte bir şey, yadsınamayacak bir karizma vardı.

Aaron zihninin gerisindeki sesin, *sabah yıldızları kadar güzel*, diye fısıldadığını duydu ve hemfikir olmaktan kendisini alamadı.

Sonra lider, Sabahyıldızı, birliklerinin arasında yürüyerek eliyle her birine dokundu ve onlara dokunur, özel bir hediye bahşederken meleklerin ellerinde ateşten silahlar belirdi, dövmüşmeye hazırlardı.

Savaşa hazırlardı.

Aaron birden başının döndüğünü hissetti, sanki etrafındaki dünya çekiliyor, yerini başka bir zaman ve mekan alıyordu.

Aaron ayakta kalmak için mücadele etti. Şimdi bir muharebe alanındaydı, etrafı savaş denen dizginlenemez katliamla kuşatılmıştı. Sabahyıldızı'nın yüreklendirdiğini gördüğü askerler, aynı derecede vahşi bir orduyla çatışyordu. Camael'le Verchiel'in Sabahyıldızı'nın ordusuna karşı omuz omuza savaştığını gördü. Can çekişenlerin ve yaralananların çığlıkları havayı dolduruyor, alev alev kılıçlar uzuvları kesip atıyor ve hayatları bitiyor, kanatları cennet ateşinin alevleriyle yanıp tükenen melekler gökyüzünden çaresizce düşüyordu.

Korkunçtu. Aaron'ın hayatında gördüğü en huşu uyandırıcı ama aynı zamanda en rahatsız edici manzaralardan biriydi. Dönmek, gözlerini bu vahşet sahnelerinden, meleklerin parçalanmış ve yanan bedenlerinden, ezilen altın rengi otlardan, ilahi varlıkların koyu renk kanyla ıslanmış topraktan ayırmak istiyordu. Ama ölüm her yerdeydi. Aaron nereye bakarsa bakarsın, orada ölüm vardı.

Aaron'ın gözleri birden Sabahyıldızı'na çekildi, onun ateşten kılıcı, karşısındaki güçleri orak gibi biçiyordu. Ordusu yenilmişti ama o savaşmaya devam ediyordu. Soluk sarı kanatlarını iyice açmış, düşmanlarını kese biçer cam ya da kristalden yapılmış gökyüzünde sonsuza dek yükselirmiş gibi gözükürken bir kuleye doğru yürüyordu. Melek haykırıyordu ve yüzünde gözyaşları vardı. Aaron onun üzüntüsünü hissedebiliyordu çünkü bu yerin atmosferine yayılan keder, elle tutulabilecek kadar güçlüydü.

Sabahyıldızı, kristal kulenin tepesine bakarak haykırdı, zırhlı yumruğunu salladı ve yukarıda oturanın aşağı inip onunla yüzleşmesini talep etti. Kan kokusuyla yoğunlaşmış havayı döven kanatlarıyla yükselmeye başladı. Gökyüzü kararı, madeni gri bulutlarla doldu ve gök tekinsiz bir biçimde gürleyerek yerlerin titremesine sebep oldu. Ama Sabahyıldızı yükselmeye devam etti, hiç durmadan yukarı çıktı, ateş kılıcı hala elindeydi ve fırtınanın tehdidine aldırılmıyordu.

Aaron, olayı olmadan hissedebildi, sanki havanın kendisi elektrikle yüklenmişti. Güzel askeri uyarmak istedi ama artık çok geçti. Uzun, boğum boğum bir parmağı indiren bir yıldırım gri, uçsuz bucaksız bulutlardan aşağı uzanarak Cennet'in savaşıncısına dokundu. Kör edici bir ışık parlaması oldu ve Sabahyıldızı yanarak gökyüzünden aşağı düştü.

Aaron, *yerde kal*, diye fısıldarken, şeklin kıpırdandığını ve zorla ayağa kalktığını gördü.

Sabahyıldızı kömürleşmiş, kararmış bacalarının üzerinde sallandı ve elinde bir başka ateş kılıcı belirdi. Yine başını kaldırıp cam kuleye baktı ve kılıcını meydan okurcasına kaldırdı. Artık kararmış bir delikten fazlası olmayan ağızyla, acınası bir biçimde, *"Nasıl olur?"* diye haykırdı. *"Nasıl olur da onları bizden çok seversin?"*

Hala yanmakta olan kanatlarıyla yine sıçrayıp havalandı ama bu kez eskisinden daha yavaş yükseliyordu. Gökyüzü, onun meydan okumasından hoşlanmamış gibi tehditkar bir biçim-

de homurdandı ve dünya, kuşlarınkini andıran çığlıkları duydu. Aaron karşı ordunun askerlerinin Sabahyıldızı'na saldırdı, yaralı bedenini tutup yere çekişini, sonra da ateşten silahlarıyla acımasızca saldırılarını izledi.

Aaron, Sabahyıldızı'nın acısını, askerlerin kılıçlarının onu dövmesini ve saplanışını, saldırılar kendine yönelikmişcesine hissedebiliyordu. Aaron yere düştü. Gözlerini, önündeki vahşetten ayırmıyordu, yenilen meleklerin kanı pantolonunun dizlerini ıslatıyordu.

Bedeni yavaş yavaş uyuştı ve Aaron bilincini kaybetmemek için ve hayatta kalmak için mücadele etti. Ama karanlık onu yitirmiş pençesine aldı ve aşağı doğru, huzurla ölebileceği bir yere çekti. Burası, melek özünün on sekizinci yaş gününde uyanmadan önce beklediği yeri. Aaron'ın hayatı burada parmaklarının arasından kayacak, melek özünün kırılgan insan kabuğunu tamamen ele geçirmesine sebep olacaktı.

Aaron kısa bir an için bunu yapmasının doğru olduğunu inandı. Derin ve gölgeli bu yerde hiçbir kaygı, melek güçleriyle ilgili hiçbir rahatsız edici gizem yoktu, yalnızca rahatlatıcı bir huzur vardı. Burada kadim bir kehanetin omzuna yüklediği sorumluluklardan kaçabilirdi.

"Aaron! Canımı yakıyor!"

Aaron'ın sükuneti, yardım isteyen bir haykırışla birden parlamış oldu, karanlıkta yankılanan umutsuzca bir yakarıydı. Aaron onu duymazlıktan gelmeye çalıştı ama o seste, içinde yaşama arzusu uyandıran bir şey vardı.

"Neredesin Aaron? Sen gelene kadar canımı yakmaya devam edecek."

Aaron gölgelerden oluşan o dar kozanın içinde, "Vilma," diye fısıldadı ve gözlerini açtığı anda, sevdiğine inandığı kızı Verchiel'in pençelerinde gördü. Yalnızca bir anda belirip kaybolan bir görüntüydü ama Aaron'ı yaklaşan ölümünün rahatlatıcı kollarından çekip almaya yeterliydi.

"Lütfen! Aaron!"

Melek özü, Aaron'ı şüursuzluğun derinlerinde tutmak için çabaladı. Ama Vilma'nın, Stevie'nin, düşmüş meleklerin ona ihtiyacı vardı ve Aaron pes etmeyi aklından geçirdiği için kendisinden utandı. Bilinçliliğe yaklaştıkça, zehrin bedeninde yarattığı acı verici etkileri daha şiddetli bir biçimde hissetmeye başladı ve Tanrı'nın parmağının yakıp kararttığı ama savaşmaya devam eden Sabahyıldızı'nı hatırlayarak ondan ilham aldı.

Aaron kendine geldiğinde dizlerinin üzerinde, Belphegor'un evinin mutfağındaydı ve bedeni, kendini kemikleri kırılacakmış gibi hissetmesine sebep olan bir biçimde kasılıyordu. Öne eğilip zehri kustı. Başını yavaşça kaldırdı, çenesinden damlayan o iğrenç sıvının kalıntılarını sildi ve Belphegor'un ahşap sandalyesinde öne eğildiğini, ona beyaz bir kâğıt peçete uzattığını gördü.

Melek, kadim gözlerinde bir heyecan parıltısıyla, "Ne gördün?" diye sordu

"Vilma'yı." Aaron ayağa kalkmak için çabaladı.

"Kimi?"

Aaron, "Ona gitmem gerek," dedi. Hayatı dramatik bir biçimde değiştiğinden beri içinde taşıdığı o dehşet hissinin yemi, midesindeki bulantı almıştı.

"Onun elinde. Verchiel'in elinde."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Belphegor kafası karışmış halde, "Vilma mı?" diye sordu. "Vilma'nın kim olduğunu sorabilir miyim?" Aaron kendine lastikten yapılmış gibi gelen bacaklarının üzerinde sallandı, ayakta durabilmek için mutfak kapısının çerçevesine tutundu. "O benim kız..." Bir an durup cevabını yeniden düşündü. "Eski hayatımda tanıdığım, benim için çok önemli ve Verchiel onu kaçırmış." Haykıran kızın görüntüleri, önünde belirdi. Vilma'nın kendisine seslendiğini duyabiliyordu. "Arkadaşlarını kullanarak sana ulaşmaya çalışıyor," dedi Belphegor, havadan sudan konuşurcasına. "Onun gibi biri için tipik bir davranış."

Aaron anlamıyordu. Vilma her nasılsa uzanıp onun aklına dokunmuştu.

Ama nasıl?
"İçine girdiğinde ne gördün Aaron?" diye sordu Belphegor.
"Bana her şeyi anlatmalısın."
Aaron elini kaldırarak adamın sözünü kesti. "Vilma kafamın içindeydi." Belphegor'a dikkatle baktı. "Nasıl mümkün olabilir ki? Tabii..."

Belphegor Aaron'ın cevaptan zaten kuşkulandığını sezerek başıyla onayladı. "O da senin gibi olmadığı takdirde," diye Aaron'ın sözünü tamamladı.

Aaron fiziksel bir darbe almış gibi olarak kapının çerçevesine yaslandı, dizleri çözüldü ve çocuk yere kaydı. "İnanamıyorum," diye mırıldandı hayretle. Ne kadar kısa olsa da kızla paylaştığı her anı hatırlıyordu. Ona karşı bir çekim hissettiği ne şüphe yoktu ama belli ki bunun sebebi, çoşan hormonların çok ötesindeydi. İkisi aynı türdendi.

Nefilim.

"Tam da görebileceğim her şeyi gördüğümü sanırken," dedi Aaron, başını hüsrarla sallayarak.

Belphegor kalkıp Aaron'ın yanına geçti. Adam tedirgin görünüyordu. "Arkadaşını boşver," dedi. "Ne gördün Aaron?"

"Anlatmak için vaktim yok," dedi Aaron ayağa kalkarak. "Vilma'nın bana ihtiyacı var."

Belphegor uzanıp çocuğun kolunu sıkıca tuttu. "Ne gördüğünü öğrenmem gerek," diye vurguladı. "Aerie halkının, ne gördüğünü öğrenmesi gerek."

Aaron silkinerek yaşlı meleğin elinden kurtuldu. "Bir melek gördüm. Hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi." Bunu söylerken, özellikle de Belphegor'un yüzündeki ifadedi. "Bunu gördüğünde, hafif bir utanç hissetti. "Cinsel bir şey değil," diye açıklamada bulundu. "Yalnızca, kendini taşımasıyla alakalı. Ordusunun sadakatini havada bile hissedebiliyordum. Onu ne kadar sevdiklerini hissedebiliyordum."

Belphegor bir şeyden korkuyormuş gibi. "Sen... Sabahyıldızı'nı mı gördün?" diye kekeledi.

Yaşlı meleğin repkisinin gafil avladığı Aaron başıyla onayladı. "Bir savaş vardı," dedi. O vahşi, rahatsız edici görüntüler, silinmemek üzere aklına kazınmıştı. "Korkunçtu," diye ekledi. "Ve inanılmaz derecede üzücü."

Belphegor uzaklara bakarak çenesini düşünceli bir tavırla sıvazladı.

"Gördüğüm ne anlama geliyor Belphegor?" diye sordu Aaron, temkinli bir tavırla. "Bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Yaşlı, düşmüş melek bakışlarını yavaşça Aaron'a odakladı. "Acı ve keder, ölüm ve vahşet. Senin bu güçten doğduğuna inanıyorum."

Aaron başını salladı. "Anlamıyorum."

"Ama anlayacaksın," dedi Belphegor, otoriter bir tavırla. "Alim'e gideceğiz ve birlikte, köklerinin gizeminin derinliklerine ineceğiz..."

"Hayır," dedi Aaron, kesin bir dille. "Anlamıyorsun. Vilma'nın başı deritte, ona gitmem gerek." Aaron yaşlı mele-

ğin yanından geçti, kararlılığı, bacaklarına yeni bir güç vermişti. "Daha fazla vakit harcamayı göze alamam." Tam mutfak kapısını açıp dışarı çıkmak üzereydi ki Belphegor onu yine tuttu.

"Çok yaklaştık Aaron," dedi.

Sesinde daha önce olmayan bir gerginlik, meleğin, belli ettiğinden fazlasını bildiğini gösteren üstü örtülü bir heyecan vardı. Neredeyse Aaron'ın geri dönmesine yol açacaktı ama sonra çocuk, Vilma'nın yüzünü -acı ve korkuyla allak bullak olan o güzel yüzünü- hatırladı ve seçeneği olmadığını anladı.

Silkinerek Belphegor'un elinden kurtuldu ve merdivenlerden inmeye başladı. "Üzgünüm ama gitmem gerek," dedi omzunun üzerinden. "Onu kurtarır kurtarmaz..."

Lehash, bahçenin hemen dışında duruyordu. Ağzının kenarından uzun, ince bir puro sarkmıştı ve ucundan şerit şerit yükselen duman, başının üzerinde puslu bir hale oluşturunuyordu. Lehash ciddi bir sesle, "Bir sorun mu var çocuk?" derken purosunu, bir orkestra şefinin batonu gibi ağzında yukarı aşağı sallandı.

Aaron, Aerie polisinden yayılan tehditkar havayı bütünüyle hissederek başını iki yana salladı. Sesinde korku belirmemesi için çabalayarak "Henüz yok," dedi.

Belphegor arkasından geldi. "Sorun yok Lehash," dedi güven veren bir tavırla. "İçeri gel Aaron. Konuşalım."

Aaron meydan okurcasına, "Ben gidiyorum," dedi, sonra da yanlarından geçmeye yeltendi.

Lehash öne çıktı ve Aaron, adamın ellerindeki, altın silahlarının ortaya çıkışını belli eden ateş pırlımasını gördü. Lehash tehditkar bir tıslamayla, "Yerinde olsam patronu dinlerdim," diyerek Aaron'ın yolunu tıkadı.

Belphegor arkasından, "Gördüğün şey bir tuzak olabilir Aaron," diye uyarıda bulundu. "Verchiel yalnızca sana değil, Aerie'de yaşayan bizlere de darbe indirmek için arkadaşını kullanıyor olabilir. Üzgünüm ama gitmene izin veremeyiz, kaybedecek çok şeyimiz var."

Lehash silahlarını tehditkar bir tavırla salladı. "Onu duydun," diyerek, Aaron'a eve dönmesini işaret etti. "İşler ciddileşmeden içeri gir."

"Çoktan ciddileşti," diyen Aaron, içindeki gücün canlandığını hissetti. Sanki dünyanın en büyük heyecanını yaşıyordu, Aaron kendini hazırladı ve gücün gelişini engellemeye bile çalışmadı.

Aerie sakinlerinden oluşan bir kalabalık, vahşet potansiyeline sezmiş gibi, yıkık dökük evlerinden çıkıp orada toplanmaya başlamıştı. Aaron onların gergin bakışlarını görebiliyor, fısıltılarını duyabiliyordu.

"Onun başımıza bela açacağını biliyordum."

"O mu? O Seçilmiş Kişi falan değil. Birinin bunu düşünecek kadar aptal olabileceğine inanamıyorum."

"Lehash ona haddini bildirir."

Semboller Aaron'ın teninde belirdi ve çocuk, simsiyah kanatlarının açılmasına izin verdi. Toplananların korkuyla içle-

rini çektiklerini duydu ve sokağa çıktığında, Lehash bile zafı avlanmış gözükte. Aerie sakinleri huşuya kapılmışlardı. Aaron bunu gözlerinde görebiliyordu ama arkasından ilbiz silahların horozlarının çekildiğini belirten tıkırtıyı duyunca, onların başına bir şeye bakıyor olabileceğine kanaat getirdi.

Aaron yalnızca içgüdüleriyle hareket etti, herhangi bir iç mücadelede, gücü engellemek için bir teşebbüste bulunmadı, yalnızca içinden akmasına izin verdi ve o güce sakinlikle rehberlik etti. Dönüp dışlarını vahşice göstererek sakin bir düşmanına baktı. Silahşörün silahlarından biri, gökgürültüsünü andıran bir sesle ateşten bir kurşun kustu ve kurşun, aralarındaki kısa mesafeyi aşarak Nefilim'in omzunun yumuşak etine gömüldü.

Aaron arkaya savruldu ve sokağa düşerken, dudaklarından bir haykırış koptu. Heybetli kanatları düşüşünü yumuşattı. Acı şiddetliydi ve yerde yatıp sabah göğüne bakarken vücudunun sol tarafı uyuştı.

Aaron kalkması gerektiğini -Stevie'nin, Vilma'nın hatıralarını biliyordu ama bunu yapacak gücünün olduğundan emin değildi.

Sakinlerin mırıltıları Aaron'ın kulağına, kovanlarına karşı tehdit oluşturan bir şeye kızan arıların vızıltısı gibi geliyordu. Lehash dumanı tüten tabancasını elinde tutmaya devam ederek tepesine dikildi. Çelik gibi bakışlarında zalimlik vardı ve o bakış, kelimelerden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Yalnızca Aaron'ın duyabileceği bir fısıltıyla, "Şu haline bak," dedi. "Bırak bizi, kendini bile kurtaramıyorsun," Lehash, bakışlarını kolundan aşağı çevirip altın silahına baktı. "Ne cüretle kalplerini umutla doldurur, sonra bu umutları ellerinden alırsın? Senin gibiler olmadan da yeterince acı çekmiyor muyuz?" Lehash ona yaklaştı. "Seni buracıkta öldürsem yeridir."

Bakışlarını kara, hiç kırılmayan bir göz gibi tekinsizce tepesinde dikilen tabancanın namlusundan ayırmayan Aaron, yerde hareketsizce yatmayı sürdürdü. Lehash'ın parmağı tetiğin üzerinde seğirdi ve Nefilim'in aklına kanlı savaş görüntülerini doldu. Yine Sabahyıldızı'nın birliklerinin arasında yürüdüğü, elini onların bedenlerine koyup her birine kendisinden bir parça verişini gördü. Onların savaşmalarını, efendilerinin davası için dövüşmelerini -efendilerinin davası için can vermelerini- izledi ve içi, onların gücü ve azmiyle doldu.

Bedenindeki semboller birden asitle çizilmiş gibi yandı ve Aaron ayağa fırladı. Çocuğun dudaklarından, içinin derinliklerinden bir yerden gelen bir öfke haykırışı yükseldi. Silahşör ateş etti ama kurşun bu kez hedefini bulmadı. Aaron kanatlarından biriyle saldırarak silahı polisin elinden düşürdü. "Artık silah yok," diye buyurdu, düşmüş meleğin bileğini tuttu ve diğer altın silahı da düşürmesi için kolunu vahşice bükte.

Aaron polisin gözlerinin içine baktı ve o çeliksiz zalimliğin yerini, başka bir şeyin aldığını gördü. Korkunun başlangıcını

gördü ama o bunu istemiyordu. Lehash'i çabasızcıca bir kenara fırlattı. İstedığı tek şey, sevdiği insanları kurtarmaktı.

Lehash iki metre öteye, sokağa düştü ve orada toplanmış sakinlerin dağılmasına yol açtı. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çökmüştü, o beklenti dolu sessizlikte Aaron'ı izliyorlardı. Belphegor ellerinde kıvılcımlar dans eden Lehash'e yardım etmek için öne çıktı. Kendi silahı elinde belirmeye hazırlanan Aaron gerginleşti.

Belphegor güçlü bir sesle, "Hayır," diye emretti. Lehash kıır sakallı yüzünde kafa karışıklığıyla amirine baktı. "Bırak gitsin."

Lehash'in gözleri şokla irileşti. "Bunu yapamazsın," dedi tükürükler saçarak. "Verchiel ve kana susamış çetesinin tepemize çökmesine neden olacak!"

Belphegor tek elini kaldırıp gözlerini kapattı. "Beni duy-dun, çocuğu bırak."

Aaron sokağın karşısından Belphegor'la göz göze geldi ve bedeninden elektrik akımını andıran bir şey geçti.

"Gideceksen," dedi Belphegor, "şimdi git."

Aaron, gözlerini meleğin yoğun bakışlarından kaçırmakta zorlandı. *Doğru şeyi mi yapıyorum*, diye şüpheye düştü. Şüphe içini kemirmeye başladı ama sonra Vilma'yla hala kayıp olan Stevie gözlerinin önünde belirdi ve yaptığıının doğru ya da yanlış olmasının bir önemi kalmadı. Gitmesi şarttı. "Geri döneceğim," dedi ve kanatlarını açtı.

Kaçlarını çatan Lehash'in yanında duran Belphegor, "Uman dönersin," dedi.

Aaron, Aerie'ye son bir kez baktı ve Camael, Gabriel ve Lorelei'in kendisine doğru geldiklerini gördü. Onlara ne yapacağını -ne yapması gerektiğini- söylemek istedi ama durmak istemiyordu. Durduğu takdirde, yeniden başlayacak cesareti bulup bulamayacağından emin değildi. Onu anlamaları gerekecekti. Hedefinin görüntüsünü açık ve net bir biçimde aklında canlandıran Aaron, kanatlarını bedenine sarıp yok oldu.

Gabriel mahzunca, "Belki de bizi görmemiştir," dedi.

Ama Camael gerçeği biliyordu. Gitmeden önce çocuğun gözlerinin içine bakmıştı.

Lorelei, Marjorie adındaki yaşlıca bir kadına, "Neler oluyor?" diye soruyordu. Camael'in 1950'lerde Verschiel'in av partilerinden birinden kurtardığı bir kadındı ve yanağında, Güçler'in gaddarca saldırısının anısı olarak hala kırmızı, tırtık tırtık bir yara izi vardı.

Kadın ellerini gergince ovuşturuyor, Aaron'ın yok olduğu tarafa bakıyordu. Endişe dolu bir sesle, "Gitti," dedi. "Bir kavga oldu, sonra da çocuk bizi terk etti." Marjorie, Lorelei'in arkasındaki Camael'e baktı. "Geri dönecek mi?" diye sordu yalvarırcasına. "Seçilmiş Kişi'nin geri dönüp dönmeyeceğini söyleyebilir misin?"

Lorelei da Camael'in olan bitenler hakkında özel bir bilgişi varmışçasına ona döndü.

Camael kadınların hüznü sorularını duymazlıktan gelerek, "Belphegor'u bulalım," dedi ve peşindeki Gabriel'le birlikte sokakta ilerledi.

Aerie'nin sakinleri vızıl vızıl konuşuyordu ve Camael yanlarından geçerken onunla göz göze geldi, korkularını yatıracak cevaplar almak istiyorlardı. Bir el uzanıp kolunu kavıyordu ve Camael, Alim'in yüzüne baktı. Onun gerçek kolunu kavıyordu ve adanın bir zamanlar Prenslik adının Tumael olduğuna ve adamın bir zamanlar Prenslik denilen Tumael mensup olduğuna inanıyordu. Tumael'in gözlerinde telaş vardı. O da etrafındakiler kadar tedirgindi.

Tumael, Camael'in kolunu umutsuzlukla sıkı sıkı tutarak "Onun nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu. "Onu geri almamız... Biz... Bizi terk etmesine izin veremeyiz Camael. Söylediklerimin önemini anlıyor musun?"

Camael çok iyi anlıyordu ama neler olduğunu öğrenene kadar kimseyi teselli edemezdi. "Belphegor. Onunla konuşmam lazım."

Düşmüş melek, durdukları yerden pek de uzakta olmayan bir evi işaret etti.

Camael yanında itaatkarca bekleyen köpeğe, "Gel Gabriel," dedi.

Eve yaklaştıklarında, arka bahçede gözden kaybolan Lorelei'i gördüler. Evin köşesini döndüklerinde, onları panik ve öfke içindeki sesler karşıladı. Lehash'le kızı hararetli bir kavganın ortasında idiler ve tartışırken ellerini kollarını sallıyorlardı. Belphe-

gor bahçenin diğer tarafında, karmaşadan uzaktaydı ve genç bir filizin dallarını inceliyordu.

Camael yanındaki Labrador'a, "Neden gidip Belphegor'la konuşmuyorsun?" diye sordu. "Belki o sana Aaron'ın nereye gittiğini söyleyebilir."

Gabriel kuyruğunu sallayarak Aerie'nin kurucusunun yanına seğirtti, Camael ise dikkatini öfkeli polise verdi.

Lehash, Camael yaklaşırken elini suçlayıcı bir tavırla kaldırarak "Sen," diye homurdandı. "Hepsi senin suçun!"

"Lehash, sus," diye yalvardı Lorelei.

Camael, altın silahları belirecek mi diye Lehash'in ellerini dikkatle izlerken, "Biri bana neler olup bittiğini anlatmak ister mi?" diye sordu.

Polis tükürürcesine, "Nefilim'in, hepimizin sonu olacak," dedi, yumruklarını güçlkle bastırıldığı bir öfkeyle sıkıyordu. "Kafalarını bu saçmalıklarla dolduruyor... Bakalım, Verchiel'in askerlerinin ensemizde solumasına sebep olduğunda da Mesih olduğunu düşünecekler mi?"

Lorelei, "Baba, lütfen," diyerek adamı sakinleştirmeye çalıştı.

Ceketinin koluna dokundu ama Lehash kolunu kabaca çekti.

"Sebeb gerçekten bu mu Lehash?" diye sordu Camael. "Senin inançsızlığın mı?"

Lehash kaşlarını çatı. "Neye inandığının önemi yok," dedi, başını hüznle sallayarak. Belphegor'la Gabriel'e baktı. "Bizim neye inandığımızın hiçbir önemi yok. Verchiel beklediği şeyi,

Aerie'nin kokusunu alacak ve o pisliğin bizi yok etmek için baş-
ka bir şeye ihtiyacı yok."

"Aaron nereye gitti?"

"Bir arkadaşını -bir kızı- Verchiel'den kurtarmaya," diye açıklama-
lamada bulundu Lehash. Gülümsedi ama yüz ifadesinde neşe
yoktu. "Son birkaç haftasını geçirdiği yerin kokusu, ucuz bir
parfüm gibi üzerinde. Güçler'e bir harita versek, katliamı ça-
bucak aradan çıkarsak daha iyi olurdu."

Düşmüş melek, Camael'in yanından geçip gitti, Lorelei da
onu takip etti.

Camael, Gabriel'i okşamak için eğilen Belphegor'un yanı-
na gitti.

Köpek, "Aaron, Vilna'yı bulacak," dedi ve yaşlı meleğin bo-
ğazının altını kaşımaya için başını geriye attı. "Bazen bilgisayar-
da konuştuğu kız."

"Ben onun da bir Nefilim olduğuna inanıyorum." Belphegor
bunu hayvanın arzularını yerine getirirken söylemişti. "Kızın
melek tabiatı, tam Aaron kendisinininkini keşfederken ona ses-
lendi." Yaşlı melek, Gabriel'i okşamayı bırakarak köpeği hayal-
kırıklığına uğrattı ve dikkatini Camael'e verdi. "Kız, Verchiel'in
elinde." Bahçenin ötesindeki mahalleye baktı. "İşlerin bu kadar
çabuk değişmesi gerçekten hayret verici Camael," dedi Belphe-
gor, hüznü bir tebessümle. "Gerçekten hiçbir şeyi önceden
tahmin edemiyorsun, birden bir şey oluyor ve hızlanan bir lo-
komotifin farı gözlerine dikiliyor."

"Onu durdurabilirdin," dedi Camael. "Ya da beni bulabi-
lirdin, o zaman ben de—"

Belphegor yine hüznüle gülümsedi. "Onun gitmiş olma-
sının aslında önemi yok." Bahçeden çıkmak üzere ilerleme-
ye başladı ve Gabriel'le Camael de yanında yürüdü. "Aerie'ye
değişim geliyor ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiç-
bir şey yok."

Aerie'nin sakinleri hala korku dolu bakışlarla sokakta do-
laşıyorlardı.

"Onlar da bunu seninle benim kadar sezebiliyor," dedi Belp-
hegor, kalabalığı işaret ederek.

Sokağın ortasında durup gözlerini kapattı. Kanatları hafif bir
zorlanma homurtusuyla sırtından fırladı, bunlar soluk gri, yer
yer tüyleri olmayan, acınası görünümlü şeylerdi. "Benimle gel,"
diyerek Camael'e kendisini takip etmesini işaret ettikten sonra
havalandı, kanatlarında onu taşıyacak gücün olması şaşırtıcıydı.

Camael, Gabriel'e, "Beni burada bekle," dedi ve heybetli ka-
natları sırtından çıkıp onu gökyüzüne taşıdı.

Camael yükselirken, köpeğin, "Sanki başka şansım var da,"
diye söylendiğini duydu.

Sabahın erken saatleriydi, güneş ufku üzerinde yeni yeni
yükselmeye başlıyor, aşağıdaki harap mahalleyi aydınlatıyordu.

"İyice, uzun uzun bak Camael," diyen Belphegor, kanatları
havayı döverken bir eliyle altındaki Aerie'yi işaret etti. "Çün-
kü çok geçmeden her şey değişecek."

Camael aşağı, köhne evlere, boş sokaklara, mahalleyi saran yüksek dikenli tele baktı ve Cenner'i bir cinayet misyonuyla terk ettiğinden beri tecrübe etmediği bir şeyin sızısını hissetti. Binlerce yıldır hiç evi olmamıştı. Bu evi kaybetme düşüncesi, şimdi içini büyük bir kederle dolduruyordu.

Sonra, mahallenin üzerinde süzülen eski Güçler lideri, birden kendisinden ne istediğini anladı. Onu, iğrenç geçmişine rağmen aralarına kabul eden meleklerle böyle teşekkür edecekti.

Camael, Aerie'nin hayatta kalması için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı ve onu bu görevden alıkoymaya çalışanlara, Cenner merhamet etsindi.

Aaron, Vilma'nın aklındaki görüntüdeki yerini neredeyse hemen tanıdı: Kırmızı metal dolaplar, yumurta kabuğu rengine boyanmış çatlak alçı duvarlar, aylar önce indirilmiş olması gereken, Şükran Günü'nde fakirlere dağıtmak üzere konserve bağışı yapılmasını isteyen, el yapımı bir poster. Aaron kanatlarını açtığı anda, sabahın erken saatleri olduğu için boş bir otoparktaydı ve çocuk, Kenneth Curtis Lisesi'ne baktı. İçine bir nostalji sızısı yayıldı ve aklı hem iyi hem kötü anılarla doldu.

Otoparkı aşip kırmızı tuğla ve betondan binaya doğru giderken kanatları geri çekildi ve tenindeki o korku verici işaretler soldu. Çocuk, sonradan aklına gelmiş gibi, görünmez olmayı diledi, erkenci birinin onu binaya girerken görmesini ve polis çağırmasını istemiyordu. Büyük, çift kanatlı kapıya çıkan

merdivenleri tırmanırken, hayatının bu kadar kısa bir sürede ne kadar çok değiştiğini düşündü. Daha bir aydan biraz fazla zaman önce burada lise son sınıf öğrencisiydi. Mezun olma ve hayatının bir sonraki aşamasına başlamaya hazırlanıyordu. *Gerçekten de bir sonraki aşamaya geçtim ama pek de planladığım şekilde değil.* Merdivenlerin tepesine ulaştı ve kapılardan birini çekti. Kapı kilitli değildi, Aaron'ın teni, bir uyarı hissiyle karıncalandı.

Eski binanın kokuları, onu karşılamak için burnuna doldu. Ken Curtis'teki ilk gününü hatırladı. İkinci gün okula dönmek istememiş ama dönmüştü ve döndüğü her gün, işi biraz daha kolaylaşmıştı. Ayrıca Vilma'yı ilk gördüğü günü de hatırladı ve kaybedecek ne kadar çok şeyi olduğunu fark etti.

Aaron okula girdi ve kapı, arkasından yavaş yavaş kapandı. İleride, müdürün ofisinin kapısının yanında bir melek duruyordu. Aaron'ın beklediği gibi giyinmişti, üzerinde koyu renk bir takım elbise ve trençkot –sanki az önce bir cenazeden gelmişti– elindeyse alev alev bir kılıç vardı.

Bir dövüş bekleyen Aaron, kendi silahını yarattı ve garip sembollerin yine teninde belirdiğini hissetti. Dönüşümün artık bu kadar çabuk gerçekleşmesi hayret vericiydi. *Belki sonunda bu işi kapmaya başlıyordumdur,* diye düşündü Aaron dalgınca.

Güçler askeri, silahını sallamak yerine döndü ve çift kanatlı, iki tarafa da açılıp kapanan bir kapıya yaklaştı. Boş eliyle kanatlardan birini itti ve başını eğdi.

Aaron temkinli adımlarla koridordan kapılara doğru ilerledi, melek de onu koyu renk gözlerinde bastırduğu bir öfkeyle izledi. Ama sessiz kalarak kapıyı Aaron için tutmayı sürdürdü. Aaron meydan okurcasına kapıdan geçti. Meleğin soğuk ve kana susamış bakışlarını sırtında hissedebiliyordu ama dönüp bakmadı. Koridor boyunca dizilmiş sınıflardan başka melekler de çıktı, alev kılıçlarını gösterişli hareketlerle sallayarak Aaron'a yanlarından geçip gitmesini işaret ettiler.

Bodruma giden merdivenlerin en üstünde bir başka melek bekliyordu ve ona aşağı inmesini işaret etti. Aaron haril haril çalışan aklıyla, *tabii oraya ineceğim*, diye düşündü. Daha birinci sınıf edebiyat dersinde öğrendiği ilk şeylerden biri değil miydi? Ana karakter zafere ulaşip sonunda yukarı çıkmadan önce, her zaman onu bekleyen belalarla yüzleşmek için aşağı inmek zorundaydı.

Arkasındaki koridorda duran diğer melekler gibi, merdivenin başındaki melek savaşı da Aaron geçerken hiçbir şey söylemedi. Aaron merdivenlerden inip ilk sahanlığa vardı ve arkasına şöyle bir baktı. Melek ince, kansız dudaklarında gaddarca bir tebessümle onu izliyordu. "Döndüğümde görüşürüz," diye seslendi Aaron. Güçlerin, aşağıda onun için ne hazırladığına dair hiçbir fikri yoktu ama onların, korktuğuna inanarak tatmin olmalarına sebep olacak değildi.

Bodruma inmeyi sürdürürken, alevden kılıcının ışığı yolunu aydınlattı. Aşağıdaki hava klor kokusuyla yoğunlaşmıştı ve

Aaron merdivenlerin dibinde durdu, okulun havuzuna mı yoksa spor salonuna mı gitmesi gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Çok geçmeden Verchiel'in askerlerinden biri daha belirdi ve spor salonuna doğru gitmesini işaret etti. Aaron beden eğitimi dersinden hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı ve Güçler'in onu oraya çağırmasının tuhaf bir biçimde, duruma uygun olduğunu hissetti. Beden eğitimi hocası çok eskiden beri sporcuyla ve futbol takımında olmayanları pek sevmezdi. Nefilim, "Buraya giren, umudu geride bıraksın," dedi ve kapıdan içeri, spor salonuna girdi. Aklında, *tişörtlüler üstü çıplaklara karşı* şeklinde basketbol oynayan meleklerin tuhaf ve rahatsız edici hayalleri belirmişti.

Ama bu hayaller çok geçmeden yerle bir oldu. Spor salonu karanlıktı, kırmızı çıkış işaretleri ve onu bekleyen melek ordusunun kılıçları tek ışık kaynağıydı. Aaron içindeki öze rağmen kalbinin ağırlaştığını hissetti. *Böylesine çok melek nasıl dövuşebilirim?* Melekler her yerdedi: Tribünlerde, çember kenarlarında tünemiş halde ve kirlili, kafesli tavanda. Ona güvercinleri hatırlattılar ama bu kuşlar çok daha tehlikeliydi.

Teninin böceklerle kaplıymış gibi karıncalanmasına sebep olan bir ses, "Seni bekliyorduk," dedi.

Aaron sırtındaki kanatların kıpırdanmaya başladığını hissetti. Tribünlerin tepesindeki bir grup melek işaret almışçasına yana çekilerek Verchiel'in önünü açtı. Melek, ahşap koltukta maç izler gibi geriye yaslanmıştı, şuursuz Vilma'ya ya-

nında yatıyordu. Aaron, Stevie'nin de orada olmadığını düşünce hayalkırıklığına uğradı. Kanatları sırtından fırlarken nabızı hızlandı. *İşte bu*, diye düşündü ve içindeki güç, bekleneniyle kıvrandı. Güçler'in lideri onu parlak, kara bilyelere benzeyen gözlerle izliyordu ve Aaron meleğin yüzünde hali Linn'deki ilk karşılaşmalarından kalma derin yaralar olduğunu gördü.

"Bırak gitsin Verchiel," dedi Aaron, ateşten kılıcını kaldırmak. "Sana bir zararı dokunmadı. İsteddiğin benim."

Güçler'in lideri şuursuzca yatan genç kadına tiksintiyle baktı. "İşte bu noktada yanılıyorsun hayvan," dedi nefret dolu bir sesle. "Sorunum artık senden çok daha fazlası." Sonra Vilma'ya, akkor metal gibi parlayan parmak uçlarıyla nazikçe dokundu ve kız acıyla bağırdı.

Aaron öne atıldı, havalanmak için kanatlarını iyice açtı ama bir şeyin kendisine yaklaştığını gözünün ucuyla gördü ve o şey, beyni daha tepki verme fırsatı bulamadan yanına vardı. Ardından ona saldırdı ve bunun, yüzünün kenarına isabet eden demirden bir eldiven olduğu ortaya çıktı, Aaron kaygan ahşap zemine çuval gibi yığıldı.

"Olduğun şey, temsil ettiğin şey, öldürücü bir hastalıktan farksız," dedi Verchiel, tribünlerin tepesinden. "Dünyayı zehirleyen bir hastalıksın."

Aaron'ın başı zonkluyordu ve odaklanmakta zorlanıyordu. Ama Nefilim'in gücü bedeninde dolaşıyor, onu ayağa kalkma-

ya zorluyordu. Saldırganın yakında olduğunu hisseden Aaron ateşten kılıcıyla saldırdı. Kılıç hiçbir şeye dokunmadı.

"Ama yanılmıyorsam, bu salgına bir çare buldum." Aaron, Verchiel'in ahşap tribünlerden basamak basamak aşağı indiğini duyabiliyordu.

Bir başka darbe ensesine öyle bir güçle indi ki Aaron boyunun kırılıp kırılmadığını merak etti. Yuvarlanıp sırtüstü yattı ve tamamen kırmızı -dökülmüş kanın rengi- bir zırha bürünmüş bir savaşçının korku verici görüntüsüne baktı.

Verchiel yakından bir yerden, "Bu Malak," dedi. "Ve o, senin bedeninin de ruhunun da ölümü olacak."

Aaron tehditkar bir tavırla tepesinde dikilen şekle bakarken, içinde Verchiel'in gayet haklı olabileceğine dair sinsi bir kuşku belirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Malak adındaki zırhlı savaşçı havaya uzandı ve boyluktaki gizli bir cepten, koyu renk metalden yapılmış bir kılıç çıkardı. Güçler'in alev alev kılıçlarının ışığı, bu kılıcın keskin yüzündeki, Aaron'a Aerie'de takılan kelepçelerin üzerindeki benzeyen tuhaf çizimleri ortaya çıkardı. Ama Malak, çocuğun kafasını ikiye bölme niyetiyle kılıcı aşağı savururken Aaron'ın bunu uzun uzun düşünecek vakti olmadı.

Aaron yana yuvarlandı, sonra güçlü kanatlarını esneterek kendisini yukarı fırlattı ve kılıcıyla saldırdı. Yanan kılıç Malak'ın omzuna çarparak havaya yağmur gibi kıvılcımların yükselmesine sebep oldu. Malak şimdiden saldırıya karşılık vermek üzere harekete geçmişti. Kılıcı gitmiş, yerini aynı koyu renk, çizik

çizik metalden yapılmış uzun bir mızrak almıştı. Malak mızrağın sapıyla saldırarak Aaron'ın çenesine vurdu. Nefilim yana tökezledi ve gözünün ucuyla zırhlı savaşçının üzerine atılışını, mızrağın ucunun hayati bir organına doğru uzanışını gördü.

Aaron neredeyse tamamen reflekslerden ibaret hareketlerle, mızrağın başını ateşten kılıcıyla savuşturarak sapından kopardı. Döndü ve elindeki silahla Malak'ın kalbini aramaya başladı, düşünceleri ve hareketlerinin hızı bir an kendini hayrete düşürmüştü. Aaron artık içindeki, melek özüyle insan özü arasındaki mücadeleyi hissetmiyordu. Ama şimdi düşünme vakti değildi.

Malak mızrağının kalan kısmını yere atmıştı. Aaron'ın ateşten kılıcını tuttu, ölümcül ilerleyişini süslü göğüs zırhından bir santim ötedeyken durdurdu. Aaron kılıca bütün gücüyle yüklendi ama Malak'ın gücü akıl almazdı, zırhlı elleri cennet ateşinin ışığıyla akkor gibi parlıyordu. Birden kör edici bir ışık parlaması oldu ve dövüşçüler bu güçlü sarsıntının etkisiyle birbirlerinden ayrıldılar. Aaron pamuklarla doluymuş gibi hissettiği başını salladı ve rahatsız edici bir şey fark etti: Malak kılıcını kırmıştı. Savaşçı, gerçekten ateşten kılıcını mahvetmişti. Aaron çabucak ayağa kalktı. Malak çoktan ayağa kalkmış, Aaron'ın ateşten kılıcını tutmuş elini esnetiyordu. Zırhlı eldiven çoktan soğumuş, baştaki madensi rengini almaya başlamıştı.

Hava tuhaf bir sesle doldu. Malak gülüyordu. Savaşçının gülüşü, kana susamış bir savaşçının kahkahasından çok, televizyondaki çizgi filmleri eğlenerek izleyen ufak bir çocuğun gü-

lüşünü hatırlatan tiz bir kıkırtıydı. Sonra Malak'ın kahkahası başladı gibi aniden bitti ve az önce boş olan zırhlı elinde birden jilet gibi keskin Ninja yıldızları belirdi. Aaron onların metal yüzeylerinin birbirine sürtündüğünü duydu ve Malak öne eğilerek bıçakları fırlattı. Aaron kanatlarını açarak havalandı ve yıldızlar, yakında durup çatışmanın ilerleyişini izleyecek kadar talihsiz olan meleklerin bedenlerine isabet etti.

Aaron geriye kaydı, temkinli bakışlarını şimdiden harekete geçmiş olan zırhlı savaşçıdan ayırmadı. Etrafına dikkat etmediğinden sırtı katı bir şeye çarptı ve elinde içgüdüsel olarak bir kılıç belirdi. Aaron dönerek kılıcını arkasındaki şeye savurdu. Aaron'ın kılıcı bir basketbol çemberinin demirden direklerinin içinden geçip spor salonu zeminine çarparken, melekler kanatlarını çırpıp trençkotlarını savurarak tehditkar tılamalarla dağıldılar.

Dikkati dağılan Aaron, Malak'ı çok geç oluncaya dek fark etmedi. Zırhlı savaşçı silahlarıyla aynı kara metalden yapılmış ince, esnek telleri olan bir ağ fırlatıp Nefilim'i yakaladı. Ağın ağırlık yüklenmiş uçları Aaron'ın kanatlarını sıkıştırdı ve çocuk, yere düşmüş dikey tahtanın üzerine kapaklandı. Kurbanının işini bitirmeye hevesli Malak saldırdı, zırhlı elinde, daha önce öldürdüklerinin kurumuş kanlarıyla kaplı bir hançer vardı.

Aaron yeni bir silaha yoğunlaştı ve elinde bir başka kılıç belirdi, sıkıca dokunmuş ağı eritti. Ama Aaron tamamen özgür kalamadan Malak tepesine bindi. Çocuk dönmeye çalıştı ama

ağla zırhlı düşmanın ağırlığı hareketini engelledi ve hançerin keskin kısmı, zaten yaralı olan omzuna iyice saplandı. Aaron haykırdı, Malak'ın saldırısının altında vahşice çırpındı ve meleği bir yana devirmeyi başardı. Ateşten kılıcıyla metal ağı yukarı doğru parçaladı ve içinden çıkabileceği kadar büyük bir açıklık yarattı.

Aaron ağın içinden ağır ağır çıkarken olanları sessizce ve dehşetle izledi: Zırhlı saldırgan hançeri, miğferinin yüz kısmına yaklaştırdı, pembe bir dilin ucu maskenin içinden uzandı ve Nefilim'in kanını, silahın kenarından yaladı. Aaron bir an Camael'in Güçler'in sakatları nasıl kullandığını anlatan deşer verici sözlerini hatırladı ve o kızıl miğferin ardında ne tür bir yaratık olduğunu merak etti. Üvey kardeşini düşündü, şu anki düşmanına ve eninde sonunda karşılaşmak zorunda kalacağı düşmanlara karşı kararlılığını pekiştirdi. Omzu ateşe ve kırılmış gibi yanmasına rağmen kılıcını sıkıca tuttu ve ateşten kılıcı yavaşça spor salonunun diğer tarafına, rakibinin beklediği yere doğrulttu.

Aaron otoriteyle dolu gümbür gümbür bir sesle, "Sen," dedi. "Şu işi bitirelim."

Malak yine kıkırdadı. Hançeri kayboldu ve havadan çift yüzlü bir savaş baltası çıktı. Savaşçı, ağır silahı bir eliyle kaldırdı. "Çoggüzel," dedi kırmızı metalden maskesinin ardından.

Çoggüzel.

Bu kelime Aaron'a Lehash'in alev alev kurşunlarından biri gibi darbe vurdu ve Aaron silahını şok içinde indirdi.

"Ne dedin sen?" diye sordu kızıl giysili savaşıya.

Malak yine insanın sınırlarını altüst eden o tiz kıkırtıyla güldü.

Aaron, Verchiel'in sahte bir kaygıyla, "Ne oldu Nefilim?" diye sorduğunu duydu.

Aaron Cennet'ten çıkma o canavara bir göz attı. Verchiel tribünlerin önünde duruyordu, ellerini arkasında kavuşturmuştu ve etrafını, melek askerlerden oluşan bir kalabalık sarmıştı. Bunlardan biri, Vilma'yı önemsiz bir şeymiş gibi omzuna atmıştı.

"Bir şey sana tanıdık mı geldi yoksa?"

Malak birden önünde belirdi, iki başlı baltasının keskin tarafını savurdu. Aaron o korkunç baltadan uzaklaşmak için yerinden fırlayarak düşmanın hareketini inceledi, o kelime hala kafasının içinde tehlikeli bir biçimde yankılanıyordu.

Çığgüzöl.

Balta parlak, sert ahşaptan zemine gömüldü ama Malak onu çabucak geri çekerek Aaron'a tekrar saldırdı. Savaşçı, savaş baltasını savurdu ve Aaron bu kez ona aynı şekilde karşılık vererek baltayı ateş kılıcıyla savuşturdu.

"O kelimeyi neden söyledin?" diye tıslayan Aaron, Malak'a karşı kendi saldırısını başlattı.

Savaşçı, çocuk gibi kıkırdayarak Aaron'ın yanlamasına savurduğu kılıcının altına eğildi.

Aaron çıldırmış gibi, "Neden söyledin?" diye bağırdı, aklında, neredeyse kavrayamayacağı kadar korkunç bir fikir belirmeye başlıyordu. Güçler'in suikastçısına daha vahşice saldırmaya başlayarak Malak'ı spor salonunda gerilemeye zorladı.

Aaron ne kadar hızlı saldırdıysa, Malak da ona bir o kadar hızlı karşılık verdi, cennet ateşinden yapılmış silahın saldırısını rahatlıkla engelleyip kaçtı.

Verchiel leş yiyen kuşların gıkılamasını andıran, kulak tırmalayan bir sesle gülüyordu.

Aaron kılıcını bütün gücüyle aşağı savurdu ama Malak yana çekildi ve zırhlı ayağıyla kılıca bastı, onu yere bastırıp sıkıştırarak baltasıyla saldırdı. Aaron jilet gibi keskin bıçağın, gömleğinin kumaşını ve alttaki tenini keşişini hissetti. Geriye sıçradı, Malak'ın ayağının altında bıraktığı kılıcı bir parıltıyla yok oldu. Aaron yavaşça elini karnına indirdi, sonra yüzüne gördü. Parmaklarında, düşmanın zırhının renginde lekeler vardı.

Kendi kanını görmek ve Verchiel'in kahkahasının huzursuz edici sesini duymak, Aaron'ın öfkesini alevlendirdi. İçindeki Nefilim gücünü hissetti ve bu güç, kaslarında, varlığının her bir lifinde dolaştı. Bu çatışmadan sağ çıkmak istiyorsa, miras aldığı savaşçı tabiatına güvenmesi gerekecekti. Şu zırhlı düşmanı yenmesi gerekiyordu ama Verchiel'in sözlerinin altındaki imayı aklından çıkaramıyordu.

Bir şey sana tanıdık mı geldi yoksa?

Malak savaş baltasını hazırda tutarak ona yeniden saldırdı ve Aaron saldırıyı karşılamak için öne atıldı. İyice eğilerek savaşçının zırhla kaplı bacaklarına yapıştı ve ikisi birden belenerek yere düştü. Malak baltasını bırakmadı ve onu rakibini tepesinden düşürmek için kullanmaya çalıştı ama Aaron ondan uzaklaşmayarak silahı yararsız hale getirdi. Nefilim'in gücü bir savaş narası attı ve Aaron kendisini bedenine, her bir duyusuna dolan bir güç dalgasının içinde buldu. *Camel insan ve melek tabiatının birleşiminden söz ederken, bundan bahsetmiş olmalı.* Harikulade bir histi ve Aaron Corbet meleksele mirasını öğrendiğinden beri, ilk kez kendisini eksiksiz hissediyordu.

Mücadele ederek ayağa kalktı ve savaş baltasını Malak'ın ellerinden koparırcasına aldı.

"Bu iş bitti," diye hırladı ve elinde baltayla zırhlı savaşçının üzerine eğildi. Verchiel'le spor salonuna yayılmış olan müritlerine kötü kötü baktı. Bedenindeki semboller kendilerine ait bir canlılıkla nabız gibi atıyorlardı ve Aaron, kanatlarını açabildiği kadar açtı. *Ne biçim bir manzara oluşturunurum acaba,* diye düşündü, içi kusursuzluk hissiyle dolmuştu.

"Evet, haklısın," dedi Verchiel, başını aldırılmazca sallayarak. "Bu oyunlardan bıktım usandım. Malak, yüzünü göster."

Aaron neredeyse savaşçıya durması için haykıracaktı, zaten şüphelendiği şeyi gözleriyle görmek istemiyordu. Malak yukarı uzandı, kızıl miğferi başından çekip çıkardı.

"Kiminle dövüştüğünü görüyor musun Nefilim?" diye sordu Aaron Verchiel, melek çetesiyle birlikte ona yaklaştı.

Aaron gözlerini önünde yatan genç adamın tanıdık hatlarından ayıramayarak "Hayır," diye bağırdı. Bu insanı tanı-mıyordu ama bir yandan da tanıyordu. "Seni pislik, ne yap-tın sen?"

"Archonlar'ın büyüleriyle, insan standartlarına göre yararlılığı kısıtlı olan bir şeyi, son derece isabetli bir silaha dönüştürdük."

Malak, bir zamanlar özel bir çocuğun masumiyetini içinde barındıran ama şimdi başka, ölümcül bir şeyle dolu olan göz-lerle Aaron'a baktı. Gözleri, bir ölüm hikayesi anlatıyorlardı, bir katilin gözleriydi. Aaron'ın öğrendiği şey, hayal ettiğinden bile korkunçtu.

Balta, Aaron'ın ellerinden kayarak bir tangirtıyla yere düştü. Aaron imkansız olması gereken bir şeye ihtimal vererek, titrek bir fısıltıyla, "Stevie?" diye sordu. Sembollerle haşmetli kanat-larını iradesiyle yok etti. "Benim," diyerek titreyen, kan lekeli eliyle göğsüne dokundu. Binlerce yıl geride kalmış gibi gelen bir geçmişten kalma, otistik olması gereken çocuğun görüntü-leri, Aaron'ın gözlerinin önüne geldi. "Benim Aaron," diyerek genç adama elini uzattı.

Başta Aaron'ınkilere bakan gözlerde insanlığa dair en ufak bir ipucu yoktu. Sanki vahşi bir hayvanın gözlerine bakıyordu ama sonra bir pırıltı belirdi ve Malak'ın gözleri, onu tanıdığı-nı gösteren bir biçimde ışıldadı.

Stevie, bir çocuğunkine çok benzeyen bir sesle, "Aaron!" dedi ve zırlı eliyle ağabeyinin elini tuttu.

Aaron'ın bütün içgüdüleri, elini geri çekmesi için haykırdı. "Stevie," diye söze başladı.

Savaşçı, başını çılgınca sağa sola salladı, yavan yüz hatlarına aptalca bir sırıtış yayıldı. "Stevie değil," diyen Aaron, onun boş eliyle havadaki bir cebe uzanıp korku verici bir ortaçağ güzü aldığını gördü. Yaratık, "Malak!" diye bağırdı ve Nefilim tepki verme fırsatı bulamadan, Aaron'ın yüzüne güzün dikenli başıyla vurdu.

Aaron yere düştü, dünya dönüyordu ve her bir duyusu altüst olmuştu. Çocuk başını salladı ve kendi kanının kokusunu alarak dizlerinin üzerinde yavaşça doğruldu. Kafa derisi kanıyordu. Görüşü berraklaşınca, Verchiel'le askerlerinin Malak'la ikisinin etrafında bir daire şeklinde durduklarını görebildi. Spor salonunda tekinsiz bir sessizlik vardı, duyulan tek şey Malak'ın yaklaştığını gösteren zırlı ayak sesleriydi. Aaron bir ateş kılıcı daha yarattı.

Küçük kardeşinin yüzüne baktı, çocuğun kana susamış çehresi, Nefilim'in içini feci bir umutsuzlukla doldurdu. Aaron, Güçler'in çocuğa ne yaptığını düşünmek, küçük kardeşinin ne tür dehşetlere ve acılara dayandığını bilmek istemiyordu. Ama yine de yanında olup ona zarar gelmesini engellemediği için kendisini suçlu hissediyordu.

Aaron cennet ateşinden yapılmış silahını isteksizce kaldırdı. "Ben... Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Malak korkunç bir tebessümle karşılık verdi ve Aaron bir zamanlar çalıştığı hayvan hastanesine getirilen kuduz rakunu hatırladı. Hayvan için yapılabilecek hiçbir şey yoktu ve Aaron üzüntüyle, aynı şeyin şimdi de geçerli olduğunu fark etti. Malak saldırmak için güzünü kaldırmış halde üzerine koşarken Aaron, "Çok üzgünüm," dedi. Çocuk saldırıyı savuşturdu ama saldırmakta tereddüt etti. Savaşçı, güzünü tekrar savurdu ve güz bu kez Aaron'ın yaralı omzuna çarptı. Çocuk haykırp geri çekilmeye çalıştı ama Güçler askerlerinden oluşan canlı bir duvara yaslandı.

Verchiel halkadaki yerinden sert bir sesle, "Her şey bitmek üzere Nefilim," dedi. "Temsil ettiğin hastalığı bu dünyadan söküp atma vakti geldi." Güçler'in komutanı, yanından duran meleşin omzunda şuursuzca yatan Vilma'ya baktı ve küçümseyici bir tavırla gülümseyerek kızın kuzgun kartası saçına dokundu. "Umalım da arındırma sürecinden sağ çıkabilsin."

Aaron'ın omzu, kalbinin her bir kesik kesik atışıyla zonkluyordu ve çocuk, kılıcını düşürmemekte zorlanıyordu. Belki de Belphegor'u dinlese daha iyi olacağına dair o iç kemiren düşünce, aklının bir köşesindeydi ama artık şüphe duymak için çok geçti. Kardeşini çoktan yüzüstü bırakmıştı, Vilma'yı da yarı yolda bırakmaya niyeti yoktu.

Verchiel'in duygusuz, kara gözleri savaşçıya çevrildi. "O iğrenç yaratığı öldür, iş bitsin," diye emir verdi.

Silahını kaldırmış, yüzü kana susamışlıkla allak bullak olmuş Malak, Aaron'a saldırdı. Savaş danslarını sürdürmek üzerelerdi ki spor salonu birden gökgürültüsünü andıran bir sesle doldu.

"Nefilim benim korumam altında."

Malak saldırısını birden durdurdu ve Güçler, o otoriter iddianın kaynağı sesi aradılar. Meleklerden oluşan halka dağıldığında, Camael'in çarpıcı şeklinin spor salonunun kapısında durduğu görüldü, Gabriel de onun yanında dikkat kesilmiş haldeydi.

Köpek gırtlaktan gelen bir hırıltıyla, "*Benim de korumam altında,*" dedi.

"O zaman hepinizin ölmesi uygundur," diyen Verchiel'in elinde bir kılıç belirdi.

Her şey inanılmaz derecede durgunlaştı. Havada öyle yoğun bir gerilim vardı ki elle tutulabilecek gibiydi. Sonra Vilma haykırmaya, henüz uygulanmamış bir şiddeti ima eden dehşet dolu bir sesle feryat etmeye başladı.

Hala Güçler askerinin omzuna atılmış halde yatan Vilma Santiago, gürültülü bir biçimde uyanmıştı. Kızın çığlığı kan donduran türdendi, salt dehşetten doğmuştu ve Aaron'ın kalbi parçalanacak gibi oldu. Ama kızın korkusuna aldıracak vakti yoktu çünkü Vilma'nın haykırışı yarışları başlatan bir silah atışı görevi görmüş, kaçınılmaz bir çatışmanın başlangıcını işaret etmişti.

Önce Güçler tepki verdi. Kuşlarınkini andıran cıyıklama sesleriyle havalandılar, kanatları havayı dövdü ve ellerindeki

ateş kılıçlarını sıkı sıkı tuttular. Camael de benzeri bir biçimde tepki vererek, düşmanlarıyla spor salonu zemininin yukarısına da yüzleşmek üzere kendisini havaya fırlattı.

Malak solgun yüzünde kötü niyetli bir sırıtişla Aaron'a döndü. Gürzü kaldırmaya yeltendi ama bu kez Aaron daha hızlıydı. Kanatlarını öne savurdu ve heybetli kanatlar açılırken, sağ kanadının gövdesi düşmanına isabet ederek onu yana savurdu. Aaron bu kaostan içinde, onu tutan meleğin kollarında vahşice çarpınan Vilma'yı hedef aldı. Başındaki ve omzundaki ızdırap verici zonklamayı bastırmak için umutsuzca çabalayarak kızla onu tutan meleğe doğru gitmeye başladı, Camael'in savaşçılık becerilerinin kurbanı olan, yere çakılan meleklerin yanmış bedenlerine yaklaşmamaya dikkat ediyordu.

Aaron gözünün ucuyla hareketi gördü ve tam zamanında dönerek kafatasını ikiye ayırmaya hazırlanan bir paladan kaçtı. Malak'ın hala sırttan yüzüne baktı. Zırhlı savaşçı devasa kılıcı ikinci bir darbe için tekrar savurmak üzereydi ama Aaron ken-di kılıcını kaldırarak pala onu ikiye bölemeden darbeye karşılık verdi. Malak ona yaklaştı ve metalle kaplı dizini kaldırarak Nefilim'in kaburgalarına geçirdi. Aaron acıyla haykırdı ama o da benzeri bir biçimde karşılık vererek, dirseğiyle Malak'ın omzunun köprüsüne vurdu.

Güçler'in savaşçısı geriye tökezledi, burun deliklerinden kanlar boşanıyordu. Eldivenli elini burnuna götürdü ve kana sersemlemiş gibi baktı. Sonra Malak gülmeye başladı. İki elini bir-

den büyüklü cephaneliğine daldırdı ve Ortadoğu kökenli, kavili iki kılıç çıkardı. Burnundan kanlar damlamaya devam ederken, "Pek hoş," dedi. Elindeki alışlagelmedik silahları salladı ve tekrar Aaron'ın üzerine yürüdü, vahşiliği sınır tanımaz gibiydi.

Birden gümbürtüyü andıran bir hırıltı duyuldu ve bulanık, sarı bir şekil Aaron'la düşmanın arasına girdi. Gabriel bütün ağırlığıyla üzerine sıçradığı Malak'ı geriye, spor salonu zeminine yapıştırtırken, Aaron olanları afallamış halde izledi.

Köpek kalın kafasının tepesini Güçler'in suikastçısının altına yapıştırtırken, "Vilma'yı kurtar," diye havladı.

Aaron zeminde ölü meleklerle kaplı spor salonunun diğer tarafında, onu tutan melekle mücadele eden Vilma'yı görebiliyordu. Güçler'in meleği kızın bileğini bir eliyle tutuyordu, diğer elindeyse ateşten bir hançer vardı. Aaron öne fırladı ama Verchiel'in korku verici yüzü yolunu kestiğinde donakaldı.

Bir zamanlar kusursuz olan yüzündeki alacalı yaralar kıpkırmızı parlayan Verchiel, "Seni unuttuğumu sanma hayvan," diye söylendi. Verchiel tarih öncesinden kalma devasa bir kuş gibi, kanatlarını açabildiği kadar açıp ilerledi. "Seni kendi ellerimle öldürme fikri hoşuma gidiyor," dedi yırtıcı bir sırıtsıyla.

Aaron çabucak Vilma'ya baktı, sonra gözlerini yeniden en yeni rakibine çevirdi. Dövüş konumu alan Aaron, Cennet'ten çıkma silahını iyice yukarı kaldırdı. "Haydi o zaman," diye haykırdı. Hiçbir şeyin, kıza ulaşmasını engellemesine izin vermemeye kararlıydı.

Sonra Cennet dualarına karşılık vermeye karar vermiş gibi bedeni alevlerle sarılmış olan bir melek yukarıdan yere düştü. Melek, Verchiel'in tam üzerine düşerek onu yere serdi. Aaron başını kaldırdığında, Camael'in üzerinde süzülmesini gördü. Camael'in takım elbisesi lime lime olmuştu, ortaya çıkan tenine öldürdüklerinin kanı sıçramıştı. Camael, "Kızı kurtar!" diye emrettikten sonra, kendisini Güçler askerlerinin bir başka akınına karşı savunmak üzere döndü.

Vilma'yı tutan melek, kıza yere devirmişti ve şekil almakta olan bir ateş kılıcı, kızın boğazının hassas tenine tehlikeli bir biçimde yakındı. Meleğin yüzünde kana susamış bir ifade vardı ve Aaron kıza zamanında ulaşamama ihtimali olduğunu biliyordu. Ama bir silahın -içinde yaşayan cennet ateşinden yapılmış bir mızrağın- görüntüsü aklında şekil aldı ve o silah gerçeğe dönüştü. Elinde beliren silahı fırlattı ve jilet gibi keskin ucunun Güçler meleğinin boğazına saplanışını, meleği debelenen kızıdan uzaklaştırıp yere yıkışını ve çırpınan bedenini tribünlere mihlayışını büyük bir tatmin hissiyle izledi.

Aaron yine harekete geçmişti. "Vilma!" diye bağırdı. Kız şok içindeydi, önünde beliren, kabuslara yaraşır sahneler bakarken tökezleyerek ilerledi. Aaron yeniden kıza seslendi ve kız dönüp korku dolu gözlerle Aaron'ın olduğu yöne baktı.

Aaron kızın önünde durarak ellerini uzattı. En yatıştırıcı sesiyle, "Benim," dedi. Vilma ona uzun uzun baktı ve bir şaşkınlık ifadesi yüzüne kademe kademe yayıldı. Aaron o anda

Vilma'nın, birkaç hafta önce Kenneth Curtis Lisesi'nde veda ettiği kızı benzemediğinden hayli emindi ama şimdi onu düşünmenin vakti değildi. Aaron'ın umrunda olan tek şey, kızı hayatta tutmaktı. "Benim Vilma, Aaron," diyerek yavaşça kızı uzandı.

Vilma gözlerini kırıştırdı, sonra döndü ve kapıya doğru bir koştu. Aaron kızın ardından atıldı, güçlü kanatları, aralarındaki kısa mesafeyi kayarcasına aşmasına imkan tanıdı ve çocuk, kızı kollarına aldı. "Lütfen," dedi Vilma'yı sıkı sıkı tutarak. "Beni dinle."

Kız onunla mücadele etti, yumruklar, tekme ve çığlıklar attı. Kollarında döndü ve Aaron'ın göğsünü yumruklarıyla dövmeye başladı.

"Hayır! Hayır! Hayır!"

"Vilma, gerçekten benim," dedi Aaron, kızın ana dili olan Portekizce'de. "Sana yardım etmeye geldim."

Kız bir an mücadeleyi bıraktı, sözlerinde yalan aramış gibi gözlerinin içine baktı.

"Lütfen Vilma," dedi Aaron tekrar. "Bana güvenmen şart."

Kız pes ederek kollarına yığıldı. "Uyanmak istiyorum," dedi şoktan takatsiz kalmış bir sesle. "Bırak uyanayım..."

Spor salonunun merkezinde bir patlama meydana geldi ve Verchiel o karmaşanın içinden çıktı, bir zamanlar hizmetinde olan askerlerin uzuvları yağmur gibi etrafına yağarken, yüzü çıldırışçısına çarpılmıştı.

Camael, alevli kılıcının bir başka kurbanını Güçler'in komutanının üzerine atarken, yukarıdan, "Aaron," diye bağırdı. "Kızı al ve git."

Gabriel spor salonunun diğer tarafından yanlarına koştu. "Evet, haydi buradan gidelim."

Köpeğin yüzündeki sarı tüyler kanla lekelenmişti. Aaron, köpeğin zırhlı Malak'ı yerde tutmak için nasıl bir bedel ödemediğini düşündü. Ardından yukarı bakıp Camael'i aradı. Güçler askerlerinin sayısı beşe inmişti ve arkadaşı demeye alıştığı savaştı, dövüşmeye hala devam ediyordu. Kollarına yığılmış olan Vilma'yı tutan, köpeği yanı başında duran Aaron, "Camael!" diye bağırdı. Meleğe telaşla kendilerine katılması-
nı işaret etti.

Güçler'in eski lideri, "Beni bırakın, gidin!" diye bağırırken, kılıcını alev alev bir yay şeklinde savurarak kendisine saldıranlardan ikisini daha saf dışı bıraktı.

Verchiel, askerlerinin cesetlerinin arasında yürürken, "Ne filim!" diye haykırdı.

Birlikte gideceklerse, bunu şimdi yapmaları gerekiyordu. Aaron yeniden yukarı, akıl hocasına baktı. "Camael, lütfen."

"Buradan hemen çıkın gidin," diye emretti Camael. "Hayatta kalman, her şeyden önemli. Gidin. Hemen!" Sonra kanatlarını açarak kendisini Verchiel'in üzerine fırlattı.

Aaron kalmak istiyordu ama kollarında titreyen kızı baktığında, Camael'in sözlerinin anlamı kafasına dank etti. Aerie

sakinleri ona bel bağlamışlardı ve gerçekten Seçilmiş Kişi olduğu takdirde, kehaneti gerçeğe dönüştürmek, boynunun borcuydu. Böylesi ona ne kadar acı verirse versin, Camael'in haklı olduğunu biliyordu. Gitmeliydi.

Sıcak vücudunu sıkıca bacağına bastırmış Gabriel, "Aaron, gitmemiz gerek!" dedi.

"Sanırım haklısın," diye yanıt verdi Aaron. Ölümcül bir kavga tutuşmuş Verchiel'le Camael'e son kez baktı, sonra abanoz rengi kanatlarını açarak hepsini sardı.

Aaron zihninde Aerie'yi canlandırırken Verchiel, "Nefilim!" diye haykırdı. "Elimden kurtulamayacaksın!" Sonra gittiler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ateş kılıçları Camael'e doğum çılgınlıklarını hatırlatan, kulakları sağır eden bir sesle birleşti. Kılıçlardan cennet ateşi kıvılcımları sıçradı ve Verchiel'le çarpışırken yanan şarapneller, yüzlerini tekinsiz bir biçimde aydınlattı.

Camael, karşısındaki yaratığın yaralı yüzüne kederle baktı. O, bir zamanlar güzel, Tanrı'nın iradesine hizmet eden ama bir noktada yolunu şaşırmış bir varlıktı. Camael'in de yaraları vardı ama bunlar seçtiği misyon -yalnız yürüdüğü yol- için yaptığı fedakarlıkları gösteren, içinin derinlerindeki, hala kanayan yaralardı. Ama şimdi felsefi düşüncelere kapılmanın vakti değildi ve Camael dikkatini çabucak yeniden elindeki işe, düşmanını tamamen yok etmeye verdi.

Verchiel birbirine kenetlenmiş kılıçlarının üzerinden, "Teslim ol Camael, ben de adil muamele görmeni sağlayayım," diye söylendi. "Bir zamanlar dostum dediğim biri için, en azından bu kadarını yapabilirim."

Camael düşmanını iterek uzaklaştırdı ve altın rengi kanatlarının yardımıyla kendisini geriye fırlattı. "Dost mu Verchiel?" diye sorarken, bir buçuk metre öteye inip çömeldi. "Dostlarına böyle davranıyorsan, düşmanlarına ne yaptığını düşündüğümde ürperiyorum."

Güçler askerlerinin yanan cesetlerinden yükselen yoğun, kara duman odada süzülerek yangın alarmlarını ve yangın söndürme fiskiyelerini harekete geçirdi.

Verchiel kanatlarını kuvvetle çarparak havalandı ve çalan alarmin sesini bastırmak için bağırarak "Espri mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Maymunların arasında fazla vakit geçirdin," diye gözlemlerde bulundu soğukça. "Tanrı ve Cennet meselelerinde, mizaha yer yoktur."

Camael kendisini düşmanının üzerine fırlattı. "Aaron sık sık espri anlayışının olmadığını söyler," dedi saldırısına devam ederken. "Onu haksız çıkarmayı çok isterim."

Verchiel Camael'in kılıcının darbesini savuşturdu ve vahşice saldırarak Camael'in omzunda alev alev bir kesik açtı.

"Şu söylediklerine bak," dedi. "Kendini hayvanlara mı kanıtlayacaksın? Beni iğrendiriyorsun."

Öfke ve acıyla hareket eden Camael, dudaklarında gaddarca bir tebessümle saldırdı ve kılıcının hareketleri Verchiel'in yükselen dumanın içinde geri çekilmesine sebep oldu.

Verchiel görünmeyecek kadar hızlı hareketlerle Camael'in bilmek bilmeyen darbelerini savuştururken, "Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Omuz omuza Tanrı'nın emirlerini yayıyorduk. Hiçbir şey karşımızda duramazdı. Ete kemiğe bürünmüş Yoldaşlık'tık ve Kaos, her isteğimize boyun eğiyordu."

Camael geriye yaslanınca Verchiel'in yanlamasına savurduğu kılıcı, boğazını kıl payı ıskaladı. "Ta ki karşısında dövüşmek için yetiştiğimiz şeye dönüşene dek," Verchiel'in dediklerini duyacağını umarak saldırısına ara verdi. "Yıkım ve korkunun yaratıcıları olduk. Ete kemiğe bürünmüş Kaos."

"Delice inançların gözünü bu kadar mı kör etti? Ne başarmaya çalıştığımı göremiyor musun?"

Verchiel, elinde şekil alan bir kırbacın ateşten ucuyla saldırdı. Yanan ip sıkıca Camael'in boynuna sarıldı ve meleğin etini hemen kavurup eritmeye başladı. Acıyla kıvranan Camael, Verchiel'in ipe kuvvetle asılıp onu kendisine çektiğini hissetti.

Verchiel, Camael'i daha yakına çekmeye çabalarken, "Dünyaya bu karmaşayı getiren o kahrolası kehanetti," dedi. "Nefilim'in kurtarıcı gücüne duyulan inanç kızılca kıyametin kopmasına sebep oldu, ben yalnızca bu çılgınlığa bir son vermeye çalışıyorum."

Kendi yanan etinin kokusu, Camael'in midesini bulandı-
rıyordu. Rakibiyle arasındaki mesafeyi korumak için, kanat-
larıyla havayı çilgincasına dövüyordu. Camael kılıcını kaldı-
rıp kılıcı kesti.

"Neden kehanetin gerçekliğiyle yüzleşemiyorsun?" dedi, zor-
la nefes alarak. "Onu durdurmak için ne kadar çabalarsan, ger-
çekleşmek için o kadar mücadele ediyor gibi."

Camael geriye, dumanın en yoğun olduğu yere dalış yap-
tı. Artık yangın alarımının ötüşünü duyamıyordu ama fısıkye-
lerden akan su, yaralı boğazındaki acıyı dindiriyordu. Ahşap
zemine indi ve iradesiyle daha hızlı iyileşmeye başladı. Çok az
vakti vardı. İnsan yetkililerin spor salonuna yaklaşmakta oldu-
ğu kesindi, dövüşün bir an önce sona erdirilmesi gerekecek-
ti. Çünkü Verchiel, hedeflerine ulaşmak için masum hayatları
söndürmekte sakınca görmezdi.

Tepesindeki duman bulutunun içinde düşmanını arayan Ca-
mael, Aaron'ı, Aerie'yi, Verchiel'in kana susamış çetesinden kur-
tardığı sayısız meleği düşündü. *Yeterli oldu mu?* Bir zamanlar
Güçler'in lideri olarak Tanrı adına yaptığı o ağza alınmaz şeyler
kendisinden nefret etmesine sebep oldu ve kendisini hiç bağış-
layıp bağışlayamayacağını merak etti. *Verchiel'i öldürmek ve ke-
hanetin yerine gelmesini sağlamak sonunda yeterli olacak mıydı?*
Kendi gaddarlığıyla yanıp kararmış melek cesetlerinin üzerine
basarak geçti, hareket belirtileri görmek için dumanla dolu sa-
lonu araştırmaya devam etti.

Verchiel yakında bir yerden, "Sana bu dünya için yaptığım
plandan söz etmiş miydin Camael?" diye sordu.

Camael gerginleşerek silahını hazırda tuttu. Duyularını çev-
reye göre ayarlamaya çalıştı ama yangın alarımı ve fısıkyelerden
yağan yapay yağmur, duyularının isabetini etkiliyordu.

"İtaatle dolu bir dünya görüyorum." Verchiel'in sesi duma-
nın içinde yer değiştirir gibiydi. "Benim sözümün kanun ol-
duğu bir dünya."

Camael gözleriyle, dalgalanan dumanları araştırdı. "Tanrı'nın
sözü demek istemiyor musun?"

Sağındaki dumanlar aniden dağılarak meleğin göz korku-
rucu görüntüsünü ortaya serdi. Meleğin elinde turuncu alev-
lerden bir mızrak vardı. "İlk seferinde beni gayet iyi duydun,"
diyen Verchiel, silahı fırlattı.

Camael geri çekilerek ateşten kılıcını kaldırdı. Mızrağı ya-
nan kılıçla engelledi ama mızrak bir ışık parlamasıyla dağılır-
ken, Camael arkasında bir başka varlık hissetti. Hala hareket
ederken kılıcını sağ elinden sol eline attı, yeni saldırganla yüz-
leşmek için döndü.

Camael'in kılıcı, kanı emmiş bir muharebe alanının rengin-
deki zırha çarptı ve parçalandı. *Büyü*, diye düşündü bir an gafil
avlanarak. Arkadan bir darbe aldığı anda, bir başka silah yarat-
mak üzereydi. Bir kılıç sırtına saplanıp vücuduna girdi ve akkor
kılıç göğüs kafesinin hemen altından çıkarak buharı tüten kan-
larının fışkırmasına sebep olduktan sonra zalimce geri çekildi.

Camael döndü ve dudaklarının arasından hem acı hem öf-
keyle dolu vahşice bir kükreme yükseldi. *Nasıl avcıyı unuttu-
kadar dikkatsiz olabildim*, diye düşünerek yeni ateş kılıcını ar-
kadan saldırın korkağı parçalamak için kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun, biliyor musun Cmael?" diye sordu Verchiel, içinden çılgınlık damlayan bir sesle.

Camael bu kez demirden yapılmış olan bir başka kılıç sırtına saplanırken içini çekti ve birden gücünü kaybettiğini hissetti. Kılıcın içindeki büyü, gücünü emip bitiriyordu. Zırhlı savaştının bu kalışçe, vahşi saldırıdan tahrik olmuş gibi arkasında gürlütülü nefesler alıp verdiğini duydu.

"Bana kalırsa Yarattıcı aklını kaybetmiş," dedi Verchiel, suç ortağıyla konuşuyormuş gibi fısıldayarak. "Bu zehirli kehanetin yaydığı bulaşıcı hastalık onu delirtmiş."

Verchiel yaklaşıırken, Camael dizlerinin üzerine çöktü. Yaratıları kanayan meleğ ayağı kalkmaya, savaşı devam etmeye çağırdı ama metal kılıç, çabasını imkansız kılıyordu.

"Olanlar aklına öyle bir dokundu ki Tanrı da burada olanların doğru olduğuna inanıyor. Bunun başka ne açıklaması olabilir?" diye sordu deli melek. "Tanrı da senin gibi, asırlar boyunca merhametli bir biçimde öldürülen sayısız zavallı varlık gibi hastalandı."

Camael kendi kanının tadını alabiliyordu ve hayatının sona
ermek üzere olduğundan kuşkulanıyordu. İşin buraya varaca-

İnisi, bu son savaşın Tanrı'nın iradesini böylesine çarpıtan bu melege karşı verileceğini hep biliyordu. "Yaratıcı'yı da merhametli bir biçimde öldürmeye mi kalkışacaksınız?" diye sordu ve sesinin zayıflığı onu rahatsız etti.

"Güçler'in lideri bu soru karşısında dehşete düşmüş göründü. "Dine küfrediyorsun," diye bağırdı. "İşim bittiğinde Cennet'e döneceğim ve Lordumuz Efendimiz evrendeki meselelere kendisi bakabilecek kadar iyileşene dek, hem Cennet'i, hem Dünya'yı idare edeceğim."

Camael, bedeninin acı verici spazmlarla sarsılmasına sebep olsa da kahrkahasına engel olamadı. Çenesindeki sakalı benek benek kan lekeleriyle kaplayan öksürüklerinin arasında, "Ağzın-
benek kan lekeleriyle duyuyor mu?" diye sordu. "Her şeyi yaratan
dan çıkani kulağın duyuyor mu?" diye sordu. "Her şeyi yaratan
Tanrı'nın, bizi yaratan Tanrı'nın büyük planlarını bildiğini var-
sayyorsun." Önündeki iğrenç yaratığa daha fazla bakamayarak
başını çevirdi. "Lucifer şimdi söylediğini duyabil-
gözlerini başka yöne çevirdi. "Lucifer şimdi söylediğini duyabil-
se, seni onunla fikir birliği yapmış bir yoldaşıymışçasına bağrına
basardı," diye ekledi Camael, başını tiksintiyle sallayarak.

"Onun adını benimle konuşurken ne cüretle anarsın?" diye haykıran Verchiel de diz çöküp Camael'in yüzünü tuttu. "Yaptığım her şeyi O'nun adının şerefine yapıyorum. Bu iş bitip de her şey eski haline döndüğünde O'nun yanında oturacağım ve herkes de hareketlerimin haklı olduğunu anlayacak.

Camael, Verchiel'in koyu renk gözlerinin içine baktı ve o gözlerdeki deliliğin derinliklerine düştü. "Her şey, hiçbir za-

man eskisi gibi olmayacak," diye fısıldadı ve silkinerek yüzünü Verchiel'in elinden kurtardı. "Sana canavar diyecekler."

Verchiel ayağa fırladı, yaralı yüzü öfkeyle çarpıldı. "O zaman canavar olurum," diye haykırırken, alev alev kılıcını havaya kaldırıp Camael'in başına doğru savurdu.

Camael arkasına uzandı, hala etine saplı duran hançeri buldu. Elini kabzaya sardı ve o rahatsız edici nesneyi sırtından çekip çıkardı, önüne getirerek kılıcın çizdiği ölümcül kavisi karıştırdı. Verchiel'in silahı bu mistik metale değdiğinde parçalandı ve Güçler'in komutanı haykırdı, yanan şarapneller, örtülü olmayan tenini dağlarken geriye tökezledi.

Camael kanatlarını açarak dışarı savurdu, kızıl zırhlı savaşçıyı kendisinden uzaklaştırdı. Bedeni haykırarak protestoda bulundu, ağzı kanla doldu ama Camael bunların kendisine engel olmasına izin vermedi.

Verchiel, "Benden kaçamazsın hain!" diye haykırdı. Yüzünün benek benek teninde yeni yanıklar belirmişti. "Sen çoktan öldün!"

Camael kendisini onu rahatlatan kanatlarıyla sardı ve iradesinin gücüyle okuldan uzaklaştı. Verchiel'in öfke dolu sesleri hala aklının oyuklarında yankılanıyordu.

Savaşçı, kendisinden çok uzun süre saklanan, artık evi dediği yere giderken, "Henüz değil," dedi.

Verchiel etrafında askerlerinin yanan cesetleriyle Kenneth Curtis Lisesi'nin spor salonunda duruyordu. Artık dumanı tü-

ten kül yığınlarından ibaret olan otmaz yollarına, "Çok yakışık," dedi.

Malak, miğferini almış, efendisinin yanında duruyordu. Yüzü berelenmişti ve kan lekeleriyle kaplıydı. Yangın alarmı yüzü berelenmiştirdi, fiskiyeler üzerilerine su yağdırıyordu. Çalmaya devam ediyor, fiskiyeler dışarıdan duyulabiliyordu. Malak iftayı arabalarının sirenleri dışarıdan duyulabiliyordu. Malak da yumuşak bir sesle uluyarak sirenlerin bağırışlarına karşılık verdi. Verchiel ona döndü, savaşçı da birden sustu.

"Beni hayalkırıklığına uğrattın," dedi Verchiel. Savaşçı da Verchiel'in hüsrânının gölgesi altında büzüldü.

"Onda, o Neflim'de, avladığım diğer kişilerde olmayan bir şey var," dedi Malak, başarısızlığını açıklama çabasıyla. Bu kavramı kendisi de anlamaya çalışıyormuş gibi başını yavaşça iki yana salladı. "İçinde bir ateş yanıyor, onda yaşama arzusu var." Malak, efendisinin gözlerinin içine baktı. "Bir amacı var."

Verchiel hizmetkarının sözlerini duymazdan gelerek, "Aldın mı?" diye sordu. "Düşmanlarımızın kokusunu aldın mı?"

Malak başıyla onayladı ve yüzüne bir sırıtış yayıldı. "Artık benden saklanamazlar," derken, gözleri haylazca ışıldadı. "Bembeyaz karların üzerindeki kan gibi onları takip edebilirim."

"Şahane," diye tısladı Verchiel. Bugünü, planının düzgünce işlemeye başladığı bu anı hiç unutmuyacaktı.

Dalgalanan dumanların arasından, odada hareket eden şekiller gördü, bunlar, vücutları kalın, koruyucu giysi tabakalarıyla kaplı itfaiyecilerdi. Ellerinde, mesleklerine özgü aletler vardı:

Güçlü fenerler, baltalar ve kalın hortumlar. Verchiel, Malak'ın yanında gerginleştiğini hissetti.

İtfaiyecilerden birinin yüzünü kaplayan oksijen maskesinin boğuklaştırdığı bir sesle, "Burada biri var," dediğini duydu.

Güçlü bir fenerin ışığı, melekle hizmetkarını aydınlattı. Verchiel saklanmadı. Aksine kanatlarını açtı ve itfaiyeciler haşmetini görebilsin diye kollarını uzattı. Yoğun dumanların ve itfaiyecilerin yüzlerini kaplayan şeffaf maskelerin ardından, adamların gözlerinin korku ve hayretle yerinden uğradığını görebiliyordu.

Malak hırladı ve havadan korku verici, hala bir önceki kurbanın kanyla kaplı olan bir kılıç çekti. İnsanların üzerine yürümeye başladı ama Verchiel uzanıp Malak'ın zırhlı omzunu tuttu.

"Onları rahat bırak," dedi, herkesin duyabileceği bir sesle.

İtfaiyecilerin ikisi boyun eğçesine dizlerinin üzerine düşmüştü, diğerleri ise panik içinde kaçıyorlardı. Verchiel onların dualarını duyabiliyordu.

"Başlarını kaldırıp bana baksınlar ve benim türümü görmenin, güneşin doğuşunu görmek kadar sık yaşanan ve hoş karşılanan bir şey olacağı günün yaklaştığını bilsinler." Verchiel'in gürleyen sesi, yangın alarımının sesini bastırmıştı. "Aranızda yılanlar yaşıyor," diye haykırıırken, kanatlarını kendi bedenine ve hizmetkarıninkine sardı. "Arınma zamanı da gelecek."

Verchiel iradesiyle oradan uzaklaşırken, itfaiyecilere son bir bildiride bulundu.

"Hatta geldi bile."

Aaron kendisine öğretilen şeyi yaptı. Aerie'yi gözlerinin önüne getirdi: Mahallenin çevresinde dolaşan yüksek, tel örgü, kırık döşük evler, kaldırımlardaki çatlaklardan baş gösteren otlar. Başta yalnızca kesintisiz bir karanlık vardı, sonra bir hareket hissetti. Sanki uzun, karanlık bir tünelde ilerliyordu. Kanatlarını açarak kendilerini saran o salt karanlığı bir kenara itti ve Aerie'ye başarıyla ulaştıklarını gördü. Vilma'yı kurtarmıştı ama bunun bedeli ne olmuştu?

Etrafına bakındı. Belphegor'un evinin önünde duruyorlardı ve neredeyse bütün Aerie sakinleri onları bekliyordu. Yaşlı ve düşmüş melek kaldırımın kenarında, bir plaj sandalyesinde oturuyordu ve elinde üzerinde su damlacıkları birikmiş bir bardak buzlu çay vardı. Halinden pek de memnun gözükmeyen Lehash'le Lorelei, rengarenk sandalyenin iki yanında duruyordu. Aerie sessizdi, hem de bir mezar kadar sessizdi.

Aaron, Vilma'nın kollarında titrediğini hissetti ve kızı iyice kendisine çekerek onun iri, koyu renk gözlerine baktı. Kızı daha sıkı tutarak "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Gabriel, "Yaralı mı?" diye sordu ve kızın bedenini kokladı.

Vilma kıvrandı ve bluzu yukarı kalkarak karnındaki kıpırmızı yanıkları ortaya çıkardı.

Aaron paniğe kapılmaya başlayarak "Aman Tanrım," dedi. "Biri bana yardım etsin." Etrafındaki insanlara çılgınca bir te-
laşla baktı.

Lorelei öne çıktı ve bir elini Vilma'nın alnına koydu.
"Onun canını yaktı... Değişimi tetiklemeye çalıştı," dedi Aaron. "Karnında yanıklar var ve sanırım... Hasta."
"Ben onu alırım," diyen Lorelei, nazıkçe kızı Aaron'ın kol-
larından almaya yeltendi.

"İyi olacak mı?" Vilma'yı bırakmak istemiyordu.
Soğukça, "Verchiel'in elindeydi," diye cevap veren Lorelei kaba kumaştan ceketini çıkardı, bunu titreyen Vilma'nın omuz-
larına sardı. "O canavarın kızı ne yaptığını ancak tahmin ede-
bilirim."

Lorelei, Vilma'yı götürmeye başladı, Aaron da uzanıp Lorelei'nin kolunu tuttu. "Teşekkür ederim."

Kız yavaşça dönüp ona baktığında, gözlerinde korku var-
dı. "Böylesi, bana borçlu olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu Lorelei.

Aaron başıyla onaylayarak kızın kolunu bıraktı. "Ne istersen."
"Onları yüzüstü bırakma," diye fısıldadı kız. "Çok uzun za-
mandır bekliyorlar, çok fazla şey feda ettiler. Her şeylerini el-
lerinden alma."

Aaron'ın nasıl cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu ama Lorelei çoktan dönmüş, Vilma'yı uzaklaştırıyordu. "Haydi ca-
nım, gel de sana bir bakalım."

"Aaron?" diye karşı çıktı birden Vilma.

Aaron tam onun yanına gidiyordu ki Gabriel yolunu kesti. Hayvan, kızı, "Her şey yoluna girecek," dedi ve Vilma'nın yü-

zindeki ifade Aaron'a kızın da köpeği onun kadar iyi anlaya-
bildiğini söyledi. Gabriel boynunu uzaup burnunu şefkatle kı-
zın eline sürttü. "Lorelei'yla birlikte gideceğiz ve o kendini daha
iyi hissetmeni sağlayacak, göreceksin." Gabriel arkasına, Aaron'a
baktı. "Ben onunla giderim."

Aaron başıyla onayladı ve üçlünün sokakta ilerleyişini, Gabriel'in yol boyunca güven verici sözler edişini izledi. Keş-
ke o da kendine köpeği kadar güvenebilseydi. Daha dönme-
miş Camael'i düşündü ve dehşetin buz gibi parmakları kalbini
sıkıyordu. Geri dönmesi, Ken Curtis'e gidip arkadaşına yardım et-
mesi gerekiyordu. Belphegor'a döndü. "Tekrar gitmem gerek.
Camael'e yardım etmeliyim."

Kanatlarını açtı ama birden, bedeninde bir acı dolaşıp onu
dizleri üzerine çökmeye zorladı. Başı zonkluyordu ve omzun-
daki bıçak yarası yeniden kanamaya başlamıştı, Aaron gömle-
ğinin altından ılık ılık bir şeylerin aktığını hissedebiliyordu.

Belphegor'un sakince, "Dinlenmen gerek," dediğini duydu.

"Böyle bir halde kimseye yararın olmaz."

"Ama onun yardıma ihtiyacı var!" diyen Aaron, ayağa kalk-
maya çabaladı.

"Camael, kendi başının çaresine bakabilir," dedi Lehash sert
bir sesle. "Senin yardımın olmadan birçok savaşı kazandı Ne-
filim. Sen üstüne düşeni yaptın."

Aaron sokağın karşısından Lehash'e ve Belphegor'a baktı.
Yüzleri boş ve duygusuzdu, sanki bir ömre yetecek kadar duy-

guyu uzun bir süre önce kullanıp bitirmişlerdi. Ama Aaron neyden sorumlu olduğunu diğerlerinin, Aerie sakinlerinin yüzünde görebildi. Sakinler gözlerini sağa sola çevirerek dolaşıyorlar, cevap bekliyorlar, korkularının yatıştırılmasını istiyorlardı. Aaron, onlardan gelen dalga dalga tedirginliği hissedebiliyordu.

"Onu böylece terk edemedim," dedi onlara. "Bir şey yapmam gerekiyordu." Ayağa kalkmayı başardı ve sakinlere doğru yürüdü, onlara yaklaşırken melek işaretleri solmaya başladı. "Çok üzgünüm. O anda bana doğru gelmişti ama şimdi..." Gücünün tükendiğini hissetti ve birden sokağa, yere oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Alüminyum bir sandalye ayağı beton zemine süründü ve Aaron başını kaldırdığında Belphegor'un ayakta olduğunu gördü. Yaşlı, düşmüş melek neredeyse boşalmış bardağını Lehash'e uzattı, adam da bardağa küçümseyerek baktı. Belphegor, polis, "Tut şunu," dedikten sonra Aaron'a doğru yürüdü.

Düşünmek, Aaron'ın canını yakıyordu. Sanki Verchiel, beynine yakıcı bir elle dokunmuştu. Aaron'ın düşünceleri bir ateş fırtınası gibiydi. Yapması gereken çok şey, omuzlarında çok büyük bir sorumluluk vardı. Neden Seçilmiş Kişi olması gerekiyordu? Aklında, yüzüstü bıraktığı herkesin yüzünü görebiliyordu: Annesiyle babası, Dr. Jonas, Vilma... Stevie."

"Küçük kardeşimi değiştirip bir canavara dönüştürdüler," dedi Aaron, başını kaldırıp Belphegor'un yaşlı yüzüne bakarak. Çaresizlikle, "Bir çocuğa bunu nasıl yapabildiler?" diye

sorarken, elini dağınık, koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Cennet'ten çıkma bir yaratık, nasıl bu kadar zalim olabilir?"

"Verchiel'le müritleri, uzun zamandır Cennet'e ait yaratıklar değiller," diye cevap verdi Belphegor. "O özel yeri çok uzun zaman önce akıllarından çıkardılar."

"Beni neden rahat bırakmıyorlar?" diye sordu Aaron. Sorumluluklarının yükü, onu yıpratmaya başlamıştı. "Neden böyle olması gerekiyor?"

Belphegor içini çekerek Aerie'nin üzerindeki sabah göğüne baktı. "Sanırım Verchiel hala savaş veriyor," dedi yaşlı melek, biraz düşündükten sonra. "Bir yanlışlı düzeltmeye kendisini o kadar kaptırmış ki savaşın bittiği fikrini kavrayamıyor. Yeni bir çağ başlıyor Aaron." Belphegor yavaşça çömelirken, Aaron onun son derece yaşlı eklemelerinin çatırdadığını duyabildi. "Hoşuna gitse de, gitmese de."

Aaron yaşlı meleğin gözlerinin içine bakarak ondan ödünç alabileceği bir parça güç aradı.

"Sen de o çağın müjdecicisin," diye devam etti Belphegor. "Senin hoşuna gitse de gitmese de."

"Ama buranın mahvolmasının sorumlusu benim," dedi Aaron, etraflarındaki mahalleyi işaret ederek. "Verchiel'le Güçler'i, benim yüzümden şimdi buraya geliyorlar."

Belphegor sakince doğrularak "Öyle görünüyor," dedi. "Ama hiçbir zaman kolay olmasını beklememiştik."

Lehash, sakinlerden oluşan kalabalığın arasından ayrılıp onlara yaklaştı. Polisin gözleri gölgeli alınının altındaki oyuklarda duran koyu renk, parlak bilyelere dönüşmüştü. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle Belphegor'a, "Bizi böyle mi kurtaracak?" diye sordu. "Sokakta ağlayarak mı? Bir kurtarıcının bundan daha yiğit olacağını sanırdım ama herhalde yanıltılmışım."

Lehash tabancalarını çekip onu tekrar vursa, Aaron'ın canını bundan çok yakamazdı. Polisin sözleri onda derin bir yara açtı ve Aaron, meleklerin gücünün vücudunda yine yükseldiğini hissetti. Semboller teninde yeniden belirdi ve vücudu alev alev yanmaya başlarken ayağa fırladı, gölgeyi andıran kanatları, onu canını yakan meleğin üzerine fırlattı.

Bir insanınkinden çok, bir hayvanınkini andıran bir sesle, "Yiğitlik mi görmek istiyorsun Lehash?" diye sordu. Elinde bir ateş kılıcı belirmişti ve Aaron, onunla Lehash'e saldırıya hazırды.

Lehash de altın tabancalarını çekmişti. "Güçler bizim için geldiğinde ne yapacaksın, göster bana Nefilim," diyen silahşör, başparmaklarıyla doğaüstü silahlarının horozlarıyla oynadı. "Bizi diri diri yakmaya başladıklarında ne kadar güçlü olacaksın, göster bana."

Belphegor aralarına girdi, ikisinin de göğsüne birer elini koydu. Pek çaba harcamadan ikisini birbirinden ayırdı. "Bunun hiçbir şeye yardımı olmayacak," diyerek ikisine de buz gibi bakışlar attı. "Bir fırtına yaklaşıyor ve ona karşı -ya da birbiri-

birbirine karşı- ne kadar ayaklanırsak ayaklanalım, yağmurun yağacağı gerçeğini değiştirmez."

Aaron, ensesinde bir şey, saçlarının diken diken olmasına sebep olan hafif bir karıncalanma hissetti. Döndüğünde sokağın karşısında bir şeyin şekillenmekte olduğunu gördü.

Aaron, "Camael?" diye sorarak havadaki harekete doğru ilerledi.

Belphegor kolunu tuttu. "Bekle," dedi sertçe. Arkadaşının döndüğünden emin olan Aaron kolunu çekip kurtardı. Camael'in kanatları iyice açılarak adamı ortaya çıkardı ve Aaron gördüğü manzara karşısında içini çekti. Melek karını tutuyordu ve yarasından akan kan, Aerie'nin sokaklarını lekeliyordu. Aaron ona doğru koşarken, Camael öne yığıldı.

Aaron, arkasındaki Belphegor'un uğursuz bir önseziyle, "Geliyor," diye fısıldadığını duydu. "Fırtına geliyor."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cok fazla kan vardı. Aaron, melek savaşçısının bedenini kollarının arasına aldı, Camael'in yaşam enerjisinin çekildiğini hissetti. Aklına sokağın ortasına diz çöküp can çekişen Gabriel'i kollarına aldığı o korkunç gün geldi. Bir daha öyle bir şey hissetmek istememişti ama yine aynı şey oluyordu ve geçen seferki kadar acı vericiydi.

Yalnızca Camael'e değil, kendisine de güven verme çabasıyla arkadaşına, "Bir şey yapabilirim," dedi. Aaron içinin derinliklerine uzanıp akıl hocasını da evcil hayvanını kurtardığı gibi kurtarmasına imkan tanıyacak ilahi kıvılcımı aradı.

Camael, Aaron'ın elini tuttu. "Gücünü umutsuz bir vaka için harcama çocuk," dedi. Elini sıkı sıkı tutuyordu ama kavrayışı zayıflamaya başlamıştı.

Aaron meleği bedenine bastırdı, arkadaşının sırtındaki bıçak yaralarına sessiz bir dehşetle baktı. Bunlardan biri ilahi bir silahın darbesine özgü, etrafı kararmış bir delikti ama diğerinde hiçbir yanma belirtisi yoktu ve şarıl şarıl kanıyordu. Arkadaşına, "Kanamayı durduracağız, sana bir şey olmayacak," dedi ve elini yaraya sıkıca bastırdı.

Camael titredi ve yaradan yine koyu renk kanlar fışkırdı. Kan sıcak, kokusu ekşiydi. "Durmuyacak." Doğrulmaya çalışıldı. "Büyülü metal ve Verchiel'in kılıcı," dedi güçlkle. "Koruyorum son derece öldürücü bir birleşim."

"Kıpırdamadan yat, biz—"

Camael hala Aaron'ın elini tutuyordu ve bu eli daha sıkı tutmak için gücünü topladı. "Sen zavallı hayatımı kurtarasan diye düşünmedim," diyen meleğin bakışlarının yoğunluğu Aaron'ın dikkatini çekti ve onu sıkı sıkı tuttu. "O kehanetin benim için geçerli olacağını... Bağışlanacağımı hiç düşünmedim."

Aaron, "Böyle şeyler söylemekten vazgeç," diyerek, akıl hocasının kaderci sözlerini duymazlıktan geldi.

Belphegor'un evinin önünde toplanmış olan sakinlerin çoğu şimdi, Aaron'la Camael'in etrafında sıkı bir daire oluşturmuşlar, yaşanan dramı izliyorlardı. Erkeklerden biri tişörtünü çıkardı ve meleğin kanayan yarasına kompres yapması için Aaron'a uzattı.

"Bu dünyadaki ömrümde birçok hayat kurtardım," dedi Camael. "Ama bunun hiçbir zaman Güçler'in lideri olarak aldığım canları telafi edebileceğine inanmıyorum."

Aaron arkadaşını yanında tutabilmek, odaklanmış halde kalmasını sağlayabilmek için, "Nasıl emin olabilirsiniz Camael?" diye sordu. Etraflarındaki daireyi işaret etti. "Onların çoğu burada olmayacaktı. Sen olmasaydın, ben bile burada olmayacaktım."

Camael ona yorulmuş, çok şey görmüş gözlerle baktı. "Derinlerde bir yerde, yaptığının yanlış olduğunu biliyordum ama öldürmeye devam ettim. Çünkü O'nun benden istediği şeyin bu olduğuna inanıyordum. Beni kendime gelmeye zorlayan şeyin, bir insan falcının kehaneti olması ne kadar üzücü." Gülünce ağzından koyu renk kanlar dökülerek gümüşü keçi sakalını lekeledi. "Hayal etsene," dedi bitkin bir tebessümle, "ne kadar yanlış yaptığımı görmem için, aşâğılık bir insanı dinlemem gerekti."

Aaron kederle, alçak sesle güldü. "Evet, hayal etsene."

Melek savaşının bedeni birden, onu can çekişen vücudunda kalan azıcık hayat enerjisini de tüketmekle tehdit eden öksürük spazmlarıyla sarsılmaya başladı. Zaman her zamanki gibi azalıyordu.

Sakinlerden biri, muhtemelen Aaron'dan yalnızca birkaç yaş büyük bir kız, "Ölecek mi?" diye sordu. Kızın gözlerinde de oradaki herkesin gözlerinde olduğu gibi yaşlar vardı. Aaron'ın içi cevap vermeye el vermedi.

"Günün en önemli sorusu bu."

Camael bunu, Aaron'a bakarak söylemişti. "Burada, bunca zamandır bulmaya çalıştığım yerin sokağında mı öleceğim?" Camael soruyu sorarken Aaron'ı, Aerie'ye dönmesini sağlayan

güc kaynağını kendisine çekti. "Yoksa affedilme ihtimalim var mı?" diye sordu özlemle. "Cevabı yalnızca sen biliyorsun."

Aaron arkadaşının fazla zamanının kalmadığını hissedebiliyordu. Camael'e, "Öğrenelim mi?" diye sordu ve kurtarma yetisi bulmak için, varlığının merkezine uzandı. Oradaydı, hayal ettiği gibi onu bekliyordu. İlâhi özünü ortaya çıkmaya çağırırdı, ondan güç aldı. Gücünün yükseldiğini ve kollarından birinden tepen meleğe şefkatle baktı. Yoğun duygularla boğuşuyordu: Arkadaşını bir daha göremeyeceği için üzülen ama Camael'e evine gideceği için de çok büyük bir mutluluk duyuyordu. Camael yorgun gözlerini kapatarak dua etmeye başladı. "Bana merhamet et Tanrım. Senin o sonsuz merhametin, günahlarımı temizleyecektir."

Aaron elini meleğe yaklaştırdı, içindeki güç ufak bir güneş gibi parladı.

"Beni günahlarımdan arındır. Günahlarımı kabul ediyorum ve sonsuza dek ardımda bırakıyorum."

Aaron özel yetisinin enerjisinin kabardığını ve elinden akmaya başladığını hissetti. İşe bu kadardı. Eli, meleğin göğsünün etinin altına tuhaf bir biçimde kayarken Aaron, "Affedildi," dedi.

Camael içini çekti, Aaron parmak uçlarında biriken gücü, günahları affettirme gücünü serbest bırakırken vücudu yay gibi

gerildi. Meleğin etinden dumanlar tütmeye başladı. Teni incel-
di, çatlak çatlak oldu ve gözden düştüğünden beri içinde sak-
landığı insan kabuğu pul pul dökülmeye başladı. Camael yer-
de derisini döken bir yılan gibi kıvrandı ve bir zamanlar sahip
olduğu ihtişam, gözler önüne serildi.

Melek serbest kalırken, mutluluk dolu bir haykırış du-
yuldu, bunu göz kamaştırıcı bir ışık parlaması takip etti ve
Aaron içgüdüsel olarak döndü. Meleğin yeniden doğuşu-
nun pırlıltısı, insan gözünü kör edecek kadar güçlüydü. Aa-
ron etraflarında toplananların iç çekişleriyle huşu dolu hay-
kırışlarını dinledi ve gözlerini, tekrar ilahi armağanını ver-
diği son kişiye çevirdi.

Aaron tül ve güneş ışığından yapılmış tüylerden oluşuyor
gibi görünen kanatların üzerinde süzülen o güzelim, korku ve-
rici yarattığı izlerken yalnızca, *harikulade*, diye düşünebildi. Ya-
rattığın eti neredeyse şeffaftı ve üzerinde, güneş ışığı huzmele-
rinden dokunmuş olabilecek bir zırh vardı. Melek o anda onu
fark etti ve Aaron nihayet sorumluluğunun ne kadar büyük ol-
duğunu kavradı. Önündeki muhteşem varlığa bakarken, bunun
yalnızca kendisinin hakkı olduğunu anladı. O Seçilmiş Kişi'ydi
ve böylesi, onun hem yükü hem de mutluluğuydu.

Aaron, savaştan önce Cennet'in nasıl bir yer olduğunu ve
arkadaşının döndüğünde nasıl bir yer bulacağını merak ede-
rek, dönüşümünü tamamlamış olan Camael'e, "Harikulade ol-
malı," dedi.

Camael bir kumsala vuran dalgalarınkini andıran bir sesle,
"Belki yine harikulade olur," dedi ve dikkatini üzerindeki açık
gökyüzüne verdi.

Aaron kendisini varlığın havalanışına hazırladı ama melek,
sanki bir şey, gitmesine engel oluyormuş gibi tereddüt etti. "So-
run ne Camael?" diye sordu Aaron.

"Ben... Seni bu sorumluluğun yüküyle tek başına bırak-
mak istemiyorum," diyen Camael, gözlerini özlemle üzerinde-
ki gökyüzüne çevirdi.

"Bana bir şey olmayacak," diye güvence verdi Aaron. "Böy-
le olması gerekiyor."

İkisi birbirlerine baktı ve Aaron, meleğin çıkmaza düştü-
ğünü gördü.

Aaron otoriteyle dolu olduğunu umduğu güçlü bir sesle, "Git
Camael," dedi. "Sen üzerine düşeni yaptın, eve gitme vaktin geldi."

Camael bu sözler üzerine kanatlarını ardına dek açtı ve bu
dünyanın ötesindeki dünyaya doğru yükselmeye başladı. Işık ve
ateşten kanatları, havayı döverek rüzgarın nazik sesleriyle dol-
durdy. Aaron bu sesin şarkı söyleyen küçük çocukların sesine
benzediğini düşünmekten kendisini alamadı.

"Gabriel'e hoşçakal dediğimi söyle," dedi melek. "Sanırım
onu özleyeceğim."

"İnsanların üzerinde öyle bir etkisi var," diye cevap veren
Aaron, meleğin mutluluk dolu yüzünde bir tebessüm pırlıltısı-
nın belirişini izledi.

Sonra Camael dikkatini tamamen üzerindeki kocaman boyluğa verdi, kollarını gökyüzüne kaldırdı ve arkadaşları dediği melek, Aaron'ı ruhunun derinliklerine kadar ısıtan bir ışık parlamasıyla yok oldu.

Aaron geriye tökezledi, Camael'in havalanışının güzelliği hala gözlerinin önünde dans ediyordu. Artık tek başınaydı ama ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Nefilim dönüp Belphegor'la Lehash'e baktı ve Aerie sakinlerinin onların arkasında, sokağa diz çökmüş, başlarını hürmetle eğmiş olduklarını görünce afalladı. "Bu da ne?" diye sordu.

Dudaklarının köşesi bir tebessümle kıvrılan Belphegor, "Artık gerçeği biliyorlar," dedi.

Lehash, "Seni aşağılık," diye hırladı ve başındaki yıpranmış kovboy şapkasını çıkardı. "Gerçekten Seçilmiş Kişi'sin."

Aaron, Vilma'nın durumunu ve Gabriel'in, Camael'in geçişinin haberini nasıl karşılayacağını merak ederek Lorelei'in evine doğru yürüdü. Melekle köpek ilk karşılaşmalarında pek iyi geçinememişlerdi ama son zamanlarda ikisinin arasında tuhaf, çekememezlikle karışık bir dostluk oluşmuş gibiydi.

Aaron hala takip edilip edilmediğini görmek için omzunun üzerinden aldırılmazca geriye baktı ve gerçekten de Aerie'nin nüfusunun hatırı sayılır bir kısmının arada saygılı bir mesafe bırakarak peşinden geldiğini gördü. En önde yürüyen Lehash, şapkasını kibarca eğdi. Aaron meleklerin, onun özel biri olduğu-

na inandıkları için orada olduklarını biliyordu ama bu tapına, kendini rahatsız hissetmesine yol açtı.

Yolda ilerledi ve ön kapıya giden birkaç basamağı tırmandı. Tel kapıyı açığında kalabalığın sokakta durduğunu, onu biraz uzaktan izlediğini fark etti.

Polis, "Bir şeye ihtiyacınız olursa buradayım," dedikten sonra nöbet tutmak üzere bahçe yolunun başında durdu.

Aaron el salladı ve Lorelei'in evinin içindeki ufak koridora girdi. Sağda oturma odası vardı. Vilma, fazla kabarık bir koltukta yatıyordu. Kız uyuyordu, gevşek eli kızın yakınında, yerde oturan, çenesini kanepenin kenarına dayamış Gabriel'in sırtındaydı. Lorelei, neredeyse kırılacak gibi görünen sehpanın kenarında oturuyor, Vilma'nın açıktaki karnındaki bandaja bant yapıştırıyordu.

Aaron odaya girerken, "Hey," dedi. "O nasıl?"

Gabriel başını kanepeden kaldırıp Aaron'a baktı. "Merhaba," dedi.

Lorelei işini bitirip Vilma'nın bluzunu nazikçe çekip bandajın üzerini örttü. "Yanıklar bayağı kötüydü," dedi malzemeleri toplarken. Çenesini kasarak "Görünüşe bakılırsa, Verchiel onunla epey eğlenmiş," diye ekledi. "Yanıkları temizledim ve daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacak özel yağlar sürüp bandajladım. Fiziksel olarak iyileşeceğini söyleyebilirim."

Aaron hissettiği suçluluğa teslim olmamaya çalışarak "Ya zihinsel olarak?" diye sordu. Tam da bundan korkmuştu, böyle-

si, Lynn'i terk etme sebeplerinden biriydi. Verchiel, ona ulaşmak için başka birini kullanmıştı.

Lorelei kanepede uyuyan kıza baktı. "Unutma, bir Nefilim'e dönüşme süreci, insanın aklını oynatacak gibi olmasına sebep oluyor ve bazılarımız, diğerlerinden daha güçlü."

Lorelei'in sözlerinin ne kadar doğru olduğunu acı verici bir biçimde öğrenmiş Aaron başıyla onayladı.

"Bekleyip görmemiz gerekecek," diyen Lorelei, kalan tıbbi malzemeleri mutfağa götürdü.

Aaron kendini Vilma'nın yüzüne bakarken buldu. Kızın gözlerinin, göz kapaklarının altında hareket ettiğini görebiliyordu. Kızı izlerken, *rüya görüyor*, diye düşündü ve bunların iyi türden rüyalar olmasını diledi.

Gabriel, "*Camael döndü mü?*" diye sordu, ayağa kalkıp gerindi, bedeninin ön kısmını yere yapıştırtırken arkasını havaya dikti.

Aaron tereddüt etti. Ama bu, Gabriel gibi bir köpekle muhatap olurken yapılmaması gereken bir şeydi.

Köpek gerinmesini tamamladı ve endişesini gösteren bir tavırla, "*Daha dönmedi mi Aaron?*" diye sordu. "*Gidip onu aramalıyız.*"

Aaron çömeldi, sarı köpeğin başını ellerinin arasına aldı ve sarkık kulaklarının arkasını ovuşturdu.

Labrador, "*Ne oldu?*" diye sordu. "*Kötü bir şey olduğunu hissedebiliyorum.*"

"Camael döndü Gabriel. Ve..."

"*Nered, o zaman?*" diye araya girdi köpek.

"Gabriel, lütfen," dedi Aaron bıkkınlıkla. "Bırak da bitir."

Gabriel oturdu, koca kafasını soru sorar gibi yana eğdi.

"Camael döndü," diye söze devam etti Aaron. "Ama yara-

lıydı."

"*Sen beni iyileştirmeden önce, benim olduğum gibi mi?*" diye sordu köpek.

Aaron başıyla onayladı, arkadaşının kalın boynunu okşamak için aşağı uzandı. "Evet, öyle. Ama onu iyileştiremedim."

Gabriel efendisine bakarkenü çikolata rengi gözleri bir yoğunlukla doldu. "*Ne yapacağız?*"

Aaron bunu hayvana nasıl açıklayacağını düşündü. Bazen Gabriel'le konuşmak, küçük bir çocuğa laf anlatmaktan fark-

sız olurdu, bazense köpek ona yaşından çok daha olgun, yaş-

lı bir ruh gibi gelirdi. Aaron, "Zeke'i hatırlıyor musun?" dedi.

Ona Nefilim olduğunu ilk kez söylemeye çalışan düşmüş bir

melekten söz ediyordu. Zeke, Verchiel ve Güçleri'yle yaptıkları ilk savaşta ölümcül bir yara almıştı.

Gabriel kuyruğunu sallayarak "*Zeke'i sevmiştim,*" dedi. "*Ama sen ona bir şey yaptın, o da gitti. Zeke nereye gitmişti Aaron?*"

"Zeke'i evine gönderdim," diye açıklamada bulundu Aaron.

"Onu Cennet'e geri yolladım."

En iyi arkadaşı, "*Tıpkı Gabriel gibi,*" diyerek birkaç hafta önce Maine'de rastladıkları, yine Aaron'ın Dünya'daki ha-

pishanesinden kurtardığı bir başka kişi olan Başmelek'ten söz etti.

"Aynen öyle," diyen Aaron köpeği okşadı.

Gırtlaktan gelen sesi temkinli bir fısıltı gibi çıkan Gabriel, "Camael'i eve göndermen mi gerekti Aaron?" diye sordu.

Aaron başıyla onaylayarak dört ayaklı arkadaşının yumuşak kulaklarının arkasını okşamayı sürdürdü. "Evet, öyle yaptım," dedi Aaron. "Onun için yapabileceğim tek şeydi." Veteriner kliniğinde çalışırken o kadar köpek türüyle karşılaşmıştı ama bir Labrador Retriever'in yüzünün bu kadar ifadeli olması onu hala hayrete düşürüyordu. Köpeğin bu habere hayli üzülüğünü anlayabiliyordu. "Bana, sana hoşçakal dememi söyledi. Seni özleyecekmiş."

Gabriel yavaşça yere çökerek sahibinin dikkatli bakışlarına karşılık vermekten kaçındı. Uzun yüzünü iki ön patisinin arasına koyup derin derin iç çekti.

Aaron uzanıp köpeğin başını okşadı. Şefkatle, "İyi misin Gabe?" diye sordu, köpeğin üzüntüsünü paylaşıyordu.

Gabriel yas tuttuğunu göstermek için kulaklarını sarkıtarak yumuşak bir sesle, "Ona veda etme fırsatım olmadı," dedi.

Aaron büyük, sarı köpeğin yanına yattı ve kolunu bedenine sardı. "Ben ona ikimiz için de veda ettim," diyerek Labrador'u sıkı sıkı kucakladı. Bir süre orada öylece yattılar, ikisi de şimdi hayatlarından çıkmış olan arkadaşlarını hatırlıyordu.

*

Göçer ordusunun lideri, şafaktan önceki gökyüzünde uçup Aziz Athanasius Kilisesi ve Yetimhanesi'nin tepesinde daireler çizerdi. Değişimi, etrafındaki atmosferde hissedebiliyordu ve sabah esintisi iyileşmekte olan tenini yatıştırırken, bu mutluluğun tadını çıkarıyordu. Yeni ve muhteşem bir çağın müjdecisi olacaktı.

Verchiel toprağa doğru alçalıp kilisenin kulesine doğru kaydı ve kuleye vardığında kocaman, yırtıcı bir kuş gibi kulenin kenarına tutundu. Tünediği yerden, aşağıdaki okul bahçesine baktı. *Zamanı geldi*, diye düşündü, ordusunu çağırma, yaklaşan savaş için birliklerini toplama vakti gelmişti. Verchiel başını arkaya attı ve rüzgarda sürüklenen bir feryat koyvererek kendisine ve kutsal misyonuna ittifak yemini edenleri çağırdı. Feryat havada ilerleyip Aziz Athanasius'un sınırlarının ötesine geçerek, hala uykunun kollarında olanları erkiledi.

Üç yaşında bir çocuk uyanarak öyle uzun ve kulak delici bir çığlık attı ki boğazındaki bir kan damarı yırtıldı. Çocuk, Scooby Doo'lu çarşaflarına kan kustu. Acil servise giderken, anesiyle babasına kuş adamların geldiğini, herkesi öldüreceklerini söyleyebildi.

Orta yaşlı, karısından yakın zamanda ayrılmış olan bir bilgisayar programı uzmanı soğuk, tek odalı apartman dairesinde rahatsız bir rüyadan uyandı ve o gün, hayatına son verme kararı verdi.

Bir ağacın tepesine, yapraklardan yapılmış bir yuvaya yerleşmiş bir anne sincap huzursuz uykusundan uyandı ve hissiyetini yavrularını yemeye başladı.

Verchief'in ulumayı andıran keryacı kesildi, melek hevel gözlerle toplanmaya başlayan, kanatları havayı döven ordusu- nu seyretti. Melekler Verchief'in tepesinde, yaklaşan bir ordu- bekleyen, leş yiyen kuşlar gibi daireler çizdiler ve sonra bir bir alçalmaya başladılar. Bazıları, oyun parkındaki, hava koşulla- rının yıpratmış aletlere tutundu. Diğerleri, idare binasının sa- çaklarına tünedi ve geri kalanlar, ellerini arkalarında kavuştu- rup rahatsız halde ayakta durdu.

Sayılarının böylesine azalışı Verchiel'i hem üzüyor hem öfkeden küplere binmesine sebep oluyordu. Adamları, Nefilim'le kehanetin gerçekliğine inananların kurbanı olmuştu. *Boşuna ölmelerine izin vermeyeceğim*, diye yemin ettikten sonra kanatlarını açtı ve kendisini kilise kulesinden aşağı bırakarak paslı salıncağa kondu. Savaşçıların, çarpan kanatlar eşliğinde dağılmasına sebep oldu. Doğrularak dimdik durup yatay metal direğin üzerinde dengesini bulurken, bütün gözler üzerindeydi. Bugün zafer onun olacaktı. Kolunu kaldırdı ve uzattığı elinde ateşten yapılma muhteşem bir kılıç, Keder Kılıcı belirdi.

"Bu kalıcı bakın," dedi Güçler'in lideri, "çünkü o, size yol gösterecek." Sevgilerini, ona ve misyonuna duyduğu inancı hissediyordu. "İlahi ışığı önümüzde ışıldayacak, karanlığı dağıtıp

Önde toplanan meleklerin silahları da ellerinde belirdi ve

Önünde toplanan meleklerin silahları da ellerinde belirdi ve büyük Savaş'ta kurulmuş bir yoldaşlığı pekiştirdiler. Toplanan melekler de aynı hareketi tekrarlayarak ilk kez Cennet'teki Büyüyen Malak'ın geldiğini gördü. *Ne şahane bir görüntü*, diye düşündü Verchiel. Bundan daha güzel bir silah yaratılmamıştı. Bütün meleklerin gözü ondaydı. Meleklerin

Malak, meleğin... Bütün meleklerin gözü ondaydı. Meleklerin
fını sis gibi sardı. Bütün meleklerin gözü ondaydı. Meleklerin
bazıları bu insan-hayvana bahşedilen gücü onaylamıyordu ama
memnuniyetsizliklerini Verchiel'e aktarmaya cesaret edemiyor-
lardı. İnsan duygularını anlamıyorlardı ve Malak'ın şimdi kah-
rolası düşmanı üzerinde elde ettiği fizyolojik üstünlüğü göre-
miyorlardı. Ama Melek, Aaron Corbet denen Nefilim'i çaresiz
kaldığında ve Nefilim'in hayatı sona erdiğinde, avcının üstün-
lüğünü kabul etmekten başka çareleri kalmayacaktı.

“O zaman çağrıya cevap verelim,” diye emir verdi Verchiel, tünediği yerden.

Malak bu sözler üzerine elinde siyah metalden heybetli bir kılıçla döndü. Bir rakibe öldürücü bir darbe indirir gibi havayı yardı ve başka bir yere, nihai savaşın yapılacağı yere bir kapı açtı.

"İleri," diye bağırdı Güçler'in lideri. "Sonun başlangıcın-
dayız."

Güçler ordusuna mensup melekler bir ağızdan bağırdılar,
haşmetli kanatları onları havalandırdı ve gerçekteki yırtıktan
geçtiler.

Verchiel onların gidişini izlerken, bir zamanlar maymunla-
sındığı bir şey geldi. "*Rahmin meyvesine merhamet göstermeye-
cekler, gözleri, çocukları görmezlikten gelmeyecek.*"

Verchiel gülümsedi. Bunu, kendisi daha iyi dile getiremezdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gabriel üzüntüye kapılmıştı.
Ne kadar uğraşsa da aklını leziz yiyeceklerin, kova-
lanan topların, sıcak güneş ışınları altında yapılan
şekerlemelerin hoş düşünceleriyle doldurmaya ne kadar çalış-
sa da bu üzgün ruh halini üzerinden atamıyordu. İnsanların,
hayvanların duygularını tecrübe edemediğine dair düşüncesi-
nin yalnızca bir efsane olmamasını nasıl da isterdi.

Gabriel, Aaron'ın yanında Aerie sokaklarından birinin orta-
sında, geçirdikleri uzun, zor geceyi düşündü. Vilma'ya göz ku-
lak olup Camael'in geçişinin acısını paylaşıırken, ikisi de pek
uyumamıştı.

Köpek, başını kaldırıp arkadaşına baktı, sabahın erken sa-
atlerindeki ışıktaki, genç adamın yüzünü inceledi. Çocuğun yü-

zünde dikkatli, azimli bir ifade vardı ama Gabriel, yüzeyin hemen altındaki acıyı da görebiliyordu.

Hayatları birden çok zorlaşmıştı. Gabriel uzun yürüyüşlerle, Stevie'nin yüzündeki kurabiye kırıntılarını yalamakla, Stanley'lere sokulmakla ve onların karnını okşamalarıyla geçen -daha birkaç hafta önce olabilir miydi?- günleri özlemle hatırladı.

Bir kapının çarpılış sesi Labrador'un düşüncelerini böldü ve köpek koca kafasını çevirip Aerie'nin sakinlerinden bir başkasının, evinden ayrılıp toplantıya giden kalabalığa katıldığını gördü.

Gabriel, boynundaki tüylerin dikildiğini hissetti. Verchiel geliyordu ve muhtemelen Stevie'yi de yanında getirecekti. O artık Gabriel'in sevgiyle hatırladığı çocuk değil, içini korkuyla dolduran bir şeydi. Aklı okulun spor salonunda zırhlı canavarla yaptığı savaşın düşünceleriyle doldu. Kiminle yüzleştiğini anlaması, yalnızca bir iki saniye sürmüştü: Stevie'nin kokusu orada, Malak dedikleri kişinin şeklindeydi ama koku yanlış. Değişmiş, kirletilmişti. Gabriel dün gece efendisine duyularının algıladığı şeyi ifade etmenin bir yolunu aramıştı ama Aaron, Stevie'nin Malak olduğunu zaten biliyordu. Gabriel, Stevie'ye tam olarak ne olduğunu anlayamasa da Aaron'ın, küçük çocuğun dönüşümü karşısında hissettiği şoku paylaşıyordu.

Labrador'un aklında aniden, iç kemiren türden bir soru belirdi ve köpek yürümeyi bırakarak Aaron'ın artık yanında olmadığını fark etmesini bekledi. Aaron sonunda döndü.

"Ne oldu?" diye sordu köpeğe. Gabriel başını üzüntüyle salladı, altınimsı kahverengi kulakları uzun yüzüne çarptı. "Stevie zehirlenmiş. Burası gibi," dedi.

"Önceden güzeldi ama sonra buraya kötü bir şey oldu. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?" Aaron geri dönüp elini nazikçe köpeğin başına koydu. "Anlıyorum," dedi.

Sakinler, toplantı yerine giderken yanlarından geçtiler ama iki arkadaş onları umursamadı.

Gabriel, Aaron'ın elini yaladı, sonra gergince gözlerine baktı. "O Stevie ama aynı zamanda değil. Kokusu tamamen yanlış."

Aaron çabucak başını salladı. "Anlıyorum," dedi. Sokağın sonundaki kiliseye giden diğerlerine katılmak üzere dönerken, yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Haydi, gitsek iyi olur."

Gabriel, yanında yürümeye devam ederken, sormak istemediği karanlık soruyla mücadele ediyordu. Ama Aaron'ın bu soruyla yüzleşmesi gerektiğini de biliyordu. "Seni tekrar öldürmeye çalışırsa ne yapacaksın Aaron?" diye sordu Gabriel nazikçe.

Aaron sessiz kalmayı seçerek cevap vermedi ama efendisinin yüzündeki ifade, Gabriel'e bilmesi gereken her şeyi anlattı ve böylesi, köpeği daha da üzdü.

Lehash gergince, daha önce hiç gelmediği bir yerde, Aerie'nin eski kilisesinin içinde duruyor ve binlerce yıldır konuşmak istemediği, daha yüksek bir varlıkla iletişim kurmaya çalışıyordu.

Kurtarıcının, mihrap duvarına çizilmiş kaba saba bir resmini inceledi. Çocuk, kel kafası ve yerinden uğramış beyaz gözleriyle, Aaron Corbet'e benzemiyordu ama meleğin aklında, çocuğun gerçek kimliğine dair hiçbir şüphe yoktu. Aaron'ın gücüne kendi gözleriyle tanıklık etmişti ve o güç, onu sonsuza dek değiştirmişti.

Lehash kovboy şapkasını ellerinde gergince çevirdi. Tahtaya sürtülen zımpara kağıdını andıran bir sesle, "Ben... Ne diyebileceğimi bilmiyorum," diye kekeledi. "Seninle tekrar konuşacağım günün geleceğini hiç hayal etmemiştim."

Sesinde duyduğu şey, düşmüş meleğin hoşuna gitmedi: Sesi kulağa zayıf, korku dolu geliyordu ama o anda tam olarak öyle hissediyordu. "Senin bu kadar merhametli olabileceğini hiç hayal etmemiştim," dedi kilisenin sessizliğine. "Yaptığımız şeyi bağışlayabilecek kadar."

Lehash alçak sesle gülererek odada etrafına, sonra ellerindeki şapkaya baktı. "Eskiden diğerlerine acıdım. Senin gerçekten bizi affedeceğine inandıkları için, hallerine üzülürdüm. O kadar çok kez onları omuzlarından tutup şöyle adamakıllı sarsmak istedim ki, *Ne yaptığımızı hatırlamıyor musunuz?* diye haykırarak istedim onlara. Ama dilimi tuttum."

Lehash yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve bakışlarını mihrabın üzerindeki tabloya çevirdi. "Ama yanılmışım," derken, sesi aniden güçle doldu. "Burada o kadar yıl geçirdim ve hala Sabahyıldızı'na katılmaya karar verdiğimden fazla şey bilmiyorum."

Düşmüş melek başını eğdi ve Cennet'ten düştüğünden beri açmadığı kanatlarını, açılmaya çağırdı. Başta canı yandı ve kulunmamaktan küçülmüş kanatları kademe kademe ortaya çıkmaya başladılar.

"Geçmişte yaptıklarım ve gelecekte yapacaklarım için özür dilediğimi söylemek istiyorum. Ve bugünkü savaştan sağ çıkışım takdirde, kalbinde beni bağışlayacak merhameti bulacağımı umuyorum."

Lehash, altın tabancalarını yaratmıştı. Onları göğsünde çaprazladı ve kanatlarını, açabildiği kadar açtı. "Ama beni bağışlayamazsan bunu anlarım çünkü Verchiel ve süs köpeklerine yapmaya niyetlendiğim şeyi bilsem, ben de kendimi Cennet'e tekrar kabul etmezdim."

Kilise kapısı arkasından açıldı ve Lehash çabucak ayağa kalkarak düşüşünden beri gökyüzüne dokunmamış olan kanatları iradesiyle yok etti. "Rahatsız edilmek istemediğimi söylemişim," diye bağırdı, sonra sıraların arasından kendisine doğru gelenin, Belphegor olduğunu fark etti. Lehash çabucak, "Ah, kusura bakma," diyerek, yere düşmüş olan şapkasına uzandı.

Belphegor mihraptaki tabloya bakarak, "Hiç önemli değil," dedi. "Aradığın şeyi buldun mu?"

Lehash bir an düşündü. Yaratıcı'nın, onu dinleyip dinlemediğine dair hiçbir fikri yoktu ama hatırlayabildiğinden daha uzun zamandır, ilk kez içinde bir umut hissediyordu. Sonun-

da, "Biliyor musun, bulmuş olabilirim," dedi ve kovboy şapkasını yeniden başına geçirdi.

Belphegor, "Öyleyse çok iyi," dedi ve başka bir şey söylemedi.

İkisi birlikte çıkışa ve onları kapının ötesinde bekleyen toplantiya doğru yürüdüler.

Lorelei, dolabının kapağının arkasında asılı duran çatlak boy aynasında kendini inceledi. Yansıtıcı yüzeydeki dikey çatlak, kızın görüntüsünü ikiye bölüyordu ve iki taraf birbiriyle tam olarak dengede değildi. Kız hep aynayı değiştirmeye niyetleniyordu ama hiç vakti olmuyordu. Aynadaki yansımanın ikiliğini tuhaf bir biçimde isabetli buluyordu çünkü diğer yarısı, Nefilim tarafı ortaya çıktığından beri, hayatında sürekli mücadele vardı.

Lorelei uzun, kar beyazı saçlarından bir fırça geçirdi ve neden uğraştığını düşündü. *Herhalde katliam için iyi görünmem gerek*, diye düşündü sonra, alaycı alaycı. Aerie'ye geldiğinden beri bugünün, Güçler'in hepsini öldürmeye çalışacağı günün gelip çatacağını biliyordu. Birden, bir huzursuzluk ürpertiyle titredi. Verchiel'le türünün neler yapabileceğini görmüştü ve onlarla bir savaşta yüzleşme düşüncesi, içini dehşetle dolduruyordu.

Fırçayı yatağa fırlattı ve titreyen ellerine baktı. Olacaklardan korkuyordu. Bir parçası -ilkel, bencil bir parçası- kaçmak, saklanmak istiyordu ama diğer yanı, geleceği, kaderi umursamıyordu. İlgilendiği tek şey, varlığının devam etmesiydi. Lorelei

derin nefesler alarak korku içindeki hayvan yanını -insan tabiatını- sakinleştirmeye çalıştı, aklından tek bir düşünce geçiyordu. *Ben Nefilim'im ve yerine getirmem gereken bir görevim var.*

Lorelei ceketini yataktan alıp üzerine geçirdi, kar beyazı saçlarını yakasının altından yukarı attı. Üzerindeki ceket düzeltirken aynadaki çatlak yansımasına, "Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Sence o gerçekten Seçilmiş Kişi mi?" Lorelei'in hiçbir fikri yoktu ve ona bakan yansımasının da daha bilgili olduğundan şüpheliydi. Bildiği şey, Aaron'ın çok özel bir şey olduğuna ve Aerie'nin bugün sağ kalmak için tam olarak öyle bir şeye ihtiyacı olduğuydu. Lorelei, ona yardım edebilecek kadar güçlü olacağını umuyordu.

Toplantıya gitmek üzere yatak odasından çıktı ve oturma odasında durup hastasını kontrol etti. Lorelei koltukta hala uyan Vilma'nın yanına oturdu ve kızın karnındaki bandajı dikkatle kontrol etti. Gördükleri onu memnun etti: Verchiel kızın canını fena yakmıştı ama Vilma düzelecek gibiydi. Gerçi hala, Nefilim'e dönüşme sürecini atlatması gerekiyordu.

Lorelei elini nazikçe kızın terli alınına koydu ve Vilma'nın iri, koyu renk gözleri aniden açıldı. Bakışları odada dolaştı, sonra Lorelei'a odaklandı.

"Güvende miyim?" diye sordu kız, güçsüz bir sesle.

Lorelei yatıştırıcı bir sesle, "Evet, güvendesin," dedi. "Artık kimse canını yakmayacak." Önlerindeki savaş hatırladı ve gerçeği söylediğini umdu.

Genç kadının yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Beni kurtardı," dedi. Kızın Aaron'dan bahsettiği belliydi, Lorelei de bu andan güç aldı.

Birden, sağ kalıp ertesi günü görebileceklerine inanarak Vilma'ya, "Bana kalırsa hepimizi kurtaracak," dedi.

Aaron'la Gabriel, Aerie Kilisesi'nin önünde toplanmış kalabalığa yaklaştılar.

Gabriel, bekleyen kalabalığa bakıp "Görünüşe bakılırsa herkes burada," dedi.

Düşmüş meleklerle Nefilim yan yana durup ilahi varlıkların ilk nesli, bir sonrakiyle dirsek dirseğe gelirken, havada bir gerilim oluştu. Aaron ilk kez Aerie'nin tam olarak ne olduğunu anladı. Orası değişimi temsil ediyordu çünkü düşmüş melekler nihayet affedildiğinde ve Cennet'e dönmelerine izin verildiğinde, Nefilim olanlar dünyada kalacaktı. *Bekçiler değişiyor*, diye düşündü Aaron.

Kalabalık gelişini fark ederek geri çekilmeye, başlarını saygıyla eğmeye, onun için kilise basamaklarına giden bir yol açmaya başladı.

Gabriel, sakinlerin arasından yürürlerken, "Çok nazikler," dedi.

Toplananların bazıları dikkatle uzanıp Aaron'ın kollarına, omuzlarına ve sırtına dokundular, ağızlarından, belli belirsiz duyulabilen minnet sözcükleri dökülüyordu. Aaron onlara dur-

malarını söylemek istiyordu. Onlara, teşekkür etmelerini gerektirecek hiçbir şey yapmadığını, hatta Verchiel'in dikkatini Aerie'nin yerine çektiği için onu azarlamaları gerektiğini söylemek istiyordu.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi ve Aaron, Belphegor'la Lehash'in binadan çıkmış olduğunu, şimdi kilise basamaklarının en tepesinde kendisini beklediklerini gördü.

Vakti geldi, diye düşünerek, basamakları tırmanmaya başladı. Gabriel kuyruğunu sallayarak "Seni aşağıda bekleyeceğim," dedi.

Aaron basamakların tepesine ulaştığında, iki düşmüş melek de başını eğdi. Aaron rahatsız olarak onlara, "Yapmayın," dedi.

Lehash ellerini önünde kavuştururken, "Saygı gösteriyoruz, o kadar," dedi.

Belphegor bir elini kararlı bir tavırla omzuna koydu ve Aaron'ın gözlerine baktı. "Neyin geldiğini biliyorlar," dedi, başıyla altlarında toplanan kalabalığı işaret ederek. "Ama senden duymaları gerek. Niyetlerini bilmeleri gerek."

Aaron kalabalığın gözlerini üzerinde hissediyor, bakışlarının yoğunluğu sırtını oyar gibi oluyordu. "Onlarla senin konuşman daha iyi olmaz mı?" diye öneride bulundu. "Sana güveniyorlar."

"Kendini azımsama çocuk," dedi Lehash ona. "Gerçeği gördüklerinde anlıyorlar. Bekledikleri sensin."

Aaron yaşlı meleğin yardım edeceğini umarak Belphegor'a baktı. Kalabalığa hitap etmek onu hep rahatsız ederdi.

Belphegor, "Sakinler bekliyor," demekle yetinerek geri çekildi.

Aaron yapabileceği tek bir şey olduğunu biliyordu. Yavaşça dönüp kalabalığa baktı ve gördüğü manzara nefesini kesti, bütün gözler ona dikilmiş, kulaklar sözleri için kabartılmış, söyleyeceklerini bekliyordu. Aaron'ın aklı boşaldı ve yalnızca onların bakışlarına karşılık verebildi. Salt bir paniğe kapılarak kendi kendine, *Kimi kandırıyorum?* diye sordu. Ona bel bağlamakla delilik ediyorlardı. O bir kurtarıcı değildi, kendi ailesine ya da arkadaşlarına bile yardım edememişti.

Kalabalığı süzdü ve Gabriel'in, meleklerin arasından ona baktığını, koyu kahverengi gözlerinin bakışlarının Aaron'inkilere dokunduğunu, sakinleşmesine yardım ettiğini gördü. Daha arkada, güzelim beyaz saçlı bir baş fark etti ve Lorelei'in, kendisine başparmaklarını kaldırdığını gördü.

Aaron, "Sizi hayalkırıklığına uğratmak istemiyorum," dedi. Kelimeler ağzından dökülmeye başladığında, sesi zayıf çıktı. "Bazılarınız bir kurtarıcı, günü kurtarmak için gelen biri olduğuma inanıyor." Aaron duraksayarak Aerie sakinlerine yuvarıdan baktı. "Seçilmiş Kişi miyim?" diye sorarken, içinden gelenleri söylediği için kelimelerine güç dolduğunu hissetti. "Gerçekten bilmiyorum. Ama bir gücüm olduğunu, beni herkesten ayırır gibi görünen bir gücümün olduğunu biliyorum. Ve Verchiel'in istediği olduğu takdirde, ne olduğumu, neler yapmaya muktedir olduğumu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

Kalabalıktan gümbürtüyü andıran bir mırıltı yükseldi ve Aaron, çoğunun ömrü boyunca içinde taşıdığı korkuyu güçlükle hayal edebildi. Melekler, Güçler ordusunun liderinin dikkatini onlara ve kendileri için inşa ettikleri bu huzurlu yere yönelteceği günü dehşetle beklemişti.

Aaron onlara, "Bu sabah sizden savaşmanızı istiyorum," dedi. "Geleceğiniz için, kurtuluşunuz ve eve dönme hakkınız için savaşmanızı." Her birinin gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Ben bunu yapmaya niyetliyim," dedi onlara. "Kaderimle yüzleşmemin vakti geldi ve sizinle yan yana dövüşmekten şeref duyacağım."

Sessizlik sağır ediciydi. Aaron tam Belphegor'a dönmek üzereydi ki kalabalığın arasında bir ateş kılıcı belirdi. Kılıç havaya reydi ki kalabalığın arasında bir ateş kılıcı belirdi. Kılıç havaya kaldırıldı ve bunu bir başkası, sonra bir başkası izledi. Meleklerin her biri onu selamlamak için cennet ateşinden bir silah kaldırırdı.

Aaron dili tutulmuş halde kalabalığa baktı. Aaron, Lehash'in, "Herhalde bu bir güvenoyu," dediğini duydu. Döndüğünde, polisin altın tabancalarını eline almış olduğunu gördü. "Bunlar kılıç değil ama adamı mahvederler," diyen Lehash, tabancaları göğsünde çaprazladı. "Ve senin adına savaşmaktan şeref duyarım."

Belphegor gülümsedi ve Aaron tekrar sakinlere baktı.

Belki de bir şansımız vardır, diye düşündü, altında toplananları gördüğünde, inancı pekişmişti. Camael'in onunla gurur duyup duymayacağını merak etti. Orada olmayan arkadaşlarıyla ilgili düşünceleri, aniden yüksek ve kulakları acıtan tür-

den bir ses duyulunca yarıda kesildi. Devasa bir kılıbacin yakla-
yışını andırıyordu ve o sesi, iğrenç bir yırtılma sesi izledi. Kala-
balığın tepesindeki havada bir delik açıldı. Aaron, kırmızı giy-
şili bir savaşçının boşluktaki yaradan aşağıdaki zemine giy-
şini gitgide artan bir dehşetle izledi. Malak mızrağını kaldırı-
p Nefilim'e doğrulturken, kalabalık geri çekildi. Zırhlı savaşçı-
nın üzerindeki kesik, nabız gibi atıp kıvılcımlar saçarken, çı-
pılan kanatların sesi havayı doldurmaya başladı.

Aaron, *vakti geldi*, diye düşünürken, Lehash de iki elinde
birer cennet ateşi tabancasıyla onu itip yanından geçerek mer-
divenlerden indi. Gabriel yukarı çıkıp Aaron'ın yanına gelmişti
ve normalde uysal olan hayvana pek uymayan bir vahşilik gös-
terisi yaparak havlıyor, dişlerini gösteriyordu.

Aaron ona, "Vilma'ya gitmeni istiyorum," dedi.

"Ama ben seninle—"

"İtiraz etme Gabriel," diye emretti Aaron, köpeğe. Melek
kanatlarının sesleri yükseldi. "Vilma'yı koru." Aaron arkada-
şının, yanında kalmayı yeğleyeceğini biliyordu ama Vilma'nın
bir koruyucuya ihtiyacı vardı ve Aaron'ın aklına, daha fazla gü-
vendiği biri gelmiyordu.

Köpek daha fazla tartışmadan merdivenlerden inip sokak-
ta ilerledi.

Sonra dudaklarında kana susamış çığlıklar, ellerinde savaş
silahları olan bir melek ordusu incilden çıkma çekirgeler gibi
delikten boşandı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aaron insan olmadığını istemeye istemeye kabul etmiş-
ti ve şimdi bu özelliği gururla taşımaya hazırlanıyordu. Semboller teninde belirip güçlü kanatları omuz-
du. Semboller teninde belirip güçlü kanatları omuz-
başlarından fırlarken çok hafif bir acı hissetti. Elinde muhte-
şem bir ateş kılıcı belirdi ve çocuk varlığının her bir zerresini
şişiren güç dalgasını memnuniyetle kabul etti.

Güçler askerlerinin sonuncusu da mekanın dokusundaki yı-
rtıktan geçti ve gökyüzünden yere atlayarak saldırılarına başladılar,
alevli silahları, Aerie sakinlerinin hayatlarını sonlandırmaya heves-
liydi. Aaron onlara yardım etmek istiyordu ama gözlerini hala yı-
rtığın önünde duran Malak'tan -küçük kardeşinden- ayıramıyordu.

Aaron, *ne bekliyorsun*, diye düşündü. Lehash'in tabancaları-
nın sesi, normalde durgun olan havada gökgürültüsü gibi yankı-

landı. Sonra Malak deliğin önünde tek dizinin üzerine çökerek miğferli başını eğdi. Aaron deliğin içini görmeye çalıştı, diğer taraftan gelecek olan sürprizlerin henüz bitmediğinden emindi.

Hava aniden serinledi ve Aaron onun varlığını daha kendisini görmeden hissetti. Verchiel orayı yok etmeyi planlayan biri değil de, oranın kurtarıcısıymış gibi Aerie'ye girdi. Verchiel solgun, kartalinkini andıran yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle, bembeyaz kanatlarını sonuna kadar açmış halde, deliğin karanlığından aydınlığa çıktı.

Güçlerin liderini sakinlerin huzur dolu mahallesinde görmek bile Aaron'ın içini, güçlükle kontrol edebildiği bir öfkeyle doldurdu. Kendisini o katilin üzerine fırlatmamak için tuttu ama zaferi kazanan temkin oldu ve Aaron, ilk hamleyi düşmanının yapmasını bekledi.

"İşte böyle bitiyor," diyen Güçler liderinin gürleyişi, savaş çığlıklarını bastırdı. Verchiel vahşetin ortasındaki askerlerine, hayatları için savaşan Aerie sakinlerine baktı ve sonra koyu renk, şahinlerinkini andıran gözleri Aaron'a çevrildi. "Başka türlü biteceğine inanmış olamazsın!" diye kükreyen Verchiel, beklentiyle gülümsedi.

Aaron kilisenin basamaklarından sıçradı ve ateş kılıcını elinde hazır tutarak kaldırıma indi. Meleğe, "Henüz her şey bitmedi," diyerek uzattığı eliyle onu çağırırdı.

Verchiel çok eğlenerek başını salladı. "Hayır Nefilim," diyerek uzun, örümcek bacaklarını andıran parmaklarının ucuyla,

ile çökmüş Malak'ın miğferinin tepesine dokundu. "Hayatını sonlandırma şerefini başka biri istiyor."

Malak yavaşça ayağa kalkıp Aaron'a baktı, zırlı ellerinde

"Bana kalırsa kalbini yemek istiyor," diyen melek, savaşçı-şeyah metalden bir mızrak vardı.

nın kızıl zırhının omzundaki hayali tozları şefkatle süpürdü.

"Ben de evcil hayvanımdan bu zevki esirgemek istemiyorum."

Verchiel elini ağzına götürüp parmak uçlarını öptü ve onları

Malak'ın başına koydu. "Öldür onu," diye emretti ardından.

Efendisinin onayını alan Malak saldırdı.

Lehash şimdi ona ve Aerie sakinlerine saldıran melekleri ta-

niyordu. Onlar bir zamanlar Cennet'in askerleriydi. Diğerleri-

nin, Yaratıcı'nın isteklerine uymalarını sağlıyorlardı ama şimdi

tamamen farklı bir şeye dönüşmüşlerdi. Artık saflık ve adillik

abidesi varlıklar değil, eski ihtişamlarının gölgesiydiler. Lider-

lerinin kötücül inançları, onları çarpıklaştırmıştı.

Lehash tabancasını, haykıran bir saldırganın yüzüne doğru

ateşledi, daha ilki yere düşmeden bir ikinci düşmanı öldür-

mek üzere döndü. Böylesine şiddet uygulamayalı epeyce zaman

geçmişti ve Lehash artık bundan pek hoşlanmadığını fark etti.

Aerie ona iyi gelmiş, sonsuza dek sakinleşmeyecek kadar öfkeli

gibi görünen ruhunu yatıştırmıştı. Ait olacağı, kaybettiği evi-

nin yerine koyacağı bir yuva bulmuştu.

Ama şimdi Cennet'i tekrar görebileceğine dair bir şans, ufak

da olsa bir ihtimal vardı ve biri, bu şansını elinden -Aerie'yi yu-

vaları bilen herkesin elinden- almak istiyordu. Lehash, o yanı ne kadar ufak olursa olsun, mücadele etmeden bir kenara bırakacak değildi.

Gökyüzünden cansız halde düşen her bir düşmanın onu bağışlanmaya, Cennet'e yaklaştıracaklarını umarak alev kurşunlarını ateşledi. Ama çok fazla düşman vardı ve hava, çok geçmeden, yanan et ve dökülen kanın ekşi kokusuyla doldu.

Düşmüş melek, korkunç silahlarının gazabını serbest bırakıp hem arkadaşlarının hem de düşmanlarının, etrafında can verişini izlerken, *ne korkunç bir şey*, diye düşündü. Bağışlanmak için, ne korkunç bir bedel ödüyorlardı.

Aaron önündeki yaratığa, "Beni hatırlıyor musun Stevie?" diye sordu. "Kim olduğumu hatırlıyor musun?"

Malak mızrağını kör edici bir hızla ileri itti ve Aaron, bedenini mızrağın jilet gibi keskin, metal ucundan kaçırmak için tepki verecek vakti güçlükle buldu.

Malak boynuzlu miğferinin içinde yankılanan soğuk ve tehditkar bir sesle, "Hatırlıyorum," dedi. "Verdiğin acıyı, bu dünyaya getirdiğin sefaleti hatırlıyorum."

Malak zarifçe döndü ve mızrağın başı, Aaron'ın bedeninin ön kısmını tekinsiz bir fısıltıyla kesip geçti. Neflim fazla ağır hareket edince, mızrağın ucu gömleğini delerek sol omzundan başlayıp karnının sağ tarafına uzanan ince bir kesik açtı. Aaron geriye sıçrarken, açık yaradan sıcak kanın süzüldüğünü hisset-

ti. İlk kan döken Malak olmuştu ve Aaron bunun, bu savaşta dökülen son kan olacağından şüpheliydi.

Tekerar, "Ben senin ağabeyimim," demeyi denerken, kendini bir sonraki saldırıya hazırladı. "Verchiel, annemizle babamızı seni kaçırdı, değiştirdi, başka bir şeye dönüştürdü."

Malak kudurmuş bir boğa gibi saldırdı, mızrağı birden yok olmuş, onun yerini, yüzeyi iri çivilerle kaplı, korku verici bir sopa almıştı. "Beni bir avcı haline getirdi," diye hırladı.

"Cennet'in suçlularının katili."

Aaron sopanın altına daldı, kendi ateş silahını attı ve saldırıya silahını yakalamak için öne atıldı. Ölüm aracının kontrolü için mücadele ettiler ama sonra Malak, zırlı yüzüyle Aaron'ın burnunun köprüsüne vurdu. Aaron ıslak bir çatırtı duydu ve burun deliklerinden kan fişkırdı. Sanki başı çatlayıp paramparça olacaktı ama Aaron sopayı bırakmadı.

Malak silahı vahşice çekip kurtardı ve Aaron'ın geriye tökezleyişini, yüzündeki kanı silişini izledi. Yaratığın tepkilerinde hiçbir duraksama, içinde en ufak bir merhamet yoktu. Zırlı savaşçı yine Aaron'a saldırdı ve çocuk kendisini savunmak için ateşten bir kılıç yarattı. Sopa iki yüzlü bir baltaya dönüşmüştü ve silah, akıl almaz bir güçle Aaron'a doğru indi. Kendi kılıcını kaldırdı ve cennet ateşinin büyümlü metalle çarpışması, Aaron'ın kulaklarında kıyamet çatırtısı gibi çınladı.

İki savaşçı da geriye sıçradı, dövüşlerine devam etmeden önce kısaca dinlendiler. Aaron etrafında sürüp giden çarpışma-

ların farkına vardı. Aerie sokakları, dövüş sesleriyle çınliyordu ve Aaron, *Belphegor'u dinleyip Vılma'nın yardımına koymasın yine aynı şey mi olurdu*, diye düşündü.

Suçluluk duygularıyla ateşlenen Aaron saldırı pozisyonuna geçerek Malak'ın üstüne atıldı, ateşli kılıcının ucu büyütlü göğüs zırhında boydan boya, parıldayan bir çizgi çizdi. Malak geri çekildi, baltasını attı ve sonsuz gibi görünen büyütlü cephanesinin neyi seçeceğini görmek için beklemedi. Aaron, sanatlarının yardımıyla kendisini ileri fırlattı ve kendi ateş kılıcıyla düşmanına amansız darbeler yağdırdı.

Kardeşinin küçük de olsa bir parçasına ulaşmak için yanıp tutuşan Aaron, Malak'ı geriletirken, "Sana ne dedi, bilmiyorum!" diye bağırıldı. "Ama ne dediyse, doğru değil."

"Sen bir aldatmaca ustasısin," diyen Malak, Aaron'ın darbelerini savuşturmak için kendi, kara metalden kılıcını çekti. Savaşçı, insanüstü bir hızla hareket ediyor, Aaron'ın gözüne kızıl bir lekeden farksız görünüyordu.

"Yalanlar ağzından, ölümcül bir yaradan akan kanlar gibi boşanıyor."

Yeniden savunmaya geçen Aaron, "Beni dinle Stevie!" diye bağırıldı ve büyütlü kara kılıcın hiç ara vermeyen darbelerini güçlükle durdurabildi.

"Malak," diye bağırıldı rakibi, büyük bir öfkeyle. "Ben Malak'ım!" Saldırısının şiddeti arttı. "Şimdi seni, onun adı-

na öldürecek'im," diye hırlayan Malak nihai, ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandı.

Aaron kendisini Malak'ın ölümcül darbesini karşılamaya hazırlarken, çığınca düşüncelerinin arasında yararsız bir soru yankılandı. *Bu mümkün mü?* Boynuzlu miğferdeki incecik yarıklardan savaşçının gözlerini gördü -içinde insanlıktan eser olmayan, bir katile ait gözler- ve Malak adındaki o canavarın içinde, Stevie'den bir parça kalmış olmasının az da olsa ihtimali olup olmadığını merak etti.

Evcil hayvanının saldırısının vahşiliğinden memnun kalan Verchiel sırıttı. Her şey planladığı gibi gidiyordu. O köhne insan mahallesinin tepesinden, aşağıda kendi adına yapılan çatışmalara baktı. Haşareler saklanma yerlerinden çıkarılacak ve Tanrı'nın dünyasını kehanete inanan son kişilerden de arındırma süreci başlayacaktı. Aerie yerle bir edildikten sonra Yaratıcı'yı kızdıran herkesin yok edilmesi an meselesi olacaktı. Ve Verchiel o gün Cennet'e dönecek, Tanrı onu mükafatlandırarak ve melek, Tanrı'nın yanındaki yerini alacaktı.

Güçler'in lideri, vahşet kokusunu içine çekti, anıları onu alıp amacının onun için belirlendiği günlere götürdü. Cennet'teki savaşı ve savaş bitmiş gibi görüldüğünde, Sabahyıldızı'nın müritleri yenildiğinde bile asıl mücadelenin nasıl yeni başladığını düşündü. Cüretkarlıklarını, küstahlıklarını alıp Dünya'ya kaçmışlardı, Yaratıcı'nın gazabından kurtulabileceklerini umuyorlardı. *Gerçekten affedileceklerine inanmaları ne tuhaf*, diye düşündü Verchiel.

"Düşüncelere mi daldın Verchiel?" Bir ses, düşüncelerini böldü.

Verchiel gözlerinin kilisenin girişine çevirdi ve yaşayan ölü-
lere baktı. "Belphegor," diye tısladı Güçler'in komutanı. "Ca-
mael bize, Cennet'te canını aldığını söylemişti."

"Herhalde gerçeği biraz abartmış olacak," diye karşılık ver-
di Aerie'nin Kurucusu.

Camael'e duyduğu hayalkırıklığı daha da artan Verchiel, ki-
lise basamaklarını ikişer ikişer tırmanmaya başladı. "İnsanlar
ne der?" diye mırıldandı, aklında cinayet vardı. "Bir işin adam
gibi yapılmasını istiyorsan..."

Belphegor cevap vermedi. Onun yerine, kilise kapısını açıp
içeri girdi.

Verchiel bir tuzaktan kuşkulanıyordu ama çok uzun zaman
önce yok edildiğini sandığı birini hala yaşayanların arasında
görmek, onu ilerlemeye itti. Verchiel seçtiği silahı yarattı ve Ke-
der Kılıcı alev alarak elinde canlandı, Verchiel de soğuk meta-
li kabzasından tutup kapıyı ardına dek açtı, kana duyduğu su-
suzluğu kalbinde bir nabız hissederek ibadet yerine daldı. Kili-
se karanlığa gömülmüştü. Tek ışık, binanın ön kısmındaki eğ-
retti bir mihrabın önünde yanan mumlardan geliyordu. Belp-
hegor, Verchiel'i orada bekliyordu.

Yaşlı melek, "Gel, gel," diyerek Verchiel'i eliyle yanına çağır-
dı. "Bu iş kontrolden çıkmadan seninle konuşabilmeyi umu-
yordum." Omuz silkti. "Sanırım biraz geç oldu."

Verchiel temkinli adımlarla sıraların arasından yürümeye
başladı. Kılıcının alevleri, artıp azalan ışıyla kilisenin içini ay-
dınlatıyordu. "Senin gibilerle konuşacak bir şeyim yok," diye
söylenirken, hiç hoşuna girmeyen kiliseyi süzdü.

Belphegor gizli bir bilgiye sahipmiş gibi gülümsedi. "İşte o
noktada yanıyorsun Verchiel," diye düzeltti. "Konuşacak çok
şeyim var." Duvara çizilmiş resme döndü. Düşmüş melek,
kutsal olmayan üçlemenin resmini işaret ederek, "Bunu gör-
müş müydün?" diye sordu.

Verchiel dudak büktü. "Yolculuklarımda, bu iğrenç keha-
netin sayısız temsiline tanıklık ettim. Onun beni ne kadar tik-
sindirdiğini sana anlatamam."

Belphegor başıyla onayladı. "Cevabının böyle olacağını tah-
min etmiştim."

"Tanrı'nın böyle bir şeye izin vereceğini düşünmek bile..."

"Verdi Verchiel," diye araya girdi Belphegor. "Tanrı izin ver-
di. Kehanet gerçekleşti. Kendi gözlerinle gördün ama kabul ede-
meyecek kadar inatçısın."

Güçler'in Lideri, öfkeden burnundan solumaya başladı.
Düşmüş meleğin iğneli sözleri, gazabını iyice alevlendirmiş-
ti. "Yaratıcı bana, yerine getirmeyi amaçladığım bir görev ver-
di. O'na karşı günah işleyenler, suçlarının hesabını verecek."

Belphegor binlerce yıllık gözlerinde meydan okuyan bakış-
larla ona yaklaştı. "Ya en büyük günahkar?" diye sordu düşmüş
melek. "Nasıl olur da ilk düşen melek, hepimizin kurtarıcısı-

nın atası olur? Böylesi, sana bir şey ifade etmiyor mu Verchiel? Kadim yazılarda gerçeklik payı olabileceğine seni inandırıyor mu?"

Dışarıdaki vahşetin sesi ibadet yerine sızdı ama o ses, meleğin kafasının içindeki sağır edici gürültüye kıyasla hiçbir şeydi. "Düşenlerin ilki, kimsenin atası falan olmadı," diye kükreyen Verchiel, kendi öfkesinden irkildi. "O işin icabına baktık. Onunla yatan her kadın yok edildi. Tohumunun kök salmasının imkanı..."

"Tohumu kök salmakla kalmadı, meyve de verdi," dedi Belphegor, kesinlik dolu bir sesle.

Verchiel silahını daha da sıkı tuttu. "Olamaz," diye fısıldadı. Belphegor yine omuz silkti. "Hani, Tanrı'nın gizemli yollarından bahsederler ya." Gülümsedi ve bakışlarını tekrar duvar resmine çevirdi. "Görmüyor musun Verchiel, bu O'nun istediği şey olmalı. Ve Sabahyıldızı affedilebiliyorsa, hepimiz için umut var demektir."

Kilise duvarları, Verchiel'in üstüne üstüne geliyor gibiydi. Nefilim'in atasının gerçeği, meleğin sınırlarını zorlamıştı. Kutsal misyonunu sürdürecektir gücü var mıydı? İnancının parmaklarının arasından kaydığını hissetti. *Nasıl olabilir?* Soru, kafasının içinde yankılanıyordu.

Belphegor ona, "Affedilebileceğimize inanmak o kadar saçma mı?" diye sordu ve bu soru, Verchiel'in göğsüne bir hançer gibi saplandı.

"Yalanları!" diye haykıran Verchiel, koridorun geri kalanını aşarak mihraba doğru yürürken kanatları açıldı.

Kılıcını duvar resmine doğrulttu ve silahından alevler akararak resmi kavurup kararttı. Sonra Verchiel birden Belphegor'un ellerini omuzlarında hissetti ve melek onu fırlatınca, arkaya, sıraların arasına doğru uçarak onları kıymıklara dönüştürdü.

Belphegor, mihrap arkasında yanarken, "Gerçekle yüzleşmelisin!" diye bağırdı. "O'nun isteklerine karşı geliyorsun!"

Verchiel ufak moloz yığınının arasından çıktı, haklı öfkesinin gücü içinde yükseliyordu. Ne yapması gerektiğini anlayarak sessiz kaldı.

"Ama çok geç değil..." diye söze devam etti Belphegor.

Verchiel'in bedeni parlamaya başladı, giysileri yanıp eriyerek soğuk, beyaz mermer benzeyen tenini ortaya çıkardı. Altındaki zemin tütmeye başladı ve tahtalar alev aldı.

"Sen de günahların için bağışlanabilirsin."

Güçler'in komutanı kanatlarını açtı ve ilahi varlığının ateşi, vücudundan dalgalar halinde yayıldı.

"Hepimiz eve dönebiliriz Verchiel," diye yalvaran Belphegor'un kendi teninde de kabarcıklar oluşmaya başladı.

Sonra Belphegor yandı.

Hepsinin yanacağı gibi.

Malak elindeki iki hançerle havayı yarıyor, zehirli bir yılanın kana susamış zarafetiyle öne atılıyordu. Aaron'ın canını alma

uğraşından hiç yorulmuyor gibiydi ve Nefilim, savunmasının zayıflamaya başladığını hissediyordu.

Küçük kardeşini şimdi ona saldıran canavar olarak hatırlamak istemiyordu, bu yüzden sevdiği çocuğun anılarını aklından ön sırasında tutarak duygularından güç aldı. İki eliyle birden turuncu alevlerle nabız gibi atan büyük bir palayı tuttu ve fırsat bulduğunda onu savurdu. Kılıcın küt yanı Malak'ın bileğini buldu, cennet ateşi büyüyle güçlendirilmiş zırhla çarpışınca kıvılcımlar çıktı ve hançerlerden biri Malak'ın elinden uçtu.

Aaron kızıl maskenin altından acı ve öfke dolu bir tıslama duydu ve Malak, bileğini göğsüne bastırdı. Kılıç zırhı delemese de zırhın altındaki nazik tenin, darbenin gücünden etkilenmedi.

"Böyle olması şart değil Stevie," dedi Aaron çaresizce. Pes etmeye içi el vermiyordu.

Ama Aaron'ın yararsız denemeleri, yalnızca Malak'ın öfkesini artırdı ve zırhlı savaşçı ona yine saldırdı. Aaron suikastçinin darbeleri altında eğilip yana kaçarken, bir parçasının kendisini tuttuğunu biliyordu. Bir an önce akıllanmadığı takdirde, o parçanın kendi ölümüne sebep olacağını da biliyordu. Malak, Stevie değildi. Aaron savaşı bitirmek istiyorsa, bunu kabullenmeliydi.

Malak ona kısa bir kılıçla saldırırken, Aaron havaya yükseldi. Aşağı uzanıp zırhlı savaşçıyı kollarının altından yakaladı, abanoz kanatlarıyla havayı döverek ikisini birden hava-

da tuttu. Malak, pençelerinde debelenirken, Nefilim kendini zorlayarak onu gitgide daha yukarı taşıdı. Güçler'in suikastçisi başını vahşice geriye atıp miğferinin boynuzlarından birini Aaron'ın karnının nazik etine sapladığında, genç adam Malak'ı tutamayarak onun aşağıdaki sokağa düşmesi için yol açtı. Aaron kızıl şeklin düşüşünü izlerken aşağı pike yapıp onu kurtarma dürtüsüne karşı koydu. Malak mide bulandırıcı bir tangirtıyla yere çakıldı, gevşek bedeni yuvarlanarak sokağın merkezinde durdu.

Nefilim aşağı pike yaparak savaşçının hareketsiz bedeninin yanına indi. İçinde suçluluğun sızısını hissederek, zırhlı savaşçıdan nefret edebilmeyi dileyerek korku verici metal maskeyi savaşçının başından çıkarmak için iki eliyle birden uzandı. Aaron katilin yüzünü tekrar görmek, gözlerinin içine bakmak, küçük kardeşinin, içinde bir yerde hala yaşadığını görmek istiyordu. Boynuzlu miğferi çekip çıkardı ve bir kenara attı. Bir elini dikkatle Malak'ın ensesine koyup başını kaldırdı. Malak'ın sol burun deliğinden tek bir çizgi halinde kan sızıyordu.

Malak'ın gözleri yavaşça açıldı ve Aaron gerginleşti. Adamın bedeni titredi, sonra Malak öksürdü. Yüz mil öteden geliyor-muş gibi gelen bir sesle, "Aaron?" dedi.

Ses zayıftı ama o seste Aaron'ın tanıdığı bir şeyler vardı. Genç adamı kendisine çekti. Ne kadar ufak olursa olsun, bir şans olabileceğine inanmaya cesaret etmişti. Ona, "Buradayım," diyerek, ikisini de kocaman kanatlarıyla sardı.

Malak yine zorla çıkan, acı dolu bir sesle, "Aaron..." dedi. Şimdi Stevie'nin canavarın içinde bir yerde, benliği için, Verchiel'in onu bu hale getirmek için kullandığı acı ve mutsuzluğa karşı mücadele etmekte olduğuna emin olan Aaron ona, "Dayan, seni iyileştireceğiz," diyerek güvence verdi. Adamın koyu mavi gözlerinin ardındaki mücadeleyi görebiliyordu. Aaron onu daha sıkı tutarak gücünün bir parçasını verdi. "Belphegor'la Lorelei. Onlarda cevaplar vardır. Her şeyi düzelteceğiz, göreceksin. Dayan Stevie," diye ısrar etti.

Stevie yavaşça uzanıp ağabeyinin yüzüne dokundu, zırhlı parmakları, yüzündeki siyah sembollerini takip etti.

"Yeniden bir aile olacağız, sen ve ben... Ve Gabriel." Duygularına yenilen Aaron, umutsuzca güldü. "Onu unutamayız."

Olacakları, tepki verme fırsatı bulamadan adamın gözlerinde görüldü. Stevie savaşı kaybetmişti. Malak elini Aaron'ın gırtlığına sardı ve sıkılaşmaya başladı. Kavrayışı son derece güçlüydü, metalle kaplı parmaklarını Aaron'ın boğazının nazik etine batırarak nefesini tamamen kesti.

Malak yeniden, "Aaron," dedi ama bu kez sesi, içinde hiçbir duygu olmayan, sürüngenlerinkine benzeyen bir tıslamaydı.

Nefilim, Malak'ın bileğini iki eliyle birden kavrayıp kurtulmaya çalıştı. Ama Malak, onu sıkıca tutarak manyakça kıkırdadı. Aaron'ın gözlerinin önünde bir renk patlaması oldu ve çocuk, kendinden geçmesine çok az zaman kaldığını fark etti. Kanatlarını açıp havayı dövmeye başladı, serbest kalmak için mü-

cadele ederken, bir toz ve taş fırtınasına sebep oldu ama böylece, avcının, boynuna doladığı ellerini gevşetmeye yaramadı. Malak da Aaron'ın ölmesinin an meselesi olduğunu bilirmiş gibi, mücadeleden hoşlanıyor görünüyordu.

Aaron'ın kanatlarının gücü kesildi ve kollarına bir titreme, bir zayıflık yayıldı. Bir zamanlar kardeşi olan şeyin soğuk, ölü gözlerine baktı ve çığlık atmak için ağzını açtı. Ağzından kargaların galklamasından farksız bir ses çıktı ama bu ses, Nefilim'in kulaklarına masum, küçük bir çocuğa yapılanlara karşı yas dolu, öfke dolu bir haykırış gibi geldi.

Aaron'ın elleri, canavarın bileklerinden birini bırakıp yana düşerken, Malak gülümsedi.

Ama Nefilim henüz pes etmiyordu. Kafasının içindeki cephanelikten son derece keskin, ince ve öldürücü bir bıçak seçti. Silah boş elinde parlayarak belirdi ve çocuk, Malak'ın gözlerinin silaha kaydığını gördü. Katilin zırhı Cennet silahlarına karşı dayanıklıydı ama kabuğun içindeki et öyle değildi. Aaron alev alev hançeri Malak'ın kolunun kıvrımındaki boşluğa, zırhın iki parçaya ayrıldığı yere daldırdı.

Malak acıyla ciyakladı, sesi insana uzaktan yakından benzemeyen bir şeye, yaralı bir hayvanın sesine benziyordu. Malak kolunu çekerek, Aaron'ın gırtlığındaki öldürücü ellerini çözdü. Aaron tökezleyerek yere devrildi. Bir yandan zedelenmiş nefes borusunu ovarken bir yandan içine ağgözlükle hava çekiyordu.

Malak, "Canım yandı," diye sızlandı. Sesi az da olsa, aslında olması gereken küçük çocuğunkine benliyordu. Ama Aaron, artık durumun hiç de öyle olmadığını biliyordu.

Kızıl zırhlı savaşçı diğer kolunu uzatarak eliyle önündeki boşluğu tırmaladı ve boşlukta bir delik açtı. Aaron ilk kez bunun çıkardığı sesi fark etti ve ona kalın bir kumaşın yırtılma sesini çağırıyordu. Katil hiç tükenmeyen cephaneliğinden, yüklü bir arbalet çıkardı.

Dövüş, Aaron'ı tüketmeye başlamıştı. Çocuk bitkince bir başka ateş kılıcı yarattı ama düşmanı daha hızlıydı. Kılıcı şekil alırken, Malak bir ok fırlattı. Aaron kara metalin sapına vurarak okun gelişini bir kıvılcım yağmuruyla engelledi. Malak çevik parmaklarla arbaleti tekrar doldurup bir ok daha fırlattı. Bu kez Nefilim yeterince hızlı davranamadı ve ok, üst bacağını etine iyice gömüldü.

Aaron'ın duyduğu acı, dizlerinin üzerine çökmesine sebep oldu. Oku bacağından çıkarmaya çalıştı ama sapı, kendi kanıyla kayganlaşmıştı. Malak hareket edince zırhın tangirtisini duydu ve düşmanın yaklaşmakta olduğunu, elindeki kılıçla onu öldürmeye hazırlandığını gördü. Aaron ayağa kalkmak için çabaladı ve kendi ateş kılıcını kaldırdı.

O anda kilise patladı. Kutsal yapının içinden bir yerde önce bir ışık parlaması oldu, sonra kilise sağır edici bir kükremeye patladı ve gökyüzüne turuncu alevler tükürdü. Savaş alanına cam, metal ve ahşaptan oluşan bir yağmur yağdı.

Malak acınası bir halde, "Efendim," diye bağırdı, dikkatini tamamen Aerie'nin ibadet yeri olan kararmış, dumanları tüten deliğe vermişti.

Malak'ın hayatına acı ve sefaletten başka bir şey getiren memiş olan canavar için duyduğu kaygı, Aaron'ın hareket geçmek için ihtiyaç duyduğu tek şeydi. O an, hem de her şeyde hem de özlemle beklediği andı. Nihayet savaşı bitirme fırsatını elde etmişti. Zaman yavaşladı ve Aaron kendisini dikkati dağılmış düşmanına fırlatırken, bacağı çıgıllarla itiraz etti. Aaron iki eliyle birden, alev alev kılıcını omzunun üzerine kaldırdı, sonra toplayabildiği bütün gücüyle savurdu. Kılıcın havayı yararak hedefine yaklaşmasını izlerken, düşünceleri geçmişten kalan görüntülerle doluydu - bunlar çok uzun zaman öncede kalmış gibi görünen donmuş zaman parçacıklarıydı.

Bir zamanlar çok sevdiği küçük çocuğun huzurlu bir biçimde yatağında yattığını, Gabriel'in onun yanında bir top gibi kıvrıldığını gördü.

Kılıç şimdi daha yakındı, Malak birden neler olduğunu fark ederek dönmeye yeltendi.

Televizyon setinin önünde sallanan çocuk, ekrandaki, yalnızca parazitten ibaret görüntü.

Aaron, "Özür dilerim Stevie," diye fısıldadı ve ilahi kılıç hedefine ulaşarak Malak'ın boynunun kalın kaslarını ve kemiğini yararak başını zırhlı bedeninden ayırdı.

Aaron düşmanının -kardeşinin- cesedinin önünde diz çöktü ve başını eğdi. İçinde hiç yaşam enerjisi kalmamıştı. Sanki bu son vahşi hareket, son gücünü de alıp götürmüştü.

Ama sonra kilisenin molozlarının içinde bir şeyin kıpırdadığını duydu ve başını kaldırarak dumanı tüten enkaza baktı. Birden kör edici bir ışık parlaması oldu, sıcak bir esinti yüzünü okşadı ve bir şekil yıkıntıların altından yükseldi, cennet ışığından yapılma kanatlarla havalandı.

Verchiel, "Katil," dedi ve suçlama dolu sözleri havada gürledi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lorelei ne kadar uğraşırsa uğraşsın, adamın ölmesine engel olamadı.

Güçler'in saldırısı amansız, gaddarcaydı. Lorelei, arkadaşları olarak bildiği insanlar gözlerinin önünde öldürülürken, olanları afallamış halde izledi. Kız elinden geleni yaptı, meleksele büyülerini kullanarak saldırganları uzaklaştırdı ama yeterli değildi. Sakinler hala ölüyordu.

Kız onu iyi tanımıyordu ama adının Mike olduğunu sanıyordu. Adam da bir Nefilim'di ve Aerie'ye Lorelei'dan kısa süre sonra gelmişti. Bir Nefilim gibi görünüyordu: Solgun bir ten, kırsacık kırpılmış saçlar, bileklerinin etrafında alışılmamış miktarda yara. O da Lorelei gibi -içinde yaşayan melek tabiatı uyanıp da dünyasını altüst ettiğinde, bir akıl hastanesine kapatılmıştı.

Lorelei onun bir darbe aldığını görmüştü. Bir Güçler meleği gökyüzünden pike yapmış ve Mike'ı ateşten mızrağının ucuyla deşmiş, sonra başka bir yerde katliam yapmak üzere çekip gitmişti. Lorelei, Mike'a yaklaşırken, adamın gözleri onu tanıdığını gösterecek şekilde parladı. O gözlerde, göğsündeki açık yaraya rağmen, sonunun gelmemiş olabileceğine dair bir umut pırıltısı vardı. Keşke Lorelei'da o güç olsaydı. Kız bütün umutunu kullanarak Mike'ı sokakta sürükledi, kaderlerini belirleyecek savaştan uzaklaştırdı. Çimenden çok, toprakla kaplı bir bahçe de Mike'ın yanında diz çöktü ve elini eline aldı.

Geçmişte Mike'la havadan sudan konuşmaya çalışmıştı. Adamı ne zaman yürürken ya da grup toplantılarında görse, her zaman gülümser, ona merhaba derdi. Ama Mike, içine kapalı biriydi. Lorelei onun, dönüşümüne pek ayak uyduramadığını duymuştu. Şu anda bunun pek önemi yoktu. Mike can çekişiyordu ve Lorelei'in onu kurtarmak için yapabileceği bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey, Mike ölürken yanında olmaktı.

Kız, Mike'ın elini nazikçe sıkarken, *durum lehimize gitmiyor*, diye düşündü. Can çekişen Nefilim, kızın elini güçsüzce sıktı. Yarasından, derinlerde bir yerde yanıyormuş gibi hala dummanlar tütüyordu. Lorelei diğer elini, yarayı boğma umuduyla adamın göğsüne koydu.

Babasının tabancaları uzakta bir yerde gürlledi ve Lorelei, Güçler meleklerinden bir başkasının kaderiyle yüzleştikten emin oldu ama bu kadarı yeterli değildi. Sakinlerin çoğu asker

değildi ve Güçler, bütün varlıklarını, Aerie'nin türünü dünyadan silmeye adanmıştı. Lorelei, diğer Nefilimler'in ölmekte olduğunu hissedebiliyordu, sanki kendisinden minicik zerrecikler rüzgarda uçuşup uzaklaşıyordu.

Kız dikkarini yeniden Mike'a verdi ve onun ölmüş olduğunu fark etti. Mike'ın gözleri ölümle irileşmiş, gökyüzüne, Lorelei'in daha iyi bir yer, Mike'ın huzura kavuşabileceği bir yer olduğunu umduğu yere bakıyordu. Onlar da zaten bunun için savaşıyorlar mıydı?

Kız ayağa kalktı ve savaşa dönmek üzere ilerledi. Yerde sakınların ve Güçler'in ölümleri vardı. Kanatlarından biri kıvrılıp bükülmüş olan bir Güçler askeri, sokağın karşısından Lorelei'a saldırdı. Bir elinde ateşten bir hançer, parlayan kara gözlerin deyse cinayet vardı. Kız, gözüne kolay bir hedef gibi görünmüş olmalıydı.

"Seni hayalkırıklığına uğratmak hiç hoşuma gitmiyor," diyen Lorelei, bir savunma büyüsü mırıldanmaya başladı. Melek enerjisinin içinde yükseldiğini hissetti. Melek neredeyse yanına varmıştı ama Lorelei yerinden kıpırdamadı. Meleğin teninden yükselen ekşi öfke kokusunu alabiliyordu, baharata ve yanan lastiğe benzer bir kokuydu. Lorelei'in içinden kusmak geldi.

Lorelei yorulmaya başlıyordu. Bedeni, bu tür enerjileri böylesine uzun süreler boyunca kullanmaya alışkın değildi ve büyüler, karşılık vermekte gecikiyordu. Kız çatırdayan bir enerji patlaması yaratırken, kendini zorlamaktan canı yandı. Par-

mak uçlarından enerji şimşekleri fırladı ve havada birleşerek bir top oluşturdu. Enerji, melekle ikisinin arasındaki boşluğa ilerleyerek, Güçler meleşinin yüzüne isabet etti ve onu durdurdu. Yüzünün eti küle dönen melek, acınası bir sesle haykırdı. Ardından dizlerinin üzerine düştü, daha bedeni yere çarpmadan ölmüştü.

Lorelei'in başı dönüyor, parmakları donmuş gibi acıyordu. Kendisini yeniden savunacak gücü bulup bulamayacağını merak ediyordu ki karın boşluğunda rahatsız edici bir karıncalanma hissetti ve savaşanların ötesine, Aerie Kilisesi'ne baktı. Hissettiği şey Belphegor'du ve adam çok büyük bir acı içindeydi. Ama Lorelei kutsal yere doğru ilerlerken, kilise turuncu bir alev parlaması ve Lorelei'in ayaklarını yerden kesip kızı arkaya fırlatan bir rüzgarla patladı. Kız mücadele ederek ayağa kalktı ve savaşanların arasından dolaşarak dumanı tüten moloz yığınınına yaklaştı. Kilisenin mahvolması bile dövüşü durduramamıştı.

Kız, "Belphegor!" diye bağırdı, üzerinde yürüdüğü yıkıntının sıcaklığı, çizmelerinin tabanlarından geçip ayaklarını yakıyordu.

O anda adamı hissetti, bir zamanlar güçlü olan yaşamının bir zerresi, yakından ona sesleniyordu. Çökmüş duvarın bir parçasının altından kömürleşmiş, kapkara olmuş bir el onu çağırıyordu ve Lorelei ele doğru gitti. Kız bütün gücünü kullanarak molozları kenara itti, Belphegor'un üst bedenini ortaya çıkarmayı başardı. Yaşlı melek akıl almaz derecede yaralanmıştı ve Lorelei'in, onun hala nasıl hayatta olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Belphegor hırıltıyla nefes alıyordu ve Lorelei elini kararmış yanığına koyduğunda, gözleri -o güzel, anlamlı gözleri- açıldı. Gözlerinden kavurucu keder gözyaşları dökülen kız, "Belphegor," diye fısıldadı. "Sana ne yaptılar?"

Düşmüş melek, konuşmaya yetecek kadar güç toplamak istermiş gibi, gözlerini tekrar kapattı. Güçlülkle fısıldayarak kuru yaprakların hisirtisini andıran bir sesle, "Kendi savaşımı kaybettim," dedi. "Ama asıl savaş daha bitmedi."

"Bizi öldürüyorlar," diyen Lorelei başını eğdi, içinin umutsuzlukla dolduğunu hissediyordu.

Belphegor'un kömürleşmiş eli, kızın yüzünün yanına süründü, Lorelei da gözlerini ona çevirdi. "O hala yaşadığı sürece," dedi Kurucu, üzerine basa basa, "umut var demektir."

Kız kurtarıcıya, Aaron Corbet'e inanmak istiyordu ama o anda her şey, ona son derece gerçek dışı görünüyordu. Lorelei yıkıntıdan uzaklaşmaya başladı. "Bakalım, seni oradan çıkarabilecek..."

"Dur," diye emretti Belphegor, daha güçlü bir sesle. "Benim için artık çok geç," dedi kesin bir tavırla.

Kız bunu duymak, onun pes ettiğini işitmek istemiyordu. O kadar zaman hayatta kalmayı başardıysa, Lorelei'in onun daha çabuk iyileşmesi için yapabileceği bir şeyler olabilirdi. Kızın akli, iyileştirme büyülerıyla doldu. "Ölemezsin." Belphegor'u yıkıntıdan çıkarmak için çılgınca çabalamayı sürdürdü. "Dayanman gerek... Kurtarıcı seni affedene kadar dayanman gerek."

Belphegor kederle, "Benim kaderim öyle değil," diyerek başını molozlardan oluşan bir yastığa dayadı.

Lorelei'a acı verse de kızın içinden bir ses, bunun doğru olduğunu söylüyordu.

"Senelerdir bahçelerle ilgilenmek bünyemi zayıflattı," Belphegor başını güçsüzce iki yana salladı. "Benim için umutsuzluğa kapılma," dedi kızı. "Kendim bile bu kadar uzun yaşamı beklemiyordum. Camael'in Cennet'te canımı bağışlayışından beri, ödünç bir hayat yaşadığımı biliyordum ve sonunda ölüm vakti geldiğinde mücadele etmeyeceğime, ölümü açık kollarla karşılayacağıma yemin ettim. Ne de olsa, onunla çok önceden karşılaşmalıydım."

Belphegor duraksadı, gözleri kapandı ve Lorelei bir an, onun ölüp ölmediğini merak etti. Ama yaşlı melek içini çekti. "Bana acı veren tek şey, savaşın sonucunu görecek kadar yaşayamayacak olmak," dedi.

Lorelei hiçbir şey söylemeyince, Belphegor kızın sessizliğini yorumladı.

"Her şeyin kaybedildiğine mi inanıyorsun?" diye sordu ama kız yine cevap vermedi.

Savaş sesleri onlara ulaştı: Lehash'in gürleyen tabancaları, öfke çığlıkları, korku haykırıışları. Lorelei'in savaşı kaybettiğini bilmesi için olanları görmesi gerekmiyordu, onu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu. Onların öldüğünü hissedebiliyordu.

"Aaron'la bile yeterince güçlü değiliz," diye fısıldadı kız ve umutsuzluk neredeyse onu teslim alacaktı.

"Sen öyle düşünüyorsun," dedi Belphegor. "Olduğun şeyin gerçek tabiatını anlıyor musun acaba?" diye sordu, her bir kelimede zorlanarak. "Tanrı'nın en şahane iki yaratısının birleşerek oluşturduğu inanılmaz bir yaşam formusun."

Kız, Belphegor'un sözlerini dinlerken sakinlerden birinin daha öldüğünü hissetti.

"Saniyor musun ki Güçler sizi aşağı gördükleri için öldürmeye çalışıyor?" diye sordu Belphegor. "Sizin peşinize, sizden korktukları, dönüşme potansiyeline sahip olduğunuz şeyden korktukları için düştüler." Adam bir kolunu acıyla kaldırarak kararmış parmağını kızı doğrulttu. "Sen, bütün Nefilimler, evrimimizin bir sonraki aşamasısınız... Bizden sonraki en iyi şeysiniz. Ama hayatta kalmak ve kehaneti gerçeğe dönüştürmek için savaşmalısınız. Şimdiki, affedilmek için yüzleşmemiz gereken son sınav."

Yaşlı meleğin sözlerinde güç vardı ve Lorelei doğuştan gelen gücünün, içinde kıpırdanmaya başladığını hissetti. Kurucu'nun gözlerinin kapanmaya başlamasını izlerken, *onlardan sonraki en iyi şey*, dedi kendi kendine.

"Onlara Nefilim olmanın ne demek olduğunu göster..." diyen Belphegor'un sesi, alçalarak zayıf bir hırıltıya dönüştü.

Lorelei, yaşlı meleğin yaşam gücünün akıp gittiğini hissetti ve dünya, birden çok daha soğuk bir yere dönüştü. Kız, "Ra-

hat uyu ihtiyar," dedi ve adamın kararmış alnına bir öpücük kondurmak için eğildi.

Sonra yerinden oynayan molozların üzerinde ayağa kalktı ve bir muharebe alanına dönüşmüş sokaklara, kehanet hayalleri ni gerçeğe dönüştürmek için savaşılan sakinlere baktı. Aerie'nin Kurucu'sunun tekrar, *bizden sonraki en iyi şey*, dediğini duydu ve onu haklı çıkarmanın, kendi görevi olduğunu anladı.

"Bu senin için," diyerek, neredeyse tükendiğini sandığı bir gücü harekete geçirmek için kendi içine uzandı ve bulutsuz gökyüzüne bakarak ulakların dilinde doğa güçlerine seslendi. Gökyüzü de ona karşılık verdi.

Hem de şiddetle.

Korkusu dinmişti.

Aaron ayağa kalktı. Okun sapı hala bacağına saplı, az önce kardeşinin hayatına son vermek için kullandığı ateş kılıcı hala elindeydi. Düşmanına nefretle baktı.

Verchiel, sakinlerin kilisesinin yıkıntılarının üzerinde süzülüyor, heybetli kanatlarının çırpışı molozun ortasında hala yanan küçük ateşleri şiddetlendiriyordu. Aaron, Cennet'ten çıkma yarattığı, bu zehirli toprağa yerleşmiş olan zavallı varlıkların her birinden daha aşağı düşmüş olan canavarı incelerken, içinde yalnızca öfke hissetti.

Verchiel molozlarla kaplı kaldırıma zarifçe indi, zırhı, puslu sabah güneşinde hala görkemli bir biçimde parlıyordu. Elinde

de bir silah, Aaron'ın tek bir kez, annesiyle babasının öldürüldüğü ve Stevie'nin kaçırıldığı gece, evinin üzerinde, gökyüzünde savaşırlarken gördüğü, gerçekten muhteşem bir kılıç vardı. Temel Reis hep ne derdi? Bulanık aklıyla hatırlamaya çalıştı. Sonra birden hatırladı ve sözlerin gözde çizgi film karakterinin o tuhaf, hırıltılı sesiyle kafasının içinde yankılandığını duydu. *Yapabileceğim her şeyi yaptım, daha fazlasına katlanamıyordum.* Aaron, gülümsediğini fark etti. Denizcinin sözleri, o andaki duygularını kusursuzca ifade ediyordu. Cennet'ten çıktı, o andaki yaratıklardan korkmanın ötesine geçmişti ve son birkaç çıkma yarattığı kadar şeyden sonra, herhangi bir şeyi umursayacak halde değildi.

Verchiel ağır ağır, bir yırtıcının yürüyüşüyle ona yaklaştı. Zarafet, güç ve kendine güvenle doluydu. Zaferin kendisinin olduğu inandığı aşıkardı. *Daha fazla yamılamazdı*, diye düştü Aaron, kanatlarını iyice açarak kılıcını saldırmaya hazır tuttu ve düşmanının üzerine atıldı. Bedeni acıyla haykırdı, yatacın zamanda aldığı çok sayıda yara, çılgınlık atarak itiraz etti. "Sana katili göstereceğim," diye hırladı. Sesi, doğasının bir parçası olan melek özünün öfkesiyle doluydu.

"Bak, nelere sebep oldun," diyen Verchiel, Aaron'ın darbesini savuşturdu ve kendi saldırısına başladı.

Aaron sokakta gerilemek zorunda kalmıştı. Melek ona yağmur gibi darbe yağdırırken dikkatli olması, meleğin alaylarına kulak tıkamaması gerekiyordu çünkü bu sözler yalnızca kararlılı-

ğini azaltacak, amaçlarından şüphe duymasına sebep olacak. Ayakkabısının topuğu sokaktaki bir şeye çarptı ve Aaron yere bakmayı göze alarak neredeyse Stevie'nin başsız cesedine takılıp düşeceğini gördü.

Verchiel dikkatinin dağıldığı bu anı, Aaron'ın savunmasını vahşice yararak kullandı ve kılıcı, Nefilim'in yanağında derin bir kesik açtı. Aaron acıyla, şaşkınlıkla haykırdı. Ama yanı yaver gitmiş, yarası yalnızca yüzünün sol kısmını uyuşturmuştu. Oysa Verchiel'in kılıcı, kolaylıkla bir gözünü çıkarabilirdi.

Güçler'in lideri gülüyor, onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. *Farenin kediye kendi ilacından tattırmasının vakti geldi*, diye düşündü Aaron. Kanatlarını açtı ve yereden fırladı, hala üst bacağının kalın kasına saplı duran arbalet okunun acısına aldırmadı. Güçler komutanının üzerine uçtu. Omzu, meleğin zırhlı gövdesine denk geldi ve ikisi birden geriye devrilerek, kanat çırpın bir yığın halinde sokağa düştüler.

Güreşirlerken, Verchiel gösterdiği dişlerinin arasından, küçümseyen bir tavırla, "Hepsinin kurtarıcısı," dedi. "Onları, Tanrı'ya affettirebilecek kişi olduğuna gerçekten inandılar."

Aaron onun üzerine abandı, Verchiel'in bileğini çelik gibi sıkıp kılıcını kullanmasına engel olurken, öfkesiyle acısı gücünü artırdı. Canavarın kara, dipsiz gözlerine bakarak bu yaratığın bir zamanlar şefkat dolu bir Tanrı'ya hizmet ettiğine dair en ufak bir işaret aradı. Verchiel'in boş bakışlarında, yalnızca oradan yansıyan kendi tiksintisini gördü.

"Etrafına bak Nefilim," dedi Güçler komutanı, Aaron'ın elinden kurtulmaya çalışarak. "Getirdiğin şey bağışlanma değil, ölüm ve yıkım."

"Hayır!" diye bağırdı Aaron. Aşağı uzandı ve kanla kaplı metal ok sapını bacağından çekip çıkardı. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Sana ölümü de yıkımı da göstereceğim, seni pislik," diye hırladı.

Aaron içine büyü işlemiş olan oku meleğin zırhının göğüs kısmına saplarken, Verchiel'in yüzünde salt şoktan oluşan bir ifade belirdi. Okun sivri ucu zırhı kolaylıkla deldi, meleğin altı etine saplandı. Verchiel feryat etti, acıyla dolu çırpınıştaki etine saplandı. Verchiel feryat etti, acıyla dolu çırpınıştaki etine saplandı. Verchiel feryat etti, acıyla dolu çırpınıştaki etine saplandı. Verchiel feryat etti, acıyla dolu çırpınıştaki etine saplandı.

Aaron, kendi üstünlüğünü kullanmakta vakit kaybetmedi. Bacağındaki yara nabız gibi atsa da dudaklarında bir savaş çığlığıyla, elinde darbe vurmaya hazır bir cennet ateşi kılıcıyla, düşmanına doğru atıldı. Canavara, kendine gelmesi için en ufak bir fırsat bile vermek istemiyordu. Ama Verchiel, göğsündeki metal oku yok sayarak çabucak harekete geçti. Kılıcını yarattı ve Aaron'ın silahının gelişini engelledi.

Verchiel küçümsemeyle dolu bir sesle, "Söylediklerine gerçekten inanmaya başlamışsın," dedi.

Verchiel bedenini yan tarafına çevirdi, kanatlarından biri aniden fırlayarak Aaron'ın yüzüne vurdu ve onu yere devirdi. Güçler komutanı saldırıya geçti, ateşli kılıcı Aaron'ı öldürmek için havayı yardı. Aaron da onun kadar çabuk here-

ket etti ve Verchiel'in kılıcının ısısının, bedenini kıl payı sı-
yırdığını hissetti.

Verchiel, "Atan olan canavar kadar delisin," diye hırladı. Kılıcı eriyerek, üzerinde dövüştükleri asfalta karıştı. Verchiel kanatlarını etkileyici bir biçimde ardına dek açarak havalandı. Çevik bir hareketle döndü ve geldiğinden kuşkulananmayan bir kurbana saldıran bir şahin gibi pike yaptı.

Aaron geri çekilmedi, ateş kılıcını bütün gücüyle savurdu. Silahları çarpışırken, "Babam hakkında ne biliyorsun?" diye haykırdı.

Neflim'in kılıcı darbenin gücüyle patladı ve kulakları çınlayan çocuk, sokakta geriye savruldu. Aceleyle ayağa kalktığı anda, Güçler liderinin bu dengesiz temastan etkilenmemiş olduğunu gördü. Kara metalden ok hala göğsüne saplanmış haldeydi ve yaradan sızan siyah kan, altın zırhını lekeliyordu.

"Silahın da beni savaşta yenebileceğin fikri kadar kırılğan," dedi melek, tükürürcesine. Korku verici ateş kılıcını kaldırdı. "Keder Kılıcı, bugün kanını kana kana içecek."

"Seni savaşta yendim Verchiel," diye karşılık verdi Aaron. "Babam da yenmiş miydi?"

Melek tokatlanmış gibi irkildi, sonra yüzünde kötülük dolu, zalimce bir tebessüm belirdi. "Bilmiyorsun değil mi? Atanın kim olduğundan habersizsin." Sonra da gülmeye başladı.

Aaron içgüdüsel olarak tepki verdi ve elinde, daha önce yarattıklarının hiçbirine benzemeyen bir silah belirdi. Bir beyz-

bol sopası, cennet ateşinden yapılmış bir Louisville Slugger'di. Durum o anda o kadar umutsuz olmasa, Aaron bunu komik bulabilirdi.

Rakipler, birbirlerinin üzerine atıldılar. Aralarında yalnızca birkaç santim kaldığında Aaron alevli sopasını salladı ve Verchiel'in ateş kılıcını yana savurdu. Sonra meleğin yüzüne bir darbe indirdi. Sopa, adamın çenesine isabet etti. Dengesi ni kaybeden Güçler lideri havada kalmak için mücadele etti, kanatlarını çılgınca çırpı. Aaron ona fırsat vermedi. Sopayı kanatlarını kafasına indirdi ve meleğin sokağa düşüşünü izledi. Verchiel'in kafasına indirdi ve ötesine geçmişti. Verchiel'in, ba-

Aaron artık öfkenin de ötesine geçmişti. Verchiel'in, babasının kimliğini bildiği fikri onu çileden çıkarmıştı. O bilgibasının eksik parçasını- meleği öldürüsiye dövmesi gereki-yapbozun eksik parçasını- meleği öldürüsiye dövmesi gerekse elde edecekti. Henüz ayağa kalkmakta ve sözde Keder Kılıcı'nı hala elinde tutmakta olan Verchiel'in önüne inerek çömeldi. Aaron duraksamadan ateş sopasını vahşice savurup meleğin bileğine indirip silahını düşürmeye zorladı. Kılıç düşerek bir ateş parlamasıyla buharlaştı, daha önce var olduğunun tek kanıtı, geride bıraktığı duman şeritleriydi.

Aaron silahını hazırda tutarak tükürürcesine, "Benden çok şey aldın," diyerek meleğin önüne dikildi. "Karşılığında bir şeyler vermenin vakti geldi."

Verchiel köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi dikildi. "Sana hiçbir şey vermeyeceğim," diye hırlarken, yaralı ağzından akan kanın siyaha boyadığı kusursuz dişleri göründü.

Aaron ateş sopasını yeniden savurarak Güçler komutanı-
nı sokağa sürükledi. Ölümcül darbeyi vurmak istiyordu ama
kendisine hakim olarak içinde intikam çığlıkları atan katil iç-
nin, küçük kardeşinin, Zeke'le Camael'in ölümünün babau-
luslu olan canavar karşısındaydı, yaralıydı, dizlerinin sorunu-
çökmüştü ve Aaron meleğe, onun, sevdiklerine gösterdiği ka-
dar merhamet göstermek için yanıp tutuşuyordu. Ama bunu,
aklından çıkmayan sorunun cevabını almadan yapmayacaktı.
"Bitti Verchiel," dedi, sesinde bastırılmış bir öfke titreme-
siyle. "Sorumlusu olduğun bütün o sefalet ve ölümler... Şim-
di bunların cezasını çekeceksin."

Verchiel zıhlı göğsüne bastıran, onu yere mihlanmış halde
tutan ateş sopasına kötü kötü baktı. "Yaratıcı—"

"Yaratıcı ne yapacak?" diye haykırdı Aaron. "Tek başına ol-
duğunu ne zaman fark edeceksin?" diye sordu Güçler komu-
tanına. "Tanrı seni korumuyor!"

Verchiel'in yüzünde kademe kademe bir dehşet ifadesi be-
lirdi. Sonra gülmeye başladı, içinde delilik olan, tiz bir sestti.
"Çok iyi Nefilim." Verchiel, Aaron'ın gözlerine bakarak kıkır-
dadi. "Neredeyse beni kandıracaktın. Görünüşe bakılırsa, ba-
banın gerçekleri saptırma yeteneğini miras almışsın."

Aaron artık dayanamadı, öfkesi içinden taşıtı ve sopayı kal-
dırarak meleğe bir darbe daha indirmeye hazırlandı. "Babam
kim!" diye sordu.

Ama Güçler komutanı, Aaron'ın beklediğinden daha kur-
naz çıkarak Keder Kılıcı'nı yeniden yarattı ve Aaron'ın silahi-
ni aniden durdurdu. "O bilgi kulaklarını doldururken ölecek-
sin," diye tıslayan Verchiel, yaralı elinde turuncu alevlerden bir
hançerle ayağa fırladı. Bıçak, Aaron'ın gırtlığının nazik tenine
doğru yoluna devam ederken havayı yarıdı. "Her şeyi başlatan
o. Onun bencilce hareketleri olmasa, hiçbirimiz düşmezdik."
Bıçak ona yaklaşıyordu ama Aaron beklentiyle donakalmıştı.
Melek, "Baban..." diye söze başladı ama bitirme şansını
hiç bulamadı.

Bulanan gökyüzünden devasa şimşekler yağmaya başladı ve
o yıkıcı sel, dokunduğu her şeyi ateşe verdi.

Güçler askerinden biriyle dövüşen Lehash geriye savruldu ve ke-
narları tırtıklı, buz mavisi bir ışık, düşmanını çığlıklar atan bir
kül yığınınına dönüştürdü ve sokağı, dokunuşunun ısıyla eritti.

Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Elektriksel
güç okları gökyüzünden çatır çatır iniyor, hareket eden her şeye
çarpiyordu. Lehash ayağa kalkıp şapkasını yerden alırken, *ha-
yar*, dedi içinden. *Her şeye değil. Güçler'e...* Yıldırımlar, Güçler
ordusunu hedef almıştı. Lehash bir an ilahi müdahale düşün-
cesini, bunun Yaratıcı'nın onlara affedildiklerini söyleme yolu
olduğunu aklından geçirdi ama kavurucu, beyaz bir ışık parla-
ması olunca, kızın silüetini bir zamanlar kilise olan moloz yı-
ğınının tepesinde gördü.

"Lorelei," dedi Lehash yüksek sesle. Kızın doğa güçleri büyüdüğünü yaptığını, başını arkaya atıp kollarını gökyüzüne uzattığını gördü. Kızın parmak uçlarından şerit şerit büyü yükseliyor, gökyüzüne doğru süzülüp alçaktaki bulutların içine giriyordu. Lehash kızın daha önce de melek büyüü yaptığını görmüştü ama hiç böylesini görmemişti.

Yıldırımlar düşmeye, kaçmaya çalışanlara saldırmaya devam etti ve Güçler askerlerinin külleri, esen rüzgarda dağıldı. Hayatta kalan Aerie sakinler, elektriksel yağmura karşı, bir yere sığınmak için koşturuyordu ama Lehash, kızının olduğu yöne döndü. Altın bir tabanca yaratarak Lorelei'in dikkatini çekme umuduyla havaya ateş etti. Kız irkilmedi bile, kollarını yukarı uzatmış halde gökyüzüne bakmaya, doğanın öfkesini üzerlerine çekmeye devam etti.

Gökyüzünden yeni bir yıldırım yağmuru yağarken, Lehash çizmelerinin altında bir sarsıntı hissetti. Kızının serbest bıraktığı gücün yoğunluğu, toprağa kadar işlemişti. Lehash, Ravenschild Sitesi'nin altına gömülmüş tonlarca toksik atığı hatırladı. Kızına doğru koşarken bir sarsıntı daha hissetti. Kızın dikkatini çekmesi, onu bir an önce durdurması...

Hava patlama sesleriyle doldu ve yer, Gabriel'in patilerinin altında titredi. Uzakta, lekeli günbatımı rengindeki dumanların, yukarıdaki gebe bulutlardan fırlamaya devam eden yıldırımların tehlikeli gazabıyla yarışmak istercesine gökyüzüne yükseldiğini gördü.

Böyle bir şeyden korkmuştu. Aaron'ın yanından bu yüzden ayrılmak istememişti ama efendisinin isteklerini geri çeviremezdi. Aaron, Vilma'yı korumasını söylemişti, o da bunu yapacaktı. Eve doğru yaklaşan üç Güçler askeri, ilerlemeyi kesip tedirgince yıkım seslerinin geldiği yöne baktılar. Gabriel'le kızı geçici olarak unutmuşlardı.

Gabriel, Vilma'nın, arkasındaki evin içinden gelen ve gök gürültüsü seslerini bastıran acınası çığlıklarını duydu. Gabriel daha önce eve ulaştığında, kızı kabus sandığı bir şeyin pençelerinde bulmuştu. Ama köpek kızın söylediği sözleri dinlerken, Vilma'nın uykusunun ortasında bile Güçler ve sakinler arasında süren savaşı gördüğünü fark etti. Köpeğin evden çıkmasına neden olan da kızın, arkadaşlarına olanlarla ilgili keder dolu mırıltılarıyla ve böylesi iyi olmuştu çünkü Gabriel aksi takdirde saldırıya uğramak üzere olduklarını fark edemeyecekti.

Melekler ellerinde ateş silahlarıyla tekrar ona baktı. Gabriel, Vilma'nın kokusu onları buraya çekmiş olmalı, diye düşündü, içinde yeni yeni uyanan yeteneklerinin kokusu. Gabriel yere çömelerek korku verici bir hırlama koyverdi. Boynunun ve kuyruğunun tüyleri kabardı, Aaron onu ölümün eşiğinden geri getirdiğinden beri içinde olan güç varlığını bildirdi. Gabriel artık farklı olduğunu biliyor, bunu kabul ediyordu. Köpek, nasıl Aaron'ın dünyada özel bir amacı varsa, kendisinin de öyle bir amacı olduğuna karar vermişti. Onun görevi efendisini koru-

mak ve emirlerini yerine getirmekti. Vilma korunacaktı ya da Gabriel bunu yapmaya çabalarken ölecekti.

Güçler durdular, önlerini kesen köpeği incelediler.

"O hayvan," dedi meleklerden biri. "Nefilim'in değiştirdiği hayvan."

"Haklısın kardeşim," dedi diğeri. "Hayvan, Nefilim'in zehriyle vahşileştirilmiş."

"Hayatını sona erdirsek ona büyük bir merhamet göstermiş oluruz," diyen sonuncusu, yavaşça Gabriel'e yaklaşmaya başladı. Diğerleri de onu temkinli adımlarla takip ettiler.

"Bunu kolaylaştıracağımı sanmayın," diye hırlayan Gabriel'in büyük, tıknaz başı yavaşça sağa sola çevrildi, gözlerini üç düşmanından ayırmadı.

Uzakta birkaç patlama daha duyuldu ve bunlar zeminin içinden güçlü şok dalgaları göndererek etraflarındaki evlerin camlarını parçaladılar. Gökyüzünden alevler fışkırdı ve bunu yağlı, siyah dumanlardan oluşan dalga dalga bulutlar izledi.

Meleklerin dikkati dağılmıştı. Gökyüzünden elektrik okları yağmaya devam ediyordu ve ne zaman yıldırım düşse, onu bütün mahalleyi sallayan bir patlama takip ediyordu. Gabriel huzursuzca yerinde kaldı, efendisinin güvenliğinden endişeliydi.

Melekler dönüp ona baktılar ama köpek, gözlerine baktığında, ilgilerini kaybettiklerini anladı. Her biri geldikleri yöne özelele bakmayı sürdürdü.

"Bana kalırsa kardeşlerinizin yardımınıza ihtiyacı olabilir," dedi Gabriel, onları gitmeye ikna etme umuduyla.

Birbirlerine baktılar. Patlama sesleri havayı doldurdu.

"Zamanınızı bir hayvanla dövüşerek mi geçireceksiniz, yoksa kardeşlerinize yardım mı edeceksiniz?"

Melekler birden Gabriel'in Lynn kumsalında kovaladığı mar-talarınkine benzeyen bir sesle haykırdı ve köpek, bir hata yaptığını düşündü. Ama ona saldırmadılar. Onun yerine her biri ka-natlarını açtı ve kardeşlerine katılmak üzere uçup gittiler. Gabriel havada kayışlarını izledi ve onları takip etme dürtüsüyle mücadele etti. Aaron ve sakinler için endişeleniyordu ama bir söz vermişti ve bu söze sadık kalacaktı.

Köpek, arkasında bir ses duydu ve döndüğünde ön kapı-nın yavaşça açıldığını gördü. Vilma kanepenin arkasına atılmış olan örgü battaniyeye sarınmış, orada duruyordu. Üşüyor gibi görünüyor, vücudu tir tir titriyordu. Gözleri onu dehşet verici bir şey uyandırmış gibi iri iriydi. Hastalıktan kaynaklanan te-rin kokusu, bedeninden dalga dalga yükseliyordu.

Gabriel asfalt yolda koşarak kızın yanına gitti. "Sorun ne Vilma?"

Kız çıplak ayaklarla evden çıktı ve yolda ilerledi. Patlama sesle-ri onu çekiyor gibiydi, meleklerin az önce gittiği yöne bakıyordu.

"Vilma," dedi Gabriel, kızın yanında durarak. Yumuşak bir sesle, "Ne gördün Vilma?" diye sordu, cevabı duymak istediğinden emin değildi.

Vilma yumuşak, titreyen bir sesle, "Hala hayatta," dedi. "Aaron hayatta."

Efendisi güvende olduğu için son derece rahatlayan ve mutlu olan Gabriel, başını arkaya atarak neşeyle uludu.

Aaron yavaş yavaş kendine geldi, beyni duyularıyla bağlantı kurmak için çabaladı. Önce işitme yetisi geri geldi ama yalnızca güçlükle aldığı nefeslerin ve hızla atan kalbinin sesini duyabildi. Sonra acı hissetmeye başladı: Yüzlerce berenin ve kesğin acısını. Ayak ve el parmaklarını oynattı, kollarındaki, sırtındaki ve bacaklarındaki kasları gerdi. Hepsi acıyordu ama yine de her şey, gereğince işliyor gibiydi.

Gözlerini açtığı anda, daha önce sürdürdüğü savaşı hatırladı. *Neyden önce?*

Bulanık görüşü yavaşça netleşti ve Aaron, Aerie'nin başına gelen akıl almaz derecedeki yıkımı gördü. Verchiel'le dövüştüğünü hatırladı. Hatırladığı son şey, Güçler liderinin ona saldırışı, boğazını hedef alan bir ateş bıçağıydı. Babası olan meleğin kimliğini açıklamak üzereydi. Verchiel, çocuğun babasının adını söylemek üzereyken, kör edici bir ışık parlaması ve meleğin bir bez bebek gibi kenara atan bir patlama olmuştu.

Hava ekşi bir dumanla yoğunlaşmıştı ama böylesi, yerlerdeki cesetleri gözlerden saklamıyordu.

Aaron güçsüz bacakları üzerinde cesetlerin arasında yürüdü. Çocuğun gözleri, kimliklerini bir gizem haline getirecek

kadar kötü yanmış cesetlere takıldı. Bunların dostu mu, düşmanı mı olduğunu anlamasının hiçbir yolu yoktu ve içi inanılmaz bir kederle doldu.

Nefretle, "Verchiel," diye fısıldadı, her nasılsa, düşmanının bedeninin, ayaklarının dibindeki kararmış cesetlerin arasında olmadığını biliyordu. Aaron, Verchiel'in bir şekilde, her yeri mahveden bu felaketten sağ çıktığını biliyordu.

Birinin arkasından hantalca yaklaştığını duyarak döndü, elinde bir ateş kılıcı belirdi. Hem duygusal, hem de fiziksel olarak tükenmiş haldeydi ama gerektiği takdirde yine dövüşmeye hazırды. Yoğun dumanların arasından, güçten düşmüş Lorelei'i taşıyan kirli, ıslak Lehash belirdi ve onları, Güçler'in saldırısından sağ çıkan diğer sakinler izledi.

"Yaşıyorsunuz," diyen Aaron, kendisine doğru gelen silahşöre ve Nefilim kızına gülümsedi.

Lehash, "Öyle görünüyor," diye karşılık verdi. Giysileri, yüzü ve elleri toprak, toz ve kurumuş kandan oluşan yoğun bir karışım ile kaplıydı. "Lorelei olmasa, hayatta olmazdık diyebilirim," diyerek, dikkatini yanındaki genç kıza verdi. Lorelei, Aaron kendisini nasıl hissediyorsa öyle görünüyordu. Bir damlacık gücü kalmamıştı. Lehash gururla, "Cenner'in gazabını o pisliklerin üzerine yağdırdı," dedi ve Aaron o anda, Aerie'ye yağmur gibi yağın şeyin melek büyüğü olduğunu anladı.

Lorelei yavaşça başını kaldırdı. Kızın boş ve yorgun bakışları birden Aaron'a odaklandı. "O gitti," diye fısıldadı Lorelei.

"Her şeyin biraraya geldiğini görme fırsatını bulamadı." Gözlerinden yaşlar akarak toz toprakla kaplı yüzünde izler oluştu. "Belphegor öldü."

Aaron'ın bedeni titremeye başladı. Böylesi, daha önce de tecrübe ettiği bir histi ve ne anlama geldiğini biliyordu. Sesin, cesedi nerede?"

Lorelei güçsüzce arkalarındaki kilise kalıntısını işaret etti. "Orada," dedi. "Kilisenin molozları arasında. Orayı Verchiel'e karşı savunmaya çalışırken öldü."

Aaron gücün, daha önce de olduğu gibi benliğinin merkezinde yükselmeye başladığını hissetti ve kanatlarını açarak hayatta kalan sakinlerinin tepelerine, sonra bir zamanlar onların ibadet yeri olan harabenin üzerine yükseldi.

Fırsatı elinden kaçırmadan, bir an önce harekete geçmeliydi. Kurucu'nun cesedi kilisenin yıkıntısının altında, yarı gömülü halde yatıyordu. Aaron yere inip adamın cansız bedeninin yanında diz çöktü. Düşmüş meleğin cesedinin üzerine eğildiğinde, kuşkulardan doğrulandı. Belphegor'un melek özü zayıfı ama hala hayattaydı.

Güç Aaron'ın içinde kabardı, merkezinden yukarı akarak elinde toplandı. Çocuk Belphegor'a, "Affedildin," dedi ve elini, düşmüş meleğin alnına koydu. Aynı anda bin bir fotoğraf çekiliyormuş gibi kör edici bir ışık parlaması oldu ve hayal edilebilecek en saf beyazlıkta bir yaratık, kilisenin molozlarının arasından yükselerek üzerinde süzüldü.

Aaron, sakinler yıkıntıya tırmanmaya çalışırken onların varlığını yakınlıklarında hissetti ve yaptığı şeye baktıklarında bir ağızdan iç çektiklerini duydu.

"Eve dönme vakti geldi Belphegor," dedi ışık yaratığına. Bir kez daha en saf formuna dönüşmüş olan melek, başını kaldırıp gökyüzüne, binlerce yıldır ondan esirgenen şeye doğru baktı. İlahi varlık, pırıl pırıl parlayan incecik kanatlarını açtı ve sessiz bir ışık parıltısıyla yok oldu.

Aaron molozun üzerinde diz çöktü. Belphegor'un serbest kalması için büyük bir rahatlıkla doldurmuştu. Ama bu kez, elindeki görevi tamamlamamış gibi, hiçbir tatmin hissetmedi. Sonra neler olduğunu anladı, gerçekten de işini bitirmemişti. Ayağa kalktı ve etrafındakilere doğru döndü. "Savaşta ölenlerden kalanları toplayın," dedi kesin bir dille. "Hepsininkini, buna Güçler askerlerinin de dahil."

EPILOG

Aaron, kardeşinin mezarını bir gül çalısıyla işaretlemişti. Çalı, Belphegor'un Aerie denen mahalleye yayılmış çok sayıdaki bahçelerinden birinden alınmıştı ve bu yeni toprak parçasında gayet iyi gelişiyor gibiydi.

Sıcak bir yaz öncesi esintisi, Aaron'ın saçlarını karıştırdı. Çocuk, bu esintinin taşıdığı yıkım kokusunu hayal meyal alabiliyordu. Yanan binaların ve kömürleşen etlerin kokusu, üç gün sonra nihayet hafiflemeye başlamıştı. Aaron dış dünyadan kimsenin terk edilmiş mahallenin başına gelen yıkımı fark etmemesine şaşırmıştı ama melekler ve onların büyülerıyla karşı karşıya olduğunda, hiçbir şey onu şaşırtmamalıydı.

Nemli, yeni çevrilmiş toprağın üzerinde diz çökerek kırmızı goncaları inceledi. Türevini bilmediği yeşil kabuklu bir tür

böcek, gül çalısının yapraklarından birine kondu ve bir şeyler atıştırmaya hazırmış gibi göründü. Aaron böceğin dilinde, ondan yemek yiyecek başka bir yer bulmasını ve bu çalının onlara yasak olduğunu diğer böcek arkadaşlarına söylemesini rica etti. Böcek sinirlenmiş gibi vızıldayarak kanatlarını hızlıca çırparak çocuğun söylediğini yaptı.

Aaron başını kaldırıp gözlerini bahçede ona doğru yürümekte olan Lehash'le Lorelei'a çevirdi.

"Böcek var mı, baktın mı?" diye soran Lorelei, çenesiyle gül çalısını işaret etti.

Aaron, "Böceklerle anlaşmaya vardık," diyerek ayağa kalktı, dizlerine nemli toprağı süpürdü. "Ama gözlerimi açık tutuyorum."

Lehash kovboy şapkasını çıkardı ve parmaklarını ak saçlarının arasından geçirdi. "Gözleri açık tutmak demişken," dedi ve şapkasını tekrar taktı, "kaçan Güçler komutanını gören oldu mu diye soruşturuyoruz."

Aaron tekrar mezara baktı, toprağın altını ve orada gömülü olan kardeşini görebildiğini hayal etti. Onu oraya koyan kişinin kendisi olduğunu düşünmek midelerini altüst etti. Kılıcıyla Stevie'nin -Malak'ın- boynunu kesişi bir kez daha gözlerinin önüne geldi ve belkemiğinde şiddetli bir ürperti dolaştı.

"Bir şey gören var mı?" diye sordu Aaron.

Lehash başını salladı. "Hayır," dedi. "Verchiel'in ölmediğinden, Lorelei'in yıldırımlarından birinin o acınası leşini küle çevirmediğinden emin misin?"

Gabriel'in birden havlamaya başlaması diklatlerini dağıttı ve bahçenin uzak köşesine baktılar. Vilma'nın elinde bir tenis topu vardı, kız onu atar gibi yapıyor, Labrador'u heyecandan çıldırtıyordu.

"O nasıl?" diye sordu Lorelei.

Aaron kızın topu atışını ve Gabriel'in de yakalamak için oturma üzerinde hevesle sıçrayışını izledi.

"O iyi," dedi. Köpek topu almıştı, Vilma topu yine fırlatmış diye kızın yanına geri dönüyordu. Gabriel'in, yemek yemek dışında, top fırlatma oyunundan daha fazla sevdiği bir şey yoktu. "Bana kalırsa, uyum sağlaması biraz vakit alacak ama iyileşeceğini sanıyorum."

Sessiz kalarak köpeğin hiç yorulmaksızın tenis topunu kovalamasını ve salyasıyla ıslanmış oyuncağı Vilma'nın ayaklarının dibine bırakmasını izlediler. Kız, köpeğin tuhaf davranışlarına yüksek sesle güldü. Aaron bundan daha güzel bir ses hayal edemiyordu. Vilma'nın -ve kendisinin- Verchie'l'in işkencesinden sağ çıkabildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

"Hala hayatta," dedi Aaron birden. "Onu, vaktini beklediğini hissedebiliyorum." Başını yavaşça iki yana salladı. "Ama ona fırsat vermeyeceğim. Bazı sorularım var ve bu kez ben onu bulacağım."

Bahçede ahşap bir piknik masası vardı. Üçlü bahar günlerinde oturmak, son zamanlarda hayatlarının ayrılmaz bir parçası olmuş gibi görünen vahşete biraz mola vermek için masaya doğru ilerledi.

Lorelei, "Ne tür sorular Aaron?" diye sorarak kar beyazı saçlarını geriye attı ve cebinden çıkardığı bir lastik bantla bağladı.

Lehash'le Lorelei, Aaron'ın karşısındaki tahta bankta oturuyordu. Aerie'nin işgalinden ve Lorelei'in Güçler'e saldırısından sonra, babayla kız birbirlerine çok daha fazla yaklaşmış gibiydiler. Sanki Lehash, Nefilimler'e saygı duymaya başlamıştı. "Yıldırımlar düşmeye başlamadan önce, Verchie'l bana babamın kim olduğunu söylemek üzereydi."

"Kusura bakma," dedi Lorelei, mahcup bir tavırla.

Lehash alçak sesle güldü. "Evlat, bunu sana söylemesi için Verchie'l'i bulmana gerek yok," dedi, gözlerinde bir pırıltıyla. "Atanın kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Alim o işi çözdü."

Gabriel uzakta neşeyle havlıyordu ama Aaron'ın duyabildiği tek şey, kendi kalbinin gümbürtüsüydü.

"Düşündüğünde çok mantıklı geliyor," diyen Lehash, çenesini aldırmaşa kaşıdı. "Her şey affedilmekle ilgili."

Aaron ayağa kalktı. "Söyle bana," dedi sertçe.

"Belki de otursan daha iyi olur," diye öneride bulundu Lorelei.

"Benim dışımda, babamın kim olduğunu bilmeyen kimse yok mu?" diye sordu Aaron sinirlenerek. Lehash'e çelik gibi bakışlarla baktı. "Artık oyun yok. Söyle bana, babam kim?"

"Lucifer."

Aaron'a dünya ayaklarının altından çekilmiş gibi geldi, çocuğun oturması gerekti. "Sen... Sen ne diyorsun?" diye kekeledi.

"Bundan daha açık konuşamam evlat," dedi Lehash, çok hafif bir tebessümle. "Baban, Şeytan."

Verchiel terk edilmiş Aziz Athanasius Okulu'nda dolaşırken, ağır adımları tekinsiz bir sesle yankılanıyordu. Kalan beş Archon onu yakından takip ediyordu. Güçler, Aerie'deki yıkıcı savaşta sayıca hayli azalmıştı ve Verchiel'in bir parçası, o gün kendisinin de ölmüş olmasını diliyordu. Salıverilen doğa güçleri kendi canını almadan önce, ateş kılıcıyla Nefilim'in boğazını yarabilmek tatmin edici bir son olurdu. Ama öyle olmamıştı. Archonlar onu bekliyordu ve bir kapı açarak onu öbür tarafa çekmişlerdi. O anda cüretkarlıkları onu çileden çıkarmış, Verchiel sadık büyücülerine saldırmış, sonunda yaralarına yenik düşmeden önce de ikisini öldürmüştü.

Verchiel koridorun sonundaki sınıfa ulaştı ve içeri girdi.

Kör şifacı Kraus, tutsağın kolundaki bir bandajı değiştiriyordu. Verchiel'in Aerie'deki savaştan sonra iyileşmesine de aynı insan hizmetkar yardım etmişti ve Güçler'in lideri, nekahet döneminde Archonlar'ın haklı olduğunu fark etmişti. Henüz ölme vakti gelmemişti. Hala yapması gereken şeyler vardı.

Güçler lideri, hapisteki meleği görünce burnundan soludu. Çektiği bütün cefaların sorumlusu, düşüşün sebebi oydu. Nefilim'i ve temsil ettiği kehaneti düşündü, bu da onun, yani düşenlerin ilkinin yüzündendi. O yaratığın sorumlu olduğu ahlaksızlıkların sonu yok gibiydi ve Verchiel onun Tanrı tara-

findan bağışlandığını görmektense, bütün dünyanın sonunu getirmeyi yeğlerdi.

"Hey, ne haber," dedi tutsağı, içinden saygısızlık akan bir sesle. "Kollarımdaki yanıklar biraz canımı sıkıyordu, Kraus da bana yardım edebileceğini söyledi."

Verchiel, insan hizmetkarı ateşe boğmamak için kendisini zor tuttu. Kendisine, insanların hayvandan ibaret olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Çoğu zaman kötü niyetli olmu-yorlardı ama hizmetkarının, tutsağının ihtiyaçlarına karşılık verdiğini görmek, Verchiel'e neredeyse dayanamayacağı kadar fazla gelmişti.

Kör yaratığa, "Kafesten uzaklaş," diye emir verdi ve Kraus'un malzemelerini itaatkarca toplayışını ve duvarı rehber olarak kullanarak odadan aceleyle çıkışını izledi.

"O Kraus iyi bir adam," dedi kafesteki melek, kolunu kaplayan bandaja hayranlıkla bakarak. "Seni yere göğe sığdıramıyor."

Tutsağın eti daha birkaç gün önce yanık, kapkaraydı ama şimdi, birkaç inatçı bölge dışında tamamen iyileşmişti. Verchiel, Nefilim'le yaptığı ilk savaşın sonuçları olan yanıkları ve onların nasıl hala iyileşmemiş olduklarını hatırladı.

Tutsağının omzundan ona bir çift minicik göz, düşmanca bakışlarla bakıyordu. Verchiel farenin tutsakla kalmayı yeğlemesini tuhaf ve şaşırtıcı bulabilirdi ama düşünmesi gereken, haşerelerin hareketlerinden çok daha önemli şeyler vardı. Düşenlerin ilki, Yaratıcı'nın en büyük başarısızlığıydı ve

onun günahlarının affedilmesi, Verchiel'in kendini adadığı her şeyin bir yalan olduğu, Baba'nın adına bağardığı her şeyin bir hiçten ibaret olduğu anlamına gelirdi. Böylesi de onu delirtmeye yeterdi.

Verchiel büyülenmiş metalden parmaklıkların ardında hapsedilen meleğe baktı ve nefretinin alevlendiğini hissetti. Arkasındaki Archonlar'a, "Kafesi açın," diye emir verdi.

Archon Jaldabaoth, uzun ve örümceğe benzeyen elini kaldırıp bir serbest bırakma büyüsü mırıldandı. Tutsağın kafesinin kapısı yavaşça, tiz bir gıcirtıyla açıldı. Ama tutsak kıpırdamadı.

Sabahyıldızı'nın affedilmesi, Verchiel'in davasına yıkıcı bir darbe vurdu. Verchiel bunun olmasına izin veremezdi. Kutsal misyonunu, Tanrı istese de istemese de tamamlayacaktı. İşini sonuna vardıracaktı, çünkü böylesinin doğru olduğuna inanıyordu.

"Kafesinden çık... Lucifer," diyen Verchiel, bu ismi boğazına cam parçaları yerleştirilmiş gibi söylemişti.

"Birlikteliğimiz başladığından beri beni ilk kez bu isimle çağırıyorsun," dedi, hala parmaklıkların arasından bakan tutsak. "Bunu neye borçluyum?"

Verchiel, "Kafesten çık!" diye bağırdı. İçindeki öfkeyi zapt etmesi gitgide zorlaşıyordu.

Lucifer'in sebep olduğu bütün acılar, üzüntüler ve çileler Tanrı'nın gücüyle toplanmış ve Sabahyıldızı'nın fiziksel formu olan kabin içine konmuştu. O olduğu sürece, yaptıklarının acı-

sını çekecekti. Bu düşmüş meleğin cezalarının ilkiydi. Ödeyeceği kefaretti.

Lucifer çıplak bedeniyle kafesinden rahatça çıktı. "Nedir bu Verchiel? Bana hatanı anladığını ve beni salıvereceğini söyleme."

Verchiel'in kanatları birden açıldı. "Sessiz ol!" diye bağırdı ve ateş kılıcını başının üzerine kaldırdı.

Verchiel'in ani hareketi, tutsağın omzundaki fareyi ürktü. Hayvan, yere atlayarak saklanma yerine doğru kaçtı.

Tutsak, Verchiel'e buz gibi bir bakışla baktı. "Sorun ne?" diye sordu. "Kötü günler mi geçiriyorsun?"

Archonlar öne çıktı, dudaklarından kadim büyüler döküldü. Kollarını Lucifer'a doğru uzattı ve adam, çatırdayan bir enerji aurasıyla sarıldı. Tutsak, içinin derinliklerinden gelen uzun, yasla dolu bir feryat koyverdi ve bedeni kaskatı kesilerek melek büyücülerin gücüyle havalandı.

Verchiel, melekler tutsağın acısının sessiz şarkısıyla sağa sola sallanırken, "Orada mı?" diye sordu.

Titreyen Archon Orios, "Evrenin kederinin birikimi," diye tısladı.

"İçine kapatılmış," diye ekledi Archon Jao.

"O'nun sözleriyle güçlendirilmiş engellerin ardına mühürlenmiş," diye açıklamada bulundu Archon Jaldabaoth.

Archon Dmiel seğirmeye başladı ve bedeni birden spazmlarla sarsıldı. "Burada güçlü büyüler kullanılmış," derken, sesi tizleşti. "Bize engel olan güçlü büyüler."

Verchiel bunları duymak istemiyordu. Düşenlerin ilkinin içine hapsedilmiş umutsuzluk girdabı onun silahı olacaktı. O umutsuzluk serbest bırakıldığı takdirde, Tanrı'nın gözde yaratılarının dünyasını gerçek bir Cehennem'e çevirecekti.

"Parçalayın onları!" diye haykırdı Verchiel. "Engelleri kaldır ve Cennet'in acısının serbestçe akmasına izin verin."

Archon Katspiel, kibrinin cezasını çeken ilk kişi oldu. Melek büyücüsü, gözleri buharı tüten kanlar saçarak patlarken haykırdı ve inleyerek, titreyerek yere yığıldı. Diğer Archonlar düşenlerin ilkiyle temaslarını kopardılar, bedenini tutan büyülerini kaldırıp onu serbest bıraktılar.

Verchiel, "Ne oldu?" diye haykırarak bakışlarında cinayet arzusuyla onlara doğru yürüdü. "Neden durdunuz?"

Archonlar yaralı kardeşlerinin önünde diz çökerek, iyileştirme büyülerini tedavi etmeye çalıştılar.

Archon Damiel başını sallayarak "Engeller fazla güçlü," dedi. "Katspiel engeli tabaka tabaka aşmaya çalıştı ve böylesi, ona engelini ardındaki şeyin küçücük bir kısmını tattırdı."

"Engelleri kaldıracak ve o gücü serbest bırakacaksınız," dedi Verchiel.

"Ama Tanrı'nın emri..." diye açıklamaya çalıştı Archon Oraios.

"Tanrı'nın emri çiğnenecek," dedi Verchiel tükürürcesine. Ne pahasına olursa olsun, zafer kendisinin olacaktı.

"Ondan kurtulmak için her şeyi yaparım," dedi, her şeyi başlatan meleğin güçsüz sesi. Lucifer çıplak bedenini yerden kaldı-

rmıyor, tüm vücudu akıl almaz bir soğukun pençesindeymiş gibi titriyordu. "Ama ben bile, serbest bırakıldığı takdirde o gücün neler yapacağını biliyorum ve asla o kadar bencilce davranıp o gücü dünyaya salıveremem."

Verchiel zehirli bir sesle, "Bunu gerçekten hak ediyorlar," diyerek, birbirlerine sokulmuş Archonları ardında bırakıp tutuşa doğru yürüdü. "Beni terk ettiği için, O bunu hak ediyor."

Lucifer gülerken başını salladı. "Sen... Ciddi olamazsın." Verchiel yüzünde zalimce bir tebessümle, "Olamaz mıymı?" dedi ve bir an için tutsakla arasında özel bir yoldaşlık olduğunu hissetti.

Düşenlerin ilkiyle.

İKİNCİ KİTAP

HESAPLAŞMA

PROLOG

Malakim Peliel, Afrika'da, Tanzanya ovalarının yarım kilometre üzerinde, Kilimanjaro Dağı'nın tepesine tünemiş haldeyken, "Belki de yer değiştirme vakti gelmiştir," diye düşündü.

İlahi varlık, uykuda olan bu volkanik dağda geçirdiği iki bin yılda, aklına bu düşüncenin kaç kez geldiğini bir elinin parmaklarıyla sayabilirdi. Ama bir şey hep bu düşünceyi bölüyordu. Medeniyet denen şey, köylerle gelip şehirlere dönüşmüştü ve topraktan yetişerek dünyanın başlangıcında varolan ormanların yerini almış gibiydi. Vahşi hayvanların, zebraların, antilopların, ceylanların ve aslanların bahardaki göçleri, onları Serengeti'nin güney ovalarından geçirip Kenya'nın yakınındaki daha yeşil çayırlara götürüyordu. *Burada göreceğ çok şey var,* diye hatırlattı

kendi kendine. *Hisedilecek, duyulacak, kokusu alınacak çok şey var.* Hem Malakim'in, kendisi olma amacı da bu değil miydi? O ve dünyadaki kardeşleri, Tanrı'nın beş duyusu görevini yapıyor. Üstün Varlık'ın yarattığı dünyanın hayret verici özelliklerini tecrübe etmesine imkan sağlıyordu.

Ne var ki bugün farklıydı. Kilimanjaro'nun ince, buz gibi havasındaki bir şey ona başka bir rünek aramasının daha akılcı olabileceğini söylüyor, onu uyarıyordu.

Peliel kanatlarına iki bin yıldır yerleşmiş katılığı, onları yavaşça esneterek geçirdi. Hareketsiz duran bedenine yapışan kat kat kir ve buz dökülerek, yalnızca donmuş arazideki bir leke gibi görünen, bir başka doğal oluşuma benzeyen ilahi bir varlığı ortaya çıkardı.

Dağın tepesinde esen rüzgardan bile soğuk bir ses, "İşte, buradasın," dedi.

Malakim zarifçe döndüğünde, kendisini Tanrı'nın ilahi çocuklarından birinin karşısında buldu. Bu kişi, insan giysilerine bürünmüştü, yanında kendi türüne mensup yirmi kişi vardı ve Peliel'in huzursuzluğunun kaynağı gibi görünüyordu. "Hangi ordudansınız?" diye soran Peliel, karmaşık desenli zırhındaki tozu, umursamaz bir tavırla süpürdü.

"Ben Verchiel," dedi davetsiz misafir, hafifçe eğilerek. "İlahi Güçler ordusundanım."

Peliel karşısındaki varlıkları inceledi, vücutlarının açıktaki yerlerini süsleyen sayısız kırmızı yarayı fark etti. Melek ordu-

su, kendisi de ilahi güce sahip bir düşman ordusuyla çatışmıştı, bedenlerindeki çatışma izlerini açıklamanın başka yolu yoktu. *Benim dikkatim başka yerdeyken neler oldu acaba,* diye düşündü Malakim.

Peliel yüksek sesle, "Ah, evet. Düşmüşlerin avcısı," dedi ve rüzgar, onu uyarırcasına etrafında uludu. "Beni mi arıyordun, Güçler'den Verchiel?" Sesi kendi kulaklarına, iki bin yıldır kullanılmamaktan ötürü garip geliyordu, sanki dünyanın kavgasındaki tektonik levhalar birbirine sürtüyordu. "Neden acaba?"

Tekrar konuşmaktan memnun oldu ve aklı, sesini son kez iletişim kurmak için kullandığı zamana kayd. Asırlar önce bir orman kedisi, bir leopar açıklanamaz bir biçimde, ulu dağın batı zirvesine tırmanmıştı. Peliel hayvanın niyetini meğnarak ederek onun önünde belirmişti. Leopar can çekişiyordu, rak ederek onun kış mevsimindeki buz gibi havası ince, be- Kilimanjaro'nun kış mevsimindeki buz gibi havası ince, be- nekli bedenindeki sıcaklığı emiyordu ve Malakim hayvana, o türün dilinde, neden böyle elverişsiz bir yere geldiğini sormuştu. Leopar ölmek için kara yataarken dağın zirvesine çekildiğini, kendisinden daha büyük bir şeye tanıklık etme arzusunun aklını çeldiğini söylemişti. Malakim'den yayılan güç onu çekmişti. Peliel gülümsedi ve bu Güçler'in buraya gelme sebebi- nin de aynı olup olmadığını, onları buraya kendisindeki, her şeye kadirliğinin çekip çekmediğini merak etti.

Verchiel, Malakim'in düşüncelerini, "Sende olan bir şeye ihtiyacım var," diyerek böldü.

Meleğin kibrini komik bulan Peliel, alçak sesle güldü. "Ben de olan ve seni ilgilendiren ne olabilir küçük ulak?"

"Sen ve türüne mensup diğer kişiler, doğrudan Tanrı'ya giden kanallarsınız," diye açıklamada bulundu Verchiel. "O'nun kutsal gücünün uzantılarıdır. O'nun bilgeliğinin ve bilgisi- nin toplandığı kaplılardır."

Peliel kollarını geniş göğsünde kavuşturdu, başını eğerek, meleği devam etmeye zorladı.

"Tanrı'nın Emri'ni yıkmakla ilgili bilgi arıyorum... Ve bunu ne pahasına olursa olsun öğreneceğim," diye iddiada bulundu Verchiel.

Böylesi bir küstahlık Peliel'in öfkesini şiddetlendirdi. Bu melek, nasıl kendisini bir Malakim'den taleplerde bulunacak kadar önemli sanırdı? "Dikkatli adımlar at Verchiel," diye hırladı Malakim, "çünkü seni küstahlığın için cezalandırmaya muktedirim." Metalik gri, devasa kanatlarını açtı ve etrafındaki hava, bastırılan doğaüstü enerjiyle çatırdadı.

"Maalesef bana, daha önce katlandıklarımın kötü çok az şey yapabilirsin kutsal Malakim," diye cevap veren Verchiel'in solgun, yanıklarla lekeli yüzünde haince, küçümseyen bir ifade belirdi. "Bana istediğimi ver, ben de seni bu... *Büyüleyici* kıtayı gözlemleyebilmen için yalnız bırakayım." Verchiel aldırılmaz bir tavırla Afrika ufkuna bakarken, saygısız sözlerinden kötülük damlıyordu.

Malakim, *bunun içinde tehlikeli bir nefret var*, diye gözlemde bulundu ve yine dikkati başka yerdeyken, neler olmuş olabilece-

ğini merak etti. Şu fevri meleğe ve onu takip edenlere hadlerini bildirmekten başka seçeneği yoktu. Böylesine pervasız bir küstahlığın kontrol altına alınmadan sürmesine izin verilemezdi.

"Seni saygısız!" diye bağırarak Peliel'in sesi, dağda bir çığın küreği gibi gümürdedi. Buz mavisi gökyüzüne uzanıp havadan enerjiyle çatırdayan bir silah, ilahi güçle dolu bir kılıç aldı. Kılıcı dağın tepesine sapladı. Yer, darbe aldığı noktada kabarıp ikiye ayrıldı, Kilimanjaro'nun taşlı teninde bir yırtık meydana geldi. Güçler meleklerinin ayaklarının altındaki zemin sarsıldı.

"İstedğin kadar konuş, O'nun Emri'nin koruyucusu," di-yen Verchiel havalandı. Güçlü kanatları, onu titreyen topraktan uzaklaştırdı. "Hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin." Sonra elini kaldırıp indirerek, kendisine hizmet edenlere sessiz bir emir verdi.

Güçler ordusuna mensup melekler açık ağızlarından vahşet çığlıkları dökülerek, ellerinde beliren alevden silahlarla Malakim'in üzerine saldırdılar.

Peliel de aynı şekilde karşılık verdi ve fırtınanın gücünden yapılmış silahı, kendisine saldıran ilahi savaşçılardan ilkinin yakıp kavurdu. Onunla baş edemezlerdi ama yine de birer birer ölümüne koştu. Sonuncusu da haykırarak başarısızlığını ilan etti ve meleklerin cesetlerinin külleri buzla kaplı zirveye doğru sürüklenirken Peliel efendileriyle yüzleşmek için döndü.

Verchiel hiç kıpırdamadan, ellerini arkasında kavuşturmuş halde duruyordu. Emrine uyanların yüz yüze geldiği kader için, vicdan azabı hissettiğine dair en ufak bir belirti yoktu.

Malakim öfkeyle, "Bana karşı en ufak bir şansları olmadığımı biliyordun," diye tısladı. Şimşek kılıcı, yeniden darbe indirme hevesiyle elinde uğuldayıp parladı.

Duygusuzca kaderleriyle yüzleşmeye gönderilen ordunun lideri, başını sallayarak hemfikir olduğunu belirtti.

"Ama onlara yine de saldıрма emri verdin. Neden? Ölmek mi istiyorsun Güçler ordusundan Verchiel? Senden daha güçlü biri tarafından yenilerek, gururunu kurtarmak mı istiyorsun?"

Melek gülümsedi ve Malakim o anda, bu ilahi yaratığın delilik hastalığından muzdarip olduğuna emin oldu. Böylesi ona, meleğin hiçbir şeyi umursamadığını, misillemeden korkmadığını gösteren bir tebessümdü. Ve Tanrı'nın temsilcisi, kasıtlı bir an için o önemsiz ulaktan korktu.

"Seni bu hale getiren nedir?" diye sordu Peliel.

Verchiel'in bedeni dikleşip katılaştı. "O beni ne yaptıysa, oyum," diye hırladı Güçler'in lideri. "Ordumdakilerin ölümleri bir amaca hizmet ediyordu." Kapkara gözleri çılgınca ışıldıyordu, Verchiel delice sözlerini vurgulamak istercesine kanatlarını açtı. "Dikkatinin dağılması gerekiyordu."

Peliel melek büyülerinin -Malakim'in öğrettiği büyülerin- o nazik tınısına karşı hassas olduğundan, Archonlar ona saldırmadan önce varlıklarını hissetti. Archonlar'ın arkasındaki, ölüm ve çürüme kokan bir yere açılan kapı kapanırken, Malakim tehditle yüzleşmek üzere döndü. Yedi Archon olması gerekirken yalnızca beş Archon vardı ve böylesi, bir şeylerin yo-

lunda gitmediğinin başka bir belirtisiydi. Malakim öğrencilerine, akli başka yerdeyken Tanrı'nın insanların dünyasında neler olduğunu sormaya yeltendi ama sözler ağzından çıkma fırsatı bulamadı.

Peliel onların ağızlarından boşanan büyüleri biliyordu, bunlar çok güçlü bir kurbanı hareketsiz kılmak için yapılan büyülerdi ve tam saldırılarına karşılık vermeye hazırlanıyordu ki arkasından haince bir darbe aldı. Verchiel'in kılıcının o şiddetli ısısı metal zırhını eritti ve alttaki melek etini dağıldı. Malakim bu son saldırının kaynağıyla yüzleşmek üzere dönerken, Güçler liderinin son sözleri kafasında korku verici bir biçimde netleşti.

"Dikkatinin dağılması gerekiyordu."

Verchiel çoktan sıçrayarak uzaklaşmıştı. Peliel, Archonlar'ın büyülerinin işlediğini hissetti. Artık çok geçti. Kendini savunma fırsatını kaçırmıştı. Büyü bedenine girdi, etinin altına, kaslarıyla kemiklerinin içine sızarak onu son iki bin yıldır üzerinde yaşadığı soğuk ve çetin arazi gibi dondurup kaskatı kesti. Öğrencileri, melek büyülerinin gücünü iyi öğrenmişlerdi ve rüzgarlar etraflarında coşkuyla dönerken, hareketsiz bedeninin etrafını sararak onu nazikçe buzlu zemine indirdiler.

Peliel hiçbir şey hissedemiyordu ama etrafında olup bitenlerin farkındaydı. Archonlar'ın dördü tepesinde süzülüyor, onu güçsüz kılan büyüleri mırıldanıyordu. Beşinci büyücü -Peliel onun gözlerinin yuvalarından çıkarılmış olduğunu fark etti- cüppesinin içinden bir alet, akıl çelici bir biçimde ışıldayıp par-

layan bir bıçak çıkardı. Bıçağın keskin kısmı kavisli ve tıruklıydı. Malakim, o bıçağın darbesinin acı verici olacağından eminli.

Kör Archon bıçağı öyle bir güçle Peliel'in alınına sapladı ki adamın kafatası ortasından yarıldı. Dünya loşlaşmaya başladı ki şuursuzluk perdesi gözlerinin önüne inerken Peliel, Verchiel ve melek büyücülerin yanındaki yerini aldığını gördü.

Verchiel, Archonlar'ın sürekli tekrarladığı büyülerin uğultusunu bastıran, soluksuz ve sabırsız bir sesle, "Onu görüyor musun?" diye sordu.

Büyücü başlıklı başını eğerek, "Orada," dedi, boş mağaraları andıran göz çukurlarında dipsiz bir karanlık fır dönüyordu. "O zaman benim için al," diye fısıldadı Verchiel, coşkulu bir fısıltıyla.

Ve kör Archon, titreyen parmaklarla, efendisinin umutsuzca istediği ödülü almak için Malakim'in kafasının içine uzandı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Vilma Santiago telefonu kulağına bastırarak keder ve hayalkırıklığı seslerini dinledi. Teyzesiyle eniştesine yalan söylemekten, bunu yaparken kendisini aptal, küçük bir kız gibi hissetmekten nefret ediyordu ama diğer tek seçeneği, bırakın vasilerinin, kendisinin bile güçlükle anladığı bir şeydi.

Hayır, hemen hemen hiç tanımadığım ama aşık olduğuma inandığım bir çocukla birlikte olmak için evden kaçmadım, demek istiyordu onlara. Hayır, hiç öyle bir şey yapmadım. Aslında kanlı canlı melekler tarafından, Aaron'ı -biliyorsunuz işte, aşık olduğum çocuğu- tuzağa düşürmek için kullanacakları bir yem olarak kaçırıldım. Kötü melekler, Aaron'ı, sözde temsil ettiği bir tür kadim kehanet gerçekleşmeden önce öldürmek isti-

yordu. Anlıyorsunuz ya, Aaron bir Nefilim, insan bir anneyle bir meleğin çocuğu. Ayrıca bilin bakalım ne? Ben de öyleyim. Şabane, değil mi?

Teyzesinin sesinin birden ona, hala orada olup olmadığını sorduğunu duydu ve Vilma gerçekleri çabucak bir kenara bırakarak yalan söylemeye karar verdi. O anda yalanlar, başına çok daha az dert açardı.

"Buradayım," derken ses tonunu neşeli ve zinde tutmaya gayret gösterdi. "Kusura bakma, galiba bağlantı kötü."

Kadın kulağa vızıltı gibi gelen sorular sormayı, Vilma bir hafta önce ilk kez telefon ettiğinde de sorduğu soruları sormayı sürdürdü. Başı dertte miydi? Kalacak bir yeri var mıydı? Eve ne zaman dönecekti? Vilma telefon kulübesinin arkasındaki cam bölmeden, yolun kenarındaki durağın karşısından, yanında vinlayarak akan trafiğe baktı. O arabalardan birinin içinde, hayatından -kendisiyle ilgili öğrendiklerinden- hızla uzaklaşıyor olmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Ama bunun imkansız olduğunu biliyordu çünkü ne kadar uzağa giderse gitsin, ne kadar hızlı kaçarsa kaçsın, gerçekte olduğu şeyden asla kaçamayacaktı.

Nefilim. O kelime, aklına musallat olmayı sürdürüyordu. Yıllar boyu okumayı sevdiği kitaplarda, meleklerle insanlardan doğma bu ilahi varlıklarla ilgili şeyler okumuştı ama topladığı bilginin herhangi bir şekilde onu ilgilendireceğini hiç hayal etmemişti. Her şey çilgincaydı.

Teyzesi yine, "İyi olduğundan emin misin?" dedi ve Vilma yalanların ağzından sel gibi akmasına izin vermeden önce duraksadı.

Onu bir Nefilim kılan şey -Aaron'ın melek özü olarak tanımladığı şey- on sekizinci yaş gününde saat geceyarısını vurduğunda uyanmıştı. Vilma onun geçen her günle birlikte güçlendiğini hissedebiliyordu. Ve onu korkutuyordu.

"İyiyim," dedi telefonda. "Sana söyledim, ne yapmak istediğime karar verebilmek için birazcık daha zamana ihtiyacım var. Çözer çözmez eve döneceğim. Söz veriyorum."

Bu gerçekten bir yalan mı, diye düşündü ve eniştesinin yüzünü kü kez yaptığı, Vilma her neredeyse oraya gelip ister gece ister gündüz olsun onu alma teklifini duymadı bile. Yapması gereken tek şey telefon etmek, eniştesine onu nerede bulabileceğini söylemekti ve adam onu almaya gelecekti. Lynn-Massachusetts'e hiç dönebilecek miyim - özellikle de şimdi olduğum gibiyken?

Vilma içindeki gücün kıpırdandığını hissetti ve dalgınca, bunun, kadınların hamileyken hissettikleri şeylere benzeyip benzediğini düşündü. İçinde bir bebeğin büyümesinin onu bu kadar korkutacağını hiç sanmıyordu. Hem çocuğu olacak olsa, Vilma bunu istediği için olurdu. Ama Vilma, bu melek gücünü istemiyordu ve bazen içindeki şeyin, bunu bildiğinden kuşkulanıyordu. O şeyin sağı solu belli olmuyordu ve Vilma, içindeki özün ne zaman uyanıp karmaşaya sebep olacağını hiç bilemiyordu. Onu kontrol etmek için bütün gücüyle çabalıyordu.

ama bir hışırtı tutmaya çalışmak gibiydi ve hışırtının arkasında Cenner'in gücü yoktu. İçindeki şey, her geçen gün büyüyor gibiydi ve Vilma bir gün o gücün kendisini alt edebileceğinden endişeleniyordu.

Birden, Nefilim'in gücü kendisini göstermeye karar verebilir diye, telefonu kapatmak istedi. Öyle olduğunda çoğu zaman büyük bir acı çekiyordu ve teyzesiyle eniştesine, şu anda zamanlarından daha endişeli olmak için bir sebep vermek istemiyordu.

Vilma onlara kapatması gerektiğini, bir iki gün sonra tekrar arayacağını söyledi. Teyzesiyle eniştesine, onları da yeğenlerini de çok sevdiğini söyledi, endişelenmelerine gerek olmadığını hatırlattı ve yakında eve döneceği konusunda güvence verdi.

Sonra, bağlantı kesilir kesilmez meleklerin gücü bedeninde sesi sonuna kadar açılmış bir araba radyosundan yayılan bas müzik gibi gümbürdedi ve Vilma o anın gelip gelmediğini merak etti.

Gücü, artık bastıramayacağı anın.

Aaron Corbet gözlerini otoparkın karşısındaki lokantanın kapısından ayıramıyordu. Yaşlılar, aileler, kamyon şoförleri, her şekil ve ebatta insan kahvaltı yapmak için lokantaya giriyor ve tatmin olmuş halde çıkıyordu. Çok sıkıcı, çok dünyasaldı.

Aaron kendi hayatının da sıkıcı ve dünyasal olması için neler vermezdi.

Labrador retriever'ı ve en yakın arkadaşı Gabriel yanından, "Sence o kel kafalı zısko adam ne yemiştir?" diye sordu. "Galiba geçirdi, sosis kokusu alabiliyorum. Sosise bayılıyorum. Sen de bayılmıyor musun Aaron?"

Hala normalliğin akışına kapılmış halde olan genç adam cevap vermedi. Kısacık bir an için onlara benzemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istedi – lokantaya gelen, lokantadan ayrılan, Cenner'ten gelen varlıklardan, aralarında yürüyen meleklerden habersiz insanlara.

Gabriel birden, "Sosisleri mi düşünüyorsun, Aaron?" diye sorarak o kısa hayali yerle bir etti. "Belki de krepleri düşünüyorsundur. Birkaç krep yemek için neler vermezdim. İçeri girip bir şeyler yiyemeyeceğimizden emin misin? Çok açım."

Aaron, "Hayır, yiyemeyiz," derken, yine sırtındaki yeni sorumlulukların ağırlığını hissetti. O sorumlulukları kabul etmişti ama böylesi, onları taşımayı kolaylaştırmıyordu.

Cenner'teki savaştan sonra dünyaya kaçan düşmüş melekler kadim bir kehanete, ölümlü bir kadınla bir meleğin çocuğunun insan dünyasına doğacağına inanıyordu. Tanrı'nın en harikulade yaratılarının birleşimi olan bu Nefilim özel -türüne mensup olan diğerlerinden farklı olacak ve doğduğunda, gözden düşenlerin günahlarının affedilmesini, Cenner'teki Kutsal Babaları'na yeniden kavuşmalarını sağlayacak bir yol getirecekti. Aaron Corbet, hoşuna gitse de gitmese de bu kurtarıcıydı.

Lokantadan bir aile çıktı: Anne, baba ve muhtemelen yedi yaşlarında olan küçük bir çocuk. Çocuk bir Sünger Bob bala-
nınun ipine sıkı sıkı yapışmıştı ve o anda dünyadaki en mu-
lu çocuk gibi görünüyordu. Aaron otoparkın karşısından, mu-
ların arabalarına gidişlerini izledi ve kaybettiği, melek kaderi-
nin sonucu olarak ondan vahşice koparılan ailesini düşünmek-
ten kendisini alamadı.

Hayatının ilk yıllarını onu evlat edinen bir aileden diğeri-
nin evine gitmekle geçiren Aaron, sonunda gerçekten şefkat-
li bir çift olan Stanleyler'in ve küçük, otistik oğullarının yanı-
na yerleştirilmişti. Onlar Aaron'ı kendilerinden biri kabul et-
mişler ve Aaron'ın tanıyıp bildiği tek ailesi haline gelmişlerdi.
Ama şimdi hepsi ölmüş, bağışlanma kehanetinin gerçekleşmesi-
ne engel olmayı kafasına koymuş bir melek ordusu -Güçle- ta-
rafından katledilmişti. Liderleri, Verchiel adındaki iğrenç ya-
ratık, Aaron'ın olabilecek en korkunç şekilde ölmesini istiyor-
du ama Aaron'ın içi, bu isteği yerine getirmeye el vermiyordu.

Yemek yiyemediği için hüsrana kapılan Labrador, "Yine o
içeri köpek sokma yasağı meselesi, değil mi?" diyerek Aaron'ın
düşüncelerini yeniden böldü. Gabriel yemek yemeye -ve ko-
nuşmaya- bayılırdı. Konuşmadan duramıyordu. "Koktuğumu-
zu düşündükleri için m, Aaron?" diye sordu köpek. "Ben, çoğu
bebekten daha kötü koktuğumu sanmıyorum."

Köpeğini anlayabilmek -yaşayan her şeyin lisanını anlaya-
bilmek- Aaron'ın Nefilim olarak sahip olduğu güçlerden yal-

nızca biriydi. Melek akıl hocası Camael'in ve yaşlı bir düşmüş
melek olan Belphegor'un yardımıyla damarlarında akan ilahi
güçle başarılı bir biçimde birleşmişti. Gücü, ona kaderini ye-
tine getirmek için gereken kudreti ve yetileri vermişti.

"Bence çoğu bebekten daha güzel kokuyorsun," diye iltifat etti
köpeğe. "Ama seni gene de içeri almazlar. Aerie'ye döndüğümüz-
de bir şeyler yeriz. Merak etme, açlıktan ölmene izin vermem."

Aaron'ın temsil ettiği iddia edilen kadim kehanete kendile-
rini adanmış olan düşmüş meleklerin ve Nefilimler'in yerleşim
yeri olan Aerie artık yuvalarıydı. Aerie de Aaron'ın sorumlulu-
ğu haline gelmişti.

Köpek, verdiği ödünden dolayı tam olarak tatmin olmaya-
rak ama başka seçeneği olmadığını bilerek homurdandı. Aa-
ron o hissi yeterince iyi biliyordu. İsteddiği kadar yakınabilir-
di ama böylesi, gerçekleştirmesi gereken bir kader olduğu ger-
çeğini değiştirmezdi. Yeni görevlerinin onu afallatmasına izin
vermemeye çalışıyordu ama zordu. Yalnızca Aerie'nin sakinle-
rini korumak zorunda değildi -ne de olsa Verchiel hala dışarı-
da bir yerde, intikam peşindeydi- bir de Vilma'ya bakmak ve
Lucifer'in onun babası olan melek olduğu gerçeğini hazmet-
mek zorundaydı. Kurtarıcı olmanın şamatadan ibaret olduğu-
nu kim söylemişti?

Aaron lokantaya arkasını döndü ve Vilma'nın konuşma-
sını bitiriyor gibi görüldüğü telefon kulübesine doğru baktı.

İkisi de kızın telefonu kapatıp cam ve metalden yapılmış bölmeden çıkışını izlerken Gabriel, "Onun için endişeleniyorum," diyerek, Aaron'ın duygularını kelimelere döktü.

Vilma, Aaron'ın eski hayatının, melek gücü kendisini gösterip çocuğun dünyasını altüst etmeden önce geçirdiği günlerin bir parçasıydı. E-postalar yoluyla haberleşmeyi sürdürmeler de Aaron kızı bir daha göreceğini düşünmemişti, o da hayatının, terk etmek zorunda olduğu bir başka parçasıydı. Ama Vilma şimdi buradaydı ve Aaron'ın yeni hayatına açıklanamaz bir biçimde dahil olmuştu. Kız da bir Nefilim'di. Aaron hep ona aşık olduğunu hissetmişti, aralarında güçlü bir bağ olduğunu hep biliyordu ama böyle, kızın, Aaron'ın girdabı andıran hayatına dahil olmasını daha da korkutucu kılıyordu.

"Evde her şey yolunda mı?" diye sordu Aaron, kız onlara yaklaşıırken.

Kız omuz silkerek elini parlak, siyah, omuz hizasındaki saçlarının arasından geçirdi. "Herhalde bekleyebileceğim kadar iyi," dedi, ona bakmadan.

Kız hava sıcaklığı on altı on yedi dereceden fazla olmamasına rağmen terliyordu. Aaron onun çok güzel kahverengi gözlerinin altındaki koyu renk halkaları da fark etti.

Aaron uzanarak Vilma'nın omzuna dikkatle dokundu. Yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Vilma ona bakmak için başını kaldırdı, gözleri duygu doluydu. Kız, "Hayır," dedi ve başını iki yana sallarken, yanakla-

rının koyu renk teninden gözyaşları süzölmeye başladı. "Evimden ve okulumdan koparıldım. Bana... Canavarlar işkence etti, uyumaktan korkmama sebep olan rüyalar görüyorum ve... Ve içimde canlanan, hiç mi hiç anlayamadığım bir şey var. Hayır Aaron, hiç de iyi değilim."

Kız öfkeliydi ve korkuyordu. Aaron kızın kendini nasıl hissettiğini gayet iyi biliyordu çünkü kendisi de içindeki melek özünün uyanışını hissedeli çok olmamıştı. Kıza güven vermek için doğru sözleri aradı ama bulamadı. Yalan söylemek istemiyordu. Aaron'ın işlerin gelecekte nasıl olacağına dair -kız için, kendisi için, düşmüş melekler için- hiçbir fikri yoktu. Hayat o anda son derece belirsizdi ve böylesi, Aaron'ın birlikte yaşamayı öğrendiği bir şeydi. Ve bu, Vilma'nın da öğrenmek zorunda kalacağı bir şeydi.

Gabriel işaret almış gibi, büyük, sarı bedenini Vilma'ya yaslayarak soğuk, nemli burnuyla kızın elini dürttü. Koyu renk gözlerini kızın kılere dikip teselli edici bir tavırla, "Ağlama Vilma," dedi. "Her şey yoluna girecek. Bekle de gör."

Vilma köpeğin tıknaz başını okşamaya başladı ve Aaron, köpeğin kızın üzerindeki sakinleştirici etkisini görebildi. Gabriel, kızı Verchiel'in elinden kurtardıklarından beri geçen haftada Vilma'yı akıl sağlığına bağlayan tek şey olmuştu.

Kız, fısıltıdan yüksek olmayan bir sesle, "Çok yorgunum," dedi. "Sanırım bir an önce ev..." Vilma sustu. Son sözü, ağzından çıkamadan boğazına takılmıştı. "Eve" diyecekti. Ama ora-

sı onun evi değildi. Gelgelelim, Verchiel ve Güçler'inin tehdidi bir daha ortaya çıkmamak üzere yok oluncaya dek, orayı idare etmesi gerekecekti.

Aaron sessizce, "Seni Aerie'ye geri götüreyim," diyerek kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu nazikçe kendisine çekti.

Kız bir şey söylemeden başını sallarken, Gabriel de onlara yaklaştı.

Aaron melek tabiatından gelen yeteneklerinden bir diğerini kullanarak iradesiyle hepsini görünmez kıldı ve sonra o kocaman, parlak siyah kanatlarının sırtından çıkmasına izin verdi. Aerie'yi düşündü, toksik atıkların gömüldüğü araziye inşa edilmiş olan terk edilmiş mahalleyi gözlerinin önünde canlandırdı. Vilma'yla Gabriel'i tüylü kanatlarıyla sardı ve üçünü birden oraya götürdü.

Şuursuzluğun pençelerindeki Lucifer işkenceden kaçmaya çalışmış, onun yerine, unutmayı yeğlediği günlerin anılarıyla karşılaşmıştı.

Gözlerini kapattığında, her zamanki gibi o eski olayları gördü: Tanrı'ya karşı işlediği suçları, önemsiz kıskançlıkları uğruna Cennet'te çıkardığı savaşı. Ama anıları tükendiğinde, geçmişteki hatalarının yaraları yeniden açıldı ve düşenlerin ilki, aklının acı verici yaratılarının kendini henüz rahat bırakmayacağı anladı.

Kadının hayalini son kez kurduğundan -onu son kez düşündüğünden- beri yıllar geçmişti, uzun zamandır bastırdığı anılar

gözlerinin önünde canlanmaya başladığında, Lucifer inleyerek karşı çıktı. Kadının adı Taylor'dı ve onun anısı, Verchiel'le mürideri Lucifer'ı yakaladığından beri meleğin katlanmaya zorlandığı her şeyden daha acı vericiydi.

Lucifer kadını ilk gördüğü günkü gibi gördü: İçinden hayat ve coşku yayılan, cilalı maun rengi, yoğun bakışlı gözleri ve omuzlarında kıskırtıcı bir biçimde kıvrılan simsiyah saçları olan güzel bir insan kadın. Kadının üzerinde, etekleri uçuşan sarı bir güneş elbisesi, zarif ayaklarında deri sandaletler vardı ve bir köpekle oynuyordu. Brandy adında bir golden retriever'la. Kadında Lucifer'i çeken, onu kendi türünün inandığı gibi, bir canavar olmayabileceğine inandıran bir şeyler vardı.

Kadınla birlikte olduğu kısa süre zarfında Lucifer onu yalnızca bir erkek olduğuna, Tanrı'ya karşı başlatılan ayaklanmanın lideri olmadığına inandırmayı neredeyse başarmıştı. Hayatı ne kadar güzel, ne kadar sıradan bir hal almıştı, dünyevi bir kadına duyduğu aşk, binlerce yıldır yaptığı gibi, gezegeni dolaşma dürtüsünü birden bastırmıştı. Sanki kadına Archonlar'ın kendisi dokunmuştu. Kadının içinde Lucifer'in huzursuz ruhunu sakinleştiren ve Cennet'teki savaşı başlatan kişi olarak sonsuza dek içinde taşıyacağı lanetin acısını uyuşturan bir büyü vardı.

Lucifer bilincini kazanmak için mücadele etti ama geçmişin akıntısı fazla güçlüydü. Lucifer, başka anıların içinde boğuldu, daha derine çekildi. Aslında, kadınla yaşadığı mutluluğun onunun geleceğini haber veren de rüyalar. Sorumlusu oldu-

ğu karmaşayla, kan ve ölümle ilgili rüyalar görmeye başlamıştı. Onun davası uğruna ölenlerin yüzü, huzura ulaşma çabalarını bertaraf ediyordu. Rüyalar amansızdı. Günahlarının büyüklüğünü tekrar hatırlamasına sebep oluyorlardı ve Lucifer gitmesi gerektiğini anlamıştı. Henüz huzur ve mutluluğa kavuşmayı hak etmemişti. Kefaretinin sona ermek üzere olduğuna düşünmekle ne büyük aptallık etmişti! Böylesi ona acı ver- se de kadını —o güzel, büyülü Taylor’ı— terk etmiş ve yeniden dolaşmaya başlamıştı.

Hummalı aklında Taylor’ı son kez gördüğü gibi, erkek ve kadın olarak paylaştıkları yatakta uyurken gördü. Ne kadar güzeldi. Kadını gece terk etmiş, evden ve onun hayatından sinsice çıkıp karanlığa karışmıştı. *Böylesi en iyisi*, demişti kendi kendine. Çünkü Taylor’a, mutsuzluktan başka bir şey veremezdi.

Ama bu kez anı farklıydı, Lucifer kadını terk etmiyordu. Taylor, Lucifer’in onu izlediğini hissedermiş gibi yatakta kıpırdanıyor, diğer tarafına dönüp ona bakıyor, sabahın erken saatlerine özgü gölgelerle kaplı yüzüne, kışkırtıcı bir tebessüm yayılıyordu.

Kadın bölünmüş uykunun boğukluğuyla dolu bir sesle, “Merhaba, Lucifer,” dedi ve adam, kadına duyduğu aşkın, içinde kabardığını hissetti.

Sanki onu hiç terk etmemişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Patırtı hararetlenmeye başlarken, Lorelei içini çekti. Elleri masanın üzerine dümdüz koydu, derin bir nefes aldı ve kendisini gökyüzünden şimşekleri çağırarak ve Aerie’nin toplum merkezinin toplantı salonunda toplanmış olan tedirgin sakinleri kalıcı olarak susturacak olan büyüyü mırıldanmamak için kendisini zor tuttu.

O coşkun gürültüyü bastırabilmek için sesini yükselterek, “Millet, lütfen,” dedi. “Hepimiz bir ağızdan konuşursak hiçbir yere varamayız.”

Sakinler onu duymazlıktan gelerek heyecanla konuşmaya devam etti ve alçak tavanlı odadaki ses yükseldi. Kız, Belphegor’un toplantılara ne kadar kolay başkanlık eder gibi göründüğünü hatırladı. Yaşlı meleğin yapması gereken tek şey, sandalyesin-

den kalkıp boğazını temizlemek oluyordu, sakinler o anda susuyor, büyük bir dikkatle adamın sözlerini bekliliyorlardı. Böylece Lorelei'in liderlerini özleme sebeplerinden yalnızca biriydi.

Belphegor, Güçler'in Aerie'ye yaptığı saldırıda, onların komutanı Verchiel'le yaptığı vahşi düelloda ölümcül bir biçimde yaralanmıştı. Onu ölmek üzereyken bulmuşlardı bir biçimron Corbet, yaşlı meleği et ve kandan oluşan kabuğundan kurtarmış, onu ve yıkıcı savaşta ölen herkesi bağışlamış, onların Cennet'e dönmesine izin vermişti. Lorelei onlar için mutlu olmuştu, bu yerin sakinlerinin hepsinin hayal ettiği şey buydu ama Belphegor'un yokluğu her gün hissediliyordu.

Atiel adındaki düşmüş bir melek, "Yeterince konuştuk," dedi. Katlanan metal sandalyesinin yanında ayakta duruyor, tek gözü ve fena halde yanmış yüzüyle etrafındakilerin dikkatini çekiyordu. Melek, Güçler'le yaptığı savaşta yaralanmış ama sakinlerin çoğu ölmüşken, kendisi en azından hayatta kalmıştı.

Lorelei salonda etrafına baktı ve Aerie'yi Verchiel'in askerlerine karşı savunurken kaç kişiyi kaybettiklerini hatırladı. Hepsini ölmemişti. Aaron incecik bir hayat ipliğine sarılmayı başaran birçok düşmüş meleği özgür bırakmıştı. Yine de sayıları en az yarı yarıya azalmıştı ve Lorelei bunu hesaplarken, ciddi bir biçimde yaralanmış Nefilimler'i saymıyordu. Onlar hala iyileşmeye çalışıyorlardı ve hayatta kalıp kalmayacakları belirsizdi.

"Bir an önce harekete geçmezsek, kardeşlerimizin başına gelen bizim de başımıza gelir," diye iddiada bulunan Atiel, salonda

etrafına bakınırken yaralı yüzü toplanmış sakinleri Lorelei'dan çok daha etkili bir biçimde susturdu.

Neflim, toplantının kontrolünü bir nebze de olsa yeniden kazanma umuduyla, Belphegor'un geçmişte yaptığını gördüğü gibi sandalyesinden kalkarak "Ne öneriyorsun?" diye sordu. Sakinlerin çoğu, kurucularının ölümüyle onun bir Neflim, bir melez olarak melekse yerleşim yerinin kontrolünü ele almasından memnun olmadığını biliyordu ama bu, Belphegor'un istediği. Meleğin, Lorelei'in yönetme kabiliyetine duyduğu güven, her zaman kızın kendine duyduğu güvenden fazla olmuştu. Düşmüş melekler ve Nefilimler nispeten uyum içinde yaşasalar da hala bir miktar önyargı hissediliyordu. Özellikle de konu, Aerie'nin geleceğini etkileyecek kararlar olduğunda.

Atiel ona dönerek sağlam gözünü Lorelei'in gözlerine dikti. Araya girmesinden hoşnut olmadığı belliydi. "Geçmişte tehdit altındayken ne yaptıysak, onu yapmalıyız," dedi, sesinde bir aksilik tınısıyla. "Aerie'nin yeri değiştirilmeli. Bir başka Güçler saldırısını göze alamayız."

Lorelei, karşısındakilerin tepkilerini izledi. Yüzlerindeki ifadeler şok, sessiz bir kabulleniş ve salt bir umutsuzluk karışımıydı. Aerie var olduğu binyıl boyunca birçok yerde bulunmuş, Güçler onları bulmaya yaklaştığında, bir yerden diğerine taşınmıştı. Sığınağın daha yeni sakinleri için, Ravenschild Sitesi denen terk edilmiş mahalle, tanıyıp bildikleri tek gerçek yuvaydı ve kız bunu kişisel deneyimlerinden biliyordu.

"Böylesi bir iş için fazla ilerlediğimizi düşünmüyor musun?" diye sorarak Atliel'in öfkesini alevlendirdi. "Belphegor ve savaşta ölen diğer sakinlerin, bunu yalnızca yine kaçıp saklanabilelim diye yaptığını mı düşünüyorsun? Ben böylesinden cidden anlamda şüpheliyim."

Atliel önündeki sandalyenin kenarını tuttu, parmak eklemleri hüsrânının gücüyle bembeyaz kesilmişti. "Verchiel eklemleri nerede olduğumuzu biliyor. Her an dönüp başladıklarını bitirebilirler. Cennet'teki Babamız'ın bizi affetmesi mümkün olacaksa, Aerie hayatta kalmalı. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Lorelei masanın arkasından çıktı. Korktuklarını biliyordu ama korkularının onları, başlarına gelmek üzere olan ve Aaron Corbet'nin Aerie'ye gelişinden kısa süre sonra başlamış olan değişimin işaretlerini göremeyecek kadar kör ettiğine inanmıyordu.

"Bana kalırsa beklediğiniz gün gelmek, aradığınız bağışlanma gerçekleşmek üzere Atliel," diyerek masanın kenarına yaslandı ve çizmeli ayaklarını birbirinin üzerine attı.

Düşmüş melek, yüzünde küçümseme dolu bir ifadeyle, "O Nefilim'den, Aaron Corbet'den bahsediyorsun," dedi.

"Evet," dedi Lorelei üzerine basa basa. "Ondan bahsediyorum."

Atliel başını yavaşça salladı. "Kehanetin kurtarıcısı," diye homurdanarak etrafında toplananlara baktı. "Buna inanmakta bayağı güçlük—"

"Neler yapabileceğini gördün," diye bağırarak Lorelei, söylemek istediği şeyi vurgulamak için masayı itip kalktı. "Camael için yaptığı şeyi, Belphegor ve savaşta ölen diğer melekler için yaptığı şeyi gördün."

"Evet, ama—"

Lorelei, Atliel'in karşı çıkışını duymazlıktan gelerek, "Onları affettin," diye devam etti. Ne Atliel'in ne de diğerlerinin şüphelerine katlanacak sabrı vardı. Aaron Corbet Seçilmiş Kişi'ydi ve Lorelei aralarındaki uyumsuz bir sesin sonunda, binlerce yıl sonra gerçekleşecek olan şeyi kötülemesine izin vermeyecekti. "Aaron onların Cennet'e dönmesini sağladı ve bana kalırsa senin için de aynısını yapacak."

Oda birden sessizleşti ve Lorelei sonunda bütün gözlerin üzerine dikildiğini gördü. Konuştuğu, içindekileri söylediği için kendisiyle gurur duyuyordu. Aerie sakinleri artık korkunun kendilerini yönetmesine izin veremezlerdi. Önlerinde yeni bir çağ olacaktı ve yeni bir bakış açısına ihtiyaçları vardı.

"Eee, kurtarıcımız nerede?" diye sordu Atliel, salonun geneline. "Toplantıdan haberi yok muydu?"

"Evet, vardı ama—"

Kalabalıktan alçak bir uğultu yükselirken, Lorelei'in sözünü kesme sırası Atliel'e geldi. "Haberi vardı ama gelmemeyi seçti. Bize bunu mu söylemek istiyorsun Lorelei? Umutlarımızın, hayallerimizin kaderinin bir uçurumun kenarında sallandığını ve Aaron Corbet'nin keyfini bozmadığını mı?"

"Bak," diye söze başladı kız, Aaron'ın açıklanamayan yokluğu, Atliel'in ısrarcı soruları, kendi kontrol eksikliği onu öfkelendiriyordu. "Yalnızca, arkamızı dönüp kaçmadan önce bütün seçeneklerimizi değerlendirmemiz gerektiğini söylüyorum. En azından Aaron'la konuşalım, o bize—"

Atliel, "Benim de istediğim tek şey Lorelei," diyerek tekrar sözünü kesti, "kurtarıcımızın bir kurtarıcı gibi davranmaya başlayıp bize rehberlik etmesi."

Lorelei, Atliel'in söylediğine nasıl cevap vereceğini bilemediği için, bir şey dememeyi seçti ve birkaç saniye içinde yine gürültü koptu. Düşmüş melekler de Nefilimler de bir ağzıdan konuşmaya, duyulmak için delicesine bağırıp çağırmaya başladılar.

Aaron birden Aerie'nin toplum merkezindeki, Lorelei'a katılacağına dair söz verdiği toplantıyı hatırlayarak *kahretsin*, diye düşündü.

Vilma'yı, Gabriel'i ve kendisini Aerie'deki evlerine götürmekle, *burası* ile *orası* arasındaki boşluğu aşmakla meşguldü. Böylesi, gerçekten takdir ettiği az sayıda meleksel yetenekten biriydi. Yapması gereken tek şey, olmak istediği yeri aklında canlandırmak, kanatlarını bedenine sarmaktı ve birkaç saniye içinde istediği yere gidebiliyordu. Ama o anda yolculuğun ortasında fikir değiştirmek zorunda kalarak kanatlarını sokakta, toplum merkezinin önünde açtı.

Seyahat arkadaşlarına, "Gerçekten üzgünüm," diyerek kanatlarını teninin altına çekti. "Lorelei'a bugünkü toplantıya gideceğime söz verdiğimi hatırladım ve..."

Vilma güçsüzce gülümsedi, Aaron onun bu kadar yorgun görünmesine dayanamıyordu. "Sorun değil," dedi kız. "Her halde yatsam iyi olur. Kendimi bayağı bitkin hissediyorum."

Aaron toplum merkezinin girişine doğru baktı ve Lehash'in önde oturup onları izlediğini gördü. Aerie'nin güvenliğinden sorumlu düşmüş melek, onu selamlamak için kovboy şapkasını eğdi, eski bir Western filminden fırlamışa benziyordu. Aaron gülümsedi ve ona kısaca el salladıktan sonra, dikkatini yeniden Vilma'ya verdi.

"Gabriel de seninle gelsin," dedi kıza.

Kız aşağı uzandı ve Labrador'un kemikli başının tepesini kısıdı. "Gelmekistiyor musun Gabe?" diye sordu, köpek dilinde.

"Bana kahvaltı verecek misin?"

"Tabii vereceğim," dedi Vilma.

"O zaman gidelim," diyen Gabriel, hızla kaldıkları evin olduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Açlıktan ölüyorum."

Vilma güldü, sonra duraksayıp arkasına, Aaron'a baktı.

Kız, "Seni sonra göreceğim miyim?" diye sorarken, Aaron onun sesinden yayılan kederi duydu.

Böylesi, çocuğun kalbini neredeyse parça parça edecekti. Ama *sonsuz* dek sürmeyecek, diye kendine güven veremeye çalıştı. Kıza yaklaştı ve kollarını tereddütle bedenine sar-

di. Kıza sıkıca sarılarak kulağına, "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Vilma da ona sarıldı ama Aaron'ın ona söylediği şeye inandığını gösterecek hiçbir şey söylemedi.

Vilma'nın onu takip etmesini isteyen Gabriel kuyruğunu hevesle sallayarak "Haydi Vilma, gidelim," dedi.

İlk geri çekilen Vilma oldu ve kız Aaron'ın gözlerinin içine bakarak zorla gülümsedikten sonra, köpeğe katılmak üzere döndü.

Aaron kendi kendine, *bu çok büyük bir değişiklik*, diyerek kızın ondan uzaklaşmasını izledi. *Yalnızca zamana ihtiyacı var.* Kızın içindeki melek özünün güçlendiğini hissedebiliyordu ve birleşimin kolay olması için dua ediyordu. Sürecin kendi kendini tamamlamasının, fazla uzun sürmeyeceğini umuyordu.

Aaron döndü ve koşar adım toplum merkezine doğru yürüdü. Kızın babası olan düşmüş meleğe, "Lorelei beni öldürecek," dedi.

Lehash'in arkaya eğdiği sandalyesi iki ayağının üzerinde duruyor ve binanın duvarına yaslanıyordu. Adam kelimeleri eski batıya özgü bir biçimde uzatarak "Şu anda oraya girmek isteyeceğinden emin değilim," dedi. "İçerdekiler şu anda galeya-na gelmiş durumda. Lorelei onları sakinleştirmeye çalışıyor."

"Neye kızdılar?"

"Sana," diyen Lehash, sandalyesinin ayaklarını yere indirdi.

"Bana mı?" diye sordu Aaron, kulaklarına inanamayarak.

Düşmüş melek başıyla onayladı. "Evet. Kurtarıcılık işini yerince ciddiye almadığından endişeliler." Melek, kovboy şapkasının kenarını geriye itip Aaron'ın gözlerine baktı. "Neden hala onları kurtarma işine koyulmadığını öğrenmek istiyorlar."

Aaron, "Kahretsin," diye tıslayarak kapının kolunu tuttu ve ardına dek açtı.

İçeri dalarken Lehash'in, arkasından, "Ne yapacaksın?" diye seslendiğini duydu.

"Aerie'nin sakinleriyle kısa bir konuşma yapacağım."

Lehash bir kahkaha patlattı, aniden kalkınca sandalyesi yere kaydı ve adam, Neflim'in peşi sıra binaya girdi.

Aaron, meleğin, "Bunu kaçıramam," dediğini duydu.

Aaron toplantı salonuna arkadaki bir kapıdan girdi ve kendisini derhal, okula çıplak gittiğine dair o tuhaf rüyalarından birinin ortasına düşmüş gibi hissetti. Yaklaşırken, sakinlerin korinin ortasına düşmüş gibi hissetti. Yaklaşırken, sakinlerin konuşmaya devam ettiğini, her birinin sesini duyurmaya çalıştığını ve Lorelei'in düzeni sağlamak için bağırıldığını duymuştu.

Kalabalık gerçekten sustu ama bunun tek sebebi, Aaron'ın geldiğini görmüş olmalarıydı.

Bütün başlar Aaron'ın olduğu yöne döndü ve o, öndeki Lorelei'a katılmak üzere koridorda yürürken, bütün gözler onu izledi. Aaron onlardan hiçbirisiyle göz teması kurmadı ama düşmanlıklarını ve hüsrانlarını hissedebiliyordu.

Kız yerini ona vermek için yana çekilirken Aaron, Lorelei'a sessizce, "Geç kaldığım için kusura bakma," dedi.

Aaron kalabalık salona baktı. Lehash kollarını kavuşturmuş, sırtını duvara vermiş, yabani yüzünde sinsice bir tebessümle az, kada duruyordu. Herkes oradaydı: Nefilimler de düşmüş melekler de. Neden olmayacaklardı ki? Aerie sakınleri, Aaron'ın için de büyük bir rol oynadığı gelecekleri için endişeliydiler. Büyük, ağır bir sorumluluktu ve Aaron, bu sorumluluğun inanılmaz ağırlığı altında sırtının bükülmeye başladığını hissediyordu. Elinden geleni yapıyordu ama bazen hiçbir şey yeterli değildi.

Tekrar, bu kez salonun geneline, "Kusura bakmayın, geç kaldım," dedi.

Ama o devam edemeden, Atiel araya girdi. "Aerie'nin yeri değiştirilmeli," derken, ona tek gözüyle, dikkatle baktı. "Bazı hayatları riske atamayız. Aerie rüyası hayatta kalmalı ve burada kalırsak hayatta kalamaz."

Aaron, "Şu an Verchiel için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum," diyerek sakınleri yatıştırmaya çalıştı. "Lorelei sayesinde, onun verdiği kayıplar bizimkinden de büyük oldu. Şu anda güvende olduğumuza inanıyorum." Destek almak için Lorelei'a baktı ve kızın, kendisiyle hemfikir olduğunu göstermek için başını salladığını gördü.

Atiel uzun parmağını Aaron'a doğrultarak "Güvende olduğumuza mı inanıyorsun?" diye sordu.

Aaron yerinde büzüldü. Toplantının bir kavgaya dönüşmesini istemiyordu. İçeri girmek, onlara gelecekleri için ne plan-

ladığını anlatmak, sonra da günün geri kalanını Vılma'yla geçirmek istemişti. "Evet, inanıyorum."

Meleğin yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Verchiel'in ne-ler yapabileceğini çok iyi bilirken, bize ne hakla güvende olduğumuzu söylersin?"

Aaron kalp atışlarının hızlandığını, kanının damarlarında hızla akmaya başladığını hissetti. Kendini sakın kalmaya zorladı. Aerie'de demokrasi vardı ve meleklerin fikirlerini söyleme hakkı ihlal edilemezdi.

"Annenle babanı öldürdü," diye söylendi Atiel. "Kardeşini bir canavara dönüştürdü. Akıl hocanı öldürdü, kadını seni ölüme sürüklemek için yem olarak kullandı."

Aaron bütün bunları biliyordu. Bunlar hep aklındaydı, ona hayatının nasıl değiştiğini -kurtarıcı kaderinin ondan neler çalıştığını- hatırlatıyordu.

"Verchiel sağı solu belli olmayan bir güç," diye söze devam etti Atiel. "Cennet'ten düşüşümüzden beri hepimiz onun gazabından korkuyoruz. Bana güvende olduğumuzu söyleme."

Aaron'ın öfkesi büyüyordu, çocuk meleksel mirasının gücünün, kanında ve kaslarında dolaştığını, varlığının özünü ateşlediğini hissetti. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Elimden geleni yapıyorum," dedi. Lehash'ın duvardan uzaklaşmış olduğunu, öne yaklaştığını gördü. Savaşçı melek belli ki bir vukuat olacağından kuşkulandı ve son derece haklıydı.

"Biz Aerie sakinleri, kurtarıcımızdan, *elinden gelenin fazlasını bekliyoruz.*" Atliel bunları söyledikten sonra kanatlarını açtı, toplum merkezindeki diğer melekler de ona katılarak kanatlarını hep birlikte, nazıkçe çırpmaya başladılar ve küçük toplantı salonu, havayı döven tüylü kanatların sesiyle doldu. Bunu, hoşnutsuzluklarını ve Aaron'ın kehaneti yerine getirebileceğinden şüphe duyduklarını göstermek için yapıyorlardı.

Semboller Aaron'ın teninde belirdi ve çocuk, öfkesine daha fazla engel olamayacağını anladı. Öfke dolu bir çığlık atarken, abanoz rengi kanatları sırtından fırladı ve Aaron da havayı dövmeye başladı. Havayı sertçe döverek, tek başına diğerlerinin seslerini bastırdı. Onlara kurtarıcılarının şeklini gösterirken, sakinlerin yüzlerine yayılan şok ve şaşkınlık ifadelerini izlemeye zorladı, sandalyeleri devirdi ve salonda ufak çaplı bir toz toprak fırtınası yarattı.

Aaron, kanatlarını çırpmaya başladığı hızla onları çırpmayı kesti ve arkasına toplayarak sakinlerin hepsine kötü kötü baktı.

"Bu kadar üzerime gelmeyin!" Sesi tehlikeli bir orman hayvanının gibi hırıltılı, şiddet potansiyeliyle doluydu. "Gerçekten kurtarıcı olmanın ne anlama geldiğini bildiğimi mi sanıyorsunuz? Eh, fark etmediyseniz söyleyeyim, en ufak bir fikrim yok."

Düşmüş meleklerin de Nefilimler'in de sesi çıkmıyordu. Atliel bile dilini tutmasının daha iyi olabileceğine karar vermişti. Lehash yakında duruyordu ve Aaron, adamın ellerinin etrafında

dans eden altın rengi kıvılcımları görebiliyordu. Silahşor, gerektiği takdirde cennet ateşi kusan tabancalarını çekmeye hazırды.

"Sizden sadece üzerime bu kadar gelmemenizi istiyorum. Korktuğunuzu biliyorum ve ben de korkuyorum ama beklenilerinize karşılık veremediğim için tepeme binmenizin kimseye yararı olmayacak."

Aaron onlarla göz teması kurdu ve hepsi de onun üstünlüğünü kabul ederek gözlerini kaçırdı.

"Yarının, benim için de sizin için de ne getireceğini bilmiyorum. Ama bir geleceğimiz olması için birlikte çalışmamız gerektiğini biliyorum. Verchiel'den kaçamayız, onun karşısına çıkmamız gerek." Kanatlarının teninin altına çekilmesine izin verdi, semboller de solmaya başladı.

Odada dolaşırken kesin bir tavırla, "Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim," diye duyuruda bulundu.

"Toplantı bitmiştir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Minicik kemirgen, bir gölgenin ardına büzülüp iş ve korku dolu gözleriyle arkadaşının işkenceye uğrayışını izledi.

Kaçmak, o çirkin sahneyi görmemek istiyordu ama fare, minicik beyninin kavrayamadığı bir sebepten, onunla arkadaş olan adamı terk edemiyordu. *Adam mı*, diye sordu kendi kendine. İlkel düşünce süreci bu kavramı anlamakta güçlük çekiyordu çünkü bu varlık, bir adamdan çok daha fazlasıydı.

Fare, adamı ilk görüşünü hatırladı. Çok uzakta, dağlardaki bir manastırda yaşıyordu ve Lucifer, korkunç bir kar fırtınasının ortasında gelmişti. Manastırda yaşayan rahiplerin, adamın kapılarına nasıl geldiğine dair hiçbir fikirleri yoktu ama onu içeri buyur etmişler, akşam yemeklerini paylaşması için davet etmiş-

lerdi. Adam dolaşmaktan bıkmış, dinlenecek ve pişmanlıklarla dolu geçmişini düşünecek bir yer arayan bir seyyah olduğunu iddia etmişti. Rahipler adamın manastırlarına sığınmasını teklif etmişlerdi, Lucifer de bu tekliflerini kabul etmişti.

Fare, arkadaşına işkence eden beş varlığın onu çirliçiplak halde havaya kaldırışını, el ve ayak bileklerine bağlanmış kalin, kara zincirlerle yüzü yere bakacak şekilde asmalarını izledi. Lucifer'in altında çömeldiler ve açığı karnını dikkarle incelediler.

İlk tanıştıktlarında, fareden bir iyilik istemişti. Lucifer onunla kendi türünün dilinde konuşmuş ve karşılık olarak bir parça leziz ekmek vermişti. Fareden yalnızca manastırda dolaşırken gözlerini açık tutmasını ve kendisi gibi bir yabancı gördüğünde takdirde ona haber vermesini istemişti. Aralarında ikisine de büyük yararı dokunan bir ilişki doğmuş ve çok geçmeden daha büyük bir şeye, gerçek bir dostluğa dönüşmüştü.

Minik gözlemci, bir Archon'un, havada asılı arkadaşının altında duruşunu izledi. Archon'un elinde bir ateş hançeri belirdi. Ardından tek, ani, vahşice bir hareketle arkadaşının karnını kesti ve Lucifer'in kanı yere yağmur gibi akarak bir birikinti oluşturdu.

Arkadaşına yardım etmek istiyordu ama onun yerine, köşenin karanlığına iyice sindi. Ne yapabiliirdi ki?

O yalnızca bir fareydi.

*

Tören yasaktı. Archon Oraios bundan emindi. Ama işte oradaldı, Tanrı'nın emrini tersine çevirmek için hazırlıklar yapıyorlardı.

Archon Jao, "Çabuk!" diye ciyakladı ve tutsağın kanı, kanındaki kesikten oluk oluk akarken düşenlerin ilkinin altında çömeldi. "Kaseyi bana getirin. Tek damlayı bile ziyan edemeyiz!"

Archon Domiel eşyalarının arasından altından bir tören kasesi çıkardı ve kaseyi dikkatle, asılı Lucifer'in kanayan yarasının altına kaydırıldı.

Jao, "Şahane," diyerek kızıl, sıcak kanın kaseyi doldurmasını izledi, örümceği andıran ellerini ovuşturdu. "O kanla yapılacak çok şey var. Her damla, efendimizin amacına hizmet etmeli."

Archon Oraios gözlerini şuursuz Lucifer'dan yanındaki Jao'ya çevirdi. "Artık bizim için bu mu kardeşim?" diye sordu meleke. "Verchiel'in Dünya'yı Tanrı'yı kızdıranlardan temizleme arayışına ilk katıldığımızda onunla eşittik, biz de Güçler gibi Cennet'e karşı günah işleyenlerden tiksiniyorduk. Şimdiyse Verchiel'in öfkesiyle hareket eden hizmetkarlardan fazlası değil gibiyiz."

Elleriyle dizlerinin üzerine çökmüş, parmaklarını yerdeki kan kasesine batırmış olan Archon Jaldabaoth, "Dikkatli ol Oraios," dedi. "Atalarımız Sabaath'la Erathaol'un başına gelenleri hatırla. Hareketleri Verch... Yani efendimizi hoşnut etmemişti ve bu yüzden çok büyük bir bedel ödediler." Jaldabaoth, düşen meleklerin ilkinin altındaki ahşap zeminde kanla genişçe bir daire çizmeye başladı.

"Neden söyleyemiyorsun kardeşim?" diye sordu Oraios.

"Gerçekten de çok büyük bir bedel ödediler," diye söylendi. "Verchiel bir öfke nöbeti geçirip onları öldürdü. Görünüşe bakılırsa, efendimiz cinayete karşı düşkünlük geliştirmiş."

Archon Domiel tıslayarak döndü. "Bunları duymak istemiyorum," dedi, başını sallayarak. "Kişinin nihai amaçlarına ulaşabilmesi için fedakarlıkta bulunması gerekir. Verchiel'in davası haklı bir dava, korkunç bir yanlış düzeltmek için haklı bir çaba."

Hava, kanın kokusuyla yoğunlaşmıştı. Jao yerde çömelmiş Jaldabaoth'a katıldı. "Konuşma sona erdi," diyen adam, parmaklarını düşmanlarının toplanmış kanına daldırarak daireyi tamamladı. "Yapmamız gereken çok şey var, bunu tartışamayız."

"Malakim pedagoğumuzu öldürmek zorunda kaldık ve En Kutsal'ın emirlerini geri çevirmek için yapacağımız töreni tamamlamak istiyorsak daha fazlasını yapmamız, Cehennem'i dünyaya salmamız gerekecek. Korkunç bir yanlış böyle mi düzeltilir Archon kardeşlerim?" diye sordu Oraios, Jao'ya aldırmadan.

Katspiel uzak köşeden alçak sesle, "Artık böyle şeyleri düşünmek için çok geç," dedi. Başını yavaşça kaldırdı ve odadaki gölgeler akarak gözlerinin boş yuvalarını yağ gibi doldurdu. Daha önceki bir törende Lucifer'in içindeki Cehennem'e bakmaya kalkışmış, bunun bedelini, görme yetisiyle ödemişti. "Olaylar, kontrol etme yetimizin ötesinde geliştirdi," dedi ısıltı.

ğı andıran bir sesle. "Harekete geçirilen büyük mekanizmada, ki dişlilerden ibaretiz."

"Yani şimdiki gibi devam edeceğiz diyorsun, öyle mi?" diye sordu Oraios, gözsüz kardeşine. "Hepimizi lanetleyebilecek birinin dilekleriyle arzularını yerine getireceğiz."

Katspiel, "Evet," dedi ve başı öne kaydı, bir sonraki Malakim'in yerini bulmasına imkan tanıyacak olan, sonraki yon benzeri uykuya dalmaya yaklaştı. "Ama ben olsam, medita-lanetlenme ihtimaline yormam Oraios kardeş."

"Yaptığımız, yapmak üzere olduğumuz şey için çoktan lanetlendik."

Verchiel şifacının önünde çıplak duruyor, kör insanın eski ve yeni yaralarına yağ sürmesine izin veriyordu.

Kraus yenileyici ilacına bez parçaları batırıp bunları Güçler'in liderinin çeşitli yaralarına sürerken, odaya yağların yoğun koku yükseldi.

"Sebep olduğum acı için özür dilerim lordum," dedi insan. "Ama yaralarınızı tamamen iyileştirmemi istiyorsanız, daha güçlü bir ilaç denemeliyim."

Verchiel'in yaraları büyüktü ve onun kadar güçlü bir meleğe göre çok yavaş iyileşiyordu. Bazıları hiç iyileşmiyordu. *Kutsal Yaratıcı'nın en sadık askerini gerçekten yüzüstü bıraktığına dair bir başka kanıt daha*, diye düşündü. İyileştirici yağın acısı, terk edilmenin acısına kıyasla yatıştırıcıydı.

Hizmetkari, yaralarına ilaç görevi gören merhemden bir miktar daha sürerken Güçler lideri ürperdi.

"Keşke acınızı paylaşabilsem efendim," diyen Kraus başını kederle eğdi. "Acınızı azaltmak için bu yükü memnuniyetle taşırdım."

Verchiel ayaklarının dibinde diz çökmüş olan aşağı varlığa baktı. "Önümüzdeki yol tehlike dolu," diyen melek, elini insanın başına koydu. "Son derece acı verici yaralar alma ihtimalim büyük. Hala acımı paylaşmak istiyor musun küçük maymun?"

Kraus başını kaldırdı, hayranlıktan çarpılmış bir yüzle, gör-meyen yerinden uğramış, beyaz gözlerle efendisine baktı. "En azından bunu yapmak isterim efendim," dedi tir tir titreyen Kraus. "Ama acınızı taşıyamayacağım için, yaşam gücü bu kemiklerin içinde oldukça ve siz bana, size hizmet etme izni ver-dikçe acınızı azaltacak, yaralarınızı tedavi edeceğiz."

Verchiel kendi efendisini ve kaybettiği şeyi düşündü. Yaratıcısını nasıl da seviyordu. Ama belli ki böylesi, Tanrı'nın Verchiel'e sırtını dönmesini, en sefil yaratıkları, suçluları ve iğ-renç melezleri kutsamasını önlemeye yeterli değildi. Melek öf-keden kuduruyordu. Birilerine saldırmak, bir şeyleri parçala-yıp lime lime etmek, ona kaybını hatırlatan her şeyi ve herke-si yakıp kül etmek istiyordu.

Belli belirsiz bir hırıltı Güçler liderini kederli düşüncelerinden uzaklaştırdı ve adam, kör insanı gırtlığından tuttuğunu, onu boğup öldürmek üzere olduğunu gördü. Maymun, pen-

çelerinde çırpınıyordu ama o sevgi ve hayranlık ifadesi hala yüzünde yandı.

Verchiel şifacıyı bıraktı, çünkü Yaratıcı'nın onu terk etmeye karar vermesi, bu aşağı yaşam formunun suçu değildi.

Kör şifacı eski sınıfın zemininde yatarken, nefes almaya çalışıyordu. Soluksuz halde tekrar tekrar, "Çok özür dilerim," dedi. Efendisini öfkeli edilecek bir şey yaptığından emindi.

Ama maymunun özürleri -bağışlanma yakarışları- Verchiel'inki gibi karşılıksız kalmayacaktı. Hizmetkarının yakarışlarını dinleyecek ve cevap verecekti.

Verchiel kanatlarını ortaya çıkardı ve titreyen hizmetkarının yanına diz çöktü. "Yakarışlarını işitiyorum," derken, korku içindeki adamı kollarına alıp kendisine çekti. "Ama özür dilemek bir şey yapmadın."

Kraus ağlamaya başladı, görmeyen gözlerinden yaşlar aktı.

"Neredeyse ölümüne sebep olan, benim öfkem, benim içimdeki karmaşaydı," dedi Verchiel, ona. "Yaptığım hata için aslında özür dilerim."

Yaralarının acısı birden dindi ve Verchiel'in içi, kendi ilahiliğinin gücüyle doldu. O anda, bir tanrı olmanın, lanetleme ya da affetme gücüne sahip olmanın ne demek olduğunu gerçekten anladı.

"Sana pişmanlığımın ne kadar derin olduğunu göstereceğim," diyen melek, hala titreyen Kraus'u iyice kendisine çekti. Verchiel başını öne eğdi ve süt rengi, kataraktla kaplı her bir göz küresine nazik bir öpücük kondurdu.

Şifacıysa çığlık atmaya başladı. Acı, Kraus'un daha önce tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Yaratıcı gözlerindeki acı artarken, efendisinin kollarından ayrılarak sınıfta rökezleyerek ilerledi. Güçler'in bugünlerde toplandığı terk edilmiş Aziz Athanasius Kilisesi ve Yetimhanesi gibi, odanın planını ezberlemişti ama hissettiği panik ve acı, kafasını bulandırarak onu dikkatsiz kıldı. Bir duvara başını çarptı, titreyen bir yığın halinde yere düştü.

Bana neden böyle yaptı, diye düşündü Kraus. Onu öfkeli edindim mi? Efendisine sormak istiyordu ama acısı çok şiddetliydi. Sanki göz çukurlarına erimiş metal dökülmüştü ve o metal, zaman geçtikçe soğumak yerine gitgide ısınıyordu.

Öleceğini düşündü.

Kraus yere kıvrıldı ve ölümün, kendini almasını bekledi.

İşkence o kadar acı vericiydi ki acınası varlığının sona ermesinin, kendini memnun edeceğini düşündü. Gözlerini sımsıkı kapatıp kan, kemik ve etten oluşan, titreyen bir top haline gelerek kendisini hazırladı ve o anda efendisinin sesini duydu. Bu ses, hayatında duyduğu en güzel şarkının notaları gibi havada süzülüyordu.

"Aç gözlerini."

Kraus söyleneni yaptı. Acı dinmişti ama o bunu fark etmedi bile.

Görebiliyordu!

Yere bakıyordu. Yer ahşaptı ve on yıllardır biriken kire, toz, ni, renklerini ve toplanmış kire ilk kez görüyordu. Her nasılsa, doğuştan kör olduğu için bunları daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, neye baktığını biliyordu, yepyeni gözlerinin önüne gelen her şeyin kimliği aklına doluyordu.

Melek Verchiel odada gürleyen bir sesle, "Başını yerden kaldır ve dünyaya bak," dedi. "Sana hediye olsun."

Kraus başını kaldırdı, yeni edindiği gözleri duvara dikildi. Duvar soluk griye boyanmıştı ve üzerinde bir kara tahta, tahtanın koyu renk yüzeyindeyse sınıfta verilen son dersin soluk izleri hala görülebiliyordu. Kraus, okumayı hiçbir zaman öğrenmemiş olmasına rağmen, *öldürmeyeceksin*, yazısını okudu.

Yeni gözlerinin gördüğü her şeyin, bütün renklerin, bütün şekillerin, okul terk edilirken arkada bırakılmış olan eşyaların ne olduklarını, amaçlarını biliyordu ve aklı, buna duyduğu hayretle doldu.

Arkasındaki havada bir kıpırtı oldu ve Kraus döndüğünde, ona bu harikulade hediye veren varlığı ilk kez gördü. Tanrı'nın temsilcisine, onun gibi aşağılık bir hayvanı iyileştirecek kadar merhametli birine hizmet etmek, ne büyük bir kutsamaydı. Efendisi önünde duruyordu, çıplaktı ve Kraus, meleğin ihtişamına, ete kemiğe bürünmüş Cennet'e iyice bakabilsin diye heybetli kanatlarını açmıştı.

Kraus bu kadar yıldır hizmet ettiği efendisini gerçekten gördü. Savaş yaraları, yanıklar -iltihaplı ve kırmızıydılar- ve şimdi tohuma kaçmış, tüyleri dökülmüş, is rengindeki kanatlar.

Verchiel, "Ben Cennet'in nuruyum," dedi gururla.

Ama bir zamanlar kör olan şifacı, şimdi efendisini gerçek haliyle görüyordu.

Karşısındaki, bir canavardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aaron toplum merkezinden çıktı, dönüşümünün getirdiği his hala teninin karıncalanmasına sebep oluyordu. İnsan şeklinden melek şekline dönüşümünün acıdan başka bir şey getirmediği, çok da geride kalmamış olan günleri hatırladı. Şimdiyse dönüşüm ona neredeyse doğal gelmeye başlamıştı. Varlığının iki yarısı, adeta bir madalyonun iki yüzüydü.

Birkaç sakinleştirici, derin nefes aldı. Nisan bitmek üzereydi ama hava şaşırtıcı derecede serindi. Görünüşe bakılırsa kış, mevsimsel tahtından inmekte güçlük çekiyordu.

Aaron gerilimin yavaş yavaş vücudunu terk ettiğini hissetti. Çocuk, kurtarıcı olmanın kolay olmasını beklememişti ama Aerie sakinlerinin ona işleri kendi hızıyla çözme fırsatı verme-

sini diliyordu. Verchiel'le ilgili ne yapacağı gibi önemli kararlar aceleyle verilemezdi. Tehlikede olan çok fazla şey vardı.

Arkadan tanıdık bir ses, "Vay be," dedi ve Aaron döndüğünde Lehash'in ona yaklaştığını gördü. "Galiba onlara, üzerinde düşünecekleri bir şeyler verdin," derken, normalde ekşi olan yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı ve Lehash, başparmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti.

Aaron sinirli bir sesle, "Beni kızdırdılar," dedi, tepkisinden hiç de gurur duymuyordu.

"Hem de nasıl," dedi Lehash, gökgürültüsü andıran bir kahkahayla. "Keşke Belphegor burada olsaydı da bizim Atiel'le yarakçılarına hadlerini bildirişini görebilseydi. Çamurdaki bir domuzdan daha mutlu olurdu."

Aaron da güldü. "Herhalde insan, bir mesihin böyle davranmasını beklemez."

Melek, ceketinin cebinden ince bir puro çıkardı ve eldivenli elinin işaretparmağıyla yaktı. "Çocuk, Verchiel'i alt edip Cenner'e dönmemizi sağlarsan, canın nasıl istiyorsa öyle davranabilirsin."

Aaron da Lehash de artık yalnız olmadıklarını hissederek döndüler ve sakinlerin, toplum merkezini terk etmekte olduklarını gördüler. Atiel'le dostları binanın girişinin yanında duruyor, onlara kötü kötü bakıyordu.

"Galiba birilerine öldürücü bakışlar atılıyor," diyen Lehash purosunun ucunu emdi ve havaya bir duman bulutu üfledi. "O kişinin ben olduğumu da sanmıyorum."

Aaron, Lahash'e fısıltıdan ibaret bir sesle, "Sence ne yapmalıyım?" diye sordu. "Özür mü dilemeliyim, konuyu mu kapatmalıyım?"

Düşmüş melek, purıyı ağzında yuvarladı. "Ben olsam onların kendi kendilerini yemelerine izin verirdim ama tabii ben Mesih falan değilim. Sen, neyin doğru olduğunu düşünüyorsan onu yap."

Aaron'ın babalığı ona, on olaydan dokuzunda özür dilemenin ve sorunu aşmanın daha kolay olacağını öğretmişti. Tom Stanley iyi bir adam ve harikulade babaydı, Aaron da onu çok özlüyordu. Aaron onun doğru olduğunu düşünüyorsa, onu çok özlüyordu. Aaron onun doğru olduğunu düşünüyorsa, onu çok özlüyordu. Aaron onun doğru olduğunu düşünüyorsa, onu çok özlüyordu.

Aaron, Lahash'in etrafından dolaştı ve düşmüş meleklerden oluşan gruba doğru yürüdü. "Bakın, içerideki davranışım için özür dilerim," dedi içtenlikle. Eğer o meleklerin lideri olacaksa, onların Aaron'ın hatasız olmadığını bildiğini ve yanlış bir şey yaptığında bunu kabul edebileceğini görmelerinin zararı olmazdı. "Hayatım bu aralar fazla yoğun, ben sadece—"

Atliel aniden, "Söyledikleri doğru mu?" diyerek sözünü kesti. "Ben bunun yalnızca çılgınca bir söylenti olduğunu düşünmüştüm ama içeride öfkemi gösterişine tanık olduğumda, söylentilerin gerçek olduğuna inanmam geldi."

Üç arkadaşı da başlarını sallayarak hemfikir olduklarını gösterdiler.

"Anlamıyorum," dedi Aaron. "Hangi söylentilerden bahsediyorsunuz?"

Atliel destek almak için kardeşlerine baktı, sonra onların hayranlıklarından cesaret bularak gözlerini tekrar Aaron'a çevirdi. "Sabahyıldızı'nın oğlu olduğun, Lucifer'in soyundan geldiğin söylentileri," dedi tükürürcesine.

Aaron nasıl cevap vereceğini bilemedi. Ona ne söylendiğini biliyordu ama buna bir türlü inanamıyordu. "Ben... Emin değilim..." diye kekeleydi.

"Bakın, nasıl cevap veriyor," dedi Atliel arkadaşlarına. "Bizi kurtaracak olanın, düşüşümüze sebep olan canavaranın soyundan geldiği doğru."

Lahash eldivenli elinde altın pırıltıları saçan bir cennet ateşi tabancasıyla öne çıktı. Aerie'nin kanunu, "Bu kadarı yeter kardeşim," dedi ve Nefilim'le melek grubunun arasına girdi.

"Mesele yok Lahash," dedi Aaron çabucak. Alçak sesle, "Endişelenmekte haklılar. Şeytan'ın oğlunun onları kurtarışa götüreceğine nasıl inanabilirler?" diye sorarken, onlara arkasını döndü. Aaron Corbet hiç istemese ve o andan günlerdir kaçınmaya çalışsa da sonunda Aerie'nin kurtarıcısı rolüne bürünmeden önce, mirasının gizemiyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu.

Vilma hataya düşerek ani panik dalgasını yine melek özünün uyanışına yordu ama o ve Gabriel, kızın Lorelei ve Lahash'le

paylaştığı çifilik tarzındaki eve girerlerken, Vilma okulda lise son sınıfların final haftası olduğunu hatırladı. Kızın bütün bedenini karıncalandı ve terlemeye başladı. Olanların, içindeki bütünle hiçbir ilgisi olmadığını, hızla mahvolan akademik kariyeriyle yakından ilişkili olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Kız kapıyı arkasından çarpınca, Gabriel sestən ürktü. Labrador başını endişeyle sağa eğerek, "İyi misin?" diye sordu.

Vilma içini çekerek, "İyiyim," dedi. "Kapıyı çarptığın için kusura bakma."

"Sorun değil," diyen köpek, kızın yanından geçip mutfakla doğru yürüdü. Dönüp kıza baktı. "Şimdi kahvaltı etsek nasıl olur?"

Dikkatinin dağılmasına minnettar olan Vilma, köpeğin kasesini mamayla doldurdu ve ona biraz temiz su verdi. "Al bakalım," diyerek geri çekildi. Köpeğin, yemeğini rekor sayılabilecek bir sürede yalayıp yutuşunu izledi. Gabriel dudaklarını yalayarak uzun uzun, şapırtı sesleri eşliğinde su içti, sonra da kasesini diliyle temizledi.

Vilma köpeğin arkasından oturma odasına giderken, "Şimdi mutlu musun?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler." Gabriel kanepenin üzerine sıçradı ve dönerek bir daire çizdikten sonra yattı. "Ama biraz kestirmem gerek." Yüksek sesle nefes verip gözlerini kapattı.

Vilma başını salladı ve bir an köpeği izledi. Hiç köpeği olmamıştı, onun için de Gabriel'in bu kadar çok uyuması kıza

hayrete düşürüyordu. Şimdiki, Gabriel'in gece yatıp sabaha kadar deliksiz uyumadan önce, gün içinde yapacağı birçok şekerlemeden biriydi. Aaron hep Gabriel'in işinin uyumak olduğunu ve hayvan her uyukladığında para alabilse, ikisinin de milyoner olacağını söyleyerek köpekle dalga geçirdi.

Vilma geniş, fazla kabarık bir koltuğa oturup dizlerini çenesine çekti. İçinin üşüdüğünü hissediyordu ama bunun havanın ısıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yine korkuyordu. Bir ay öncesine kadar, ne yapacağını çok iyi biliyordu: Liseyi bitirecek, üniversitenin öğretmenlik bölümünden mezun olacak, sonra öğretmenlik yapacaktı — tercihen birinci ya da ikinci sınıflara.

Kız, arkadaşlarıyla gelecekte konuşmasını ve bunun kendisini ne kadar heyecanlandıracağını hatırlayarak kederle gülümsedi. Arkadaşları kızın tuhaf olduğunu düşünmüşler, bunların onu gerçekten mutlu ettiğini ve kıızı, her yaşta insan bulunan bir kulüpte dans etmek ya da birini kandırıp içki aldırarak kederle heyecanlandırıldığını hiç anlayamamışlardı. Kızın gelecek planları, onun ümitleri ve hayalleriydi ve Aaron Corbet'yle tanışana kadar her şey şahane gidiyordu.

Vilma'nın öfkesi alevlendi. Kız, başına gelenler için Aaron'ı suçlamak istemiyordu ama böylesi çok kolaydı. O gün kütüphanede Aaron'la konuşmasa ne olurdu? Vilma çenesini dizlerine koyup iki yana sallanmaya başladı ve hayatının Aaron'sız nasıl olacağını düşündü. Hayatının daha iyi olacağına inanmayı çok istiyordu ama derinlerde bir yerde bunun doğru ol-

madığını biliyordu. Onu kendisinininkinin karşısındaki dolabın önünde ilk gördüğünde, tuhaf bir çekim hissetmişti. Sanki bir-likte olmaları, daha büyük bir planın parçasıydı. Aaron ana-ğıyla babalığının ölümünden sonra uzaklara gittiğindeyse Vil-ma kendisini hiç hissetmediği kadar yalnız ve eksik hissetmişti. Şimdi tekrar birliktelerdi ama kız, Aaron'ın, hayatındaki değişimlere ayak uydurmasına yardım etmek için elinden ge-leni yaptığını bilmesine rağmen hala yalnızlık çekiyor ve kor-kuyordu.

İçinde bir şeyler kırırdandı ama bu kez, o hissin tedirgin-likle ilgisi yoktu. Verchiel'in işkencelerinden dolayı fazla çabuk olgunlaşan melekseel gücü yeniden uyanmıştı ve Vilma, onun kafesi olan etle kanın sınırlarını sınıadığını hissedebiliyordu.

Aaron o özün doğduğundan beri kızın bir parçası oldu-ğunu, gücün yalnızca uyuduğunu, onun on sekizini doldurup gücü kabullenmesini beklediğini açıklamaya çalışmıştı. İnsan ve ilahi yanlarının birleşmesi çoğu Nefilim için doğal bir sü-reçti ama diğerleri için...

Vilma bunu daha fazla düşünmek istemiyordu. İçindeki şe-yin düşüncesi onu delirtiyordu. Ayaklarını yere basıp çabucak kalktı, odada etrafına bakınıp dikkatini dağıtabilecek herhan-gi bir şey aradı.

Gabriel uyanarak kıza bakmak için başını yavaşça kaldırdı.

Vilma parmaklarından birindeki turnak etlerini gergince ke-mirerek, "Özür dilerim Gabriel," dedi. "Biraz tedirginim. Bir

şey yapmam, bir süreliğine aklımı başka şeylere yormam gerek." O sabah yalnızca bir dilim kızarmış ekmeğe yediğini hatırlaya-rak yemeğin dikkatini yeterince dağıtacağını düşündü. "Gidip bir şeyler yiyeceğim, gelmek ister misin?" Aptalca bir soru sor-duğunu biliyordu, çünkü Labrador her zaman açtı.

"Hem de nasıl," diyen köpek, çabucak kanepeden indi ve kı-zın peşi sıra, daha dakikalar önce bir kase dolusu mama yedi-ği mutfığa gitti.

Vilma buzdolabına gidip kapısını açtı, içindeki sebzelere ve ne kadar eski olduğu belirsiz olan süte baktı. Gabriel kendisi bakabilmek için, başını kızın bacağına yanına sıkıştırıp uzattı.

"Hmmm," diye homurdandı. "Burada iyi bir şey yok."

Vilma'nın içindeki güç sakinleşmişti ama hala uyanıktı. Kız onun, dünyayı kendi hareketleri vasıtasıyla tecrübe ettiğini his-sedebiliyordu. Buzdolabını kapatıp mutfakta etrafına bakındı. Lavabonun yanındaki hasır sepette, leziz görünen birkaç kı-rmızı elma olduğunu gördü.

Sepetteki en iri elmayı alarak köpeğe, "Elmaya ne dersin?" diye sordu.

"Elmaya bayılırım." Gabriel çoktan salya akıtmaya başlamıştı.

Vilma çekmeceден bir bıçak çıkarıp elmayı ikiye böldü. "Ka-buğunu yiyor musun, yoksa senin için soyayım mı?"

Gabriel kuyruğunu sallayarak "Kabuşu kalabilir," dedi, ze-minde, salyalar sızdıran ağzının altında bir birikinti oluşuyor-du. "Ama lütfen içini çıkar. Çekirdekler boğazıma takılıyor."

Vilma, elmanın yarısını bir elinde tutarak bıçağın ucunu elmaya daldırdı, daha önce yeğenleri için sayısız kez yaptığı şeyi yaparak elmanın koçanını çıkardı. O sırada melek özü oraya çıkmaya karar verip kendini Vilma'nın bedeni olan kafesinin parmaklıklarına çarptı. Bıçak elmaya saplandıktan sonra avcuna batınca, Vilma içini çekti. Yarası kanayan Vilma, elmayı da bıçağı da mutfağın zeminine düşürdü. Ama tek yapabildiği titremek, kızıl sıvının avcundaki yaradan sızıp koluna süzülüşünü izlemektir.

Kendi kanının dökülmesinden uyarılan güç, içinde feryat ediyordu ve kız, aklına ne kadar sakinleştirici şey getirmeye çalışırsa çalışsın melek gücü şiddetlenmeye devam etti. Vilma artık güce engel olamıyordu ve böylesi, tam da korktuğu şeydi.

Gabriel, "Vilma!" diye bağırarak kıza doğru gitti, onu geçmişte yaptığı gibi sakinleştirmeye çalıştı. Ama çok geç kalmıştı ve güç fazla şiddetliydi.

Tanrı ona yardımcı olsundu, güç serbest kalmıştı.

Aaron tereddüt içinde harap eve yaklaştı.

Alim günlerdir onu görmek istediğini söylüyordu ama Aaron, hep Aerie'nin bilgi kasası ve tarihçisiyle görüşmekten kaçınmak için bir sebep üretmişti. Aaron meleğin haklı olduğunu biliyordu. Son birkaç haftadır epeyce yol katetmişti ama hala temsil ettiği kehanet ve atası olan düşmüş melekle ilgili öğrenecek çok şeyi vardı.

Lucifer.

Verandanın basamaklarını tırmandı ve kapıya vurdu. Aaron kaderini kabullenmişti ama hala, babasının Şeytan olduğuna inanmak istemiyordu. Ama en azından soyunun kanıtlarını dinlemeyi, Aerie sakinlerine borçluydu. Liderlik edecek ve onların kendisini takip etmesini bekleyecekse, gerçeklerin hepsini öğrenmeliydi.

Aaron kapıya ikinci kez vurdu ama yine cevap alamadı. Bir an için sonra gelmeyi düşündü ama gittiği takdirde yakın zamanda oraya tekrar gelme ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Hayır, diye düşünerek kapının kolunu tutup çevirdi. *Bunu şimdi yapmalıyım.*

Kapı açıldı ve ağır kokulu hava, Aaron'ı yüzüne çarparak karşıladı. Hava, kağıt ve eski kitap kokuyordu. İçine çektiği koku, ona Lynn Halk Kütüphanesi'nin bodrum katındaki kitap yığınlarını hatırlattı. Kokuda, tuhaf biçimde rahatlatıcı olan bir şeyler vardı, Aaron dönem ödevlerini tamamlamanın ya da iyi not almanın, hayatındaki en stres verici şeyler olduğu günleri hatırladı.

Aaron içeri girdi ve hayretle durdu. İçinde durduğu tek oda devasaydı. Gözlerinin görebildiği her noktada, kitap raflarıyla akla gelecek her boy ve şekilde kitap yığınları vardı. Gözlerinin kendini yanıltıyor olabileceğini düşündü. Çünkü bu evin içi, tek bir odadan oluşuyormuş ve dışarıdan fark edildiğinden en az beş kat büyükmüş gibi görünüyordu. Aaron kapıdan dışarı çıkıp tekrar içeri girmeyi düşündü.

Alim, üzerinde her zamanki kolalı –boynuna dek iliklenmiş– beyaz gömleklerinden biri ve siyah pantolonuyla kışkırlıklardan birinin arkasından çıktı. “Birinin kapağına vurduğumu düşünmüştüm,” dedi, başını kaldırmadan. Her nasılsa, dört bir yanındaki gelişigüzel yığılmış kitapları memeyi başarılarak odada yürümeye devam etti. “Gel, gel,” dedi, sabırsız bir sesle. “Tam başka bir şeyle meşgul olduğumda geleceğini tahmin etmeliydim.”

Aaron devasa bilgi deposunda biraz daha ilerledi. “Özür dilirim,” dedi. “İstersen başka zaman, meşgul olmadığında tekerar geleyim.”

Alim’in solgun, sıska yüzünde aksi bir tebessüm belirdi. “Söyle bana, ne zaman meşgul olmayacağım?”

Aaron ellerini havaya kaldırdı. “Bilmiyorum. Kibarlık etmeye çalışıyordum sadece.”

Sert bir sesle, “Hem hepimizin kurtarıcısı, hem de görgü sahibi,” diyen Alim, kitabını kapatıp zaten neredeyse bir buçuk metre yüksekliğinde olan bir yığının üzerine koydu.

Yığın sallandı ama devrilmedi. Tuhaf bir biçimde, burada fizik kuralları geçerli değil gibiydi.

Aaron devasa odada tekrar etrafına bakındı, sonra gözlerini en az altı metre yukarıdaki kubbeli tavana çevirdi. “Bana mı öyle geliyor, yoksa burası dışarıdan görüldüğünden daha mı büyük?”

Bir çaydanlığın ötüşü sorusunu böldü, Alim de ona kendini takip etmesini işaret etti. “Seni kandıramıyoruz, değil

mi Aaron?” diye azarladı. Odanın köşesindeki ufak bir masaya doğru giderken, “Kadim melek büyüsü,” diye açıklamada bulundu. “Bir fincan çay ister misin?” diye sorarak elektrikli çaydanlığı fişten çekti, içinde bir çay poşeti bulunan fincana kaynar su doldurdu. “Sanırım bir fincana daha yerecek su var.”

Aaron başını salladı. “Hayır, gerek yok. Yine de teşekkürler.” Son kez, bir meleğin ikramı olan bir fincan çayı kabul ettiğinde, çay zehirliydi.

Odanın büyüklüğü ve içerideki kitapların sayısı onu hala hayrete düşürüyordu. “Burada bu kadar çok kitap olması inanılmaz,” dedi, tekrar Alim’e bakarak. “Hiç aklıma gelmezdi.”

Melek, Aaron’a dönerek fincanındaki buharı tüten sıviya üfledi. “Aerie’deki her evi doldursak, yine de elimizde kitap kalır,” dedi yudumlar arasında. “Melek büyüsü böyle zamanlarda bayağı işe yarıyor.”

Aaron kıpırdadığını hatırlamıyordu ama birden bir kitap yığını gürültüyle yere devrilerek yakınındaki diğer üç yığını da devirdi.

Aaron, “Ben bir şeye dokunmadım,” diye bağırdı. “Gerçekten, kendi kendilerine düştüler.” Kitapları toplamaya yeltendiğinde, Alim’in daha da yüksek sesle iç çektiğini duydu.

Düşmüş melek çocuğun kendisine doğru gelmesini işaret ederek, “Lütfen kitaplardan uzaklaş,” dedi. “Aynen öyle,” diye ekledi yumuşak bir sesle. “Ani hareket yapma.”

Aaron yığınların arasından dikkatle geçti ve başka bir olaya sebep olmadan Alim'e ulaştığında, meleğin rahatlayarak iç çektiğini duydu. Alim çayını yudumlamaya devam ederken Aaron, "Gerçekten üzgünüm," dedi.

Adam sıkı yüzünde zorlama bir tebessümle, "Mesele değil," dedi. "Neden geliş sebebini ele almıyoruz, sonra yoluna gidebilirsin."

Aaron meleğin onu çalışma yerine çağırdığı için pişman olduğunu sözlerinden anlamasa, gözlerinden anladı. Ama soru sormaya devam etti. "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Onun... Babam olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Meleğin adını söylemek, onu rahatsız ediyordu. Aaron o kelimeyi söylediğinde, akla getirdiği kötü şeyler yüzünden geriliyordu.

Alim, "Lucifer mı?" diye sordu, Aaron'ın düşüncelerinin ismine verdiği tepkiyi görmekten sapkınca bir zevk alıyor gibiydi. "Tanıştığımız ilk gün bunu belli ettin," diye açıklama yaptı, "melek yetilerini kelepçeli olmana rağmen sergilediğinde. Belphegor'la ikimiz o gün, babanın yalnızca çok güçlü bir melek olabileceğini anladık."

"Ama annemle birlikte olmuş olabilecek başka güçlü melekler de yok mu? Neden babamın o olması—"

Melek, "Semboller," diye araya girerek, Aaron ne zaman melek mirasının bütün gücünü gösterse, teninde beliren işaretlerden söz etti. "Sembollerin sana babalık eden melekse varlık için çok önemli olduğuna inanıyorduk ama bu kadar önemli olduğu aklımıza gelmedi."

Aaron kolunu uzattı ve işaretleri düşündü. Kadim şekiller yüzeye çıkarken çıplak teni belli belirsiz, için için yanmaya başladı. Çocuk Aerie'deki ilk günlerinde Alim'in, Belphegor'un isteği di. Çocuk Aerie'deki ilk günlerinde Alim'in, Belphegor'un isteği üzerine sembollerin çizimini yaptığını hatırladı. Şimdi teninde ki sembollerini inceledi. "Peki, ne anlama geliyorlar?" diye sordu.

"Onlar babana ve davasına ittifak yemini etmiş gözde askerlerin isimlerini temsil eden özel semboller," diye açıklamada bulunurken, işaretparmağının ucuyla Aaron'ın kolundaki şekilleri takip etti. "Cenner'teki savaşta ölen askerlerin."

Aaron birden Belphegor'un ve zehirli çayın yardımıyla yaptığı tuhaf içsel yolculuğu hatırladı ve her şey açıklığa kavuştu. Aaron aklının içinde, içindeki gücün tamamen erdiğini ve bu gücü, hediyesini toplanmış olan birliklerine bahşeden en muhteşem meleğin temsil ettiğini görmüştü.

"Ben... Onu gördüm," diye kekeleyerek Alim'in dikkat dolu gözlerinin içine baktı. "Lucifer'ı gördüm... Babamı gördüm..."

Alim yavaşça başını sallayarak onu gerçeği kabul etmeye teşvik etti. "Sabahyıldızı, savaşlar başlamadan önce askerlerinin her birine, onun için ne kadar önemli olduklarını göstermek için özel bir işaret verdi. Onları, kendinden bir parçayla süsledi ve gücünden bir parça verdi."

Kendini birden takatsiz hisseden Aaron sembollerini bıraktı ve onların teninde solmasına izin verdi. "Ama onlar neden bende?" diye sordu ve başı döndüğü için yere oturdu. "Neden benim tenimdeler?"

Alim arkasını döndü. "Belphegor'la ikimiz, Verchiel saldırmadan önce bunu çözmeye çalışıyorduk," dedi. "Lucifer gerçekten günahlarının bağışlanması için çabaladığı takdirde, senin Tanrı'dan -ve onun çığınca davası uğruna can veren herkesten- dilediği özrü temsil ettiğine inanıyoruz."

Afallayan Aaron başını ellerine gömdü ve aklı, hayal edebileceği en muhteşem meleksele varlığın görüntüleriyle doldu. "O kadar güzel bir şey, nasıl bu kadar dehşetten sorumlu olur?" diye sordu.

Öğrendiği gerçeklerden kaynaklanan şiddetli duygularla pençeleşen Aaron yerde oturmaya devam ederken, Alim tepesinden dikildi. Boşluğa bakarken yumuşak bir sesle, "Artık sevilmediğinden korkuyordu," dedi. "Hepimiz gibi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Lorelei babası olarak tanıdığı meleğe, "Nereye gideceğiz?" diye sordu. İkisi birlikte sokağın ortasından, evleri dedikleri yere doğru yürüyorlardı. Saat öğleni biraz geçmişti ve iki taraflarında her zamanki işlerine bakan Aerie sakinleri vardı. Bazıları ufak bahçelerle ilgileniyor, zehirli topraktan yaşam yaratıyordu, diğerleri eski bahçe sandalyelerinde oturup boşluğa bakmakla, başlarına gelenleri ve gelecek olanları düşünmekle yetiniyordu.

Purosunu tüttüren Lehash, ağzının kenarından havaya iğrenç bir duman bulutu üfledi. "Aerie olarak mı?" diye sordu. "Biliyorsam ne olayım. Muhtemelen bin yıl boyunca seçtiğimiz diğer yerlere benzeyen terk edilmiş, harap bir yere." Purosundan bir nefes daha çekti. Silahşor, "Neden Montana, hatta

Teksaas gibi güzel bir yere gidemiyoruz, bilmiyorum," diyerek uzun zaman önce yaşadığı yerleri andı.

Dudaklarının kenarları belli belirsiz bir tebessümle kıvrılan Lorelei, "Sen oralara gitmeyeli uzun zaman olmadı mı baba?" diye sordu.

"Yalnızca bir iki asır oldu," diyen adam, herhangi bir sorunu belirtisi var mı diye kartal gözleriyle Aerie'nin sokaklarını taradı. "Ne kadar değişmiş olabilirler ki?"

Lorelei kendisini yüksek sesle gülmekten alamadı. Lehash'e bakılacak olursa, postayı hala Midilli Ekspresi getiriyordu ve Butch Cassidy'yle Vahşi Çete'si hala banka soyuyor, at sırtında kaçıyordu. Lorelei başını iki yana salladı. Babası gibi varlıkların, Cennet'teki savaştan sonra Dünya'ya sürüldüklerinden beri tanıklık ettiği değişiklikleri hayal bile edemiyordu.

Kız, içinde neşeden eser kalmamış bir sesle, "Buradan ayrılmak istemiyorum," dedi. Etrafındaki melekleri işaret etti. "Onların da benim hislerimi paylaştıklarından eminim."

Polis, parmağıyla yüzünün yan tarafını kaşıdı, yüzünden zımparadan yapılmış gibi bir ses çıktı.

"Burası aktif bir yanardağın eteği ya da batık bir geminin gövdesi değil ama görevini yerine getirdi." Lehash koruma sorumluluğunu üstlendiği ıssız, unutulmuş mahallede etrafına bakındı. "Ama çocuk olayı çözmeyi başarırsa, burada kalıp kalamayacağımız konusunda endişelenmemimize gerek kalmaz."

Babasının böyle şeylerden bahsettiğini duymak kıza garip geliyordu. Yıllar boyunca Lehash'in tek derdi Aerie'yi ve yakınlarını, yeri neresi olursa olsun korumak olmuştur. Aerie, Lehash'in hayatı ve dünyasıydı, onun için dünyada başka bir yer yoktu. Cennet çok uzun zaman önce gözden çıkardığı bir yerdi ama böyle, Aaron Corber'den önceydi. Nefilim onu kehanetin gerçek olduğuna, düşmüşlerin affedilme şansı olduğuna, kendisinin affedileceğine inandırmıştı.

Kız omzuyla babasının omzuna vurarak "Benim için endişelenme," dedi. "Sen Cennet'e git, biz sensiz de idare ederiz."

Kehanet, Nefilimlerin kaderi konusunda kesin konuşmuyor, yalnızca onların, Tanrı'nın insanların dünyasında özel bir görevleri olduğunu ima ediyordu. Lorelei kendi geleceğini düşündüğünde tuhaf bir korku ve heyecan karışımı hissediyor, o uzun ve bilinmeyen yola koyulmadan önce, şimdiki zamanda baş etmeleri gereken çok şey olduğunu biliyordu.

Evlerine ulaşmışlar ve ön kapıya giden asfalt yolda acelesizce yürüyorlardı.

"Kendime çabucak yiyecek bir şeyler hazırlayıp Vilma'ya bakacağım. Bir fincan kahve ya da—"

Lehash birden yürümeyi bırakıp gözlerini havada bir şey sezmiş gibi kıskarak yolun başında durdu.

Kız temkinli bir tavırla, "Her şey yolunda mı?" dedi ve kar beyazı saçlarının bir tutamını yüzünden geriye attı. O da bir şeyler hissetmeye başlıyordu.

Evin kapısı bir ateş parlamasıyla patlayarak mentejelerinden koptu, tel kapıyı da beraberinde götürdü. Patlamanın gücü lakları çınliyordu.

Lehash ağır çekimde kızına doğru yürümeye başlarken, altın ateşten silahları elinde belirdi. Sonra kız, Gabriel'in kapının olduğu yerdeki delikten fırladığını gördü, köpeğin sarı tüyleri yer yer kararmıştı ve tütüyordu, gözleri panikle irileşmişti.

Köpek onlara doğru koşarken Lorelei, "Gabriel!" diye haykırdı.

Köpek, "Kaçın!" diye havlayarak yere düştü, yuvarlanarak tüylerinin ateşini söndürdü. "Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu!" diye bağırdı Labrador soluk soluğa. "Dışarı çıktı - Vilma'nın kontrolünü ele geçirdi!"

Lorelei babasının alçak sesle, "Kahretsin," diye söylendiğini duydu ve başını kaldırıp evin önüne baktı.

Vilma Santiago orada kaskatı duruyordu ve bedeninden, doğal olmayan bir alev halesi yayılıyordu. Kız, "Yardım edin," diye tıslayarak yavaşça ellerini kaldırdı, Cennet ateşinin parmak uçlarında dans edişini dehşet içinde izledi. Ateşi bastırmaya çalışıyordu ama güç, çoktan özgürlüğün tadını almıştı ve belli ki daha fazlasını istiyordu.

Sonra Vilma'nın bedeni birden katılaştı, gözleri mutsuzlukla çarpılmış yüzünde yüzen iki parlak, kara bilye gibi göründü.

Sonra bu da geçti ve Vilma Santiago birden yanlarından ayrıldı, yerini tamamen farklı bir şey almıştı.

Vahşi ve tehlikeli bir şey.

Görü yeteneği bahsedilen Kraus, ömür boyu birlikte yaşadığı körlüğün hassaslaştırdığı diğer duyularının körelmesini beklemişti. Ama hiç de öyle olmamıştı. Duyuları her zamanki kadar keskindi, hatta belki görüş yeteneğinin eklenmesiyle daha da keskinleşmişti.

Beş duyusunun arasındaki yerini alan başka bir şey daha, onu önünde kötü zamanlar olduğuna dair uyarıcı tuhaf bir his vardı, tekinsiz bir öngörü hissi, adamın altıncı duyusu haline gelmişti.

Şifacı, kendini hala aşağı gören meleklerin arasında fark edilmeden dolaşıyordu. Durdu ve yetimhane çatısının pervazına tünemiş bir Güçler askerinin koluna atmış olduğu dikişleri kontrol etti. Orada sekiz melek daha vardı, koyu renk ve hiç kırpmadığı gözleriyle sessizce batı Massachusetts'e bakıyorlardı.

Kraus'un kolunu dikkatle incelediği savaştı, kurşun gibi cansız bir sesle, "Onları hissediyor musunuz kardeşlerim?" diye sordu. "Doğmak için kıpırdanıyorlar. Kutsal davamızın başına gelen felaket olacaklar."

Melek, Neflimler'den söz ediyordu. Güçler bu melez yaratıklara karşı büyük bir nefret duyuyorlardı ama son zamanlarda düşmüş meleklerin lanetli çocuklarını avlamalarına izin verilmeyordu.

"Efendimiz bugünlerde ilgilenmemiz gereken daha önemli meseleler olduğunu söylüyor ama ben de yükselen Nefilimler'in iğrenç yaratıkların imhasından daha önemli ne olabilir?" Meleğin yarısı mikrop kapmıştı, Kraus çürümenin o elji kokusunu alabiliyordu.

Sürüye mensup bir başka melek başını tuhaf bir biçimde yana eğerek kardeşlerine, "Verchiel geri çekilmemizi emretti," dedi. "Emri sorgulamak bize düşmez."

Hepsi kanatlarının tüylerini tehditkar bir tavırla kabarttı. Güçler arasında, Kraus'un benzerini hiç hissetmediği kabarttı. lıklar doğuyordu. *Bu yüzden mi böyle bir dehşet hissediyorum,* diye düşündü. *Yoksa daha fazlası mı var?* Gizemli Archonlar'ı ve hala terk edilmiş Aziz Athanasius Yetimhanesi'nde tutukları esrarengiz tutsağı düşündü.

Sonra şifacı gözlerinin, efendilerini -efendisini- ilk kez gördüğü anı hatırlayarak ürperdi. Kraus o sefil hayatına bir amaç katan, ona görüş yeteneğini hediye eden varlığa karşı sevgi ve minnet yerine, açıklanamaz bir tiksinti ve korku hissettiği için utanıyordu.

Çatının üzerinde, gökyüzünde bir hareketlenme oldu ve Kraus, havanın su gibi parıltılar saçmaya başlayışını, Verchiel belirirken gitgide kararmasını izledi. Melek lideri katranla kaplı çatıya indi, geniş kanatlarını açarak aralarına aldığı kör Archon Katspiel'i ortaya çıkardı. Büyücü iki bükülmüdü, bedeni

yorgunlukran bükülmüştü. Kraus onun güçlükle nefes aldığını, ciğerlerindeki sıvıların hırıltıdadığını duyabiliyordu. Tam yardım edip edemeyeceğini görmek için Archon'a doğru gitmek üzereydi ki Verchiel, ordusundan kalanlara hitap etmeye başladı. "Cesaretlenin kardeşlerim," dedi liderleri, "çünkü savaşçılık yeteneklerinize ihtiyacım var!"

Yerlerine tünemiş olan melekler kanatlarını açarak havalandı, liderlerinin etrafında daireler çizdi, ağızlarından tedirgin beklenti haykırırları yükseliyordu. Archon kolunu kaldırdı ve titreyen eliyle havada bir kumaşın ilmliklerini andıran büyü ışıretleri yaptı ve bunlar da birleşerek, örümcek ağıları gibi meleklerin vücutlarına iliştiler.

Etraflarındaki hava hareketlenmeye, çarpılmaya başlarken Verchiel, "Son iki Malakim de bulundu," diye bağırdı. "Yapmak istediğimiz törenin son kısımları da çok geçmeden elimizde olacak."

"Benim bildiğim gibi bilin," dedi hala büyü yapmakta olan Katspiel. "Benim gördüğüm gibi görün."

Melekler birer birer başlarını salladı, efendilerinin istediği şeyi elde etmek için nereye gitmeleri gerektiğini biliyorlardı. Hiçbir soru sormadan, kanatlarına sarınıp kayboldular. Son giden Verchiel oldu, gözlerini kapattı ve tüylü uzuvları, kendisiyle Archon'un etrafında yavaşça kapanırken gülümsedi.

Beklenti dolu bir sesle, "Gitgide yaklaşıyoruz," dedi ve sonra onlar da kayboldular.

O önsesi hala Kraus'un içindeydi ve diğer hislerden çok daha güçlüydü. Benliğinin ufak bir parçası, her şeyin eskisi gibi, ona görü yeteneği verilmeden ve kendisi gerçekten görmeye başlamadan önceki gibi olmasını diliyordu.

O zaman her şey, çok daha net görünüyordu.

Aaron dağınık zeminde oturup bir sanat kitabını karıştırdı. Kinetik Blake, Dore ve Bosch gibi adları olan ressamların Cehennem ve Cennet yorumlamalarını resmediyordu. Aaron ressamların Cehennem'i ifade edişlerini dikkatle inceliyordu.

"Bakalım anlamış mıyım," dedi ve akıl almaz bir kaosla dolu

bir yerde iblisler tarafından parçalanıp mutant hayvanlar tarafından yenen lanetli bir varlığı gösteren, Hieronymus Bosch adındaki Hollandalı ressam tarafından yapılmış, özellikle rahatsız edici bir yeraltı dünyası temsilinden başını kaldırdı. "Sana soracak olursak, Cehennem diye bir yer yok."

Alim kendisine bir fincan çay daha hazırlamakla meşguldü. Aaron, düşmüş meleğin her nerede çalışıyorsa orada sıcak içeceğini yudumlayabilmesi için, geniş kütüphanenin orasına burasına birçok ufak masa yerleştirildiğini fark etmişti.

"Tekrar deneyelim, olur mu? Cehennem, tek başına bir yer değildir," diyen melek, sıvıları akan çay poşetini fincanından çıkardı ve masanın üzerindeki bir tabağa bıraktı. "Daha ziyade, bir varoluş halidir ya da deyim yerindeyse, bir tecrübedir."

Aaron kalın kitabı kapattı ve ayağa kalkarak kitabı tekrar rafa yerleştirdi. "Ama Cennet diye bir yer var, değil mi?" diye sordu, sırf emin olabilmek için.

Alim, Aaron kitaplığa ulaşmadan yolunu kesti. Muhtemelen çocuğun kitabı yanlış yere koyağından ya da kitaplıkları devireceğınden korkuyordu. Aaron'ın böyle bir soru sormaya gerek duymasına sinirlenerek sert bir sesle, "Tabii ki Cennet diye bir yer var," dedi. "Yoksa senin doğmanın bir sebebi olmazdı."

Sanat kitabını, imalı bir tavırla doğru yere koydu. Aaron omuz silkerek tıklım tıklım dolu kitaplıklardan birine, umursamaz bir tavırla yaslandı. "Biri olmadan, diğerinin olamayacağını sanıyordum."

Alim buharları tüten içeceğine dönerek, çaydan yudum almak için fincanı kaldırdı. "İnsan türü ağaçlardan ilk ayrıldıklarından beri bir yer altı dünyası, bir Cehennem fikrine büyülenmişçesine takıldılar – harıl harıl yanan kamp ateşlerinin etrafında oturup ölümden sonra ruhlarının akıbetini tartışılar." Çayından bir yudum alıp gözlerini kapattı, sıcak sıvı dudaklarının arasından geçti ve gergin meleği biraz olsun sakinleştirir gibi oldu.

"Artık var olmadıklarında ne olacağını merak ediyor, tuhaf ve bilinemez bir dünyadaki hayatlarının büyük gizemlerini çözmeye çalışıyorlardı. İlk insanlar, yeraltı dünyasındaki ilahi varlıklar ve öbür dünyaya gitmek için yapılan tehlikeli yolculuklarla ilgili fantastik hikayeler uydurdular. O hikayeler kulaktan

kulağa, anne babadan çocuklarına yayıldı ve her bir nesil, hıka-
yeye kendisinden bir şeyler kattı. Organize dinler bu teorileri
düzene sokarak ayrıntılı sebep-sonuç senaryolarına dönüştür-
düler ama hep aynı anlama geliyordu: İyi davranışlar kurtarı-
mak anlamına gelirken, kötülük lanetlenmeyi doğuruyordu.
"Cehennem bir yer değilse, gerçekten nedir?" diye sordu
Aaron.

Alim alçak sesle güldü ama boşluğa bakarken verdiği karşılık-
ta, neşeden eser yoktu. "Biz düşenlerin her birine sorsan, muhtemelen
her birimizden farklı bir cevap alırdın," dedi. "Bazı-
larına göre Cennet'ten sürülmek nihai cezaydı." Melek duraksadı
ve devam etmeden önce Aaron'ın gözlerine baktı. "Ama senin
babanın, sabahın oğlunun -Lucifer Sabahyıldızı- tecrübe ettiği
ve muhtemelen hala katlanmakta olduğu Cehennem'le kıyas-
landığında, diğer bütün Cehennem kavramları hafif görünür."
"Cehennem onun cezasıydı," dedi Aaron kesin bir dille,
"Cennet'e yaptıkları için."

Alim yavaşça başını salladı ve Aaron onun, Tanrı'nın ceza-
sını kendi babası olan meleğe bahsettiği anı yeniden yaşadığını
anladı. "Sorumlusu olduğu bütün acılar, bütün vahşet tek
bir sefalet yığını halinde toplandı." Meleğin yüzü çarpıldı. Boş
elini iğrenç bir şeyden oluşan bir top tutuyormuş gibi kaldı-
rdı. "Ve bu yığın, sebep olduğu acıların büyüklüğünü sonsuza
kadar hissedebilsin diye içine yerleştirildi." Alim elini göğsü-
ne götürerek Lucifer'in kaderini tarif etti. "O düşenlerin ilkiy-

di ve davasına gönül verenler, Cennet'ten sürülen Lucifer'a eş-
lik ederek onun peşi sıra Dünya'ya geldiler."

Aaron, "Nereye gitti?" diye sordu. Cehennem yoksa, Şeytan
nerede yaşıyor? diye düşündü ve memleketi Lynn'deki, Şeytan'ın
hayli rahat bir biçimde yaşayabileceği bazı mahalleleri hatırladı.
"Lucifer dünyayı dolaştı. Bazıları onun Tanrı'ya çok kızdı-
ğı için kötü bir meleğe dönüştüğünü, Yaratıcı'nın gurur duy-
duğu dünyayı yozlaştırmak için elinden geleni ardına koyma-
dığını söyler." Alim, Aaron'ın gelişinden beri içtiği onuncu
fincan çay olabilecek olan şeyi bitirdi ve kirli fincanı bir ma-
saya koydu.

"Ya sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Aaron. "Kötü müy-
dü, yoksa Cennet'te yaptıkları yüzünden ona yapıştırılan kötü
bir yaftadan ibaret miydi?"

"O, kötülüğe hizmet eden bir yaratık olsaydı," diye söze baş-
ladı Alim, düşünceli bir tavırla, "sizin popüler kültürünüzün
iddia ettiği gibi, hatalarından pişman olmayan bir musibet ol-
saydı, tek hayatta olma sebebi yalnızca onun değil, aklını çel-
diği herkesin bağışlanmasını sağlamak olan bir varlığa babalık
edebilir miydi? Sanmıyorum."

Aklındaki parçalar bir bir yerine oturan Aaron, "Verchiel'le
Güçler'in bana neden bayılmadığını anlayabiliyorum," dedi.
"Her şey kehanete göre giderse, nihai günahkarın, Verchiel'in
günahları için sonsuza dek acı çekmesi gerektiğini düşündüğü
kişinin bağışlanmasını sağlayacağım."

Alim başını sallayarak hemfikir olduğunu gösterdi. "Verchiel, misyonu ne kadar çirkinleşip sapkınlaşmış olursa olsun, hala o misyonun haklılığına inanıyor. Hala, Tanrı'nın Emri'ni sorgulayanların nihai bir biçimde cezalandırılması gerektiğini ne inanıyor."

Aaron'ın düşmüş meleklerle, babasına, Tanrı'nın kendisine karşı taşıdığı akıl almaz sorumluluk, tonlarca tuğla gibi omuzlarına yıkıldı. Sonunda düşmüşleri Tanrı'ya kavuşturma fikri, ne alışmaya başlamıştı ama Tanrı'yla Şeytan arasındaki fikrimazlığı çözmek? Böylesi, tamamen farklı bir şeydi.

Aaron, Alim'e, "Sence o affedilmeyi hak ediyor mu?" diye sordu.

Düşmüş melek, kederle gülümseyerek omuzlarını silkti. "Ona karar vermek bana düşmez."

"Ama düşseydi," diye ısrar etti Aaron.

"O zaman evet, onu affederdim," dedi Alim. "Biz zavallı yaratıklar affedilebiliyorsak o da affedilmeli, çünkü yalnızca bizim yapacak kadar cesur ya da güçlü olmadığımız şeyi yaptı."

Aaron bir an düşündü. "Galiba Lucifer'ı bulup nasıl biri olduğunu kendim görmem gerekecek," dedi belli belirsiz bir tebessümle. "Ama önce malum bir Güçler komutanıyla ilgile-neceğim."

Alim'e, Verchiel'in yeri hakkında başka bir şey öğrenip öğrenmediklerini soracaktı ki odanın içinden, uzaklardan bir yerden bir kapının vahşice açıldığını ve kendine seslenildiğini duy-

du. Aaron, Lehash'in sesini tanıdı ve sesteki aciliyeti duydu, meraklı Alim'i de peşine takarak Aerie'nin güvenlik şefini bulmak üzere seğirtti.

Aaron kitaplıklardan oluşan bir duvarın köşesini döndü ve neredeyse polisle kafa kafaya çarpışıyordu. Lehash'in gözlerinde gördüğü bakıştan hoşlanmayarak soluk soluğa, "Sorun ne?" diye sordu.

"Evde sorun var," diye söze başladı melek. "Mesele Vilma, o..."

Aaron, onun sözünü bitirmesini beklemedi. Sevdiği kızın yaşadığı evin görüntüsü, derhal zihninde belirdi. Kapkara kanatları sırtından fırladı. Kanatlar Aaron'ın vücuduna sarılırken, kitap yığınlarını devirdi ve çocuğun göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmadan önce duyduğu son ses, Alim'in telaş dolu iç çekişleri oldu.

ALTINCI BÖLÜM

Verchiel burasıyla orası arasındaki boşluğu aşarken, askerlerinin korku verici feryatlarına kulak verdi. Melekler önlerindeki savaşı seziyorlar ve onu şeref- lendirme fırsatını mutlulukla karşılıyorlardı: Savaş çılgınları, Verchiel'e ilham veriyordu.

Verchiel, Malakimler'e oldum olası güvenmemişti. Üstün Varlık'ın bu melek üçlemesine bahsettiği bilgi ve gücün seviyesi, onu hep kuşkulara sürüklemişti. O armağanların şimdi en kutsal babalarına karşı kullanılacak olması ne kadar ironikti. Böylesi, onu neredeyse eğlendiriyordu ama zamanın başlangıcından beri sadakatle hizmet ettiği Efendi'sinin onu bir kenara attığını dehşetle fark ettiğinden beri, komik bulduğu pek bir şey yoktu.

Artık yaklaşmışlardı: Verchiel onların varlığını sezebiliyordu, çünkü karmaşık büyülerini artık onları saklayamıyordu. Archon Katspiel, değerini bir kez daha ispatlamıştı. Onu yapmak hayat enerjisini, bir mataradan açgözlülükle su içen bir çöl gö- çebesi gibi emip rüketse de hayatta olan iki Malakim'in gizli yerini ortaya çıkaracak karmaşık bir büyü yapmayı başarmıştı.

Maymunların söylediği, birçok kez duyduğum o cümle neydi, diye düşündü Verchiel. Bir taşla iki kuş, diye düşünerek kanat- larını açtı, yolculuğunun sonu, gözlerinin önüne serildi.

En saf günışığından dokunmuş gibi görünen, pırıltılar sa- çan cüppeler giymiş iki Malakim, Kilimanjaro'da öldürülen ilk türdeşlerinin cesedinin başında duruyorlardı. Ölen Malakim'in zırlı bedeni taştan, kadim bir mihrabın üzerine yatırılmış, et- rafına çeşitli boylarda yanan mumlar yerleştirilmişti. Çoğu za- man, Tanrı'ya diğer bütün yaratılardan daha yakın olduğu ina- nılan Cennet'in bu esrarlı yaratıkları, türdeşlerinin ölümünün yasını tutuyordu. Verchiel onların yerlerini araştırırken, *ne ka- dar tuhaf bir biçimde insanı... diye düşündü.*

Malakimler duvarlarında kurumuş kalıntılarla dolu, adam boyunda oyuklar olan geniş bir mağaraya gitmişlerdi. Ağır ha- vada, ölüm kokusu vardı. Mağaranın orasında burasında gö- rülen dinsel sembollere bakan Verchiel eski, çoktan unutul-muş, muhtemelen büyük bir şehrin altında, derinlere saklan-mış olan bir Hristiyan gömütünde olduklarını tahmin etti. İnsan-maymunların adet ve usülleri, Malakimler'i hep büyü-

leyegelmişti. Malakimler, onların evrim yolundaki bütün hakaretlerini gözlemlerdi. Verchiel bu türün, hala akallı hayvanlardan biraz öresi olduğuna inanıyor, onlar için gerçek bir gelecek olduğunu sanmıyordu. Ve yapmayı planladığı şeyi getirirsa, öyle bir gelecek gerçekten olmayacaktı.

Malakimler'den biri, "Buraya çağrılmadın melek," dedi. Sinsinden kibir akıyordu. "Ordunu al ve git. Empatine saygı duyuyoruz ama vefat eden kardeşimizin yasını yalnız başımıza tutmak istiyoruz."

Verchiel'in, kardeşlerinin kalıntısının başında dikilen, sözde üstün varlıkların yüzünde gördüğü şey, belli belirsiz bir korku muymdu? Kendilerinden birinin alt edildiğini, en değerli kaynağının bedeninden sökülüp alındığını görmek, onlar için son derece rahatsız edici olmalıydı.

Verchiel, Malakimler'e yaklaşarak "Böyle olmasını istememiştik," dedi. Onların cesedi yıkamış olduğunu fark etti ama böyle, Güçler'in aradıkları şeyi bulma çabalarını saklayamamıştı. "Teslim olması için yalvardık ama o mücadele etmeyi seçti."

İki ilahi varlık birbirlerine çabucak baktıktan sonra, tekrar Verchiel'e döndüler. Türlerinin ilkiyle de aynı şeyler yaşamıştı: Malakimler o kadar kibirliydiler ki çok geçmeden kuşatma altına girecekleri fikrini kavrayamıyorlardı bile.

"Sanki ölmek istiyordu," diyen Verchiel, üzülmüş gibi yaparak cesede baktı. Sonra yüzüne bir yırtıcının tebessümü yerleşti.

Malakimler o anda nihayet olacakları anladılar ve kibirle dolu yüzlerinde, görülmeye değer bir ifade belirdi. Güçler lideri elini kaldırdı. Birliklerine, "Götürün onları," diye bağırdı.

Savaşçılar, liderlerinin emri üzerine fırladılar, ellerinde savaşıma hazır ateş silahları belirdi. Bu açık düşmanlık gösterisinden ürken Malakimler gerileyerek, şehit arkadaşlarının yatığı taş mihraptan uzaklaştılar.

Kör başını arkaya atan ve burnu seçiren Archon Katspiel, "Diğerleri geldi," diye fısıldadı. Verchiel, adamın yanıldığını gördü. Dikkati dağılmış olan Malakimler'in arkasındaki hava çarpılmaya, kalan Archonlar'ın geçeceği sihirli bir giriş oluşmaya başladı.

Malakimler geride duruyor, ilahiliklerinin kutsal ışığı bedenlerinden yayılıyor, etraflarındaki gömütün çirkinliğini ortaya koyuyordu ve güçlerinden yayılan ısı, gömülenlerin kalıntılarını tutuşturuyordu. Elllerinde çatırdayan, mavi güç silahları belirmişti ve Verchiel'in askerleriyle, Güçler liderini derinden etkileyen bir yırtıcılıkla savaştılar. Keşke içlerindeki bilgileri isteyerek paylaşılsalar ve deliren Tanrı'ya karşı mücadelesine katılsalardı. Ama Verchiel böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu çünkü Malakimler'in hala Tanrıları'nın yanlış bir şey yapamayacağı yanlışlığı içinde olduklarını, hiçbir şeyin onları inançlarından vazgeçiremeyeceğini düşünüyordu.

Zavallı, gözü boyanmış ahmaklar.

Öfkeleri amansız olan Güçler'i, onlardan bekleneni yapılıp, daha büyük bir amaç için kendilerini feda etmelerinde yarar yoktu. Çoğu yanmaya başlamıştı. Malakimler'den yayılan ısı, detli ısı büyük bir açlıkla etlerini yiyip bitiriyordu ama iki taraflı bir saldırının ilk dalgası askerler, dövüşmeye devam ediyorlardı.

Archonlar savaşın arkasındaki yerlerini almışlardı, kollarını havada sallıyorlardı. Verchiel'in tarafında duran Katspiel sesini havada büyücülerinkine kattı ve cüppesinin kıvrımlarının arasından kutsal bir çıkarım bıçağını aldı.

Gömütte tiz bir ciyaklama sesi yankılandı ve Malakimler'den biri yere düşüp mozolenin zemininde kıvranıp seğirerek Archonlar'ın büyüyle mücadele etti. Ama arkadaşı düşerken, diğer Malakim harekete geçti ve bir kalkan, onu güçsüz bırakma büyüsünden de kalan Güçler askerlerinin öfkesinden de koruyan bir baloncuk meydana getirdi.

Verchiel kanatlarını açarak havaya fırladı, elinde bir kılıç belirdi. "Kenara çekilin," diye bağırarak avını içinde saklayan, büyüsel enerjiden oluşan, çatırdayan kürenin önüne indi. Hayatta kalan, kararmış ve su kabarcıklarıyla kaplı askerleri çabucak dağıldı.

"Bana istediğim şeyi ver, ben de yaşamana müsaade edeyim," diyen Verchiel, elini kürenin yüzeyine koydu. Doğüstü bir enerji parlaması oldu ve Güçler lideri çabucak geri çekildi, o enerji avcunu yakıp karartmıştı.

"Peliel kardeşimizden ne aldığını biliyoruz," dedi Malakim, baloncuğun içinden. Baloncuğu yaratmak için harcaması gereken güç onu birkin düşürmüştü. Malakim dizlerinin üzerine çökmüştü. "Anlama kapasitenin çok ötesindeki güçlerle uğraşıyorsun. Güçler ordusu mensubu melek, senden çok geç olmadan, bu delilikten vazgeçmeni rica ediyorum."

Verchiel tebessümden çok, hırlamaya benzeyen bir ifadeyle gülümsedi ve dilini, yanık avcunun nazik teninde gezdirdi. Küreye arkasını dönüp Archon Katspiel'e baktı. Kör büyücü odayı aşmayı başarmış, şimdi indirdikleri Malakim'in bedeninin başında dikiliyordu ve elinde o korku verici çıkarım aleti vardı.

Verchiel büyüyle korunan Malakim'e bakarak "Katspiel," dedi. "Almak için geldiğim şeyi al."

Kör Archon avcunu kaldırdı, hançeri indirmeye hazırlandı. İlahi varlık, koruyucu enerjiden oluşan küresinin içinden, "Lütfen," diye yalvardı. "Canımızı bağışla, biz de sana istediğini verelim."

Korkunç hançerin altındaki Malakim gözlerini iri iri açarak "Raphael, hayır!" diye karşı çıktı.

Verchiel, "Sessiz olun!" diyerek emir verdikten sonra, dik katini yeniden Malakim Raphael'e yöneltti. "Korunma büyü-sünü kaldır, ben de teklifini düşünüyüm."

Raphael bir an Güçler komutanına baktı, sonra emredilen şeyi yaptı ve büyüsel enerji baloncuğu havada dağılıp gömüt-

teki yanan kalıntılardan yükselen duman gibi yok oldu. "İste-
diğini yaptım," dedi.

"Evet. Evet, yaptın," diye cevap verdi Verchiel. "Katspiel
ve kafatası yarılrken, sessiz mezarda patlamayı andıran bir ses
duyuldu.

"Teklifinin bedeli fazla ağır," dedi Verchiel, "Malakim'e.
"Sen ve kardeşin, yaşamanıza izin veremeyeceğim
kadar tehlikelisiniz. Umarım durumumu anlayabilirsiniz."

İlahi varlık bu sözleri başıyla onaylarken, Archonlar etra-
fını sardılar. Dudaklarından, hareketsizleştirme büyüsü dö-
külmeğe başladı. "Umarım sen de benimkini büyüsü dö-
Raphael. Elinde, birden çatırdayan bir enerji kılıcı belirdi ve
adam dönerek, kılıcı en yakınındaki melek büyücünün göğ-
süne sapladı.

Birden, bir kaos patlaması yaşandı. Archonlar çığlık atına-
ya başladılar, konsantrasyonları bozuldu, ışıktan oluşan kılıcın
sarı göğsünden dışarı uğrayan Jaldabaoth yere yığıldı. Hayatta
kalan Güçler askerleri, son Malakim'i yakalamak için öne anıl-
dılar. Ama Verchiel çok geç olduğunu biliyordu. Raphael eline
geçen fırsatı kullanmıştı ve büyücüler onu tutamadan, büyüle-
rini tekrar yapamadan, altın rengi kanatlarını açıp havalanmıştı.

Aaron zeminin ayaklarının altında belirdiğini hissetti ve kanat-
larını açtı, önündeki manzara kanını dondurdu. Sevdiği kız,

Lorelei ve Gabriel'e saldırıyordu. Hayır, sevdiğim kız değil, diye
düşündü, onun içindeki, kontrolden çıkmış olan kadim güç.

Vilma kulak delici bir öfke ve acı çığlığıyla haykırıyor, parmak
uçlarından doğaüstü alevler fışkırarak dokunduğu her şeyi yakıp
kıl ediyordu. Lorelei kolunu uzatmıştı ve dudaklarından dökü-
len savunma büyüsüyle, şahlanmış olan Nefilim'i kontrol altına
almaya çalışıyordu. Kızın uzattığı elinden, büyüsel güç şeritleri
yükseldi, Vilma'ya çarptı ve kız vahşice yere yığıldı. Aaron tam ona
yardım etmek üzere ilerliyordu ki kız feryat etmeye, Aaron'ın daha
önce de duyduğu çığlıkları atmaya başladı. O çığlık, Aaron'ın dö-
vüşeceği zamanlarda attığı çığlıktı. Bir savaş çığlığıydı.

Aaron, Lorelei'i önündeki tehlike konusunda uyarmak için
ağzını açtı ama çok geç kalmıştı. Işık parlaması kör ediciydi.
İlahi ateş parlaması, Nefilim büyücüyü geriye savurdu, kızın
bedeni kırık bir bebeğinki gibi ön bahçeye düştü. Vilma yeni-
den ayaklanmıştı, sokağa doğru ilerlemeye başladı ama Gabri-
el fırlayarak yolunu kesti.

"Haydi Vilma," dedi kıza. "Birisi gerçekten zarar görmeden
sakinleşmen gerek."

Aaron köpeğinin yanmış olduğunu, Gabriel'in o güzelim,
altın sarısı tüylerinin bazı bölümlerinin melek özünün darbe-
lerinden dolayı hala için için yandığını fark etti. Nefesini tut-
tu ve kızın önünde engel oluşturan köpeğe bakışını izledi. Vil-
ma başını tuhaf bir biçimde yana eğdi ve Aaron, onun gözle-
rinden bakanın melek özü olduğunu gördü.

Köpek, gökgürültüsünü andıran alçak, yatıştırıcı bir sesle, "Aynen öyle," dedi. "Öfkelenmeye gerek yok, her şeyi çözebiliriz."

Hala varlığının farkında değillerdi. Aaron hiç kıpırdamadan durmayı sürdürdü. Gabriel o an için durumu kontrol altına almış gibiydi ve Aaron, köpeğin sözleri işe yaradığı takdirde durumu bozmak istemiyordu. Köpek, yeniden doğduğundan beri hayli eşsiz yetenekler geliştirmişti. Sanki Labrador'la bütün Nefilimler arasında tuhaf, psişik bir bağ vardı. Şahlanan melek özünü yatıştırabilecek biri varsa, o da Gabriel'di.

"Ben... Çabalıyorum," dedi Vilma, sefil ve titreyen bir sesle. Sesi sanki çok uzaktan geliyordu. "Ama bana karşı koyuyor."

Aaron kızın yüzünden süzülen yaşları gördü ve kalbi paramparça oldu. Kendi içinde ortaya çıkan melek özünü bastırma-ya çalıştığında, ne kadar acı çektiğini hatırladı.

Gabriel, "Ben sana yardım edeceğim," dedi. "Beni düşüncelerinin içine al, gücü tekrar uyutup uyutamayacağımıza görelim. Aferin sana," dedi köpek, yumuşacık bir sesle.

Kız gözlerini sımsıkı kapatarak yerinde yavaşça sallanmaya başladı. Onunla arasında fiziksel bir bağ kurulan Gabriel de sallanarak kendi gücünü kızınkine kattı. Ama Vilma'nın bedeni birden katılaştı ve dudaklarının arasından acı dolu bir iç çekiş yükseldi. Gabriel de acıyla havladı, psişik acı, köpeğin yerinde büzülmesine sebep oldu. Sonra Aaron bir şeyin yırtılma sesini duydu.

Aaron, "Gabriel, ondan uzaklaş!" diye haykırarak köpeği uyardı, onlara doğru koşarken kollarını salladı ve spor ayakk-

bıları ıslak otların üzerinde kaydı. Çocuğun burnuna, yanan bir şeylerin kokusu geldi.

Sırtındaki saklı kanatlar büyümeye başlarken Vilma feryat etti. Kanatlar yavaşça yerlerinden çıkarken, kızın giysileri yırtıldı. O an o kadar yoğun olmasa, Aaron onların hayatında gördüğü en güzel kanatlar olduğunu düşünürdü: Kanatlar, üzerlerinde beyaz, koyu kahverengi ve siyah benekler olan açık kahverengi tüylerle kaplıydı.

Kızın bedeni kanatlarının serbest kalışıyla titredi, onlarla havayı dövdü. Başını eğip Gabriel'e baktı, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde zalimce, küçümseme dolu bir tebessüm belirdi. Kontrolden çıkmış olan Nefilim'in önünde afallamış halde duran köpek, başını şiddetle sallıyordu.

Vilma'nın ağzından ulakların lisanı -meleklerin lisanı- dö-küldü. Kız kollarını çaresiz Labrador'a doğru uzattı ve parmak uçlarında cennet ateşi dans etmeye başladı.

Aaron kanatlarını sırtından çıkardı ve en iyi arkadaşıyla arasındaki son bir iki metreyi sıçrayarak aştı. Alevler sırtından dökülerek parlak kanatlarına yayıldı ve Aaron, Gabriel'i koruyucu kollarının arasına aldı.

Alevler sırtını yalarken, sıkıdığı dişlerinin arasından köpeğin kulağına, "Şimdi kaçacaksın," diye fısıldadı.

Gabriel aklını başına toplamış görünerek efendisinin kollarından fırladı, yakındaki bir ağacın arkasına koşarak güvenliğe kavuştu.

Aaron burnunda, yanan etin ve tüylerin kokusuyla arkasını döndü. Yerden fırlayarak kendisini Vilma'ya doğru fırlattı. Omzu kızın karnına denk geldi. Onun canını yakmak istemi-yordu ama kızın durdurulması gerekiyordu. Vilma'nın içindeki güç kontrol edilmediği takdirde yalnızca Aerie'yi değil, dışarıdaki insan dünyasını da tehdit edecekti.

Aaron kızı evin önüne gerilemeye zorladı. Çarpışmaların gücü, başlarının üzerindeki pencerenin kırılmasına sebep oldu.

Aaron kızın çırpınan kollarını evin duvarına bastırıp hareketsiz kılmaya çabalarken, "Dinle beni Vilma," dedi. "Sesime kulak ver."

Kız sağa sola çırpınırken tiz, kuşlarınkini andıran bir hay-kırış koyverdi.

Aaron sırtındaki yanıklar her hareketiyle zonklasa da sakince konuşmaya çalışarak "Sen buna direnecek kadar güçlü-sün," dedi. "Gücü ait olduğu yere göndermeli, bastırmalısın. O senden daha kuvvetli değil, yalnızca öyle olduğunu düşün-men istiyor."

Kız mücadele etmeyi bıraktı, vücudu gevşedi ve Aaron ha-taya düşerek kızı tutan kollarını gevşetti. Hala melek gücünün pençesinde olan Vilma, dizini kaldırıp Aaron'ın kasıklarına vur-du, çocuk da nefes almaya çabalayarak yere düştü.

Kız kanatlarıyla havayı yavaşça dövüp ilk kez havalanmaya hazırlanırken, meleklerin dilinde söylenmeye, bağırmaya devam etti. Diğerlerinin arasından, tek bir kelime dikkat çekiyordu.

"Kaş!"

Ama bu, Aaron'ın izin veremeyeceği bir şeydi. Akli acıdan bulanıklaşsa da bedenini, kızı tutmasına -onu yerde tutması-na- yetecek kadar doğrultmaya çalıştı ama kız havalanırken, Aaron'ın parmakları yalnızca kot pantolonunun paçalarına sür-türebildi. Sonra yanından sarı bir leke hızla geçerek Vilma'nın bacağına sıkı sıkı yapıştı. Vilma onu tekmelerken Gabriel hır-ladı ama kızı sıkıca tutmaya devam etti ve Aaron'a aklını top-layıp havalanmasına yetecek kadar zaman kazandırdı.

Aaron kızı tutmayı başardı ama kız kanatlarını vahşice çırttı ve daha da yükseklerle çıktılar. Gabriel kızı bırakarak yere düş-tü ama zarar görmeden ayağa kalkıp çatının tepesinde müca-dele eden Aaron'la Vilma'ya baktı.

Kızın uzanan ellerinden yine alevler fışkırdı, kavurucu pat-lamasıyla Aaron'ı savurup uzaklaştırdı. Kız şimdi uçarak on-dan uzaklaşıyor, telaşla kaçmaya çalışıyordu. Aaron onu dur-durmak için yapabileceği tek bir şey olduğunu anladı. Bir ateş kılıcı yarattı ve kılıcın öldürücü şeklinin ellerinde belirişini iz-ledi. Sonra hızını artırarak zararsız kurbanına odaklanan aç bir köpekbalığı gibi havayı yarıdı. Aklından, *başka çarem yok*, diye tekrarlayarak kızın üzerine süzüldü ve silahıyla ona saldırarak güzelim yeni kanatlarından birinde bir kesik açtı.

Kız kulak delici bir çığlık atarak uçmaya devam etmek için havada debelendi ama acısı çok şiddetli, yarası fazla büyüktü. Vilma, gökyüzünden düşmeye başladı. Aaron iradesiyle kılıcını

yok etti ve kızın çırpınan bedenini yakalamak üzere pike yapıp
"İzin ver de sana yardım edeyim," diye yalvardı.

Ama kızın içindeki melek özü, ateş kusardı.
rinde patladı ve Aaron'ı uzaklaştırdı. Aaron kızın Vilma'nın elle-
nu çaresizce takip etti, Vilma'nın aşağıdaki sokağa çakılığını ve
toplanmış, mücadelelerini izleyen kalabalık bir melek grubu-
nu dağıttığını gördü.

Aaron kızın yanında çömelerek onu kollarına aldı. Kız yaşı-
yordu ama bir kabusun pençesinde gibi görünüyordu. Kız yaşı-
Aaron'ın kollarında çırpınıyordu. Kızın şuurunu kazanması an-
meselesiydi ve Aaron ne yapacağını bilmiyordu.

Lehash'in yakınlardan bir yerden, "Ondan uzaklaşsan iyi
olur," dediğini duydu ve dönüp baktığında, meleğin altın silah-
larından birini doğrulttuğunu ve horozun indirilmiş olduğunu
gördü. "Yapılacak en merhametlice şey bu herhalde."

Aaron kızı kendisine çekerek ona zarar gelmesin diye
Vilma'ya kalkan oldu. "Onu öldürmek mi istiyorsun?" diye
sordu hayretle. "Sen aklını mı kaçırdın? Burada, sorunlarınızı
böyle mi çözüyorsunuz? Onlara bir kurşun saplayarak?"

Lehash içini derin derin çekerek silahını indirdi ve onlara
yaklaştı. "Öyle biri olmadığımı biliyorsun çocuk," dedi alçak
sesle. "Ama kızın içindeki birleşme doğru gitmiyor. Kendisi-
ne, bize ve dünyaya karşı tehdit oluşturuyor." Polis, Aaron'ın
omzunu tutup sıktı. "Acısına son vermek, onun için yapabile-
ceğimiz en iyi şey olabilir."

Çocuk, gözlerini Lehash'ten Vilma'ya çevirerek, "Bunu yap-
mana izin veremem," dedi. "Ona yardım etmeyi denemem gerek."

Lehash'in elindeki silah bir ışıık parlamasıyla yok oldu ama
Aaron silahın bir anda yeniden belirebileceğini biliyordu. "Ya
edemezsen? Ya kurtarılamayacak biriye?"

Aaron, düşmüş meleğe cevap vermedi. Onun yerine kızı iyi-
ce kendine çekerek yumuşak bir sesle kulağına her şeyin yo-
luna gireceğini fısıldadı ve bütün gücüyle, söylediğinin doğru
olduğunu umdu.

Şuursuzluğun derinliklerindeki Lucifer, işkencenin ızdırabın-
dan kaçmak için kendi yarattığı bir yere gitti.

Yatakta, kadının yanında yatarken onun geçmişinden bir
parça, acıyla bulanmış aklının bir ürünü olduğunu çok iyi bi-
liyordu. Ama Taylor yine yanında olduğu için, bir mutluluk
kıvılcımı hissetmekten de kendisini alamıyordu.

"Ne?" diye sordu kadın, gözlerinin içine bakarak. "Bir so-
run mu var?"

Nereden başlasam, diye düşündü Lucifer. İradesiyle her şeyi
yok etmeyi, yeniden şuursuzluğun karanlığına, durumunun iç
karartıcı gerçekliğine dönmeyi düşündü ama içi böyle yapma-
ya el vermedi.

Sonunda, kadın aklının bir yaratısından ibaret olsa da ya-
lan söylediği için hafif bir suçluluk hissederek, "Hayır," dedi.
"Her şey yolunda. Sen yine uyu."

Taylor yatakta doğrulup oturdu, geceliğinin askısı omzundan kayarak nazik teninin kıvrımlarını ortaya çıkardı. "Peki, bir yalancı değilsin, biliyor musun?" dedi, bilgiç bir tebessümle. "Bu konuda konuşursak belki kendini daha iyi hissedersin, aklına daha önce gelmeyen bir şeyler gelir."

Lucifer kendi hayal gücünün uydurduğu bir şeye yalan söylemeye çalışmasını tuhaf bir biçimde komik buldu. Sanki o şey, onun içinde olduğu tehlikenin farkında değildi.

Lucifer yuvarlanarak kadından uzaklaştı ve öylece yataktan kalktı. "Gerçekten, konuşacak bir şey yok." Ortamı bir karanlığı bulanıklaşarak güzel bir yaz günündeki göz alıcı bir parka dönüştü.

Ellerini sıkı sıkı tuttuğu Taylor, "Söylesene," dedi.

Kadının ipek geceliğinin yerini basit bir güneş elbisesi, sandaletler ve gevşek, geniş kenarlı bir şapka almıştı. Çok uzun zaman önce tanıştıklarında, üzerinde olan elbiseydi. Lucifer'in, adının Brandy olduğunu bildiği bir golden retriever, ağzında bir dalla ve kovalamaca oynama hevesiyle, sıçrayarak onlara doğru geldi.

Tam Lucifer'in hatırladığı gibi, çok güzel bir gündü. Gökyüzü Lucifer'in hiç görmediği kadar maviydi ve örümcek ağına benzeyen incecik bulutlar geniş, turkuaz rengi gökte uzanıyordu. Sürülerek gönderildiği dünyada, daha önce geçirdiklerine benzemeyen bir gündü.

Taylor, dalı köpeğin ağzından alıp fırlatı. Köpeğin yemeye-şil otların üzerinde koşup ödülünü takip edişini izlerken, "Sence bunu gerçekten yapacak mı?" diye sordu.

Verchiel'den ve meleğin, Lucifer'i dünyasını yok ederek Tanrı'nın kalbine bir darbe indirmek için, bir ölüm aracı olarak kullanma amacından söz ediyordu. Lucifer, Tanrı'nın kasklarından doğan hiçbir şeyin böyle bir kötülük yapamaya-çığına inanmak istiyordu ama Güçler komutanının gözlerine bakmış ve orada öfke dolu, sapkın bir şey -tanıdık bir şey- gö-
rerek cevabını almıştı.

"Evet, bence yapacak," dedi Lucifer.

Brandy dalı alarak neşceyle döndü ve gökyüzünün birden, bir fırtına yaklaşmış gibi karardığını fark etti. O an, aslında geçirdikleri günün bir parçası değildi. Lucifer kaygılandı.

Kadın, "Peki, sence başarılı olacak mı?" diye sordu ve köpe-
ği okşamak üzere çömeldi. Tırnaklarını köpeğin uzun, altınım-
sı kahverengi tüylerinin arasından geçirerek kulaklarını ovdu.

Gökyüzü gece rengini almıştı ve uzaklarda bir yerde tekinsiz-
ce gök gürlüyordu. "Verchiel'in insanların dünyasını yok etme-
si için, Tanrı'nın emrini bir şekilde geri çevirmesi gerek," diye
cevap verdi Lucifer, karanlık üzerlerine gelirken. "Bense onun
kadar azimli birinin bile, bunu yapmanın yolunu bulabilece-
ğinden şüpheliyim."

Yağmur sel gibi yağmaya başladı, Lucifer de kadını elinden
tutup ayağa kaldırdı, ikisi birden bir yerlere sığınmak için koş-

tular. Brandy onları çoktan terk etmiş, parkı yutan geceyarısı'nın içine dalıp kaybolmuştu.

Lucifer kolunu Taylor'un omuzlarına sarıp kadını kendine çekti, onu fırtınada kaybedeceğinden korkuyordu. Kadın illele-rine dek ıslanmıştı ve Lucifer rüyada tökezleyerek sığınak ara-larken, kadının titrediğini hissedebiliyordu.

Birden önlerinde, Yunus'u yutmayı bekleyen dev balinanın ağzını andıran bir mağara belirdi ve yaklaşırlarken, Lucifer'in içine bir huzursuzluk doldu.

Taylor ıslak saçlarını yüzünden geriye iterek, "Sorun ne?" diye sordu. "Burayı biliyor musun?" Lucifer kadının, onun bu-rayı bildiğini çok iyi biliyordu.

"Burası gelmek istediğim bir yer," diyen Lucifer, mağaranın girişinin ötesindeki zifiri karanlık bölüme baktı.

Taylor elini çekiştirerek onu mağaraya doğru sürükledi. "İçeri girsek iyi olur," dedi. "Yağmurdan kaçmak için. Birkaç da-kikalığına."

Bütün içgüdüleri kaçması için haykırıyordu ama Lucifer, kadının onu çekip götürmesine izin verdi ve karanlık onları, Lucifer' i iliklerine dek donduran bir kucaklayışla sardı.

Mağaranın derinliklerine doğru yol alırlarken, meşaleler can-landı. Duvarlarda Tanrı'nın evreni, melekleri diyeceği varlıkla-rı yaratışını gösteren kaba saba çizimler vardı.

"Bu seni gerçekten çok kızdırdı, değil mi?" diye sordu Tay-lor. İçinde yürüdükleri geçit dik bir biçimde aşağı iniyordu.

Lucifer, "Evet, kızdırdı," diye itirafta bulundu ve Cennet Bahçesi'yle içinde yaşayan ilk insanların çizimine baktı. İçinde hala, onu ilk kez görüyormuş gibi şiddetli bir öfke vardı. "On-ları kışkandım. O'nun beni insanlar uğruna bir kenara attığı-nı, onları bizi sevdiğinden çok sevdiğini düşündüm."

İnmeye devam ederlerken geçit genişledi. Çizimler, ebatla-ryla onları küçeltirmeye başladı.

"Bir savaş başlatman şart mıydı?" Taylor elini şefkatle sık-tı. "Şöyle güzelce konuşsanız olmaz mıydı? O'na neler hisset-tiğini anlatsaydın?"

Resimler, Lucifer'in ordusunu toplayışını ve onlara içsel gü-cünden bir parça verişini gösteriyordu.

"Kızgındım."

"O kadar anlaşılıyor," diyen Taylor, Lucifer'in elinde ateş kılıcıyla birliklerini Cennet'in güçlerine karşı savaşa götürürken resmeden özellikle korku verici bir tasvirini işaret etti.

Bunu takip eden duvar resmi, Lucifer'in görmek istemedi-ği şeyleri betimliyordu. Ordusunun yenilişinin, ona ittifak ye-mini etmiş olanların ölümlerinin, hayatta kalanların dünyada saklanmak üzere Cennet'ten kaçışının resimleri.

"Bahse girerim bunları böyle, resim halinde görmek, kendi-ni aptal gibi hissetmene sebep oluyordur," diye iç çekti Taylor.

"Hem de nasıl," diye cevap verdi Lucifer. "Ama bir şekilde hayatına devam etmeyi ve yaptığın hataları kabullenmeyi öğ-reniyorsun."

Geçidin sonuna varmışlardı ve önlerindeki son çizim, Tanrı'nın eli gökyüzünden inip cezasını verirken kendini yitirmiş, dayak yemiş, teni kararmış ve kömürleşmiş halde görüyorlardı.

Kadın bilinçsizce kendi göğsünü, tam Tanrı'nın Lucifer'a darbe indirdiği, Lucifer'in sebep olduğu bütün acıların ve üzümlerin yerleştirildiği noktayı ovuşturarak "Ya cezası?" diye soruyordu. "Cezasını kabul ettin mi?"

Lucifer başını yavaşça salladı. Gözleri, kaderinin sanatsal temsiline dikiliydi. "Cezayı hak ettim," diyerek uzanıp avucunu yolculukların sonunu işaret eden serin taş duvara avucunu geniş çatlaklar beliren kaya, parçalara ayrıldı. Üzerinde harekete geçerek Taylor'ı kolundan tuttu, önlerindeki taş duvar yıkılarak arkasında gizli olan şeyi ortaya çıkarırken, kadını tehlikeden uzaklaştırdı.

Tozlar yatışmaya başlarken huşu içinde baktılar ve gözleri devasa, metal kapıya dikildi. Kapı, Lucifer'a bir banka kasesini hatırlatıyordu ama çok daha büyüktü ve üzerinde çapraz, kalın zincirler vardı, hayal edilebilecek her boyda, sayısız kilitlerle güçlendirilmişti.

Lucifer içgüdüsel olarak, neye baktığını -neye baktıklarını- anladı ve içi huşuyla doldu. Tanrı'nın emrinin psişik temsili, Cennet'teki savaşın acı ve kederini Lucifer'in içinde tutan lanet karşısındaydı.

"Verchiel planlarını gerçekleştirmek için bu kapıdan geçmek zorunda kalacak, öyle mi?" diye soran Taylor, devasa kapıyı işaret etti.

Lucifer cevap vermek, kadına Tanrı'nın, kendisi dışında kimse için Cehennem'den çıkma cezasını uzakta tutan engeli aşamaya çalışmasına dair güvence vermek üzereyken, tünelde bir sarsıntı hissetti ve ulu kapı, kadim taşın çerçevesinde titredi. İkisi de artan bir dehşetle, heybetli bir zincirin iki halkasını birbirine bağlayan asma kilidin çat diye açılıp bir şangırtıyla yere düşüşünü izlediler.

Lucifer, "Yapması gereken şey işte bu," derken, kilitlerden biri daha düşerek, kalbinin buz gibi bir dehşetin pençesine düşmesine sebep oldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Lorelei, Vilma'yla mücadele ederken aldığı yaraların üzerine merhem sürerken, Aaron rahatsızlıkla haykarmamak için kendisini zor tuttu. Merhem tek kelimeyle iğrenç kokuyor, çok kötü yakıyordu. Ama Lorelei onu çocuk gibi davrandığı için bir kez azarlamış, Lehash'in önünde utanırmıştı. Onu için Aaron, dişlerini sıkarak acıya katlandı.

"İşinin bitmesi yakın mı?" diye sordu.

Kız, "Neredeyse," derken, Aaron onun omzuna nemli bir bandaj ilıstırdığını hissetti. "Böyle iş görür." Kız bandajı, çocuğun yanık tenine nazikçe bastırdı. Bandaj soğuk, neredeyse yatıştırıcıydı ama sonra yarası yine zonklamaya başladı.

"Kız tekrar kendini kaybedene kadar," diye ekleyen Lehash, ceketinin cebinden pis kokulu purolarından birini çıkardı.

Aaron, "Bu hiç komik değil," dedi ve meleğe kötü kötü baktı. "Zaten komik olsun diye söylemedim çocuk," diyen Lehash, işaretparmağını ağzındaki puronun ucuna götürdü.

"O iğrenç şeyi sakın burada yakma," diye haykırdı Alim, odanın diğer tarafından. "Kokusu kitaplardan aylarca çıkmaz." Melek arkası onlara dönük halde ufak, ahşap bir çalışma masasında oturuyor ve Vilma'nın sorununa bir çözüm bulma umuduyla, topladığı kitapları karıştırmayı sürdürüyordu.

"Sonra da niye ziyarete gelmediğini soruyorsun," diye homurdanan Lehash, puroyu ağzından çıkarıp yeniden cebine koydu. Odadaki hava son derece iç karartıcıydı. Lorelei ve Lehash de Vilma için pek umut beslemiyorlardı ama Aaron bu kadar çabuk pes etmeye niyetli değildi. Aerie'de kızı yardım edebilecek biri varsa, o da Alim'di.

Düşmüş melek ellerini hüsranla kaldırıp yerinden kalktı. "Hiçbir şey bulamadım," diyerek volta atmaya başladı. "Nefilimler'le ilgili çok şey var ama dengeleri bozulduğunda, nasıl kontrol edileceklerine dair hiçbir şey yok."

Lehash bir kitaplığa yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Bunun sebebi ne, biliyor musun?" diye sordu. "Çünkü onları kontrol etmenin bir yolu yok ve Güçlerin, Nefilimler'i öldürmeye başlamasının sebeplerinden biri de bu. Melek özü, bazen insan yanının baş edemeyeceği kadar güçlü oluyor. Gerektiğinden fazla güçlenerek kontrolü ele alıyor, onları delirtip tehlikeli bir şeye dönüştürüyor."

"Vilma deli de değil, tehlikeli de," diye homurdanan Aaron, üzerine temiz bir gömlek geçirdi.

"Şu anda değil ve bunun tek sebebi, onu Lorelei'in özel ikirirlerinden biriyle bayılmış ve bileklerine o sihirli bileziklerden takmış olmamız. Senin köpek bile, kızın sağa sola saldırmasına engel olmaya çalışırken hastanelik oldu."

Aaron'ın kafası hızla çalışıyordu. Konuşmanın gidişatı henüz şuna gitmiyordu. Vilma'ya yardım etmek için, yapabileceği her bir şey olmalıydı. "Ya Belphegor'la yaptığımız tören?" diye sordu. "O, iki tabiatımın doğru düzgün birleşmesi için değermiydi? Neden onu Vilma'ya da—"

Alim başını iki yana salladı. "Böyle bir şeyi asla atlatamaz. Melek tabiatı, daha şimdiden insan tarafından daha güçlü. Kızın diri diri yer ve biz de baştaki sorunumuzdan kurtulamamış oluruz: Serbest kalan saf melek gücü..."

"Böyle bir şey izin veremeyiz Aaron," dedi Lehash acımasızca. "İstediğin şey olmayabilir ama kız yine kontrolden çıkmadan önce, bir şeyler yapmalıyız."

Aaron başını iki yana salladı. Kızdan vazgeçmişlerdi. "Bunları dinlemeyeceğim," diyerek dönüp onlara baktı. Lorelei, onunla göz göze gelmekten kaçınıyor, şifalı ilaçlarının şişe ve tüplerini pembe, plastik bir makyaj çantasına yerleştiriyordu. "Vilma için, onu hastalıklı bir hayvan gibi uyutmak dışında yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığına inanmayı reddediyorum."

Diğerleri hiçbir şey söylemediler, ona en ufak bir umut zerkisi vermeyi bile reddettiler.

Aaron, "Lorelei," dedi ve kızın gözle görülür bir biçimde irkildiğini fark etti. "Melek büyülerini kullanarak yapabileceğin hiçbir şey yok mu?"

Kız, nihayet çocuğun gözlerine bakarak başını iki yana salladı. "İlahi bir özü bağlamaktan söz ediyorsun. Bunu yapacak eğitimim de, bilgim de—"

Aaron birden el çırparak Alim'e doğru döndü. "Bilgi," diye tekrarlayarak melege doğru gitti. "Lorelei'da o bilgi yok ama belki başka birinde vardır." Alim meleğin önünde birden durdu. "Kimin Lorelei'dan fazla bilgisi olabilir? O bildiklerini nereden öğrendi? Büyücülere kim ders veriyor?"

Alim omuz silkti ve gergince kulağını çekti. "Belphegor ona çok şey öğretti, tabii bir de kitaplar ve parşömenler var. Ama sana söylediğim gibi, kitaplar Vilma'nın sorunundan—"

"Belphegor'a bildiklerini kim öğretti?" diye ısrar etti Aaron. "Kitaplarla parşömenleri kim yazdı?" Yardım etmeleri için onlara işaret etti. "Haydi ama, bana bir şeyler verin. Ne olursa..."

"Elimizdekilerin çoğu, Archonlar'dan geliyor," dedi Alim yavaşça.

"Ama onlardan kalanlar da Verchiel ve Güçler'le haşır neşir," diyen Lehash, kitaplıktan uzaklaştı.

Aaron öfkesinin kabardığını hissetti ve kanatlarının fırlamasına, sembollerin teninde belirmesine engel olmaya çalıştı.

Alçak sesle, "Lanet olsun," diye söylendi, kendi umut ışığını da solmaya başladığını hissediyordu.

Lorelei yumuşak bir sesle, "Archonlar'a bildiklerini kim öğretti?" dedi ve hepsi ona baktı. Ama Alim'le Lehash, tuhaf bir biçimde sessiz kaldılar.

"Ee?" diye bastırdı Aaron. "Hanımefendi bir soru sordu. Archonlar'a bildiklerini kim öğretti?"

Alim kitaplarına döndü. "Böylesi çok ufak bir ihtimal," dedi. Kitapları üst üste yığarak. "Yerinde olsam umutlanmazdım," dedi.

"Çok geç," diyen Aaron, Alim'in yanına gidip kolunu tuttu. "Kim onlar?"

"Olmayacak duaya amin diyorsun çocuk," dedi Lehash. "Zamanımızı böyle şeylere—"

Aaron hızla dönüp polise baktı ve bu kez Lucifer'in iradesine hizmet ederken ölen savaşçıların sembollerinin teninde belirlmesine izin verdi. "Bunları duymak istemiyorum," diye hırladı ve Lehash'in gözlerini kaçırıp gerileyişini izledi.

Alim'e kararlı bir sesle, "Archonlar'a bildiklerini kim öğretti?" dedi Aaron, itiraz kabul etmeyecekti.

"Onlara, Malakimler denir," diye cevap verdi Alim, saygılı bir sesle. "Ve Her Şeye Kadir Tanrı'yla görüşemiyorsan, onlardan iyisini bulamazsın."

Archon Oraios, mistik sanatlarının alet edevatlarını içeren altın sandığın kapağını kaldırırken, *ne yaptığımızı gerçekten anlıyor*

mayız, diye düşündü. Yoksa bize komuta eden -deliliğinin ağına düşen ve artık kaçamayan- kişinin saplantısı bizi de mi kör etti?

Lucifer'in asılı bedeninin altındaki kontrol dairesinin içinde çömelmiş Archon Jao, "Toprak nerede?" diye ciyakladı. Melek, düşenlerin ilkinin göğsündeki kesiğin iyice açık ve gergin kalması için taktıkları metal kaskaçları çılgınca bir telaşla tekrar tekrar kontrol etti. Kanama bir süre önce durmuştu ve şimdi açık göğüs boşluğunun içinde nabız gibi atan kırmızı bir parıltı görülebiliyordu. "Toprak lazım," diye talepte bulundu Jao.

Archon Oraios, aramaya devam etti. Kutsal toprakla dolu çuval, hazırlıklarının ayrılmaz bir parçasıydı. Cennet'teki tarlarlardan gelen, melek büyülerinin güçlü bir öğesi olan, daha tehlikeli büyülerin gücünü artırmak ve desteklemek için kullanılan toprak bu. Oraios'un içindeki ufak, korku dolu bir parça, toprağı bulamamayı, bu tehlikeli ve dine küfür niteliğindeki töreni yarıda kesmek zorunda kalmayı umuyordu.

Ama heyhat, oradaydı işte: Daha önce iki kez baktığı bir yerde. *Daha yüksek bir mistik güç, müdahale etmeye, korkunç bir hata yapmamıza engel olmaya mı çalışıyor,* diye düşündü.

Archon Domiel gerilim dolu bir sesle, "Buldun mu?" diye bastırdı.

Kardeşleri Jaldabaoth'un, Malakim Raphael'in ellerinde ölmesinden sonra sayıları daha da azalmıştı ve hepsi tedirgindi.

Yalnızca bir Malakim, gizli bilginin yalnızca bir parçası kalmıştı. Sonra akıl almaz şeyi yapacaklar ve Tanrı'nın emrini ter-

sine döndüreceklerdi. Ve dünyanın eşini benzerini görmediği bir umutsuzluk salgını, her yeri saracaktı.

"İşte," diyen Oraios, Cennet Bahçesi'nin ölümünden önce orada serpilip gelişen bir hayvanın derisinden yapılmış çuvalı sandıktan çıkardı.

"Çabuk ol," diye ısrar eden Jao, uzattığı eliyle o değerli büyü ögesini istediğini gösterdi.

Oraios çuvalı kardeşine verdi ve Jao'nun yoğun, siyah toprağı açık avcuna dikkatle döküşünü izledi. Terk edilmiş okuğun güzel kokusunun içindeki anılar, Oraios'u alıp Cennet'e götürdü.

Hep bir gün oraya döneceğine, sonsuzluğa uzanan yüksek kristal kuleleri, nazik rüzgarlar onları okşadıkça yumuşak bir sesle fısıldayan uçsuz bucaksız altın çayırları tekrar göreceğine, O'nun ışığında tekrar yıkanacağına inanmıştı.

Ama sonra Oraios gerçekliğe döndü ve kendi kanyla çizilmiş, Cennet toprağıyla güçlendirilmiş mistik bir dairenin üzerine zincirlerle asılmış olan Sabahyıldızı'nın bedenine baktı. Archon, hayallerinin üzücü bir biçimde ellerinden kayıp gittiğini hissetti ve kaderine razı oldu.

Kardeşlerinin hazırlıklarına devam edişini izlerken yüksek sesle, "Artık an meselesi," diye düşündü, kafasındaki Cennet görüntüleri çoktan solmaya başlamıştı.

*

Alim çay poşetini elektrikli çaydanlıktan az önce boşalttığı, buharı tüten suya tekrar tekrar batırırken, "Ne demeye çalıştığını anladığını sanmıyorum," dedi. "Malakimler, bizim için bile bir gizemdir."

"Demek gizemler. Tamam, buna itirazım yok," dedi Aaron, gözlerinde bir iyimserlik parıltısıyla. "Bilmem gereken tek şey, Vilma'ya yardım edip edemeyecekleri."

Alim çay poşetini fincandan çıkarmadan içeceğini yudumladı. Böyle bir konuşma için yoğun, güçlü bir çay gerekliydi. "Evet, herhalde edebilirler. Bayan Santiago'nun sorununu çöze me bilgisine sahip olan, melek tabiatına sahip bir varlık varsa, kesinlikle onlardır ama—"

"Aması maması yok," dedi Aaron, başını çabucak sallayarak. "İlk defa çözüme bu kadar yaklaşıyoruz, bu konuyu kapatmaya niyetim yok."

"Ama yeterince yaklaşmadık," dedi Lehash. Aerie polisi bir fincan kahve alıp oturmuş, sandalyeyi iki bacağının üzerine kaldırıp duvara dayamıştı. Alim'in onaylamayan bakışlarını görmezlikten gelerek söze devam etti. "Malakimler bizim için ef-sanelere dönüştüler. Merlin ve Paul Bunyan'la mavi ökülünün insanlar için olduğu gibi."

Aaron gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Gerçekler mi, yoksa uydurma mı?"

Lehash kahvesinin geri kalanını şapırdatarak içti ve sandalyenin ön bacaklarını bir gümbürtüyle yere indirdi. "Hikayeler-

de gerçeklik payı olabilir ama yıllardır kulaktan kulağa dolan şeyler var ve gerçeğe uydurmayı birbirinden ayırmak çok zor.

Lorelei bacak bacak üstüne atarak üzerine ayırmak çok zor. kimlerden kısaca söz eden kadim bir metni okuduğu, Mala- tezgahtan ayrılmadan konuştu. "Burada onların melek olduğu iş- sünün baş büyücüleri ve yasak bilgilerin koruyucusu oldukları yazıyor." Kar beyazı saçlarını omzundan geriye atarak yüzünü den uzaklaştırdı. "Yalnızca Tanrı'nın sahip olduğu yüzün-

"Kesin olarak bildiğimiz bir şey varsa," diye devam etti Alim. "o da Malakimlerin Tanrı'nın uzantısı, O'nun bilgeliğinin ve bilgilerinin -ister yasak olsun, ister olmasın- toplandığı bir kap olarak yaratıldıkları."

"Benim ilgilendiğim de bu bilgi," dedi Aaron. "Şu Malakimler'i nerede bulabiliriz?" diye sordu. "Biliyor musun—"

"Malakimlerin Cennet'teki savaştan sonra dünyaya geldikleri söylenir," diye araya girdi Alim. "Düşmüş meleklerin sebep olduğu değişiklikleri incelemek ve kaydetmek için."

"Onlarla nasıl bağlantı kurabiliriz?" diye soran Aaron'ın sabrının azaldığı belli oluyordu.

Alim fincanını bırakırken, canı hemen bir fincan çay daha istedi. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum Aaron. Malakimler saklandılar. Türemüzle onlar arasında binlerce yıldır bağlantı kurulmuyor."

Nefilim, "Buna inanamıyorum," diyerek çıplak zemine oturdu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sesi hayalki-

rikliliyle ağırlaşmıştı. Sonunda başını kaldırıp Alim'e bakarak "Hiç Malakim gördün mü?" diye sordu.

"Hayır ama—"

Aaron ayağa kalkarak "Aranızda Malakim gören var mı?" diye bastırdı.

"Eh, gördüğüm şey bir Malakim olabiliydi," diye söze başlayan Lehash, kısa sakallarla kaplı çenesini sıvazladı. "Ama kesin bir şey söyleyemem."

Alim çabucak döndü ve odanın en uzak ucuna yürüdü. Aaron, Malakimler'in varlığına dair kanıt istiyorsa, o kanıt alacaktı. Kanıt, Aerie'nin diğer hazineleriyle birlikte cam bir do-laptaydı. Alim kapağı dikkatle açtı ve süslü silindiri, üzerinde durduğu kırmızı, kadife yastıktan aldı.

Alim döndüğünde, aniden gidişinin irkittiği diğerleri hala ona bakıyorlardı. Kutuyu Aaron görsün diye kaldırdı.

"Malakimler'in var olduğundan nasıl emin olduğumuzu mu öğrenmek istiyorsun?" diye sordu ve Lorelei'in oturmakta olduğu iş tezgahına doğru gitti. O yaklaşırken, kız tezgahtan aşağı atladı. "Belphegor bunu saklamam için bana verdi," diyen Alim, en uçtaki parçayı yavaşça çevirerek tüpü açtı.

Diğerleriyle birlikte Alim'i izleyen Lehash, "Onu nereden aldığını tahmin edebiliyorum," dedi.

Alim kutuyu özenle eğdi, kıvrılmış parşömenin hazır bekleyen eline düşmesine izin verdi. "Bu, türemüz için ilk sığına-ğı kurduğunda Kurucu'ya verilmişti." Parşömeni yavaşça dü-

zeltmeye başladı ve altın parşömenin üzerindeki melek yazını ortaya çıkardı.

Lorelei yazıyı incelemek için eğilerek, "Bir büyü," dedi. lama büyü. Sığınağı ziyaret eden Malakim, Belphegor'un yaptıklarını onayladı ve bize onayını, yani Tanrı'nın onayını verdi."

"Vay be," diyen Lehash, bakmak için yaklaştı. "Demek bunu Belphegor'a canlı kanlı bir Malakim verdi." Silahşör dudak büküldü. "Hep Tanrı'nın bizim tarafımızda olup olmadığını merak etmişimdir, bunu kanıtlayacak belgelerimizin olduğunu biliyordum." Aaron yaklaşarak Lehash'in yanından geçti, ve Alim'in yanına durdu. Gözlerinde tuhaf bir bakışla parşömene baktı. "Bunu bir Malakim mi yazmış?" diye sordu ve işaret parmağıyla parşömenin üzerinde, havadaki ilahi harfleri takip etti.

"Evet," diye yanıt verdi Alim. Çocuk hülyalı hülyalı, "O zaman bu parşömene dokunmuş olmalı," dedi. Akli, tamamen başka yerde gibiydi.

"Tabii ki dokunmuştur," dedi Alim sertçe. "Başka türlü nasıl yazacak?" Elini kaldırarak parşömenin kıvrılıp kapanmasına izin verdi.

"Bir fikrim var," diyen Aaron, gitmek üzere döndü. "Muhtemelen ufak bir ihtimal ama denemekten zarar gelmez."

Lehash onun peşi sıra giderek, "Nereye gidiyorsun çocuk?" diye sordu.

"Gabriel'i görmeye."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Vaktimiz azalıyor," diye tıslayan Verchiel'in sesi, terk edilmiş kilisede yankılandı. "Son Malakim'i bul."

Katspiel, Aziz Athanasius Kilisesi'nin kutsanmamış mihrabının üzerinde şiddetle kasıldı. Kör gözleri yüksek, yuvarlak tavandaki soluk Cennet görüntüsüne görmeden bakıyordu, yüzü yorgundu ve çarpılarak bir ızdırap maskesine dönüşmüştü. Archon'ın yapmaya çalıştığı büyüler vahşi ve başa çıkılmazdı, Cennet'in son büyücüsünün yerini bulma karşılığında, hayat enerjisini emiyordu.

"Elimden kaçıyor," diye homurdanarak pençe haline gelen ellerini havayı tırmalamak istercesine uzattı. "Cıva gibi oradan oraya gidiyor, Tanrı'nın insanların dünyasında do-

laşıyor, sonra gelen şafağın kovaladığı karanlık gibi anımsan-
yok oluyor.”

Melek kıvrılarak top haline geldi. Anlaşılmaz bir biçimde,
“Dinlenmem gerek,” dedi.

Ama Verchiel buna müsaade etmeyecekti. Üzerine tünemiş
olduğu ahşap sıradan uçu ve mihraba, titreyen Archon’un ya-
nına indi. “Malakim bulunana kadar dinlenmek yok,” diye ci-
yakladı, Katspiel’i ensesinden tutarak çırpınan Archon’ı hava-
ya kaldırdı.

Melek büyücü titreyen bir sesle, “Merhamet,” diye yalvar-
dı. “İstediğim tek şey, kısa bir süreliğine—”

“Anlamıyor musun solucan?” diye hırlayan Verchiel dişleri-
ni göstererek Archon’u yüzüne yaklaştırdı. “Artık onu şaşırt-
mayız. Kurbanımız, peşinde olduğumuzu biliyor.”

Katspiel efendisinin ellerinde gevşekçe sallanırken, “Çok yor-
gunum...” diye inledi.

“Malakim bulunduğunda ve son bilgi parçası kafatasından
çıkarıldığında, dinlenmek için bol bol vaktin olacak.” Verchi-
el, Archon’u tozlu zemine attı. “Devam et,” diye emir verdi.

Katspiel kollarını yavaşça kaldırdı, dudaklarından bir ça-
ğırma büyüsü döküldü, güçsüz sesinin uğultusu, zaten azal-
mış olan yaşam enerjisinden pay almaya hevesli büyü güçleri-
ni kendisine çekti.

Verchiel, kiliseye giren birinin çıkardığı ses dikkatini dağı-
tana dek Archon’u izledi. Melek döndü ve Kraus’un orta kori-

dordan kendine doğru geldiğini gördü. İnsan artık daha deði-
şik hareket ediyor, yenilenmiş duyu organları her şeyi kaydedi-
yor, etrafındaki görüntüleri açgözlülükle sindiriyordu.

Kraus mihraba yaklaştı ve adamın yüzüne bir dehşet ifade-
si ağır ağır yayılırken Verchiel onu merakla izledi. “Ne oldu şi-
facı?” diye sordu. Sonra o da şifacının ne gördüğünü fark etti.

Verchiel’in, kanları akmaya başlamıştı.
Vücudunda yeni yaralar belirmiş ve çoktan iyileşmiş olan eski
yaralar yeniden açılmış, meleğin koyu renk kanı yağmur gibi
akarak ayaklarının dibinde bir birikinti oluşturmaya başlamıştı.

“Vakit azalıyor,” demişti Archon’a.
Ne kadar haklı olduğundan haberi yoktu.

Uyuyan kızın etrafındaki hava, bastırılmış doğaüstü enerji-
le çatırıyordu ve Aaron, kollarıyla ensesindeki tüylerin diken
diken olduğunu hissedebiliyordu. Vilma, Aerie’nin dış mahal-
lelerindeki terk edilmiş bir evin bodrumunda, sakinlerin evle-
rinden uzakta, yerde, çarşafsız bir şiltede yatıyordu. Kız büyük
boy şiltede yatarken, içindeki güç onu tüketiyor, yalnızca me-
leksel parçalar kalsın diye insan olan her yönünü yiyip bitiri-
yormuş gibi, ufacık ve kırılgan görünüyordu.

Kızın alnı terle parlıyor, Vilma uykusunda homurdanıyor-
du. Ama konuştuğu lisan İngilizce de ana dili olan Portekizce
de değildi. Meleklerin diliydi ve Aaron, kızın üzerindeki do-
ğaüstübağlara rağmen içindeki özün güçlendiğini biliyordu.

Gabriel sadık bir biçimde Vilma'nın yanında yatıyor, kuyruğu kahverengi gözleri ondan hiç ayrılmıyordu. Köpeğin yanıkları iyileşmeye başlamıştı. Kavrulan bölümler yeni, altın sarısı tüylerle doluyordu.

Aaron köpeğin başını okşamak için uzanarak "O nasıl?" diye sordu.

Köpek endişe dolu bir sesle, "Canı yanıyor," dedi. "Bunu gücümle çabaltıyorum ama gücü yatıştıramıyorum. Dışarı çıkmak, vahşice sağa sola saldırmak istiyor." Köpek, gözlerini koruduğu kızdan ayırarak Aaron'a duygu dolu bakışlar attı. "Ama ben köpek değilim."

"Sen iyi bir köpeksin Gabriel," diyen Aaron, eğilerek köpeğin sert, kemikli başının tepesini öptü. "Sen olmasan ne yapardım?"

Köpek, Aaron'ın sözlerini gerçek anlamıyla algıladı. "Ne kötü bir düşünce." Başını bir tarafa eğip bu alternatif gerçekliği düşündü. "Ben olmasam ne yapardım?"

Hayvanın, olayları tuhaf bir biçimde algılayışını komik bulan Aaron gülümsedi. Ama neşesi çabucak soldu ve kendilerini yeniden, dünyadan bile eski bir gücün pençesindeki şüpheli Vilma'ya bakarken buldular.

"Ona yardım etmek için ne yapıyorlar?"

Aaron içini çekti. "Sorun da bu ya Gabriel," dedi. "Ne yapacaklarını hiç bilmiyorlar. Normalde böyle bir şey olduğunda..." Cümlesini bitirmeye içi el vermedi.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Gabriel. "Vilma'ya zarar vermezler, değil mi?" Ayağa kalktı. "Onlara izin vermem Aaron."

"Bunu yapmak istemiyorlar ama bir çözüm bulunamazsa iş oraya gelebilir," diye açıklamada bulundu Aaron. "Vilma tehlikeli hale geliyor Gabe ve onu birisine zarar vermekten alıkoymak için... Başka seçenek olmayabilir."

Labrador kızın uyuyan bedenini kokladı, kuyruğunu sallamaya başladı. "O da içindeki şey de kimseye zarar vermek istemiyor. Yalnızca eğitilmesi gerek."

"Bunu biliyorum. Bak Gabe, Malakim denen meleklerin Vilma'ya yardım edebilecekleri gibi ufak bir ihtimal var ama sorun şu ki nerede olduklarını kimse bilmiyor."

Gabriel bu bilgileri kavramaya çalışırken, Aaron restmen köpeğin kare şeklindeki kafasının içindeki dişlilerin takırdadığını duyabiliyordu.

Köpek doğal bir tavırla, "O zaman onları bulmamız gerek," dedi.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Aaron. "Senin kazandan beri," diye söze devam etti, "seni iyileştirdiğimden beri duyuların güçlendi, değil mi?"

"Evet."

"Bir şeylerin üzerine sinmiş eski bir kokuyu takip edebilir misin sence?" diye sordu Aaron.

Köpek bir an düşündü. "Ne kadar eski?"

Aaron omuz silkti. "Emin değilim. Belki birkaç bin yıllık."

"O kadarlık mı?" diye cevap veren köpeğin koyu kahverengi gözlerinde haylazca bir pırıltı belirdi. "Ben de zor bir işti."

Bir şey Lucifer'ı benliğinin derinliklerinden dışarı çekiyor, bincinin derinlerinde kendisi için yarattığı sığınaktan çıkarmaya çalışıyordu. Lucifer gitmek istemediğinden, onu iç dünyaya mücadele etti ama başarılı olamadı. O yüzden Taylor'ı kilitle kasa kapısının önünde gergince dururken terk etti ve elinden geldiğince çabuk döneceğine söz verdi.

Yukarı çekilmesine izin verdi, o şiddetli güç onu bilincin katmanlarından geçirdi ve Lucifer yüzeye yaklaştıkça daha çok acı çekmeye başladı. Ama acıya katlandı, hatta ona kucak açtı. Çünkü acı, düşüşünden beri yanından hiç ayrılmamıştı. Onun kefaretiydi ve çektiklerini hak ediyordu.

Lucifer'in gözleri açıldı, üst kapak alt kapaktan ayrılırken, kurumuş çapakları çıkırdadı. Lucifer gözlerini kırptırarak görüşünü netleştirdi. Alev alev bakışları, altındaki parke zemine çizilmiş olan mistik daireye odaklandı. Kollarında ve bacaklarındaki ağır dikkatini başka yere çekti ve Lucifer zincirlerle asılmış halde gizemli bir koruma halkasının üzerinde olduğunu, bir törenin öznesi olduğunu fark etti.

Hissettiği şey, fiziksel acıdan ötesiydi. Bu nahoş his çok daha derine iniyordu ve Lucifer korkuyla, Verchiel'in çılgınca planla-

rını başarıyla uygulamakta olduğunu fark etti. Melek Tanrı'nın emrini tersine çevirmenin bir yolunu bulmuştu. Kafasının içindeki büyük kasa kapısının -ve kilidlerinin düşüşünün- görüşü yine gözlerinin önüne geldi ve Lucifer ırkıldı.

Yüksek sesle, "Bunu yapamazsın," diyerek bağlarıyla acınası bir biçime mücadele etti. Bedeni, yarırsız çabalarıyla sağa sola sallandı.

Yakından gelen rahatsız edici bir ses, "Ah, evet. Yapabilirim," dedi ve Lucifer başını kaldırdığında Verchiel'i ya da en azından o olduğuna inandığı birini gördü.

Bir zamanlar güneş gibi parlayan bir zırha bürünmüş, ayaklarını sürüyerek ona doğru gelen şekil, bir kabustan farksızdı. Meleğin yüzü, kolları ve bacakları bandajlarla sarıyordu ve bandajlar, yaralarından sızan kanla ıslanmıştı.

Lucifer başını yukarıda tutmak için mücadele ederek -boyundaki kaslara kramp girmeye başlıyordu - "Sen misin, Verchiel?" diye sordu. "Ne oldu? Traş olurken yüzünü mü kestin?" Sonra kan lekeli bandajların arasından öfkeyle bakan gözleri gördü ve karşısındakinin kim olduğunu, hataya yer bırakmayacak şekilde anladı.

"Kendi ölümünle yüz yüze bile küstahlık ediyorsun," diye tısladı Verchiel.

Lucifer binlerce yıllık ömründe, o anda Güçler liderinin gözlerinde gördüğü kadar büyük bir nefret hiç görmemişti. Karşısında Tanrı'dan doğan ama onu ilahi bir varlık yapan her şey-

le teması kopmuş bir yaratık vardı. Lucifer bile, yaşadığı b
ca şeyden sonra Tanrı'ya hizmet etmenin nasıl bir se
nu hatırlıyordu.

Verchiel ağzını kısmen kapatan bandajların arasında, hırıltılı bir fısıltıyla, "İster inan ister inanma Sabahyıldızı. Archonlar'den seni uyandırmalarını istedim," dedi. "Bir parçası olacağın felaketin izlerken, bilincinin açık olmasını istiyorum." Melek, miltik daireyi bozmamaya dikkat ederek ona yaklaştı ve Lucifer'in çenesini tutup onu kendi rahatsız edici yüzüne bakmaya zorladı. "Önce, Archonlar dinlenirken baş başa konuşabileceğimizi düşündüm. Görevlerini tamamlamak için çok çalışıyorlar."

Lucifer, "Sana ne oldu?" diye sordu. Verchiel'in çok sıkı çalıştılar." den mide bulandırıcı bir çürüme kokusu yükseliyordu ve Lucifer başını çevirmek istiyordu ama Güçler lideri, çenesini tutuyordu.

"Tanrı'nın, ona sadakatle hizmet edenleri nasıl ödüllendirdiğinin başka bir örneği," diye hırladı Verchiel acı acı. "O'nun kutsal davasına hizmet ederken aldığım yaralar yeniden açıldı, kanıyor."

Lucifer gözlerini Verchiel'in soğuk gözlerine dikti. "Sence sana bir şey söylemeye çalışıyor olabilir mi?" diye sordu. Güçler komutanının içindeki minicik bir mantık zerresine ulaşmayı umuyordu.

"Evet," dedi Verchiel, bandajlı başını yavaşça sallayarak. "Evet, onun benimle konuşmaya çalıştığına inanıyorum. Ha-

reketleri ya da hareket eksikliğiyle bana günahkarların kazandığını, iğrenç ve lanetli yaratıkların, yukarıdaki gökyüzünü ve aşağıdaki toprağı zehirleyen suçlularla iğrenç şeylerin, dünyayı yılmaz bir biçimde ele geçirdiklerini söylüyor."

Verchiel, yüreğini Lucifer'ine iyice yaklaştırdı. Cürüme kokusu, Lucifer'i neredeyse boğacaktı. "Ama ben bunu kabul etmiyorum," diyen Verchiel, tutsağın çenesini daha da sıkı tutarak onun başka tarafa bakmasına engel oldu. "Ayaklarımın altında ölmesi gerekenlere teslim olmayacağım. Pes etmeden önce, her şeyin Cehennem'e gitmesini sağlayacağım."

Verchiel öfkesini son kez kustuktan sonra Lucifer'ı bıraktı ve daireden geri geri çıktı. "Şimdi her şeyi başlatan kişi -Cennet'e savaşı getiren ve hala günahlarının bağışlanabileceğini düşünecek kadar arsız olan kişi- direnişimin aracı olacak." Verchiel düşenlerin ilkinin inceledi ve kirli bandajlarının altında belli belirsiz, iğrenç bir tebessüm belirdi. "Kehanetin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini, sefaletimizin sebebinin oğlunun ellerinde bağışlanma bulamayacağını bilmek, beni biraz olsun tatmin ediyor."

Lucifer, meleğin öfke dolu sözlerini dinlemeye dayanamayacaktı. Şuursuzluğun karanlığına, çok uzun zaman önce kaybettiği aşkının şekline bürünmüş değerli anıların verdiği teseliye dönmek istiyordu. Başını kaldırmak, Güçler komutanına bakmak için çabaladı ve bir soru sordu.

"Oğlunun ellerinde bağışlanmak mı?"

Verchiel ıslak, gümbürtüyü andıran bir sesle güldü. "Bana bunu bilmediğini, en azından kuşkularının olmadığını söyleme Sabahyıldızı," diye alay etti.

Lucifer, "Sen ne diyorsun?" diye sormak için çabaladı, ona bilincini kazandırmak için kullanılan Archon büyüsü zayıflamaya başlamıştı.

"Kehanetteki Nefilim, Aaron Corbet denen çocuk, senin oğlun."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gabriel, tırnakları çıplak ahşap zeminde tıkırdayarak uçsuz bucaksız gibi görünen odanın derinliklerine doğru ilerlerken, "Burası, dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük," diye yorumda bulundu.

Aaron, "O ilk kitap yığınının geçince..." diye yol tarif etmeye başladı ama köpek, diğerlerini bulmak için çoktan yürümeye başlamıştı.

"Söylem, Aaron," diyen Gabriel, zemin yüzeyini burnuyla taradı. Kokuyu takip ederken, sesi tehlikeli radyasyon seviyesi arayan bir Geiger sayacınıninkini andırıyordu. "Bırak da onları kendim bulayım."

Gabriel, Vilma'yı bırakmak istememişti çünkü yokluğunun, özn tekrar uyanmasına sebep olacağından korkuyordu. Ama

Aaron kaza yardım etmek için bir tek bu yolun kaldığını söyle-
yince, köpek gelmeye razı olmuştu. Hem Alim de parşömenin,
evinden başka yere götürülmesine izin vermiyordu.

Gabriel kokuyu takip ederken, Aaron köpeğin peşi sıra ki-
tap raflarından oluşan çok sayıda, kıvrılıp bükülen koridor-
dan geçti. Çocuk Gabriel'in başarısından hoşnut olmuştu ama
Labrador'un koku duyusu gerçekten binlerce yıl önce bir par-
şömene kokusunu bırakmış olan bir melekse varlığı bulacak
kadar iyi miydi? Milyon dolarlık soru buydu, şanslarını dene-
mek zorundaydılar.

Alim bu fikre burun kıvrırmış, hayatında hiç böyle gülünç bir
şey duymadığını söylemişti ve diğerlerinin de fikrin üzerine atla-
dıkları söylenemezdi. Aaron teorisini savunmuş, köpeğin koku
takip etme yeteneğiyle ilgili örnekler vermişti. Köpeğin koku
yerine saklanmış bir dilim peyniri bulabilmesi Aaron'ın hayal et-
tiği etkiyi yaratmamıştı ama Gabriel'in düşmüş meleklerin koku-
sunu takip edebilme yetisi, en azından gönülsüz bir merak uyandı-
rılmıştı. Çocuk, Gabriel'in duyularının onu iyileştirdiğinden
beri güçlendirdiğini ve onun artık bir köpekten ibaret olmadığını
açıklamıştı. Gabriel özeldi ve inanılmaz şeyler yapabiliyordu.

Köpek birden durdu, havayı kokladı ve yönünü değiştirdi.
"Neredeyse kaybediyordum," diye homurdandı. "Burada başka
bir sürü koku var ama puro kokusu hepsini bastırıyor."

Köpek, bu sözlerden sonra adımlarını hızlandırdı. Aaron
ona ayak uydurmak için neredeyse koşmak zorunda kaldı. Kö-

pek kapalı bir kapiya vararak havlamaya, kuyruğunu şiddetle
sallamaya başladı.

Aaron, "İyi köpek," diyerek onun başını okşadı ve hayvanın
avıyla yüzleşebilmesi için kapiyı açtı.
İçeride, yuvarlak bir masaya oturmuş bekliyorlardı. Lehash
ve Lorelei gülümserken, Alim kaşlarını çatı.
Lehash, köpeği okşamak için uzanarak "İşte bizim haşmet-
li tazımız," dedi.

Gabriel adamın elini yaladı. "Ben tazi değilim, labrador ret-
rieverim ve sizi, sizin o iğrenç kokun sayesinde kolayca buldum."

Polis, şakacıktan kollarının altını kokladı. "O kadar kirlili ol-
duğumu sanmıyordum ama belki de yanlışmışımdır."

Alim, "Etkilenmedim," diyerek, kolalı beyaz gömleğinin kol
ağzlarını düzeltti. "Tamam, bizi burada bulmayı başardı ama konu
bütün dünya olunca ne kadar başarılı olacak, merak ediyorum."

Gabriel masanın etrafından dolaşarak Alim'in önünde dur-
du. Gözlerini ondan hiç ayırmadan düşmüş meleğin ayakla-
dının dibine oturdu. "Deneyene kadar bilemeyiz, değil mi?" di-
yen köpeğin sesi, Aaron'ın hayal edebileceğinden çok daha faz-
la anlayışlıydı.

Lorelei eğlendiğini saklamaya çalışarak "Köpek haklı," dedi.
"En azından denemesine izin vermeliyiz. Ne zararı olur?"
Parşömen, yine koruyucu kutusuna konmuştu. Alim tered-
dütle ona uzandı. "İş yerimde puro kokusuna karşı nasıl has-
sassam, hayvanların varlığına karşı da öyle hassasım."

Lehash gözlerini devirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burak da köpek o lanet olası parşömeni koklayıversin."

Alim parşömeni dikkatle tüpten çıkarıp eline aldı. Gabriel'in başı parşömene doğru uzandı ve köpek havayı kokladı, Alim de irkilerek parşömeni çekti.

"Yeterince yaklaştın," dedi sertçe.

"Hayır, yaklaşmadım," dedi Gabriel ona.

Aaron öne çıkarak Alim'e elini uzattı. "Onu bana ver," dedi kesin bir dille.

Alim itiraz etmeye yeltendi ama Lehash ona yoğun, çelik gibi bakışlar atarak sandalyesinde kıpırdandı. Tehditkar bir tavırla, kelimeleri uzata uzata, "Çocuğu duydun," dedi.

Alim, şimdiye kadar yapmak zorunda olduğu en zor şeymiş gibi, kıvrılmış parşömeni Aaron'ın avcuna koydu. Nefilim köpeğin yanında diz çöküp parşömeni açmaya başladı.

Aaron parşömeni onun ıslak, pembemsi burnunun altına koyarken Gabriel, "Böyle çok daha iyi," dedi. "Çok eski kokuyor."

Aaron, Gabriel'in burun deliklerinden birinin altında bir damla nem belirip paha biçilmez belgenin üzerine düşecek gibi olurken, arkasında duran Alim'in gerildiğini hissetti.

"Sakin ol Alim," diye uyarıda bulundu Lehash, "yoksa altına edeceksin."

Köpek, "İşim bitti," dedi ve Aaron parşömeni tam zamanında çekti. Gabriel'in burnundaki nem damlası zararsızca yere düştü.

Aaron parşömeni yeniden Alim'e uzatırken Lorelei, "O kadar da kötü değildi, değil mi?" diyerek adamı azarladı.

Melek hiçbir şey söylemeden parşömeni çabucak sıkıca yularladı ve onu yeniden koruyucu kabinin içine yerleştirdi.

Aaron Gabriel'e döndü ve hepsi adına, "Eee?" dedi. Oadaki beklenti seviyesi hayli yüksekti. Çoğu şey köpeğe bağlıydı ve Aaron, Gabriel başarısız olduğu takdirde durumla nasıl başa çıkacağından pek emin değildi. O zaman Vilma'ya ne olurdu? Aaron bunu düşünmek istemiyordu. Onun yerine Labrador'a odaklandı.

Köpek, soruyu duymazlıktan gelerek oturduğu yerden kalktı ve başını arkaya atıp havayı koklayarak odada yürüyüp bir daire çizdi.

Lehash, "Bu beklenti beni öldürecek köpek," diye homurdandı ama Gabriel ona hiç dikkat etmeyerek odada dolaşmaya devam etti.

Köpek birden çok yüksek sesle hapsirdi, durdu, sonra tekrar hapsirdi. Dümdüz bir sesle, "Buldum," dedi ve Aaron tam heyecana kapılacakken, arkadaşının ensesindeki tüylerin dikildiğini gördü.

Köpeğin yanına diz çökerek, "Ne oldu Gabriel?" diye sordu. "Sorun ne?"

"Malakim'in nerede olduğunu biliyorum." Kulaklarını kafasına yapıştıran köpek, odada gergince etrafına bakındı.

"Çok tuhaf bir yerde."

Katspiel, daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Büyü ona yana yakıla aradığı bilgiyi vermişti ama ödeme talep ediyordu ve Katspiel'in artık ona engel olacak gücü yoktu. Yasaklı şey onun içindeydi, hiç engellenmeden serbestçe dolaşıyor, etinden ve kanından, kemiklerinden ve ruhundan, onu tanımlayan her şeyden payını alıyordu.

O bir Archon, Cenner'in mistik sanatlarını icra etme yeteneği bahşedilmiş bir melekti. Herkes bu yeteneğe layık görülüyor, yalnızca ulu Malakimler'in seçtiği az sayıda meleğe bahşediliyordu. Katspiel bu varlıklardan biriydi ve zaman içinde, ehlileştirilmeye çalıştığı gücün değişken tabiatını öğrenmişti.

O güç şimdi Archon'u öldürüyordu ama pek fazla seçeneği yoktu. Ya büyü'nün yaşam enerjisini yiyip bitirmesine izin vererek ölecek ya da Verchiel'in hoşnutsuzluktan kaynaklanan öfkesinin, onu hunharca öldürmesine izin verecekti. Katspiel her halükarda, hayatının sona ermesinin an meselesi olduğunu biliyordu.

Archon kilise mihrabının üzerinde dengesizce ayağa kalktı, düşmüş melek Lucifer'a Tanrı'nın eliyle bağlanmış olan büyüü bozmaya çalışırken, büyü ona saldırıp gözlerini aldığından beri hayatına giren karanlıkta iki yana sallandı. O ve kardeşleri, o noktada durmalılar, Yaratıcı'nın uyarısına kulak vermeli ve Verchiel'in çılgınca planına yardımcı olmamalıydı. Ama Güçler liderine, efendidemeye başlamışlardı ve varlık-

ları, birbirine ayrılmaz bir biçimde dolanıp bağlanmış, kaderleri bir olmuştu.

Son Malakim'in yeri, aklında alev alev yanıyordu. Katspiel, çok geç olmadan kanatlarını çağırırdı. Tüylü kanatlarını bedenine sararak efendisine gitti, bu sırada Tanrı'nın emri tersine çevrildikten ve Lucifer'in cezası dünyaya salındıktan sonra, dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal etmeye çalışıyordu. Kanatları okulda açılırken ve Katspiel, Verchiel'le düşenlerin ilkinin huzurunda olduğunu sezerken, hayatta kalıp da o dünyayı görmeyeceği için memnun olduğunu fark etti.

İşkence gören bir melekse varlıkla efendisinin alçak, gök-gürültüsünü andıran kahkahasını duyan melek, "Efendi Verchiel," dedi. "Son Malakim bulundu," demeyi başardıktan sonra, dermansız vücudunun alt kısmındaki kaslar ağırlığını daha fazla taşıyamadı ve melek yere yığıldı.

Verchiel sesinde tuhaf bir sükunetle, "Bana çok iyi hizmet ettin Katspiel," dedi, emirlerinin yakın zamanda serbest bırakacağı dehşetler, aklına hiç takılmıyor gibiydi. "Sadakatin, cezalar verildikten ve yukarıdaki gökyüzüne de aşağıdaki dünyaya da düzen geldikten çok sonra bile hatırlanacak."

Ah, evet. Katspiel, Güçler komutanının bu konuda haklı olduğundan emindi. O ve kardeşleri, yaptıkları şey için kesinlikle hatırlanacaklardı.

Rezillikleriyle tanınacaklardı.

Kızı böyle görmek, onu neredeyse öldürecekti.

Aaron dikkatle şilreye, Vilma'nın yanına oturdu. Kız, üzerine örtülmüş gibi kıvranıp inliyordu. Bileklerine takılmış olan altın kelepçeler, kızın içindeki güç melek büyüsinün sırtlarını test ettikçe parlayıp uğulduyordu. Kız Gabriel gitmişinden beri daha huzursuzdu ama köpek arkadaşı, ona yardım etmek için başka bir yerde olmak zorundaydı.

Kız acınası bir çığlık koyverdi ve yastığın üzerindeki başını sağa sola çevirdi. Sıkıca kapattığı gözlerinden birinin köşesinden tek bir damla yaş süzüldü ve yüzünün kenarından aktı. Aaron göğsünde, acı verici bir biçimde hapsolan duyguların sebep olduğu hıçkırığı andıran bir şey hissetti ve uzanıp kızın ellerinden birini tuttu. Kızın eli sıcak ve kuruydu. Aaron gücünün bir kısmını Vilma'ya vermek için bütün gücüyle çabaladı.

Kızı ırkıltmek, korkutmak istemeyerek, "Hey," diye fısıldadı. "Yalnızca, gitmeden önce yanına uğramak istedim. Ama elimden geldiğince çabuk döneceğim, söz veriyorum."

Kızın, kendisini duyabildiğinden bile emin değildi ama bunun önemi yoktu. Vilma'yla konuşması, kendisine yapmak üzere olduğu şeyi neden yapacağını göstermesi gerekiyordu. İçinde bir şüphe vardırıysa da şimdi hatırlamıyordu.

"Gidip Malakim denen bir meleği arayacağız. Sanırım sana yardım edebilir."

Vilma biraz daha sakin görünüyordu. Aaron, bunun kendi meddihandan kaynaklanıyor olabileceğini düşünmek istedi. Çocuk, olanların kendi suçu olmadığını biliyordu ama az da olsa, sorumluluk hissemekten kendisini alamıyordu. On sekiz yaşındaki güzel bir kadının hayatı böyle olmamalıydı. Vilma Cennet'ten yoklana, içinde yaşayan bir gücün delirmesine sebep olup olmayacağını değil finallerini, mezuniyeti ve mezuniyet balosunu düşünüyor olmalıydı.

Aaron kızın elinin arkasını başparmağıyla nazikçe okşadı. "Korunman, güçlü olman gerekiyor. Çünkü sen iyi"

"Benim için dayanman, güçlü olman gerekiyor. Çünkü sen iyi-
de, konuşmamız gereken çok şey var."

Vilma'nın hayatı, onunla haşır neşir olduğu için altüst olmuştu. Aaron kendini, ona fazla yaklaşan herkesi hasta eden, bir tür süper virüs gibi hissediyordu. *Aaron Corbet hastalığının ölenlerin sayısı epeyce yüksek*, diye düşündü ve sırf hayatının bir parçası oldukları için ölenleri hatırladı: Analoğluyla bannın bir parçası oldukları için ölenleri hatırladı: Analığıyla bahalıği, psikologu, Stevie, Zeke, Camael ve Belphegor. Kızın eli ni daha sıkı tutan Aaron, Vilma'nın o moral bozucu istatistiğinin bir parçası olmasına izin vermemeye kararlıydı. Kıza yine kötü bir şey olmasına izin vermektense, ölmeyi yeğlerdi.

Aaron kızın elini nazikçe bırakarak bedeninin yanına düşmesine izin verdi. Gitmesi gerekiyordu, diğerleri onu bekliyor olmalıydı. Öne eğildi, kızın alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Olanlar için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Bunları telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kız cevap vermedi ama Aaron buna üzülmeydi. Vilma o anda huzurlu bir biçimde uyuyor gibiydi ve Aaron bunu, gitmesi için bir işaret olarak algıladı. Gözlerini uyuyan kızıdan hiç ayırma- dan sessizce ayağa kalktı ve geri geri gitti. Dönüp de Lorelei'in elinde melek ilaçlarıyla dolu plastik makyaj çantasıyla merdivenlerin dibinde beklediğini görünce, neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Kızın aşağı indiğini duymamıştı. Lorelei'in neredeyse kalp krizi geçirmesine sebep olduğunu göstermek için, elini göğsüne koydu.

"Kusura bakma," diye fısıldadı kız. "Onu uyandırmak istemedim."

Aaron başını çevirip şiltinin üzerinde yatan kıza baktı. "Sorun değil. Şimdi bayağı rahat uyuyor." Kalbinin acıdığını hissederek kıza bakmayı sürdürdü.

"Bariz olan bir şeyi söylemek istemiyorum Aaron," dedi Lorelei, "ama olanların, senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Aaron kızın söylediği şeyin doğru olduğuna tamamen inanmadığından, cevap vermedi.

"Vilma'ya olan şey, sen hayatında olsan da olmasan da gerçekleşecekti." Lorelei uzandı ve ona destek olmak için elini omzuna koydu. "O bir Nefilim. Kendini ne kadar suçlu hissetsen de ona, bunu yapan sen değilsin."

Aaron, Vilma'nın yaşadığı onca şeyi düşündü. "Verchiel onu bana ulaşmak için kullandı. Ben—"

"Verchiel yalnızca, zaten karmaşık olan bir durumu biraz daha karıştırdı," diye araya girdi Lorelei. "Ne kadar kötü oldu-ğunu düşünürsen düşün, hayatında olduğun için, Vilma'nın durumu daha iyi. Hepimizin durumu daha iyi."

Aaron gözlerini Vilma'dan ayırıp bir arkadaş ve sırdaş olarak güvenmeyi öğrendiği, kar beyazı saçlı Nefilim'e baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Sorumluluklarının yükü belki azıcık da olsa hafiflemişti.

Kız yumuşak bir sesle güldü ve ona gülümsedi. "Ben Lehash'ın kızıyım. Gerçek olmasa, öyle demezdim."

Aaron kızın sözlerini kabullendi. O an, bu sözlerin değeri hayli yüksekti. Çocuk, "Teşekkür ederim," diyerek döndü, Vilma'ya son bir kez baktı. Merdivenleri tırmanmaya başlar-ken Lorelei'a, "Ben dönene dek ona iyi bak, olur mu?" dedi.

"Sen Malakim'i bulup ihtiyacımız olan şeyi almaya odaklan," diye cevap verdi Lorelei. "Şu anda Vilma, endişelerinin en önemsizi olmalı."

Aaron koridorda yürüyüp ön kapıdan çıkarken, kızın haklı olduğunu fark etti. Gabriel'le Lehash, onu evin önündeki yolda bekliyorlardı, kapı arkasından kapanıp çocuk verandadan inerken, köpeğin kuyruğunu salladığını gördü.

Aaron mide boşluğunda bir gerilim hissederek, "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Ben on beş dakika önce hazırdım," diye homurdanan Lehash, purosunu bitirdi. "Şimdi tırnaklarımı kemiriyorum."

"Tırnaklarını kemirmek ne demek, öyle bir şey yapmıyor. sun ki?" diye sordu Gabriel, meleğe.

"Pantolonumun içinde karıncalar var sanki," diye cevap veren melek, purosunun için için yanan kalıntısını sokağa fırlattı.

Bu yeni ifadeden kafası karışan köpek, "Pantolonunda gerçekten karınca yok, değil mi?" diye sordu. "Varsa, karıncalar seni ısırmadan önce, onları pantolonundan çıkarsan iyi olur."

Lehash, "Tavsiye için teşekkürler," diye söylendi, hayvana daha fazla açıklama yapacak sabrı yoktu.

Aaron vaktin geldiğine karar verdi ve doğduğundan beri içinde olan gücü çağırdı. Sırtındaki kasları esnetti, kanatlarını teninin altından çıkardı ve etkileyici bir biçimde ardına dek açtı.

"Haydi, grupça sarılalım," dedi ve ciddiyetsizliği kendisini bile şaşırttı. "Yapalım şunu."

Lehash ve Gabriel, ona sokuldular. Aaron onları abanoz kanatlarıyla sardı ve zor bir görevi yerine getirmek için Aerie'den ayrıldılar. Aaron'ın sevdiği kızın kaderi, son derece belirsizdi.

ONUNCU BÖLÜM

"O fiste zor bir gün mü geçirdin?" diye sordu Taylor.

Lucifer kendini yine aklının içinde buldu. Fiziksel acıdan uzaklaşmak iyiydi ama göğsünde rahatsız edici bir şey hissetmeye başlamıştı. Acının, kendi yarattığı bu psişik mekanın derinliklerinde de olsa, onu bulmasının ne kadar süreceğini merak etti.

Birçok güzel yemeği paylaştıkları mutfak masasına çok benzeyen ufak bir masada oturuyorlardı. Taylor, Lucifer'in hummalı zihninin yaratısı, geçmişte olduğu gibi güzel, mum ışığında yiyecekleri bir yemek hazırlamıştı.

Çift, mumun ışığı etraflarındaki karanlıkta süzülen büyükçe bir kapıyı aydınlatınca, düşenlerin ilki ürperdi. Zihninin

Cennet'te sebep olduğu dehşetleri bastırmak için yaratmış olduğu kalın, çelikten, canavar gibi kapıyı inceledi. Asma kilitler ve zincirlerden birkaçı daha mı düşmüş, diye endişelendi.

Öyle olduğundan emindi.
"Ne yani, soruma cevap vermeyecek misin?" diye soran Taylor, peçetesini alıp kucığına serdi.

"Galiba Verchiel başarılı oluyor," dedi Lucifer, kapıya bakarak. Diğer tarafta, bir şeyin hareket ettiğini duyduğuna yemin edebiliyordu. "Tanrı'nın emrini tersine çevirmenin bir yolunu bulmuş."

Taylor yoğun, kahverengi bir sos içindeki biftekle mantardan oluşan yemeğini yemeye başlarken konuştu. Lucifer mantarına bayılırdı. "Onu yapmasına izin veremeyiz." Kadın, güzel sını çığneyişini izlerken, ne cevap vereceğini düşündü. Taylor zayıftı -son derece ince ve zarıftı- ama bol bol yemek yiyordu ve bunu yapmaktan hoşlanıyor, şişmanlayacağından hiç endişelenmiyordu.

"Hayır, veremeyiz. Ama ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum." Lucifer yemeğin yalnızca kendi hayal gücünün ürünü olduğunu biliyordu ama çok lezzetli görünüyordu, o da yemeye başladı. "Onu serbest bırakmak için gereksindiği her şeyi ele geçirmesi an meselesi," derken, bir asma kilidin daha düşüğünü duydu.

Masada iki kadeh kırmızı şarap belirdi ve Lucifer, Taylor'ın zarif eliyle kendi kadehini almasını, şarabından ufak bir yudum

icisini izledi. Kadın, kadehini masaya bırakarak "Bu, yeterince endişe verici bir şey," dedi. "Ama seni rahatsız eden başka bir şey var mı?"

Kapının diğer tarafındaki bir şey kapıya üç kez vurdu. Bir başka asma kilit şakırdarak açıldı ve bir zincirin ucundan yarırsızca sallandı. "Bana, bir oğlum olduğunu söyledi."

Taylor cevap vermedi, etinden bir parça daha kesmekle yetindi. Lucifer'in ona söylediği herhangi bir şey, kadını nasıl şaşırtabilirdi? Ne de olsa Taylor da Lucifer'in hayal gücünün ürünüydü.

"Böyle bir şeyden nasıl haberim olmaz?" diyen Lucifer tabağını öteye itti, iştahı birden kapanmıştı.

"Unutma, bir zamanlar artık Sabahyıldızı olmak istemiyordun ve gerçek tabiatını terk etmeye kalkışmıştın," diye cevap veren Taylor, kucığındaki peçeteyi alıp dudaklarının kenarlarına bastırdı. Tabağında bir lokma bile yemek bırakmamıştı.

"O, seninleykendi," dedi Lucifer. Kapı birden sarsıldı ve bir şey ağırlığını kapıya fırlattığında, Lucifer saldırının titreşimlerini hissetti.

Taylor ona gülümseyip başını salladı. "Neredeyse unutacaktın," diyerek uzun bacaklarını birbirinin üzerine attı ve ayağındaki yalın sandaletin, kayıp sallanmasına izin verdi. "Mutluyduk. En azından ben, öyle olduğumuzu sanıyordum."

Lucifer göğsünde bir acının belirdiğini hissetti ve bunu neredeyse Tanrı'nın emrinin geri çevrilmesine yoracaktı ama son-

ra bu acının, kalbinin Taylor'ı bırakışının anısıyla yeniden kurulmasından kaynaklandığını fark etti. "Rüyalar görmeye başladım. Yaptıklarımı, benim yüzümden kaybedilen hayatı... Ve sana bir şey olacağından korktum."

Lucifer ayağa kalktı ve masanın etrafını dolaşıp Taylor'a do-
ru gitti. Kadın ayağa kalktı, birbirlerine nazikçe sarıldılar. "Ni-
yetim seni incitmek değildi," dedi Lucifer, kadını sıkı sıkı tu-
tarak. "Ama yaptıklarından sonra, mutluluğu tecrübe edebi-
leceğimi düşünmekle delilik etmiştim," diye fısıldadı. "Kefa-
retimi ödememiştin ve o yüzden gitmem gerekti. Kendi iyili-
ğim için olduğu kadar, senin iyiliğin için de."

Taylor başını kaldırıp Lucifer'in gözlerine bakarken, kapı
menteşelerinde sarsıldı ve birkaç kilit daha düştü. "Onu gör-
dün, değil mi? Çocuğumuzu."

Lucifer, Verchiel tarafından yakalanışından ve Nefilim ke-
hanetini öğrenişinden kısa bir süre sonra gözlerinin önüne ge-
len şeyi hatırladı. Yanında sadakatle duran büyük, sarı bir kö-
peği olan genç bir adamın görüntüsüydü. "Evet," dedi hülyalı
hülyalı. "Galiba gördüm."

Taylor, başını Lucifer'in göğsüne dayayarak "Adı Aaron,"
dedi. "Haşmetli anlamına geliyor – yükseltilmiş."

Lucifer gülümsedi ve kadının başının tepesini nazikçe öptü.

Tanrı'nın cezası diğer tarafta öfkeyle debelenirken, kapı teh-
ditkar bir şekilde titreşti.

*

Aaron hep Gabriel'le aralarında özel, neredeyse psşik bir bağ ol-
duğuna inanmıştı ve bu his, Nefilim'in yeni ortaya çıkan gücü,
köpeğin hayatını kurtardığında daha da yoğunlaşmıştı. Çocuk,
köpeğin ayrıldığı yerle varış noktası arasındaki boşlukta se-
bir meleşin ayrıldığı yerle varış noktası arasındaki boşlukta se-
yahat ederlerken, bu teoriyi sınıyordu. İkisi daha önce rüyaları
paylaşmışlardı. Aaron bu yüzden, uyanıkken düşünceleri pay-
laşmalarının o kadar da imkansız olmadığını tahmin ediyordu.
Aerie'den ayrılırken, köpektan kadim parşömeni koklar-

ken gördüğü şeyi düşünmesini ve o düşünceleri kendisine yön-
lendirmesini istemişti. Sersemletici bir tecrübeydi. Aaron'ın zih-
ni, Gabriel'in düşüncelerinin bombardımanına uğradı. Düşün-
ni, Gabriel'in düşüncelerinin bombardımanına uğradı. Düşün-
celer başta basit, yiyecek, sığınak, sıcaklık ve dostluk gibi ya-
nın ihtiyaçlarla ilgili şeylerdi. Ama sonra karmaşıktılar, me-
kanların, olayların, Labrador'un hayatındaki önemli anların
hatıralarına dönüştüler. Aaron parkta oynanan bir yakalama-
torandan aldıkları ve kese kağıdına koydukları bifeğin köpek
için ne ifade ettiğini hiç hayal etmemişti.

Aaron kendisini köpeğinin gözlerinden gördü ve o sevgi dolu
gözlerden bakıldığında, kusursuz olduğunu fark etti. Hayva-
nın inandığının yarısı kadar düzgün bir insan olabilse, o za-
man böyle bir hayranlığı gerçekten hak ederdi.

Sonunda Gabriel'in labirenti andıran kıvrımlı bükümlü
düşüncelerine, gereksindiği şeyi bulabilecek kadar odaklana-
bildi. Parşömendeki koku, onları buraya getirmişti. Burası,

Dünya'daki başka hiçbir yere benzemiyordu. Dünya'da da değildi ve Aaron köpeğin neden bu kadar ürkekliğini anlayabiliyordu. Çocuk görüntüyü aldı ve kendisinin kollarından aşağı iniyordu. Sonra kanatlarını açtı ve nerede olduklarını gördüler.

Lehash huşu içinde, "Şuna bakar mısınız?" dedi. Aaron, "Cennet'te miyiz?" diye sordu. Altın rengi ormanla kaplı, hafif eğimli ovalara, hayatında gördüğü en derin mavi gökyüzüne hayretle baktı. Yumuşak, başıboş melodilerle dolu nazik rüzgarlar, hayatında duyduğu en güzel seslerdi.

Lehash başını arkaya atıp havayı koklayarak "Hayır," dedi. "Belki ufak bir parçasındayız ama Cennet'in bütünü bu değil." Burnunu esintiye doğru kaldırmış olan Gabriel, Aaron'ın yanından, "Parşömene yazı yazmış olan kişi, o tepenin yukarısında," dedi.

Dönüp köpeğin peşi sıra ufak tepeyi tırmanırken, "Sen-ce neredeyiz Lehash?" diye sordu Aaron.

"Bana kalırsa, birisi bu saklanma yerini dosdoğru burasıyla orasının arasına inşa etmiş." Düşmüş melek kovboy şapkasını çıkardı, uzun ve beyaz saçlarını parmaklarıyla geriye taramış ve şapkasını yeniden başına geçirdi. "Köpeğin burayı bulabilmesine şaşırdım."

"Çok özelim ben," diye hatırlatmada bulundu Gabriel. Lehash alçak sesle gülererek, "Evet, öylesin," dedi.

Aaron birden, "Böyle bir şey beklemiyordum," dedi. Tepenin zirvesine ulaşmışlardı ve Aaron, koyu kahverengi kiremidi, çatısı katranlı kağıttan ve temeli kayalardan oluşan minicik bir kulübeyi işaret etti. Taş bacasından yoğun, gri dumanlar fışkırıyordu. Aaron, içerisinin muhtemelen son derece sıcak ve rahat olduğu izlenimine kapıldı.

"Son zamanlarda gördüğün o kadar şeyden sonra," dedi Lehash, önlerine düşüp tepeden inerek, "hala şaşırabiliyor musun?"

Ağır, ahşap kapının önüne geldiler.

Havayı koklarken dikkatli burnu seğiren Gabriel, "O içerde," dedi..

"Kapıyı çalmalı mıyım?" diye sordu Aaron, yanındaki düşmüş meleğe.

Lehash omuz silkti. "Herhalde kibar davranmanın zararı olmaz," diye cevap verdi. Aaron kapıyı tıkladı.

Beklediler ve yanıt gelmeyince Lehash da öne eğilerek kapıya vurdu. Yine kimse cevap vermedi.

Aaron sabırsızlıkla, "Bunun için vaktimiz yok," dedi. Uzanmış, kolu tuttu ve kapıyı itip açtı. İçerisi çok karanlıktı. "Merhaba?" dediğinde sesi tuhaf bir biçimde yankılandı ve Aaron bunun sebebini çabucak anladı. İçine girdikleri oda devasa idi ve Aaron'a, Alim'in kütüphanesini hatırlıyordu ama bu odanın büyüklüğü ve ihtişamı, düşmüş melekini gölgede bırakıyordu.

"Vay be," diyen Lehash, otuz metre yukarıdaki kavisli tavana, sonra da ayaklarının altındaki mermer zemine baktı. "Ama tabii, bir Malakim'den başka ne beklenir?"

Gabriel girişin etrafını kokladı. Köpeğin patileri, pürüzsüz mermerden yapılma zeminde, step ayakcabıları gibi sesler çıkarıyordu. Aaron da iki taraflarını sarmış heybetli taş sütunlara hayranlıkla bakıyordu.

Önlerindeki antrenin sonundaki çift kanatlı devasa kapıyı fark eden Aaron, "Bu Malakimler ne kadar da uzun boyluymuş?" diye sordu. Kalın, metal halkalar tutan devasa aslan başları şeklindeki tokmaklar, yerden en az dokuz metre yükseklerdeydi.

"İnsaf et, onlar Tanrı'nın uzantıları," diye homurdandı Lehash. "İstedikleri kadar uzun boylu olabilirler."

Çift kanatlı kapı sanki işaret almış gibi, gökgürültüsü andıran bir gürültüyle savrulurken açıldı ve Aaron'ın daha önce hiç görmediği, hayal bile etmediği türden bir yaratık, antrede hızla ilerleyerek onlara doğru geldi. Boyu en az on beş metreydi ve üzerinde, erimiş metalden yapılmışçasına parlayan, baloncuklanan bir zırh vardı. Baş, devasa bir öküz başıydı ve çöldeki günbatımı renginde kanatları vardı. Kocaman ellerinde, Aaron'ın kendi cüssesinin en az üç katı olduğunu tahmin ettiği, korku verici bir savaş baltası vardı. Balta, bulanık bir kavis çizerek mermer zemine saplanırken, sıçrayarak kaçacak vakti zor buldular. Balta onlara isabet etmese de darbeden sonraki şok dalgaları, altlarındaki zemini çok şiddetli

bir deprem oluyormuşçasına sarstı ve üçü de ayakta kalmak için çabaladılar.

Devasa hayvan-adam, baltasını kırık mermerlerin arasından çekip tekrar saldırmaya hazırlanırken, "Ben de kardeşlerim gibi yakalanmayacağım," dedi. "Yağmalamak istediğiniz bilgi, yalnızca bana ait kalacak!"

Aaron ellerini uzatarak Malakim'e, "Dur!" diye yalvardı. "Biz yalnızca—"

Ama Lehash melek ateşi kusan tabancalarını yaratmıştı ve hayvan bu yeni tehditle uğraşmak için dönerken, devasa kanatlarından biri savrulup Aaron'a isabet edip çocuğu öteye fırlattı. Aaron taş zemine düşerken gözlerinin önünde bir yıldız galaksisi belirdi ve çocuk, bilincini kaybetmemek için mücadele etti. Efendisinin yaralandığını gören Gabriel, korku verici devin üzerine atlayarak dişlerini yaratığın eriyik metalden zırhına geçirdi ama ağzı için için yanmaya ve dumanlar tütmeye başlayınca, acıyla haykırarak yarattığı bıraktı.

Lehash'ın silahları kükredi ve ilahi ateşten kurşunlar, yaratığın zırhında patladı ama güneşin yüzeyindeki ufak patlamalar gibiydi ve pek etkili olmadılar. Yaratık, kanatlarını iyice açtı ve Lehash'e doğru süzüldü. Düşmüş melek silahlarını ateşlemeyi sürdürürken zırlı hayvan baltasını salladı. Baltanın küt yüzü Lehash'e isabet etti ve düşmüş melek, roket gibi havaya fırlayarak heybetli sütunlardan birine tosladı. Lehash kırık sütun parçalarının arasında, soğuk ve taş zeminde yatarken, yaratık

yere konarak yanına çömeldi. Haşmetli baltayı bir elinden diğerine attı, bir öfke haykırışıyla silahı başının üzerine kaldırdı ve yerdeki düşmanın işini bitirmeye hazırlandı.

Aaron güçlükle ayağa kalktı ve bedeninin uygun bir şekle bürünmek üzere dönüşüne uğradığını hissetti. Olayların böyle gelişmesini istememişti. Tek istediği, yardım ricasında bulunmaktı ama artık bunun ötesine geçememişlerdi ve savaşmak tek cevaptı. Kendisini ötesine geçerken çıkardığı ıslık sesini dinledi. Devasa baltanın fırlatarak cı, baltayı karşılamak üzere elinde belirdi. Kendi cennet ateşi yalev alevlendi ve Aaron, kanatlarının sırtından fırladığını hissetti. İki haşmetli silah, kulak delici bir şangırıyla buluştu ve birlerinden uzaklaştırdı. Aaron'ın kulakları çınlıyordu. Çabucak ayağa kalkarak zırhlı canavarın bir sonraki saldırısını karşılamaya hazırlandı.

Ama yaratık öylece durmakla yetindi, görkemli savaş baltasını yanına indirmişti. Aaron'a bakıyor, soğuk hayvan gözleri onu dikkatle inceliyordu. "Sensin," dedi ve vahşi yüzünde tuhaf bir gülümseme belirip kayboldu.

Aaron dikkatle, "Sana zarar vermek istemiyoruz," dedi ve önündeki devin bedeninin değişmeye, küçülmeye başladığını, savaş baltasının yumuşak bir ışık parıltısıyla kaybolduğunu gördü. Karşısındaki, artık korku verici bir savaşçı değildi.

Onun yerini, gümüş rengine çalan beyaz saçları ve bakır rengi teni olan uzun boylu, çarpıcı bir figür almıştı.

"Bunun farkındayım... Artık," dedi meleksele varlık. "Ben Malakimler'den Raphael'im ve beni bağışlayan için yalvarıyorum." Sesi dışarıdaki rüzgar gibi melodik ve tuhaf bir biçimde yatıştırıcıydı. "Sizin, hain Verchiel'in hizmetkarları olduğunuzu sandım ama elbette değilsiniz. Bedenindeki semboller tanımamak imkansız. Sabahyıldızını'nın oğlusun."

Aaron silahının yok olmasına izin verdi. "Sen de bu Lucifer olayını biliyorsun demek?" diye sordu ve Gabriel'e bakmak için köpeğin yanına yürüdü. Hayvanın ağzında su toplamış birkaç kabarcık vardı ama iyi görünüyordu.

"Malakimler, geleceğini çok uzun zamandır biliyor," demekle yetinen meleksele yaratık, geri dönüp yüksek kapılara doğru yürüdü. "Aslında çok önemli bir parçası olduğun kehaneti tanımlayan kahinin, onu görmesini sağlayan biziz - ben ve kardeşlerim."

Aaron figürün odaya girip yok oluşunu izlerken, aceleyle Lehash'in yanına seğırtti. Düşmüş melek zarar gören sütunun molozlarının ortasında oturuyor, ensesini ovuyor ve rahatsızlıkla yüzünü buruşturuyordu.

Aaron, Lehash yerinden kalkarken, heyecanla, "Onu duydu mu?" dedi.

"Bu işi kimin başlattığını hep merak ediyordum," diyen Lehash, şapkasını kullanarak giysilerindeki tozu süpürdü. "Onlar olması mantıklı."

Raphael yeniden kapıda belirdi. "Acele edin," diyerek zarfı eliyle kendisine katılmalarını işaret etti.

"Fazla zamanımız yok ve konuşmamız gereken çok şey var." Yine devasa kapının arkasındaki odaya girerek gözden kayboldu.

Üçü birden, temkinli adımlarla büyük antrenin ötesinde ki odaya girdiler. Aaron gözlerine inanamadı. Karşısında, melek büyüünün tuhaf bir örneği vardı. Antrenin o krallara layık ihtişamından sonra burası ona çok garip gelmişti: Sanki eski moda bir oturma odasına girmişlerdi. Malakim odanın köşesindeki ufak, ahşap bir çalışma masasında oturuyor ve çeklek, "Lütfen rahatınıza bakın," dedi.

Lehash odada etrafına bakınarak "Çok etkileyici bir odan var," dedi. Dekor sıcak ve zengindi: Koyu renk tahtalar, iki dizi pencereyi örten uzun, kadife perdeler. Kalın, kırmızı perdeler, cilalanmış ahşap zemine dalga dalga dökülüyordu.

Gabriel kızıl bir kumaşla kaplanmış, parlak, koyu renk tahtadan iskeleti olan bir sedirin üzerine sıçradı.

Aaron otomatik olarak "Gabriel, in aşağı!" diye emretti.

Köpek, "Ama o rahatınıza bakın dedi," diye itiraz ederek, mobilyanın üzerine yavaşça çöktü.

"Sorun değil," diyen Malakim çekmeceyi kapattı ve ayağa kalkarak onlara yaklaştı. "Küçük saklanma yerimizin amacı bu," diyerek cüppeli kollarını kaldırdı ve odayı işaret etti. "Kardeşle-

rimin ve benim, görevlerimizden uzaklaşabilmemiz, gevşememiz ve gördüklerimizi düşünmemiz için bir yer."

Gabriel işlemeli bir halının üzerine yattı ve derin derin iç çekerek burnunu patilerinin arasına koydu, gözlerini kapattı. Nerede olurlarsa olsunlar, ne yaparlarsa yapsınlar köpek hep kestirecek vakti bulabiliyordu.

"Lütfen oturun, rahatlayın. Burayı, ne için inşa edildiye onun için kullanın."

Lehash kibarca şapkasını çıkardı ve Aaron'la ikisi, Gabriel'in az önce boşalttığı kanepeye oturdular. Malakim onların karşılarındaki deri koltuğu seçti.

Aaron tereddütle öne eğildi. "Kardeşlerin ve Verchiel'le ilgili bir şey söylemiştin?"

Malakim başını salladı, sonra da başını koltuğun arkasına yasladı. "İkisini de öldürdü ve onlardan, kendi sınıfındaki bir meleğin ele geçirmemesi gereken bir bilgi aldı."

Lehash afallamış gibiydi. "Verchiel sizden iki kişiyi öldürdü, öyle mi?" diye sordu hayretle. "İki Malakim öldürdü ha? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?"

Bronz tenli yaratık gözlerini kapattı, hikayeyi anlatırken yüzü acıyla buruştu.

"Bizi gafil avladılar, onun hizmetindeki büyücülere, bizim öğrettiğimiz güçlü büyülerini kullandılar."

Odaya bir an rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Duyulan tek şey, Gabriel'in gürültülü nefesleriydi.

Raphael gözlerini açtı, hüznle gülümseyerek söze devam etti. "Geleceği görme yetimiz olduğu için böyle bir şeye hazırlıklı olacağımızı düşünürsünüz. Ama belki de kaçınılmaz bazı şeyler için, bilinçaltımızda olabilecek görmemeyi yeğledik."

Aaron kanepede kıpırdandı, Vilma'nın acı verici dönüşümü, nün görüntüleri aklına doldu. Buraya geliş sebebiyle Verchiel'in peşinde olduğu şeyin arasında kalmış, çıkmaza düşmüşü. Vilma'ya sadık olmakla birlikte, kendisinin de Güçler komutanının da aynı şeyin peşinde olduğunu öğrenmek, onu fena halde rahatsız etmişti.

Aaron merakla, "Ne istiyor?" diye sordu. "Sizden ne almaya çalışıyor?"

Malakim koltuğunda kıpırdandı ve uzun bacaklarını birinin üzerine attı. "Başta hiçbir fikrim yoktu ama şimdi çok mantıklı geliyor." Elini cüppesinin kıvrımlarının arasına soktu ve ağzı süslü, altın rengi bir metalle mühürlenmiş cam bir şişecik çıkardı. Malakim şişeyi ona uzatırken, Aaron içinde sıvı olduğunu görebildi. Aaron uzatılanı alırken Malakim, "Zamanımız dolmadan sana vereyim. Bu, eşin için," dedi.

Aaron meleği doğru duyduğundan emin olamayarak gözlerini art arda kırptırdı. "Eşim mi?" diye sordu.

Raphael arkasına yaslanıp başını salladı. "Evet, eşin. Hatta bunu ilk ben söyleyeyim. Çocuklarınız, tam anlamıyla muhteşem olacak."

Aaron'ın oturduğu kanepenin içinden elli bin völdük bir elektrik akımı geçse, üzerindeki etkisi aynı olurdu.

Malakim'in sözlerinden şoka uğrayan Aaron, "Çocuklarım mı?" diye bağırды.

Gabriel, efendisinin sesinden uyanarak birden doğruldu. Köpek odada etrafına bakındı ve homurdanarak "Ne oluyor?" diye sordu. "Mesele ne?"

Aksi sesinde bir eğlence pırıltısı beliren Lehash, "Bana kalırsa efendin geleceğe şöyle bir göz attı," dedi. Aşağı uzanıp köpeğin başını okşadı. "Hepsi bu kadar."

"Hayır," dedi Gabriel, üzerine basa basa. "Duyuyor musunuz?" diye sordu. Köpeğin burnu seçiyordu ve boynundaki tüyler kabarmıştı. Bedeni beklentiyle titreyen köpek, ayağa kalktı.

Malakim içini çekerek koltuğundan kalktı. "Kişi, kaçınılmaz ölümüyle sonunda yüz yüze geldiğinde," dedi ve cüppesinin önündeki kırışıkları düzeltti, "her şey çok kısa görünüyor."

Aaron açıklama istemek üzereydi ki sesi kendisi de duydu. O sesi tanıyordu: Bir meleğin bir yerden diğerine seyahat ederken duyulan, gerçeklik kumaşının kısa bir an için yırtılıp açıldıktan sonra, su gibi akarak kapanırken çıkardığı ses patlamalarıydı. Ama bu kez, sesi birkaç kez duydu ve ne anlama geldiğini hataya yer bırakmayacak şekilde kavradı.

Aaron, "Saldırıya uğrayacağız," derken, kadife perdelerin altında bir cam ve ateş yağmuru eşliğinde kanatlı şekiller belirdi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kraus uyanık halde, yerdeki lime lime bir battaniyenin altında yatıyordu ve dudaklarında bir dehşet feryadı vardı.

Bir an karanlığın onu tekrar ele geçirdiğini, Verchiel'in o harikulade armağanı geri almış olabileceğini düşündü ama sonra gördüğü şeyin, yalnızca etrafında toplanmış gece olduğunu fark etti. Yeni görüş yetisi gecenin mürekkep karanlığına uyum sağlarken, boş kitaplıkları ve birbiri üzerine yığılmış metal masaları seçebilmeye başladı.

Rüya görmüş, lordu ve efendisi olan Verchiel'e hizmet etmeye başlamadan önceki günleri canlı bir biçimde hatırlamıştı. Keder ve acıyla dolu günleri.

Battaniyesini üzerinden atıp ayağa kalktı ve odanın karanlığının ortasında durdu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bunu

hissedebiliyordu. Etrafındaki havada doğal olmayan bir uğultu, prehistorik bir canavarın kalbinin atışını andıran nabız gibi bir gümbürtü vardı. Ses her yerdeydi –her yerde olması gerekiyordu– ve Kraus, umutsuzluğun içine sızdığını hissetti ve Tanrı'nın savaşçısına ve onun kutsal görevine sadakat yemini etmeden önceki karanlık günleri yine hatırladı.

Kraus işkenceyle dolu günlerin anılarından kaçmak, dikkatini başka bir yere vermek isteyerek odadan çıktı ama o tuhaf ses, nereye giderse gitsin içindeydi ve çok uzun zaman önce bastırdığı anıları ortaya çıkarıyordu.

Güçler'e hizmet etmeden önce bildiği tek şey karanlık ve onu görenlerin acımasıydı. Aziz Athansius Kilisesi ve Yetimhanesi'nin kapılarını kapatmadan önceki haline çok benzeyen bir yerde büyümüşü.

Perry Körler Okulu. Tanıyıp bildiği tek ev orasıydı.

Kraus gitgide şiddetlenen huzursuzluk dalgalarına teslim olarak karanlık koridorlarda ilerledi. Geçmişi bastıramıyordu. Anılar kaçarak zaman katmanlarını aştılar, sanki birkaç saniye önce gerçekleşmiş kadar canlıydılar.

Perry Okulu'nda onun gibi kör doğmuş başkaları da vardı. Yaptıkları bakım da unutulacak gibi değildi. Ah, evet, Kraus o özenli bakımı hatırlıyordu.

Okul personeli onlara aşağılık bir yaşam formuymuşlar, baş müdür Bay Albert Dentworth'ün vahşi köpeğinden bile aşağıymışlar gibi davranıyordu. Kraus hayvanın zincirli tasmaının

şakırdayışını ve yaklaşırken tırnaklarının ahşap zeminde yitirdiği tıkrıtları her duyusunda yaşadığı dehşeti hatırladı. Körler, işleri onların bakımını yapmak olan personelin sırtındaki yükten ibaretlerdi ve genelde bu yüzlerine vurulurdu. Kraus hayatının büyük bir kısmını Cehennem'de geçirmiş, her gece Cennet'e gönderilmek için dua etmişti.

Merdivenler onu spor salonuna, Archonlar'ın inine götürdü. O anda orada yoklardı, Verchiel'in son istilasında ona etik bir daire çizilmişti ve bu dairenin üzerinden, kalın zincirlerle bağlanmış olan tutsak sarkıyordu. Tutsağın göğsüne, metal parçalarla açık tutuluyordu. Kraus, tutsağın nasıl olup da hala yaşadığını merak etti.

Çocukken uyanık olduğu her anda ve gece uyumadan önce -parmaklarının katlaşıp kanamasına yol açan ağır işlerden dolayı geceleri yorgunluktan tükenmiş olurdu- Tanrı'ya onu alıp götürmesi için dua ederdi. Kendisini buna, Perry Okulu'nun çatısının altında yaşayan diğer körlerden daha layık gördüğünü düşünüyordu. Artık öyle yaşayamazdı ve her gece merhametli Yaratıcı'ya canını alması için dua ediyordu.

Düşenlerin ilki, acınası bir biçimde inledi ve açık göğsünden tuhaf, kırmızı renkli bir bulut fişkırlarak altındaki mistik dairenin sınırları arasında hapsoldü. Kraus birden atmosfere yayılan

sersemletici bir umutsuzluk hissiyle geri itildiğini hissetti. Kendisini uyandıran hastalığın kaynağını bulmuştu ve o her neyse, düşmüş melek Lucifer'in bedeninden çıkıyordu.

Kraus yıllar önce, sonradan efendisi diyeceği meleğin sesini duymuştu - Verchiel kulağına fısıldıyor, ona kendisini Tanrı'nın gönderdiğini ve gayretli duaları sayesinde Tanrı'nın askerlerine, en önemli görevlerinde yardım etmek üzere seçildiğini söylüyordu.

Kraus, Tanrı'nın yakarışlarını duyduğunu bilmenin o inanılmaz mutluluğunu ve sevincini hatırladı ama içi aynı zamanda büyük bir kederle dolmuştu. Bu mutluluğu yalnızca kendisinin tadacağını ve karanlıkta yaşayan, Perry Okulu denen cehennemi onunla paylaşan kardeşlerinin ızdırap içinde yaşama-ya devam edeceğini biliyordu. Kendisine benzeyen diğer insanların hala acı çektiğini bilirken, Tanrı'nın işini nasıl yapardı?

Melek Verchiel ona bir çözüm önermişti. "Izdıraplarına son verebilirsin," demişti. "Yapman gereken tek şey, bunu benden istemek. Ben de onu, bana edeceğin sadakat yemininin karşılığında yaparım. Yapman gereken tek şey istemek."

Kraus Cennet'in ulaşına, Perry Okulu'ndaki diğer öğrencileri acı ve kederle dolu hayatlarından kurtarması için yalvarmıştı.

Verchiel de bu isteği yerine getirmişti.

O geceyi hatırlamak, Kraus'un dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Uzun zaman önce yaşanmış o anın şiddetli, dizginlenmemiş duyguları içine dolunca tır tır titremeye baş-

ladı. Lucifer'in bedeninden sızan her neyse, geçmişin yankı-
rını eşleyip bulmakta hayli yetenekliydi.

Kraus, Güçler'in hizmetkârı olarak yeniden doğduğu, oku-
lun görece sıcaklığından buz gibi gece semasına çıkarıldığı oku-
ceyi hatırladı: Verchiel'in kanatlarının havayı dövdüğü ge-
rini neredeyse sağır edecekti. Ve gitgide yukarı taşınırken, et-
rafındaki ilahi varlıkların attığı çıgılları hatırladı.

Efendisi olacak melek, "Artık acı çekmeyecekler," diye kük-
remiş ve etraflarındaki gökyüzü de hemfikir olduğunu söyle-
mek istercesine gürelemişti. Bunu takip eden şimşek, her nası-
la Kraus'un hayatı olan karanlığı delip geçmişti. Kraus o kör
edici beyaz ışığı ve havayı sarsan gök gürültüsünü hatırladı.

Kraus güçlükle nefes aldı, bedeni kayarak spor salonunun
soğuk, beton duvarına yaslandı. Anılar merhametsiz, Kraus'un
duyuları hassastı.

Her nasılsa, okula darbe indiren şimşegi hissedebiliyordu,
burun delikleri yanık kokusuyla dolmuş, okulun içinde hapis
kalanların çıgılları kulaklarını doldurmuştu.

Hep kendisine, bunun herkesin iyiliğine olduğunu söyle-
mişti. Perry Okulu'nun öğrencileri, acınası hayatlarından kur-
tulmuşlardı, Kraus buna gerçekten inanmıştı. Ama son zaman-
larda her şeyi daha net bir biçimde görmeye başlamıştı ve içi
dehşetle dolmuştu. Verchiel'in ona verdiği hediyeden beri al-
gıları yavaşça değişiyor, olayların çirkin gerçekliğini ortaya çı-
kırıyordu.

Etrafındaki hava parlayıp sarsıldı ve Kraus, efendisinin dön-
düğünü anladı ama geçmişte olduğu gibi sevinç değil, yalnız-
ca korku hissetti.

Melekler önünde belirdiler. Artık daha az Güçler askeri var-
dı ve kalanlar, eski ihtişamlarının gölgesinden ibaretti. Onla-
ra bir şey musallat olmuş gibiydi, üstlerindeki zırh, zayıflamış
bedenlerinden gevşekçe sarkıyordu.

Sonra Verchiel'i gördü ve onu görmek, şifacının içini hü-
zünle korku karışımı tuhaf bir hisle doldurdu. Verchiel'in bir
zamanlar altın olan göğüs zırhı, kurbanının kanıyla neredeyse
siyaha dönmüştü ve yeni açılmış yaraları kanamayı sürdürü-
yor, şifacının onları sarmak için kullandığı bandajları, doyma
noktasına getiriyordu.

Verchiel mistik dairenin önünde dizlerinin üzerine çöktü.
"Vakit neredeyse geldi," dedi ve kalan Archonlar hazırlık yap-
mak için koşuşturdular.

Kraus, *neyin vakti*, diye düşündü ve ruhunun derinliklerine
sersemletici bir dehşet hissi kök saldı. Lordu ve efendisi olan me-
leğe bunu sormak istiyordu ama alacağı cevaptan korkuyordu.

Aaron mızrağın onu iskaladığını sandı.

Sonunda, bu deliliğe bir son verebileceği düşüncesiyle mü-
cadele ederken bir anlığına tereddüt etmişti. Ama Malakim'in
yüzündeki ifade -koyu renk, anlamlı bakışlarının yoğunluğu-
ona gitmesi gerektiğini, belki de milyonlarca yıldır yaşamak-

ta olan bir varlığın, olayları kendisinden daha iyi görüyor olabileceğini söylemişti.

Verchiel'in ateş mızrağının gerçekten zararsızca havayı, o geçtiğine inanıyordu. Yeni yeteneklerinin, Güçler komutanının ateşli silahından çok daha üstün olduğundan emindi. Aaron kanatlarını kapattığını, Lehash'le Gabriel'i sıkıca kucakla berraklığıyla gördüğünü hatırlıyordu. Kaçıp kurtulmuşlardı. Özgür ve yarasızdılar.

Ya da o öyle sanmıştı.

Oysa cennet ateşinden yapılmış mızrak öldürücü bir isabetlilikle hedefini bulmuştu.

Aaron Aerie'ye varmış, kanatlarını açmış ve arkadaşlarını bırakmış, ondan sonra dizlerinin üzerine düşmüştü. İçine yeterince nefes çekemiyor gibiydi, bedeni tuhaf bir biçimde uyuşmuştu ama arkadaşlarının söyledikleri her şeyi duyabiliyordu. Lorelei oradaydı, sokakta yanına diz çökmüştü ve neler olduğunu soruyordu. Lehash de yakınındaydı, Malakim'in inine yapılan saldırıyı anlatıyordu.

Aaron Lorelei'in onun üzerinde bir tür büyü kullandığını tahmin etti, çünkü kızın ellerini göğsünde, mızrağın ona saplandığını *hayal ettiği* noktada dolaştığını hissedebiliyordu. Canı çok yanmıyordu, aslında pek acı hissettiği söylenemezdi. *Belki de sürekli koşuşturmaktan, kaçmaktan yorulmuşumdur*, diye düşündü.

Gabriel yanındaydı, kulağının dibinde gergince nefes alıp veriyordu. Aaron arkadaşına her şeyin yoluna gireceğini, iyi olduğunu söylemek istiyordu ama her nedense konuşamıyordu. Etrafındaki herkes panik içinde gibiydi.

Belki de endişelenmem gerek, diye düşündü ama sonra bu fikri aptalca bularak bir kenara bıraktı. Bir şeyi yoktu, onu göz açıp kapayıncaya kadar iyileştireceklerdi.

Şimdi onu taşıyor, Lorelei'in evine götürüyorlardı. Aaron üzerine ağır bir yorgunluk çökerken, *böylesi iyi*, diye düşündü. İhtiyacı olan tek şey dinlenmekti, sonra bir şeyi kalmazdı. İhtiyacı olan tek şey dinlenmekti.

Efendisinin yatağının yanında oturan Gabriel, "*Ölü gibi görünüyor*," dedi. Görevlerinden döndüklerinden beri Aaron'ın başından ayrılmamış, onun her seğirliğini, her hareketini -Aaron her ikisini de çok az yapıyordu- dikkatle gözlemlemişti. Köpek endişelendiriyordu, çünkü Aaron uyurken sürekli sağa sola dönerdi ve onu böyle hareketsiz yatarken görmek, çok rahatsız ediciydi. "Ama ölü değil," diyen Lorelei, eğilip köpeğin kulağının arkasını kaşıdı.

Dikkati başkalarının şefkatini kabul edemeyecek kadar dağınık olan Gabriel başını çekti. Gözlerini Aaron'dan hiç ayırmadan, "*Ölü olmadığını biliyorum*," dedi. "*İnan bana, ölse bilirdim. Ben bir köpeğim, ölse kokusunu alırdım. Ölümün çok güçlü bir kokusu var.*"

İkisi de sustu. Lorelei eğilip Aaron'ın bandajını kontrol ederk
ken, Gabriel kızı yakından izledi. Aaron çok az kan kaybetmişt
ti, mızrak ucunun yoğun ısısı yarayı neredeyse hemen dağlayıp
kapatmıştı. Lorelei yaranın üzerine çok tuhaf, çok acı kokan
bir şey sürmüştü. Gabriel'e bunun Cennet Bahçesi denen yer
deki Bilgi Ağacı'nın köklerinden yapılan eski bir ilaç olduğu
nu söylemişti. İlacın kokusu Gabriel'in hiç hoşuna gitmemişti
-hapşırmasına ve gözlerinin yaşarmasına sebep oluyordu- ama
Aaron'ı iyileştirebilecekse, onun için bir sakıncası yoktu.

Vilma'nın durumuysa çok daha iyiydi. Raphael'in Aaron'a ver
diği şişenin içindekiler, kızın ihtiyaç duyduğu şey gibiydi. Melek
özü neredeyse derhal yatışmıştı ve kız, tamamen iyileşecek gibiydi.

Gabriel birden öfkelenmişti. Vilma'yı çok seviyor, ona kötü bir
şey olmasını kesinlikle istemiyordu. Ama o iyileşir, Aaron'sa iyi
leşmezse, kıza karşı nasıl hisler besleyecekti? Köpek, bu düşün
ceyi bir kenara iterek dikkatini yeniden efendisine verdi.

Aaron'ın yarasını incelemeye devam eden Lorelei'a, "Ha
yatta kalıp kalmayacağını ne zaman anlayacağız?" diye sordu.

Nefilim bandajı nazikçe yeniden yerine koydu ve uzaklaştı.
Omuzlarını hafifçe silkerek, "O rahat," dedi. "Enfeksiyon kap
maması için yarayı temiz tutuyorum."

"Ama ne zaman anlayacağız?" diye bağırdı köpek. Sesi, is
tediğinden çok daha öfkeli çıkmıştı. Utanarak başını eğdi ve
kulakları, tıknaz başına yapıştı. "Bağırdığım için özür dilerim,"
dedi. "Çok endişeleniyorum."

Lorelei anlayışla, "Önemli değil," diyerek, başını okşamak
için tekrar uzandı. Köpek bu kez başını çekmedi. "Yapabilece
ğimiz her şeyi yaptık."

"Yani şimdi beklememiz mi gerekiyor?" Kız, başının üzerinde
ki kısa, kadife gibi tüyleri okşarken, Gabriel ona doğru döndü.

Lorelei başını salladı. "Maalesef öyle."

Gabriel tekrar Aaron'ı izleme işine döndü, onun göğsünün belli
belirsiz kalkıp inişini seyretti ve bütün kalbiyle iyileşmesini diledi.
"Yiyecek bir şeyler alacağım," dedi Lorelei. "Benimle gel
mek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Sanırım burada, onunla kalacağım." Gab
riel yüzünü yavaşça eğip çenesini yatağa, Aaron'ın korkutucu
derecede hareketsiz olan elinin yakınına yasladı. "Kendimi pek
aç hissetmiyorum."

Sabahyıldızı'nın korkunç, çılgınca hareketlerinin sonucunu
dünyadan uzak tutan kapı, psişik menteşeleri üzerinde şiddet
le sarsıldı.

Dışarı çıkmak istiyordu.

Haşmetli kasa kapısı yavaşça dışa doğru kabarmaya başlarken
inledi. Kalan tek şey, çeliğin kendisiydi. Kilitler, sürgüler ve zincir
ler, kapının arkasındaki fırtınanın şiddetinden kırılıp düşmüştü.

Lucifer artık yalnızdı. Taylor gitmişti. Göğsündeki acı faz
la şiddetli hale gelince, olabilecekleri görmeye dayanamamış gibi
onu terk etmişti.

Psişik engelin önünde diz çökmüş olan Lucifer, *hayır* diye düşündü. *Onu dışarı salamam.*

Yıpranmış kapiya yoğunlaştı ve orada yeni kilitler, kaydır-
malı sürgüler ve kalın, kara zincirler olduğunu gördü. Hepsi
de daha önceki kilitlerden daha güçlüydü.

Cehennem bugün serbest kalmayacak, dedi Lucifer kendi ken-
dine ve dünyayla felaketi birbirinden ayıran engelin önünde
ayağa kalkacak gücü buldu. Sorumlusu olduğu bütün acılar,
sefaletler ve kederler içinde, ait olduğu yerde, koyulduğu yer-
de kalacaktı. Tanrı'nın ona verdiği cezanın, her nasılsa insan
dünyasında bir efsaneye dönüşmüş olması onu hep tuhaf bir
biçimde eğlendirirdi. Orası, dinsel inançlarına karşı günah iş-
leyenlerin sonsuza dek ceza çekeceği, gerçek bir yerdi. Gehen-
nem, Ölüler Diyarı, Ti Yu, Jahannam, Hades, Cehennem. Yal-
nızca onun taşımakla sorumlu olduğu şeyin birçok ismi vardı.

Diğer taraftaki güç şiddetlendi ve öfkesinin vahşiliği Lucifer'i
geriye savurdu. Yeni, daha güçlü kilitleri parçalanarak kırıldı
ve karanlığa fırlatıldı. Tanrı'nın emrinin psişik temsiline yapı-
lan amansız saldırı karşısında yetersiz kaldı.

Sabahyıldızı sürünerek ayağa kalktı ve engeli yeniden güç-
lendirmeye çalıştı ama göğsündeki keskin, şiddetli acı, dizle-
rinin üzerine çökmesine yol açtı. Aşağı baktığında yarayı gör-
dü. Göğsünde kanlı, otuz santim boyunda bir kesik belirmişti
ve onu görmek bile, içinin dehşetle dolmasına yol açtı. Gücü,
göğsünün ortasındaki dikey açıklıktan akıp gidiyordu.

Kapı, çerçevesinde sarsılıp titreyiş ve Lucifer kapının sağ üst
köşesinin dışı bükülüşünü, çeliğin inleyip ciyaklayarak itiraz
edişini dilsiz bir dehşetle izledi.

"Lütfen, Tanrım, hayır," diye tıslayan Lucifer, bedenini ka-
pıya yasladı. Kıskançlığının sebep olduğu acı, suçluluk ve ke-
der bin yıl boyunca şiddetlenmişti ama Lucifer bunu hep için-
de tutacak gücü bulmuştu çünkü bu, kaderinde taşımak olan
de tutacak gücü güçlendirmek, Tanrı'nın orijinal ceza-
yüktü. Şimdiyse o engeli güçlendirmek için bütün gücüyle çabaladı
sına kendi zihin kuvvetini eklemek için bütün gücüyle çabaladı
ama son derece güçlü olması gereken kalın kapının içinde, dur-
durulamaz bir gücün korkunç titreşimlerini hissedebiliyordu.

Onu, ilk kez kapının bükülmüş köşesinden gördü: Şerit ha-
linde, ıslıl ıslıl bir buhar. Lucifer o şeyi yakından tanıyordu. O
şey ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bir parçası ol-
muş, gözden düşüşünden beri melek tabiatından ayrılmamış-
tı. Onun öfkesini, kederini ve sonsuz zalimliğini biliyordu, ser-
best kaldığı takdirde Tanrı'nın dünyasına neler olacağını düşü-
nüp umutsuzluğa kapıldı.

Yüzünü titreyen metale yaslayarak "Bunun olmasına izin
verme," diye yalvardı ve aklının bir yaratusından ibaret olsa da
Taylor'ın burada olmadığına, korkunç başarısızlığına tanıklık
etmeyeceğine memnun oldu. "Lütfen," diye yalvarırken kapı
eğildi ve metal büküldü. Lucifer, Cehennem selinin dünyaya
dolmasını engelleme umudunu yitirmek üzereydi.

Tam o sırada bir ses geldi.

"Görünüşe bakılırsa yardıma ihtiyacın var," dedi ve Lucifer dönüp kurtuluşunun yüzüne baktı. Güzel bir yüzdü ve gözler onun gözleriydi.

Verchiel, Malakimler'in zihninden çalınan, sadık Archonlar'ın dudaklarından dökülen güçlü, kadim sözleri dikkatle dinledi. *Artık an meselesi*, diye düşünen Güçler komutanı, zamanın geçtiğini fark etmesini bile komik buldu. Yaratının şafağından beri yaşıyordu ve zaman kavramına, o ana dek pek önem vermemişti.

Kalan üç Archon büyücü, Verchiel'in tutsağının, intikam aracının üzerinde sarktığı mistik dairenin içinde duruyordu. Her şey sorunsuzca ilerliyor, intikam mekanizmasının parçaları sanki kaderde böyle olması varmış gibi, ideal bir biçimde yerine oturuyordu. *Sanki O, olmasına izin verdiği şeylerden dolayı cezalandırılması gerektiğini biliyor.*

Archonlar vızıldamaya devam ettiler ve Malakimler'den yağmalanan bilgi, Tanrı'nın emrini bozmaya yardım etti. Cezasını içinde tutan büyü engeller, sistemli bir biçimde tek tek kaldırılırken, Lucifer şuuruzluğun pençesinde inledi. Düşenlerin ilki onlara direniyordu ama Verchiel zaten Yaratıcı'nın en sevdiğinden -ve en büyük düş kırıklığından- bundan azını beklemezdi.

Güçler lideri sonunda kanaması kesilen yaralarını açmama ya dikkat ederek, kadim törene yaklaştı. "Pes et Sabahyıldızı," dedi düşmüş meleğe. "Sorumluluğunu kabul et, artık yalnızca

Cennet'in düşüşünden değil, insanoğlunun mahvoluşundan da sen sorumlusun."

Büyülü dairenin, horgördüğü düşmanın, yozlaşmışlığı bir kanser gibi ilerleyip Verchiel'in kutsal görevini -En Kutsal'ın planlarındaki yerini tanımlayan her şeyi- kemirip tüketen kişinin etrafında dolaştı. "Binlerce yıldır ne biçim bir acı çekiyorsün kardeşim," dedi Verchiel, yumuşak bir sesle. "Şim-dile eline ondan kurtulma fırsatı geçti. Bırak, günah işleyen herkes cezayı paylaşsın."

Lucifer zincirleriyle boğuşup çırpındı, yaralı bedeninden akan ter damlaları, altındaki büyülu daireyi çizmek için kullanılan Cennet toprağı tarafından emildi. Lucifer konuşmaya çalışırken ağzı titredi.

Verchiel yumuşak bir fısıltıyla, "Ne oldu, kardeşim?" diye sordu. Tutsağının ızdırabını dile getirişini, hatta belki merhamet dilenişini duymak için hevesle öne eğildi. "Konuş benimle. Acılarını benimle paylaş."

Düşmüş melek konuştu. Yalnızca iki kelime söyledi ve bunları söylerken sesi öyle yumuşaktı ki Güçler lideri, sözleri doğru duyduğundan emin olamadı.

"Ne dedin, bir daha söyle Lucifer Sabahyıldızı," diyen Verchiel, düşenlerin ilkinin çatlak, titreyen dudaklarına iyice yaklaştı.

"Teşekkür ederim."

Verchiel tokat yemiş gibi irkildi. *Bu, suçlunun oynadığı sapkınca bir oyun mu*, diye düşündü. *Gücünü göstermek için kul-*

landığı tuhaf bir yol? Üstünlüğünü? Eğer öyleyse, boşuna çabalıyordu.

"Bana teşekkür mü ediyorsun canavar?" diye kükrerken, kendi yaralarının yeniden kanamaya başladığını hissetti. "Katlan, diğın işkence için mi?" Sesi öfkeyle titriyordu.

Lucifer bilincini kaybetmemek için çabalıyordu, gözkapakları yavaş yavaş düşmeye başlarken gözlerinin aklı göründü. Verchiel, "Söyle bana!" diye haykırarak büyüdü. ne girdi, düşmüş meleği kısa, kıvrık saçlarından tutup başını kendisine doğru çekti.

Lucifer'in gözleri faltaşı gibi açıldı ve ızdırap dolu yüzünde çılginca bir sırıtış belirdi.

Verchiel tekrar, "Söyle bana," diye tısladı.

"Bunlar olmasaydı... Sen olmasaydın," diye fısıldadı Sabah yıldızı, "oğlumla hiç tanışamayacaktım."

Farenin karnı açlıktan ağrıyordu. Arkadaşı buraya, bu odaya getirildiğinden beri yiyecek aramaya çıkmamıştı. Adama büyülesine işkence edilirken bunu yapamazdı.

Fare gölgelerin içinde sindi, hareket etmeye korkuyordu. Buranın havasında farenin minicik kalbinin örümceğin ağından kaçmaya çalışan bir pervane gibi pır pır etmesine sebep olan, bir şey vardı. Farenin ilkel içgüdülerinin hepsi kaçması için ona haykırıyor, burada kesin ölüm olduğunu söylüyordu. Ama fare kaldı – arkadaşı olan adamı terk etmek istemiyordu.

Arkadaşının canını yine yakıyorlardı. Fare izlemek istemiyor ama gözlerini ayıramıyordu. Bir şey, ona böylesine dostluk gösteren kişiye yardım etmek için herhangi bir şey yapmak için yanıp tutuşuyordu ama minicik beyni, o şeyin ne olabileceğini hayal bile edemiyordu. Farenin cüssesi de vahşiliği de daha büyük, daha güçlü yaratıkları korkutmaya yeterli değildi, çenesinin gücü de kalın metal zincirleri kemirmeye yetmezdi. Onun için, gölgelerin içine sinip korku içinde olanları izledi. Önemi olamayacak kadar küçüktü.

Aaron, babası olan düşmüş melekten ne beklediğinden emin değildi. Sonuçta o *Lucifer*'di. Aaron'ın aklından her tür çılginca şey geçiyordu: Kırmızı bir ten, kalem inceliğinde bir bıyık, keçi sakalı, yarık toynaklar, boynuzlar, sivri kuyruk, yaba. Aaron merak içindeydi ama cevapları kısa süre içinde almayı beklemiyordu.

Şuursuz olduğunu, içindeki karanlık bir yerde yalnız olduğunu biliyor ya da buna inanıyordu. Uzun zamandır gölgele- rin arasında dolaşmakta, karanlıktan oluşan iç dünyanın derinliklerine inmekteydi ki yardım çağlıkları duydu.

"Lütfen Tanrım, hayır."

Aaron kara okyanusu yaparak içgüdüyle sese doğru yüzdü.

"Bunun olmasına izin verme."

Uzakta bir yerde, devasa bir metal kapının önünde duran, bedenini, açılmasına engel olmaya çalışmış gibi kapının yüzeyine bastıran bir adam gördü.

Bir şey, kapının diğer tarafına vurup orada hırlarken yabancı, "Lütfen," diye yalvardı.

Aaron kendisini adama yardım etmek zorunda hissederek tereddüt içinde ona yaklaştı. Ama adam dönüp ona bakarken yakışıklı ama gergin yüz hatların, ancak sevinçten havalara uçan birinin tebessümü olarak tanımlanabilecek bir gülümseme yandı. Aaron o anda yabancıya kim olduğunu anladı. Düşünlerin ilki, Lucifer, Sabahyıldızı'ydı.

Babası.

Aaron, "Ne kadar dayanabileceğinden emin değilim," diyerek gözlerini açtı ve Aerie'ye geldiğinden beri kaldığı yatak odasının çatlak, lekeli tavanına baktı.

Gabriel tekrar tekrar, "*Kendine geldin,*" diyerek, kendinden geçmiş halde yüzünü, başını, kulaklarını ve ellerini yalıyordu. "*Kendine geldin. Kendine geldin. Kendine geldin.*"

Aaron ne kadar zamandır şuursuz olduğundan emin değildi. Gabriel'in sevgi gösterisi, isabetli bir ölçek olarak kullanılmazdı. Bazı günler Aaron arabasından bir şey almaya gider ve Labrador'u, onu aylardır görmemiş gibi, aynı coşkuyla karşılarırdı.

Aaron köpeğin yüzünü kendisinininkinin dibinden çekerek kulaklarının arkasını kaşıdı. "Merhaba, dostum," dedi. "Seni görmek de çok güzel. Ne kadar zamandır baygınlığım?"

Bir ses, "İki gündür," derken, yatak odası kapısı açıldı ve içeri elinde tıbbi malzemelerle yüklü bir tepsiyle Lorelei girdi. Kız

tepsiyi şifonyerin üzerine koydu ve üzerinden bir şişe antiseptik, bandajlar, pamuk topları ve bir rulo bant aldı.

Gabriel, efendisinin yanına uzanıp sağrısını Aaron'ın yan tarafına sıkıca bastırarak "*Ben en az bir hafta sanıyordum,*" dedi. "Hayvanların zaman kavramı olmadığı yalan değil," diyen Lorelei yatağa oturdu ve Aaron'ın çıplak göğsündeki bandajı dikkatle kaldırmaya başladı.

"Gabriel abartmaya eğilimlidir," dedi Aaron. "Yaşayacak mıyım?"

Kız yarayı incelerken dürüstçe, "Başta durumun çok kötüydü," dedi. "Ama görünüşe bakılırsa, gayet güzel iyileşmişsin." Aaron'ın göğsündeki, hala hassas olan deliğe, antiseptiğe batırılmış bir pamuk topuyla bastırdı. "Lehash bize ne yaptığını, işler sarpa sardıktan sonra orada biraz fazla oyalandığını anlattı. Büyük aptallık etmişsin Aaron Corbet. Dikkatli olmazsan, kurtarıcılık ruhsatını elinden alacaklar." Kız yaranın üzerine yeni bir bandaj koyup bantladı.

Aaron, "Vilma nasıl?" derken üzerine örtülmüş olan ince çarşafı üzerinden atıp yataktan kalkmaya yeltendi.

"Hey," diye itiraz etti dişi Nefilim. "Rahatça dinleniyor, sen de aynen öyle yapmalısın." Aaron'ı itip yatırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Aaron kendini biraz güçsüz hissediyor, başı dönüyordu. Dengesini kazanmak için elini duvara dayadı. "Bunun için vakit yok," dedi ve odanın dönüşünün durmasını bekledi. "Onun

daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim." Yeni bir gömlek çıkartmak için spor çantasına doğru gitti.

Hala yatakta yatan Gabriel, "Bunu daha önce de söyledin," dedi. "Kimden söz ediyorsun?"

Aaron başından kırmızı bir tişört geçirdi ve bandajı bozmak için onu nazikçe göğsüne çekti. "Bayginken bir yerdeydim," deyip çoraplarını ve ayakkabılarını giydi. "Burada," derken elleri başının iki yanında kıpırdandı, sonra ayakkabılarını bağlamaya başladı. "Ve babamla tanıştım – Lucifer'la."

Lorelei şok içinde, "Sabahyıldızı'yla mı tanıştın?" diye sordu. Gabriel yataktan aşağı atlayıp kapıya, Aaron'ın yanına gitti.

"İyi biri miydi?" diye sordu, kuyruğunu sallayarak.

"Onunla tanıştım ve artık Verchiel'in, neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedi Aaron, odadan çıkarken. "Planladığı şey hayli korkunç."

Lorelei onun peşi sıra ön kapıya giderken, "Buna hazır mısın Aaron? Ölmene ramak kaldı, şimdi gene çekip gidiyorsun."

Ne diyeceğinden emin olmayan Aaron, durup kıza uzun uzun baktı.

"Sana bağlı olan çok şey var ve—"

Aaron, "Verchiel'in istediği olduğu takdirde, hiçbirinin önemi olmayacak," diye araya girdi.

Lorelei itiraz edecekmiş gibi göründü ama sonra belli ki mantuğunu kullanarak bundan vazgeçti. "Bana dikkatli olacağına söz ver," dedi.

"Dikkatli olacağım."

Kız başını salladı. "İyi. Arkadaşım olan ilk kurtarıcısın ve bir başkasını bulmak zorunda kalmak, hiç hoşuma gitmez."

ON İKİNCİ BÖLÜM

İyi bir ziyaret olmuştu.

Lucifer yalnızca biraz daha hoş bir şey yapabilmelerini, belki bir iki kadeh bir şey içmelerini, güzel bir yemek yemelerini, sabahlara kadar süren bir konuşma yapabilmelerini diliyordu. Cehennem'i bir kapının ardında tutmaya çalışmak, oğluyla ilk kez tanışırken yapmayı yeğleyeceği bir şey değildi.

Lucifer, *iyi bir çocuğa benziyor*, diye düşündü. *Yardım etmeye istekli, üstelik gözlerini babasından almış*. Ama çocuğun, Sabahyıldızı'nın durumuyla ilgili yapabileceği pek bir şey yoktu. Yalnızca, kaçınılmazı bir süre daha ertelemesine yardım etmişti.

İşler kötüydü. Verchiel'in büyücüleri, neredeyse kalan tüm engelleri yıkacaklardı ve acı, katlanılmaz hale geliyordu. Lucifer oğlunun onu bu halde görmesini istememişti, bu yüzden

gücünü başka bir cephede kullanması konusunda ısrar ederek onu göndermişti. Lucifer'in yapmaya çalıştığı şeyi başarmanın imkanı yoktu.

Ama Lucifer, derinlerde bir yerde, bunun tamamen doğru olduğuna inanmak istemiyordu. Af kehaneti onun sayesinde, o, Tanrı'nın bir gün ne kadar üzgün olduğunu anlayıp ona özür dileme fırsatı vereceğini umduğu için meyve vermişti.

Maalesef Verchiel, Lucifer'in o pişmanlık sözlerini sarf etme şansı bulamaması için elinden geleni ardına koymayacak, Lucifer'in Tanrı'ya ve O'nun en çok değer verdiği şeye karşı bir başka haince suçtan sorumlu olmasına yol açacaktı. Güçler lideri, Lucifer'in affedilmeye hakkı olduğuna inanmıyordu ve Lucifer bazı günler Verchiel'in hakkı olabileceğini düşünüyordu. Ama karar vermek onlara düşmezdi. Tanrı onu bağışlayacak ya da bağışlamayacaktı. Bu kadar basitti. Ya da bir zamanlar öyleydi.

Lucifer direnmesine direniyordu ama kapıyı çok uzun süre kapalı tutamayacağını biliyordu. Cehennem arkasında coşuyor, varlığının merkezindeki acı, bir soğanın tabakaları gibi sistemli bir biçimde soyuluyordu.

Sabahyıldızı utanıyordu, daha güçlü olması, bu kadar zmandır hayati bir parçası olan şeye ket vurabilmesi gerektiğine inanıyordu. Cehennem, onu tanımlayan şey haline gelmişti, önemsiz kıskançlıklarının ve kibrinin, nelere yol açtığını gösteriyordu.

Kasa kapısının ilk kalın, metal menteşesi patladığında, içsel karanlığının dünyasında tabanca ateşine benzer bir ses duyuldu. Bunu ikinci bir menteşe izledi ve Lucifer sırtını kapının soğuk yüzeyine bastırırken kapının, çerçevesinde kırıldığında ki, birikmiş keder gaz halinde etrafını sardı. Diğer taraftan her şeyi tekrar görmesine, o anda yaşıyormuş gibi tecrübe etmesine sebep oldu. Cehennem'in somut haliydi.

Kapı devrilerek onu akıl almaz ağırlığının altında ezerek Lucifer, "Çok üzgünüm," diye bağırdı.

Ve Cehennem olarak bilinen şey, içinden dışarı boşandı. Böylesi, Tanrı'nın krallığının başına gelebilecek en korkunç olaydan kaynaklanan bir öfke, acı, üzüntü ve keder seliydi.

"Çok üzgünüm."

Huzurla uyuyan Vilma'yı izleyen Aaron, *çok daha iyi görünüyor*, diye düşündü. Malakim'e Vilma için -kendisi için- yaptığı şeye karşılık sessizce teşekkür etti ve Verchiel'in, suçlarının bedelini ödeyeceğine yemin etti.

Aşağı uzanıp battaniyeyi kızın üzerine çekti. Bodrum rutubetliydi ve kızın yeterince sorunu vardı, bir de soğuk almamalıydı.

Gabriel yakında bir yerden, "Sayende çok daha iyi," dedi. Aaron, gözlerini Vilma'dan alamıyordu.

"Ona aşkınsın, değil mi?"

Aaron'ın ilk dürtüsü inkar etmek oldu, bunu daha önce hiç yüksek sesle kabullenmemişti. Ama gerçekte Vilma Santiago'ya aşık ve onun uyuyuşunu izlerken, onsuz bir hayatı hayal edemediğini fark etti. Aaron, Archon'ın eşiyle ve birlikte yapacakları güzel çocuklarla ilgili sözlerini hatırladı. Vilma, geleceğinin bir parçasıydı. Aaron yalnızca, Vilma'nın da onun kendi geleceğinin bir parçası olmasını istediğini umuyordu.

"Evet, sanırım öyle," diye cevap verdi sonunda. Beton zeminde, şiltenin ayak ucunun yakınında yatan köpeğe baktı.

"Senin için sakıncası var mı?"

Gabriel de Vilma'ya bakıyordu. Aaron, Labrador'un koyu renk, anlamlı gözlerinden yayılan duyguları hissedebiliyordu. "Sakıncası yok," dedi köpek, gözlerini yavaşça kırıştırarak. "Sürümüze katılması iyi olacak."

Aaron gülümsedi. "Hem de nasıl," diyerek kızın yanından kalktı.

Labrador da ayağa kalkarak "Gitmen şart mı?" diye sordu.

Aaron başını salladı, çok az seçeneği ve zamanı olduğunu biliyordu. Babası güçten düşünüyordu ve Verchiel'in elinde şimdi ne tür bir güç olduğu belirsizdi. Lucifer'in ona söylediği şey doğruysa, Güçler lideri artık yalnızca Nefilimler'le düşmüş meleklerin peşinde değildi. Amacı, bütün gezegenle ödeşmekti.

"Yeter artık Gabe," dedi hayvana. "Verchiel'i son kez alt edeceğim."

Alim'i de peşine takmış, merdivenlerden inen Lehash, "Ben de aynı hisleri paylaşıyorum," dedi.

Aaron, Lorelei'a niyetinden bahseder bahsetmez, kızın bunu onlara aktaracağından zaten emindi, bu yüzden gelmelerini bekliyordu.

Lehash'in etrafından dolaşan Alim solgun görünüyordu. "Lorelei bize ne öğrendiğini söyledi," dedi sesi titreyerek. "Verterince kötüydü ama kasıtlı olarak dünyanın üzerine o tür bir güç salmak..." Düşmüş melek, Aaron'ın hatırlayabildiği kadarıyla, ilk kez konuşamaz hale gelerek sustu.

Lehash'in silahları ellerinde belirdi ve adam onları gerçek bir kovboy gibi parmaklarında çevirdi. "Beyninin dağıtılmasını böylesine hak eden bir pislikle hiç karşılaşmamıştım," dedi.

Sesleri, Vilma'nın kıpırdanmasına yol açtı. Kız, diğer tarafına döndükten sonra tekrar iyileştirici uykunun kollarına yuvarlandı.

"Bunu tek başıma yapacağım," dedi Aaron, yumuşak bir sesle.

Lehash'in ilahi silahları bir ışık parlamasıyla dağılıp yok oldu. "Herhalde buranın akustığından olacak," diyen polis, bir parmağını kulağına sokup oynattı, "ama Verchiel'le tek başına yüzleşeceğini söylediğine yemin edebilirdim."

Aaron başıyla onayladı. "Öyle dedim."

Lehash kaşlarını çatı, Aaron da geleceğini bildiği itirazlara hazırlandı. "Tek başına şuradan şuraya gidemezsin çocuk,"

diye söylendi adam. "Şu haline bak," diyen kovboy, siyah eldivenli ellerinden birini ona doğru uzattı. "Ayakta durabildiğin için bile şanslısın yahu. Bir mızrakla vuruldun ve ölmene razı kaldın! Sana bir şey hatırlattı mı?"

Aaron'ın eli içgüdüsel olarak göğsündeki bandaja gitti. Yara hala acı veriyordu ama Aaron çabucak iyileşiyordu, bu da Ne-filim olmanın bir başka iyi yanıydı. "Yardımanızı istemiyor değilim. Aslında hiçbir şey bana, sonunda olanlar olduğunda, yanımda olmanızdan daha fazla güven veremezdi."

Lehash onu inceledi. Çocuk kollarını yavaşça göğsünde kavuştururken Alim, Aaron'a bakmakla yetindi.

"Ama bunu tek başıma yapmam gerektiğini fark ettim."

Lehash başını iki yana salladı. "Hiç doğru değil," diye homurdandı.

"Doğru," diye cevap verdi Aaron. "Olanlar, baştan beri benimle ilgili. Verchiel aklını kehanet yüzünden kaybetti." Kendisini işaret etti. "O kehanet benim, Verchiel'in nefret ettiği her şeyin ete kemiğe bürünmüş haliyim. Onu alt eden de ben olmalıyım."

Boğuk hayvan sesi endişeyle dolu Gabriel, "Seni neredeyse öldürecekti Aaron," dedi.

"Burada anahtar kelime neredeyse," diye cevap verdi Aaron. "Daha önce hazır değildim. Bütün bu melek meselelerinin neyle ilgili olduğunu bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Nelerin tehlikede olduğunun farkındayım. Tehlikede olan, yalnızca düşmüş meleklerle Nefilimler değil. Bütün dünya tehlikede."

Lehash elini yüzünün pürüzlü tenine sürttü. "Kolayca teslim olmayacak. Bir hayvan köşeye kısıldığında, her zaman, kinden tehlikeli olur."

Gabriel, "Doğru söylüyor," diyerek düşmüş meleğin sözlerine destek verdi.

"İnanın bana, öldürülebileceğimi biliyorum ama aynı zamanda bunun benim, yalnızca benim görevim olduğunu da biliyorum. Hepsine son veren de ben olmalıyım."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Duyulan tek şey, Vilma'nın uyurken alıp verdiği nazik nefeslerdi.

Alim odanın ötesine, belki de geleceğe bakıyormuş gibi boş gözlerle, "Acılarına son verecek biri gelecek, coşkulu mücadele, pişmanlarla kaybedilen arasında bir köprü inşa edecek," dedi. "Kehanetten bir cümle," derken, gözleri yeniden onlara odaklandı. "Senin kehanetinden."

Aaron, sonunda gitme vakti geldiğini anladı. Kendi içine uzandı ve meleklerin gücünden destek aldı, Lucifer'in davası için savaşırken, ölenlerin adlarının teninin yüzeyinde belirdiğini hissetti. *Bu, aynı zamanda onlar için,* diye düşündü. Duyuları daha da güçlendi, Cennet'in öfkesi kanında nabız gibi atmaya başladı. Zifiri karanlık gecelerin rengindeki kanatlarını ortaya çıkarıp yavaş yavaş açtı, havayı bek-lenti içinde dövdü.

Kendi sesi olarak tanımaya başladığı sert bir sesle, "Artık gitmeliyim," dedi.

Belki de son kez hepsine birden baktı ve aralarında dilsiz bir mesaj alışverişi oldu. Böylesi, son sözlerin ağırlığı olmadan da yeterince zordu ve arkadaşları, son savaşta fiziksel olarak onun yanında olmasalar da ruhları ona savaşmak için gereksindiği gücü verecekti.

"İş bittiğinde görüşürüz," diyen Aaron'ın kaderini yerine getirmek için yola çıkmadan önce gördüğü son şey, Vilma'nın huzurla uyuyuşu oldu.

Daha önce hiçbir canlıyla arasında böyle bir bağ kurulduğunu hissetmemişti.

Minicik kalbi hızla atıyordu, ızdırap içindeki arkadaşının kaçamak iniltilerini dinlerken, nefes alıp veriş hızlandı.

Türüne mensup diğerleri arkadaşının canını yine acı verici şekilde yakıyorlar, vızıltıyı andıran büyü sözleri, onun kıvranıp haykırmasına yol açıyordu. Dairesinin dışında, etrafında oturuyorlar, acı verici şarkılarını tekrarlarlarken öylece iki yana sallanıyorlardı.

İşkence gören yaratığın bedeninden bir şey sızdı. O şey, fareye bir zamanlar evi olan dağ manastırının dışındaki nehrin üzerinde oluşan sabah sisini hatırlattı ama o sis, kurumuş kan renginde değildi ve içini huzursuzlukla doldurmuyordu. Dünyaya, oraya ait olmayan bir şey geliyordu. Farenin arkadaşı, kendinden geçmişçesine haykırdı: Olacakları engelleyecek kadar güçlü olmamanın utancıyla dolu, yaşlı bir şarkıydı.

Verchiel denen melek yukarıda asılı figürün önünde sabırsızca volta atıyordu ve gözlerini, işkence gören kişiye dikmişti. Her şeyin arkasındaki, bütün acılardan sorumlu kişi oydu.

Kemirgen buna artık dayanamayacaktı, arkadaşının tek başına acı çektiğini düşünmesini istemiyordu ve bütün içgüdülerine karşı gelerek ahşap zeminde koşturdu ve bütün içgüdüleri görülmemeye aldırmiyordu. Fare, büyüülü söz söyleyen iki kişinin arasından geçerek pis kokulu toprakla çizilmesini, arkadaşı dediği kişinin yüzüne dikti. Artık aklında tek bir amaç vardı.

Yerdeki toprak soğuktu, nemliydi ve ölüm kokuyordu ama fare pisliğin içinden geçip dairenin kavisinin kusursuzluğunu bozarken, ona engel olmadı. Fare fark edilmeden, daireyi ve ötesindeki desenleri bozmuş, korkusunu yenerek arkadaşına ulaşmıştı.

Arka ayaklarının üzerinde dikilen fare sivri yüzünü kaldırdı ve iki ön patisiyle yukarıda asılı olan acınası figüre uzandı. Dillerin en yalınında, "Yalnız değilsin," diye cikledi.

İç zafer hissiyle doluydu ama gerçekte, ne yaptığını bilmiyordu.

Verchiel, Lucifer'in ızdırabından büyülenmişti. Gözlerini ondan ayıramıyor, günahkarların en büyüğü Tanrı'nın cezasını içinde tutmaya çabalarken onu izliyordu.

"Bırak şunu, kahrolası," diye tısladı Verchiel. Hissettiği beklenti, neredeyse dayanamayacağı kadar şiddetliydi.

Melek sapkın bir tatmin hissiyle, yakında hepsi yaptıklarının bedelini ödeyecek, diye düşündü. Kendilerinden başka bir şeyi düşünmeyen, oraya buraya koşuşturan insan-maymunlar, düşmüş meleklerle Nefilim çocukları ve tabii ki Tanrı. Güçler lideri, düşenlerin ilkinin kıvranışını izlerken, *olayın bu noktaya varması ne üzücü*, diye düşündü. Lucifer gibi birinin sürülecek gönderildiği ilkel dünyayı bu kadar umursaması, Verchiel'i şaşırtıyordu. Kendisi, artık bu yere ve Cennet'teki Babası üzerindeki yozlaştırıcı etkisine duyduğu tiksintiği gizleyemiyordu.

Her Şeye Kadir Tanrı'nın sözlerini duyup onu bir kenara atmakla nasıl bir hata ettiğini anlayacağını umarak yüksek sesle, "San yaptıklarının yanlışlığını göstereceğim," dedi. Verchiel, Tanrı'ya, yaptıklarının ne kadar delice olduğunu gösterecekti.

Lucifer birden pes ettiğini gösteren bir haykırış koyuverdi. Cezası olan toplu dehşet bedeninden aktı, göğsündeki açıklıktan boşandı: Dünyaya ulaşmaya hevesli, yoğun, dalga dalga bir buhar.

Verchiel sapkın bir hayranlıkla, "Ne kadar iğrençsin," diyerek cezanın kafesi görevini gören büyüülü daireye yaklaştı. "Emrim altında nasıl bir dehşet salacaksın."

Odada etrafına, son birkaç askerine baktı. Hepsinin yaraları kanıyordu ve fazla uzamış savaş onları yıpratmıştı. Bir zamanlar sayıları yüzlerceydi, şimdiyse emrinde yirmiden az as-

ker kalmıştı. Ve bir zamanlar böyle bir tehdide karşı şiddetle savaşmışlar, kafesinin kilidini açıp nankör dünyaya salmazlardı. Melekler salıverilmekte olan gücün korku verici kuvvetini sezererek kanatlarını gergince çırpı. Savaşı ve savaşın onlara nelet yaptığını, bıraktığı yaraları hatırlıyorlardı.

"Korkmayın kardeşlerim," dedi Verchiel, "çünkü bu güç sayesinde intikamımız alınacak ve ister etle kandan yapılma, isterse de ilahi olsun, canlı olan her şey misyonumuzun hakkı olduğunu anlayarak bizden af dileyecek."

Archonlar haykırmaya başladı, Verchiel de melek büyücülerine baktı. Lucifer'in vücudundan sızan güç, her nasılsa hapsetildiği yerden kaçmayı başarmış, Cennet toprağıyla çizilmiş mistik daireyi aşmıştı ve düşmanın kanı, bir sinek akını gibi sadık büyücülerinin etrafında fır dönüyordu. Archonlar çılgınca çığlıklar atıyorlardı, sesleri, Verchiel'in daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu.

Archon Oraios başını canlı bir şey gibi inatla saran, kapıdayan bulutla birlikte Güçler komutanına doğru koştu. Büyücü kollarını panikle sallayarak "Nasıl bu kadar aptal olabildik!" diye feryat etti. "Buna hakkımız olduğunu, O'nun emrini tersine çevirebileceğimizi nasıl düşündük!"

Verchiel, melek yanından geçerken onu cüppesinden yakaladı ve vahşice yere fırlattı ama bulut adamı bırakmadı. Komutanın elinde bir ateş kılıcı belirdi. Verchiel tükürürcesine, "Neler oluyor?" derken, Tanrı'nın cezasının Lucifer'in bedeninden

boşanmaya devam edişini, onu tutan daireden çıkıp odaya doluşunu izledi.

Oraios, "Serbest kaldı!" diye haykırdı. Adam yerde kıvranıken, bulut genişleyerek büyücünün bedenini sardı. "Daire her nasılsa bozuldu ve güç serbest kaldı. Onu kontrol edebileceğimizi düşünmekle ne büyük aptallık ettik!"

Tanrı'nın cezası odadaki diğer meleklerle ulaşırken, spor salonunda bir çığlık ve inilti kakofonisi patlak verdi. Verchiel en korkunç savaşlarda onunla omuz omuza dövüşmüş savaşçıların, miyavlayan hayvanlara dönüşmesini afallamış halde izledi. Melekler kızıl bulutun içinde büzüldü. Böylesi, Cennet'teki savaşın sebep olduğu bütün acıların somutlaşmış haliydi. Güç, şimdi hepsini mahvediyor, kendilerini yok etmeye zorluyordu. Biri kendi gözlerini oydu, diğerleriye ateşli silahlarını kendilerine çevirdi. Çığlıkları sağır ediciydi.

Güçler ordusuna mensup meleklerden biri, tekrar tekrar odanın beton duvarlarından birine doğru uçup bedenindeki bütün kemikleri paramparça etmek istercesine duvara çarparken Verchiel, Archonlar'a, "Bir şeyler yapmanız gerek," diye haykırdı.

Üç Archon spor salonunun uzak köşesinde birbirlerine sokulmuş, serbest bıraktıkları güçten saklanmaya çalışıyorlardı.

Verchiel yine, "Bir şey yapın!" diye haykırdı ama Archonlar şiddetle titreyerek birbirlerine daha çok sokulmakla yetindiler.

Fısıltıdan yüksek olmayan bir ses, "Korkuyorlar," dedi.

Verchiel baktığında, Lucifer'ın, bedeninden sızmaya devam eden güce rağmen uyanmış olduğunu gördü. "Bunu yapan sen şeyin ters gitmesine sen sebep oldun."

Güçler ordusuna mensup meleklerden biri daha kendi canına kıydı ve yaşlı feryatları, soğuk duvarlardan korkunç bir biçimde yankılandıktan sonra kesildi.

Lucifer acıyla güldü, gümbürtüyü andıran kahkahası ıslak, hırıltılı bir öksürüğe dönüştü.

"Göğsü kesilip açılmış halde mistik bir dairenin üzerine asılan benim. Ve bunlar benim suçum," dedi hayretle. "Nasıl olabilir ki?"

Verchiel birden dairenin ortasında bir hareket olduğunu gördü ve tutsağın, kirli karnındaki toprak ve kanı yalayan evcil hayvanını fark etti. O baş belası yarattığı yakalamak ve bedeni sıkarak hayatına son vermek üzereydi ki bunun bir öneminin olmadığını fark etti.

Birden kavurucu bir ısı parlaması oldu ve Verchiel arkasına baktığında, Archonlar'ın kendilerini ateşe verdiklerini gördü. Mistik ateş onları yiyip bitirirken bir ağızdan haykırdıklarını, Yaratıcı'ya kendilerini bağışlaması için yalvardıklarını duydu. Archonlar, Verchiel'in mümkün olabileceğini sandığından çok daha uzun süre hayatta kaldılar, sonra acınası yakarışları kesildi ve için için yanan küllerle, yağlı, kara bir duman halinde ahşap zemine yığıldılar.

Lucifer, "Beni serbest bırak," deyince, Verchiel dikkatini tutuşa çevirdi. "Doğru şeyi yap. Suçunu bağışlat. Bırak da cezanı yeniden sahipleneyim. Bırak da onu ait olduğu yere koyayım," diye yalvardı düşenlerin ilki. "Olacakları hala durdurma şansımız var."

Verchiel spor salonuna, müritlerinin yıkılmış, kanayan bedenlerinin kapladığı zemine baktı. Sefalet bulutu genişliyor ve amansızca ona doğru ilerliyordu. Askerlerinin işini bitirmiş, şimdi liderleriyle kendisine ziyafet çekmek istiyordu. Verchiel gerilerek, bulutun dehşet verici dokunuşunu tuhaf bir heyecanla bekledi.

"Olacakları durdurmak istediğimi kim söyledi?" diyen Verchiel'in etrafı aç, kırmızı sisle sarıldı. Sisin bedenine yapıştığını, tenini süsleyen açık yaralardan içine sızdığını hissetti. Her Şeye Kadir Tanrı'nın cezasının amansız dehşetini hissetmeyi bekledi ama onun yerine, Tanrı onu terk ettiğinden beri ayrılmaz bir parçası haline gelen öfkeyi hissetti.

O anda Güçler lideri, irkiltici bir şeyin farkına vardı. Ben zaten Cehennem'in işkencesini çekiyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aaron kafasının içinde varış noktasını, hava koşullarının yıpratmış, güçlükle okunan levhayı gördü: AZİZ ATHANASIUS KİLİSESİ VE YETİM HANESİ: Kuruluş yılı, 1899. Son savaş burada olacaktı. Kiliseyi de içeren bina dizisi oradaydı ama Aaron okulun içine girmesi gerektiğini biliyordu. Babası orada tutuluyordu. Lucifer'ın, Nefilim'in aklına yerleştirdiği imge buydu.

Aaron'ın kafasının içindeki spor salonu resmi aklına kendi okulu Kenneth Curtis Lisesi'ni ve feda ettiği şeyleri getirdi: Mezuniyet, üniversite, insanlara özgü bir hayat. Başta, bir zamanlar normal olan hayatı, melek kehanetleri ve kana susan melekler, kontrol edemediği koşullar tarafından altüst edildiği ve önünde hiç bilmediği bir kader olduğu için çok öfkeliydi.

di. Geçen zaman, kaderini istemeyerek de olsa kabul etmesini sağlamıştı ama yaptığı fedakarlıkları kolaylaştırmamıştı. Kanatlarını bir sahnedeki, çok büyük bir oyunun son sahnesini sergileyen perdeler gibi birbirinden ayırdı. Gergince, bekleneni içinde, *İşte, vakit geldi çattı*, diye düşündü. On sekizinci yaş gününde, hayatının sonsuza dek değiştiği günde başlayan hikayenin son bölümüne gelmişti.

Sırına çektiği heybetli ve kara kanatlarının hareketleri, spor salonunun zeminin üzerinde süzülen tuhaf, kırmızimsı sisi hareketlendirdi. Salona bir tehlike hissi hakimdi. Aaron'ın enseindeki tüyler dikildi, elinde bir ateş kılıcı belirdi. Savaşı sonlandırmaya hazırды.

Gözleriyle çevresini taradı. Sis yoğundu ama Aaron eski spor salonunu, ayaklarının altındaki, yılların tozuyla kaplı sert parketini, tavandaki çatı penceresini, camın üzerine saçılmış kuş pisliklerini seçebildi. Elini yoğun buharın içinde hareket ettirdi, ne olduğunu merak ediyor ama iyi bir şey olamayacağını biliyordu. Buhar, kollarının çıplak teninin karıncalanmasına, sisi isteksizce içine çektikçe göğsünün ağrımaya yol açıyordu.

Sonra gerçek, fırtınalı bir denizdeki dalga gibi yüzüne çarptı. Ateşten yapılmış silahı elinden düştü ve bedeni vahşice sarsılmaya başladı. Beynindeki hücreler, 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi patlarken paniğin eşliğine gelerek, *ne oluyor*, diye düşündü. Sanki bütün hisler -öfke, umutsuzluk, sevgi, mutluluk- birden canlanmıştı ve onu fiziksel bir saldırının yapı-

mayacağı bir şekilde felç etmişti. Aaron uyuşmuş halde, dalga kabaran kırmızı sisin içinde rökezledi, başıboş duygularının kontrolünü ele geçirmeye çalıştı. Artık bunun ne olduğuna dair hiç şüphesi kalmamıştı. Aaron çok gecikmişti. Babasının laneti serbest kalmıştı.

Tanrı'nın cezası serbest kalmıştı.

Aaron ne kadar çabalasa da duygularını kontrol edemiyordu. Sis onları kışkırtıyor, alevlendiriyor, bir yaradan akan iltihap gibi dışarı çekiyordu. İçinde üzüntüden öfkeye, öfkeden mutluluğa dek değişen, dizginlenemez, açık bir yarayı andıran duygular dolaşıyordu. Aaron o duyguların kaynağı olan anı -hem sıradan hem derin olanları, kendisini hem mutlu hem umutsuz edenleri- tekrar tekrar yaşıyordu.

Evlat verildiği, gerçekten hatırlayabildiği ilk evi ve orada yaşayan, Aaron'ı yalnızca devletin bakımı için ödediği az miktarda para için evlerine almış olan iğrenç insanları görünce içi korkuyla doldu. Yalnızlık ve öfke hissetti, katlandığı istismar ve ihmali yeniden yaşadı. Sonra o tecrübe ondan koparılıp alındı, yerini başka, sonra yine başka bir tecrübe aldı. Sanki hayatının en önemli, en duygusal anları eş zamanlı olarak yaşanıyor: Evlat verildiği ilk evler, okuldaki kavgalar, Gabriel'le tanışması -bir çete üyesinin arka bahçesindeki bir ağaca bağlanmış kirli köpek yavrusu- Vilma Santiago'yu ilk görüşü ve tanıyıp bildiği tek anne baba olan Stanleyler'in ölümü.

Aaron bu hisleri bastırmaya, engellemeye çalıştı ama geçmişinin olayları amansızdı, her duyusuna saldırıyorlardı. Kafakarışıklığı önce öfkeye, sonra paniğe dönüştü. Yeniden bir ateş kelici yaratarak ileri atıldı, fır dönen kızıl buharı boş yere yarıdı, mücadele etmek için elinden geleni ardına koymadı ama çabaları yarırsızdı.

Sis daha da yoğunlaşarak açgözlülükle etrafını sardı. Ve birden, kendi içindeki duygu karmaşası yeterli değilmiş gibi, Cennet'teki savaşın her bir anı zaten hassaslaşmış, yıpranmış duygularını bombardımana tuttu. Aaron, Cennet'in, ihtilafın akıttığı kanlarla lekelenmiş, meleklerin yanan bedenlerinden gelen mide bulandırıcı, tatlı kokuyu yayan kristal kulelerini gördü ve bir zamanlar Cennet denen muhteşem yerde yoldaş olan, o andaysa hararetle savaşmaya dalmış kardeşlerin haykırışlarını dinledi. Tanrı'nın kederine, tanımlamayı bile başaramadığı bir umutsuzluğa tanıklık ederken acıyla, "*Her şey nasıl da kolayca parçalandı,*" diye düşündü. Savaş, her yeri saran, Aaron'ı içine çekip umutlarını yiyip bitiren bir boşluk gibiydi.

Aaron o yıkıcı anda, babasının suçlarının büyüklüğünü ve bunu takip eden sonuçları gerçek anlamıyla kavradı. Yaratıcı'ya karşı gelmek, Tanrı'ya başkaldırmak: Günahların zirvesi, yapılabileceklerin en korkuncuydu. Aaron bunun ızdırabından kaçmanın yolunu bulamıyordu. Böylesi, onu yere iten, ezen devasa bir el gibiydi ve Aaron hiçbir şeyin öneminin olmadığını,

düşmüş meleklerin, bağışlanmak için boşu boşuna mücadele ettiğini mide bulandırıcı bir biçimde anladı.

Umut yoktu.

Yaptığı bütün fedakarlıklar, ettiği bütün mücadeleler boşunaydı.

Aaron titreyen eliyle ateş kılıcını gırtlığına götürdü ve her şeyi bitirmeye, acısına son vermeye hazırlandı. Kılıcın kavu- Tanrı'nın kederinden başka bir şey hissetmek, son derece rahatlattıydı.

Çalkalanan kızıl sisin getirdiği bir ses, "Dur," diye yalvardı.

Ses tuhaf bir biçimde çocuğun elini durdurdu, ateş kılıcı reddüt etti. Aaron doğal olmayan sisin içinde tökezleyerek ilerledi, kendilerini öldürerek Cenner'in düşüşünün acısından kurutulmuş olanların cesetlerine bastı. Onu kendisine çeken ses, bir umutsuzluk denizindeki umut adası gibiydi.

Bulanık sisin içinde, tavandan zincirlerle sarkan bir adamın imgesi belirdi. Aaron ona yaklaştığında, koyu renk metalden zincirlerin üzerindeki ıslıl ıslıl, kadim, meleksele varlıkların gücünü emip bitirme yetisine sahip olan sembollerini gördü.

O adamın aşağı inmesine yardım etmek için uzanırken, içi yine boğucu duygularla doldu ve Aaron yine kendini kılıcını düşünürken buldu. *Hızlı ve nispeten acısız olacak*, diye düşünerek, ateş kılıcını yeniden kaldırıp boğazına götürdü. Acıya son vermek için, ne olsa yapardı...

Karga gibi bir sesle, "Böyle olmaz," diyen adam, kıvrıkcık siyah saçlı başını kaldırıp Aaron'a asırlarca süren bir acıyla dolu, derin, koyu renk, yaşlı gözlerle baktı.

Aaron onu tanıyordu. Adam, çok uzun zamandır dünyadaki bütün kötü ve yanlış şeylerle özdeşleştirilmişti. Lucifer'in bakışları onu çekti. Aaron beklenmedik bir şekilde, kudurmuş duygulardan oluşan bir denizde boğulurken, kendisine bir can yeleği atılmış gibi hissetti. O teselli anına sıkı sıkı tutunarak "Çok... Canım yanıyor," dedi, bir sonraki duygu dalgasına dayanacak gücünün olmayacağından korkuyordu.

"Ama bittiğinde kendini ne kadar iyi hissedeceksin, onu düşün," diye fısıldayan Lucifer'in başı, yine yavaşça öne düştü.

Kırmızı bulut, düşmüş meleğin etrafında çalkalanıyor, göğsünün merkezinden başlayan, metal kısıkaçlarla açılarak genişletilmiş korkunç, dikey kesikten yayılıyordu. Aaron, lise ikinci sınıfta biyoloji dersinde parçalayıp incelemek zorunda kaldığı kediyi hatırladı ama karşısındaki, her nasılsa hala canlıydı.

"Kullanman gerek," diye mırıldandı Lucifer. "Acıyı. Onu işkencenin ötesine geçmek için, tünelin sonundaki ışığa, cezadan affa ulaşmak için bir yakıt gibi kullan. Düşüşten beri aklımı nispeten başımda tutmamı sağlayan şey bu." Kendini zorlayarak gülümsedi. "Seni bizzat görmek çok güzel oğlum. Keşke koşullar bu kadar çetin olmasaydı."

Aaron duygularını kontrol altında tutmaya çabalayarak tutsağı yaklaştı. "İzin ver de sana yardım edeyim," dedi ve ilahi

kılıcını, adamın gücünü tüketen zincirleri kesip babası olan düşmüş meleği serbest bırakmak için kullanmaya hazırlandı. Lucifer başını kaldırdı. Karga gibi bir sesle, "Sırtını kolla," rıp hızla döndü, sislerin içinden hayatını sonlandırmak üzere aşağı savrulan kılıcın darbesini bloke etti.

Verchiel öldürücü sisin içinden fırlayarak "Öyle bir şey yapmayacaksın," diye haykırdı.

Meleğin çürüyen bedenini görmek, Aaron'ı bir an için şoka uğrattı. Bir zamanlar güneş gibi parlayan ilahi zırh şimdi kırkan lekeli bandajlarla gelişigüzel bir biçimde sarılmıştı. Yüzü, açık bir yarayı andırıyordu.

Silahları birbirine çarparak tısladı, cennet ateşinden oluşan şarapneller havayı yarıdı. Aaron ani bir acıyla haykırdı, kılıcın yakıcı korları yanağını sıyırmıştı.

"Son yaklaştı," diye gürleyen Güçler lideri, silahına yüklenecek Aaron'ı dizlerinin üzerine çökmeye zorlamak istedi.

"Muhtemelen seninle ilk ve son kez hemfikirim, seni aşağılık yaratık," diye söylenen Aaron, babasının emrettiği gibi, kudurmuş duygularını kullanarak kanatlarını sırtından çıkarıp havalandı, saldırganı gerilemeye zorladı.

İki melekse, hararetli bir biçimde savaşıyor spor salonunda süzülüyordu. Yaratıcı'nın cezası da etraflarında dalga dalga dönerek onları teşvik edercesine koyulaştı, yoğunlaştı. Aaron kılıcını bi-

rakmak, etraflarındaki keder ve umutsuzluğa teslim olmak istemesine yol açan sayısız duyguyu yok saymak için bütün gücünü kullanmak zorunda kaldı. O kötüyü hislere karşı di- rendi. Kendine, ona bel bağlamış onca kişi olduğunu hatırlattı.

Verchiel saldırısını sürdürdü. Kılıcı, Aaron'ın başını omuzlarından ayırmaya tehlikeli bir biçimde yaklaştı. Nefilim güçlü kanatlarını çırparak kendisini çatı penceresinden gelen boğuk ışığa doğru fırlattı, Verchiel de peşinden ayrıldı. Sonra Aaron birden dönerek aşağı yöneldi, meleğin üzerine atıldı ve ikisinin birden spor salonu zeminine çakılması- na sebep oldu.

Sert ahşaplara inanılmaz bir güçle çarptılar, tahta parçaları kıymık kıymık olup yerlerinden fırladı. Verchiel haykırmak Aaron'ın altında debelendi. Uzanarak çocuğun yüzünü pençeledi, gözlerini kıl payı ıskaladı. Nefilim geriye yaslandı ve üstünün başının kanla kaplı olduğunu fark etti. Kanın kendisine değil, Verchiel'e ait olduğunu anlaması bir iki saniye sürdü. Meleğin bandajlarının altındaki yaralar oluk oluk kanıyordu ve Güçlerin lideri çürüme kokuyordu.

Verchiel ayağa kalktı, haşmetli kanatlarını esnetti. Tüyle- ri, ağaçtan dökülen yapraklar gibi dökülüyordu. Aşağı, yarala- rından akıp bedeninden süzülen, ayaklarının dibinde birikin- tiler oluşturan kana baktı. Güçler lideri sesinde, etraflarını sar- mış olan ızdıraba katkıda bulunan bir umutsuzlukla, "İş bura- ya vardı," dedi. "Elimdeki her şeyi aldınız." Aaron'a kara, nef-

retle dolu gözlerle baktı. "Elimdeki her şeyi aldınız. Sen ve sana babalık eden o canavar."

"Bütün suçun bizde olduğuna gerçekten inanıyor musun?" Aaron meleğe gözlerini kaçırmadan, sert sert baktı. "Tanrı'yı bir şekilde kandırdığımıza, bunu bilen tek kişinin de sen olduğuna?" Başını tiksintiyle salladı. "Amm saçmalık."

Verchiel öfkeden köpürdü, yumruklarını sıkı, parmaklarının arasından kara kanlar sızmaya ve yere nazik bir yağmur gibi yağmaya başladı.

"Günahlar işlendi," diye söze devam etti Aaron. "Asla affedilemeyecek kadar akıl almaz suçlar işlendi. Yoksa affedilebilirler mi?"

Sis onu bir şekilde teselli etmek istercesine Verchiel'in etrafında fır döndü. "Neler yaşadığımızı bilmiyorsun," diye hırladı adam.

Aaron kanla lekeli kollarını uzatarak Güçler liderine tenini süsleyen kara sembolleri gösterdi. "Bu noktada yanıyorsun," dedi. "Lucifer'in davası uğruna ölenlerin adlarını üzerimde taşıyorum. Hepsinin bir parçası içimde yaşıyor."

Meleğin korkunç yüzü tiksintiyle çarpıldı. "Sandığımdan da iğrenç bir canavarsın sen," diye söylendi tiksintiyle.

"Onların kıskançlığını anlayan bir canavar," diye söze devam etti Aaron. "Tanrı yeni bir dünyada başka bir yaratıyı kucaklamak için onlara sırt döner gibi olduğunda, onların hissettiklerini, tekrar gözüne girmek için nasıl yanıp tutuştuklarını biliyorum. Aptalca bir şey yapacak kadar çaresizlerdi."

Verchiel ayaklarının dibinde biriken kana baktı. "Onun kutsal güvenine ihanet ettiler ve bu yüzden çok sert bir cezayı hak ettiler." Tekrar Aaron'a baktı. "Ben, bana emredileni yapıyorum. Onları mahvetmek kutsal görevimdi."

"Düşenler, sonunda yanıldıklarını fark ettiler ama sen et-dün. Onları mahvetmek için -gerçekten pişman olduklarını kanıtlamaları için- bir şans verileceğini söylese, O'na kulak verebilir miydin?"

"Ben, bana verilen emirlere uydum."

"Aynen öyle," dedi Aaron başını hafifçe sallayarak. "Sen kendi emirlerine uydun."

Verchiel birden dönerek ondan uzaklaştı. "Bütün bunlardan... Yaşamaktan bıktım usandım," dedi.

Aaron meleğin kanla kaplı ellerinden birinin parlamaya başladığını fark etti ve kendisini bir sonraki çatışmaya hazırladı. "O zaman seni bu acıdan kurtarmak için ne yapabilirim, görelim," diye cevap verdi. Cennet ateşinden yapılma kılıcı, elinde haklı bir öfkeyle parlıyordu.

Güçler lideri döndü. Sağ eli akıl almaz bir ısıyla parlıyor, kollarındaki yaralardan, yılan gibi tıslayan ve akkor eline damlayamadan buharlaşan kanlar süzülüyordu. Verchiel içinde neşeden eser olmayan bir sesle güldü. "Acaba şimdi dinliyor mudur?" Gözlerini gökyüzüne çevirdi ve yanan elini kaldırdı. Elinden şerit halinde, canlı bir alev fırlayarak çatı penceresini parlattı, pencerenin ötesindeki geceyi, Cennet ateşinin ışığıyla aydınlattı.

Kırk cam parçaları üzerine yağmur gibi yağarken, "İnsanların birbirine sıklıkla söylediği o küçümseyici şey nedir?" diye sordu Verchiel. "Canın Cehennem'e mi?"

Aaron, neler olduğunu fark etti. Kızıl sisin toplanıp bu duvarların ötesindeki dünyayı işgal etmek için tarih öncesinden kalma bir yılan gibi yerde sürünüşünü, kötücül dokunuşuyla can verenlerin bedenlerinin üzerinden geçişini dehşetle, afaletmiş halde izledi.

"Evet, aynen öyle," dedi Verchiel, bariz bir sevinçle. "Hepinizin canı Cehennem'e."

Kraus terk edilmiş bir sınıftaki karanlık köşeye iyice büzülmeye çalıştı, içindeki duygu kakofonisi onu deliliğin eşiğine getirdi. Hayatının ilk yıllarının bir parçası olan o ızdırap, öfke ve yalnızlık yine onu bulmuş ve yoğunlaşmış hisler, onu üç kat güçlü bir bombardımana tutuyordu.

Yeni gözleriyle, düşmüş melek Lucifer'in üzerinde uygulanan melek törenini izlemişti. Şifacı son tören tamamlanmadan önce bile sonucun hayırlı olmayacağını anlamış, saklanmaya yeltenmişti.

Onlarca yıldır Güçler adındaki melek ordusuna hizmet ediyordu ve normalin ötesindeki şeylere yönelik, olağandışı bir sezgi geliştirmişti. Çoğu insan paranormal olguların farkına varmazken, Kraus kendinin hayli dikkatli ve sezgili olduğunu fark etmişti. Şimdi o algılar haykırıyordu ve Kraus sınıksı bir top

haline gelmeye, kendini o gün serbest bırakan güçlere karşı korumaya çalışıyordu. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Verchiel, Cennet'ten çıkma bir güç olmasına rağmen yolumdan sapmış, bedeli ne olursa olsun kutsal görevini tamamlamak gibi bir saplantıya kapılmıştı. Kraus da ona yardım etmişti. Kraus'un gerçekleri, ancak Güç lideri ona görme yetisi armağan ettiğinde olduğu gibi görebilmesi ne tuhaftı.

Kördüm ama şimdi görebiliyorum.

Kraus, Perry Okulu'ndaki arkadaşlarının alev alev yanarken attığı çığlıkları duydu ve karanlıkta titredi. O önemli gecede merhametli bir davranışta bulunulmamış, yalnızca cinayet işlenmişti.

Kraus birden Lucifer'in ona daha birkaç gün önce söylediği bir şeyi hatırladı ve içindeki amansız korku dalgasıyla mücadele ederek, sözleri tamı tamına anımsamaya çalıştı. Şifacı, Güçler'in tutsağının hapsedildiği odaya hiçbir zaman girmeme emri almış olmasına rağmen, tutsağın kafesine doğru çekildiğini hissetmişti. Her nasılsa kendine ihtiyaç duyulduğunu, şifacı yeteneklerini kullanması gerektiğini sezmişti. Hala karanlığa mahkum olan Kraus aletlerini ve şifalı iksirlerini almış, kötü olan her şeyin ete kemiğe bürünmüş halinin hapsedildiği sınıfa, etrafını yoklaya yoklaya ulaşmıştı.

Ete kemiğe bürünmüş kötülük ha? Kraus, bu kadar korkmuyor olsa, gülerdi.

Şeytan onu odaya buyur etmiş, Kraus da onun karşısında durmuştu. Tetikte olması gerektiğini biliyordu çünkü tutsağın aldatmacaları efsaneviydi. Tutsağa cesurca, kendisinin bir yılan olduğunu ve düşmüş meleğin yaralarını tedavi etmek için yılanı iyileşmesine rağmen, Kraus'un birkaç inatçı bölgeyi tedavi etmesini istediğini belirtmişti.

Şifacı bu isteği soğukkanlı bir biçimde yerine getirmişti. Sonuçta asker de tutsak da olsalar, etrafındaki meleksele varlıkları onu büyülemişti. Karşısındaki, Tanrı'nın birlikleri tarafından hapsedilmiş olan Karanlıkların Prensi, Yalanların Şahı'ydı ama yaptığı tek şey, ilkbahardan ne kadar hoşlandığından söz etmek ve Kraus'un, fare arkadaşı için biraz ekmek getirip getiremeyeceğini sormak olmuştu.

İlk şüphe tohumları içime o an mı kök saldı, diye düşündü Kraus. Yoksa bunun sorumlusu, Lucifer'in yanıklarına merhem sürmeyi bitirirken, meleğin etti son sözler miydi?

"Her şey iyi olmadan önce, iyice kötüye gidecek," diye uyarıda bulunmuştu Lucifer. "Hep öyle olmak zorundadır zaten ama bilmek isteyebilirsin diye düşündüm."

Kraus tutsağa sözlerini açıklamasını söylemek istemişti, çünkü zaten yakın geleceğin potansiyel bir tehlikeyle dolu olduğundan kuşkulandı, bunu hissetmeye başlamıştı. Kelimeler dilinin ucundaydı, ağzından döküleceklerdi ki Verchiel, Nefilim'in

elinde tuttuğu son yenilgiden sonra geri dönmüştü. Kraus, Güçler komutanı onu hemen oracıkta öldürmediği için şanslıydı ama meleğin akli, gelecek planlarıyla meşguldü ve Kraus çabucak kaçmıştı.

Gelecek.

Lucifer'in sözleri yine aklında yankılandı. "*Her şey iyi olmadan önce, iyice kötüye gidecek.*"

Kraus doğruldu ve sırtını soğuk, alçı duvara yasladı. Tutsağı son görüşünü, onun zincirlerle tavandan sarktığını, gövdesindeki kocaman kesigi ve oradan dünyaya sızan ağıza almaz şeyi hatırladı.

Kıpırdayıp da o an için yatışmış gibi görünen, ona aklını başına toplama fırsatı veren doğaüstü gücün yine dalga dalga üstüne gelmesine sebep olmaktan korkan Kraus, "Gerçekten çok kötü," diye mırıldandı.

"Bunu bana neden söyledi?" diye sordu Kraus, üzerine üzerine gelen karanlığa.

Kafasının içinde, Lucifer'in yarısından sızan sisi -onun, sisi içinde tutmak için nasıl mücadele ettiğini- gördü ve bir şey yapması gerektiğini anladı.

Saklanma yerinden ayrılma düşüncesi, içini ölümcül bir korkuyla dolduruyordu. Sıradan insanların, bu sınıfın duvarlarının ötesinde olanları görmemesi gerekiyordu. Hem olacakları önlemek için ne yapabilirdi ki?

"Hep öyle olmak zorundadır zaten."

Kraus nihayet ayağa kalkacak gücü buldu ve hareketlerinin mantığını sorgulama fırsatı bulamadan kapıya gitti.
"Ama bilmek isteyebilirsin diye düşündüm."

Karanlık okulda ilerledi, spor salonuna yaldazırken bir zamanlar düşenlerin ilkinin içinde saklanan tekinsiz buhar yağınlaştı. Kraus bütün gücüyle buharın onu etkilemesine, kendisinin onun dokunuşuyla tir tir titreyen bir enkaza dönüşmesine, kenne engel olmaya çalıştı. O güçten düşürücü sisin içine dalmak, şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Sisın onu sersemletmesini, umutsuzluğunun akıl almaz gücüyle ezmesini bekledi ama öyle olmadı. *Belki de Verchiel'in iyileştirici dokunuşu, bana görme yetisinden fazlasını bahşetmiştir*, diye düşündü Kraus.

Fır dönen sisin içinde yolunu yoklaya yoklaya buldu. Buharın kötülüğünün bütün gücüne kurban olmuş olanların cesetlerine takılıp tökezlerken yeniden kör olmuş gibiydi. Kraus'un içi onlara bakmaya el vermedi çünkü onlarca yıldır bakımlarını yapmış, esenliklerinin sorumluluğunu üstlenmişti ve acıcanını yakıyordu.

Kalın, metal zincirlerle tavan girişlerinden sarkan gevşek bir insan bedeni, sürüklenen sisin içinden çıkıp önünde belir-di. Ama hedefine ulaşan Kraus artık oraya neden geldiğinden emin değildi. Sisın içindeki, öfkeyle yükseltlen sesleri duyabiliyor ve Nefilim'in, Verchiel'in deliliğine meydan okumaya gelmiş olduğundan kuşkulanıyordu.

Kraus şuursuz figüre, "Durum kötü," diye mırıldandı ve içinde tedavi aletleri olan çantayı, aletler onu bir şekilde koruyabilecekmiş gibi göğsüne bastırdı. Bir patlamanın ve kırılan camın sağır edici gürültüsü, şifacının yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Kraus, ellerini başına siper ederek kendisini korumaya yeltendi. "Çok kötü," diye fısıldadı ve soğuk, temiz gece havasının, spor salonundaki bayat havayı işgal ettiğini hissetti.

Sisin tavandaki, bir zamanlar çatı penceresinin olduğu boşluğa doğru çekildiğini fark etti ve akli, buharın dünyaya yayıldığına dair, kabuslara yaraşır imgelerle doldu. "Bundan kötüsünü hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı Kraus.

Lucifer başını yavaşça kaldırdı.
"İnmeme yardım et," dedi. "Sanırım sıram geldi."

Aaron, Verchiel'in toplanmış sisin yanında yükselişini, kanatlarının havayı dövüşünü ve meleğin açık çatı penceresine, özgülüğe doğru dalga dalga ilerleyen, tıslayan gaz kütesini takip edişini dehşetle izledi.

Sonra içgüdüleri devreye girdi ve Aaron, kanatlarını açarak havalandı. Cenner'in kederinin somutlaşmış hali, tek, devasa bir dokunaca benzeyen bir şeye dönüştü ve havada, tavandaki açık deliğe doğru sürünüyordu.

Ateş kılıcı gaz kütesinin içinden yara almadan geçen Aaron, Verchiel'e, "Bunu durdurmak zorundasın!" diye haykırdı. Güçler lideri bir zamanlar mantıklı düşünen bir varlık olma-

lıydı ve Aaron bir şekilde o varlıktan kalan şeye -tabii bir şey kaldıysa- ulaşmayı umuyordu. "Tanrı'nın sadık bir hizmetkarı olduğunu iddia ediyorken, bunun olmasına izin mi vereceksin? Ne yaptığını düşün!"

Verchiel, çatı penceresinin parçalanmış çerçevesinin hemen altında duruyor, lime lime kanatlarını havada kalmak için şiddetle çırpıyordu. Koyu renk, korkunç gözleri yılan şeklindeki sise dikilmişti. Dışarıya gece çökmüştü ve aşağıda olanların dehşetine rağmen, yıldızlar çok hoş bir biçimde pırıldıyordu. Aaron sisin kaçmasına izin verildiği takdirde gece semasının bir daha bu kadar güzel görünüp görünmeyeceğini merak etti.

Verchiel hülyalı hülyalı, "Ona gösterilmeli," diyerek, ölüm-cül buhara daha da hızlı hareket etmesini işaret etti. "Görevimi tamamlamama izin verilseydi, bu hiçbir zaman olmazdı." Yapabileceği başka bir şey yokmuş gibi başını kederle salladı. "Artık çok geç. Hepimiz için."

Aklı harıl harıl çalışan Aaron, Güçler komutanının üzerine uçu. Olanları durdurmak için yapabileceği bir şey olmalıydı. Herhangi bir şey. Meleğe, "Hepimizin ölümü olacak!" diye bağırarak Verchiel'in içinde kalan ilahilik zerresine ulaşmak için çabaladı. Bu korkunç sisi serbest bırakan oydu, onu nasıl tekrar hapsedeceğini de biliyor olmalıydı.

Güçler lideri kendi ateş silahını savurarak Aaron'a doğru salladı ve onu gerilemeye zorladı. "Evet, ölümümüz olacak!" diye bağırdı. Yüzü, açık yaralardan oluşan, kanla kaplı bir maske-

den farksızdı. "Ve O, bu suçluluğu omuzlarında taşımak zorunda kalacak."

Aaron, Verchiel'in yanan kılıcından kıl payı kurtuldu, ve cehennemi küteye tehlikeli derecede yaklaştı. Melek yeniden üzerine atıldı, bandajlı elini Nefilim'in gırtlığına doladı ve onu, Tanrı'nın cezasına doğru gerilemeye zorladı.

Aaron serbest kalmak için vahşice mücadele etti ama Verchiel'in elleri çelik gibiydi. Aaron kendini boğuluyormuş gibi hissediyor, varlığının her zerresi Cennet'teki Savaş olan tecrübe tarafından işgal ediliyordu. Sonunda adamın elinden kurtulmayı başardı ve işlev göremez halde -bedeninin tecrübe ettiği şeyle baş edemiyordu- aşağı düştü. Mide bulandırıcı bir gümürtüyle yere çakıldı ve acı içinde yuvarlanıp sırtüstü yatarak tavana baktı. Spor salonunun ötesindeki dünyayı düşündü. Lucifer'in cehenneminin meleklerle, akıl almaz bir güce sahip olan ilahi varlıklara ne yaptığını görmüştü ve yakında dünyadaki insanların başına gelecek dehşetleri düşününce, titremesine engel olamıyordu.

Kendini toplamaya çabalayan Aaron tepesinde, tavanın yakınında süzülen meleğe haykırdı. "Bunu durdurman gerek!"

Verchiel gülümsemekle yetindi, yüzünün mermer solgunluğundaki teni kanla kaplıydı. Başını sallayarak "Yapamam," dedi. Tebessümü genişledi ve iki kat korkunç hale geldi.

Verchiel, yoğunlaşmış buhar kütesinden yayılan mutsuzluğun bir kısmının kendine ait olduğunu fark etti. Öfkesi gaza-

ba, kederi boğucu bir umutsuzluğa döndü. Bunların hepsi, Sabahyıldızı'nın Cennet'teki savaşı ve kendi terk edilişi esnasında yaşamıştı. Bu fir dönen, tecrübelerden oluşan zehirli hava kütesine büyük katkıda bulunmuştu ve şimdi kütle, dünyanın üzerine salınacaktı.

Meleğin kara gözleri, Cehennem'in kaçmak için kullanacağı açık tavanın, yukarıdaki yıldızların soğuk ışığının içinden Cennet'i görmeye çalıştı. Hep görevinin, kişisel savaşının sonunda biteceğini ve bir kahraman olarak Cennet'e döneceğini hayal etmişti. Her şey eskisi gibi olacaktı, kaos ortadan kalkacak, düzen sağlanacak ve Lucifer, Sabahyıldızı'yla yarattığı dehşetin anıları, bütün ilahi varlıkların hafızasından silinecekti. Verchiel kendini Lord'unun ve Cennet'teki Babası'nın ilahi ışığında yıkanırken gördü: Tanrı'nın gözde çocuğuydu ve Cennet'te de evrende de her şey yolundaydı.

Melek kederle kendine *ama öyle olmayacak*, diye hatırlattı ve gözlerini yukarıdaki geniş gökyüzünden ayırıp altında, havada kıvranan yılanı benzer canavara çevirdi. Kendi öfkesinin somut hali, onu inciten herkesi cezalandırmak için kullandığı yol karşısındaydı. Böylesi, her şeyi düzeltmeye yarayacak korkunç ama gerekli bir yoldu.

Sabahyıldızı unutulmamıştı. Varlığı, ilahi diyarda bir tümör gibi zehirlemeyi sürdürmüştü, o kanseri andıran bağışlanma kehanetine dönüşmüş ve dünyayı, Verchiel'in onu bulduğu hale sokmuştu. Verchiel artık dayanamıyordu, o iğrençliğe bir son verilmeliydi.

Tepesindeki boşluğa, "İzliyor musun Lordum?" diye seslendi. Yıldızlar, ona cevap verircesine göz kırptı. "Sen onların günahlarını unutmuş olabilirsin ama ben unutamam."

Yükseldi ve kırılmış çatı penceresinden geceye süzülür, gaz kütesinin uzanan ucu temkinli bir biçimde çatı penceresinden soğuk gece havasına çıkarken aşağı baktı.

Melek, "Evet, öyle," diyerek kütleyle teşvik etti, daha önce benzerini hiç tatmadığı sapkın bir tatmin, çürümekte olan bedenine güç verdi. "Bu günah dünyası artık sana ait. Biz ne hissettiyssek ve O'nun sevgisi için nasıl korkunç bir acı çektiyssek, onlara da aynısını hissettir."

Verchiel orta Massachusetts'e yukarıdan baktı, bakışlarını New England'den öteye çevirip insanların gezegeninin bütününe göz gezdirdi. "Beni affedecek misin Cennet'teki Babamız?" diye fısıldadı. "Günahımı işlediğimde ve kefaretimi ödemediğimde, beni yeniden kollarına alacak mısın?"

Tekrar, bir zamanlar Lucifer'in felaketi olan, dünyaya saldırmaya hazırlanan o korkunç şeye baktı.

Ama bir sorun vardı.

Gaz kütesi tereddüt etti.

Verchiel uçarak ona yaklaştı ve cehennemsi kürlenin binasının içine geri çekilişini şaşkınlıkla izledi. Acınası bir biçimde, "Geri gel!" diye kükredi, düş kırıklığını yansıtan haykırıları, gecenin sessizliğinde yankılandı.

Elinde Keder Kılıcı'yla alçalarak yılanı kütlenin peşi sıra bina-
naya girdi.

Lucifer Sabahyıldızı spor salonunun zemininde diz çökmüş,
parmaklarıyla göğsündeki kesiği açık tutuyordu ve o yoğun, ka-
zıl buharı yavaş yavaş tekrar içine çekerken, yüzünde katıksız
bir ızdırap ifadesi vardı. Verchiel'in kendi şifacısı maymun Kra-
us da onun yanında duruyor, elini, ilk düşmüş meleğin çıplak
omzuna koymuş, ona destek veriyordu.

Melek afallamış halde, "Bu da ne?" diye sordu. Onu afal-
latan, Sabahyıldızı'nın serbest olmasından çok, ona böylesine
sada katle hizmet etmiş, böylesine büyük bir armağan verdi-
ği birinin, Verchiel'e edilen ihanetin bir parçası olabilmesiydi.

Lucifer, "Onu geri alıyorum," dedi ve hayvan-arkadaşının
yardımıyla ayağa kalkmaya çalıştı. "O, dünyanın yükü değil."
Devasa hacimli dönen sis, yavaşça yeniden vücuduna girdi.
"O benim cezam. Ben onun efendisiyim ve onu taşımak be-
nim görevim."

"Hep bencil biri oldun zaten Lucifer Sabahyıldızı," diye ba-
ğırarak Verchiel tavandan kendisini bıraktı, öldürücü bir darbe
olacağını umduğu şeyin arkasına bütün gücünü koydu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Verchiel'in kılıcı ona doğru inerken zaman yavaşladı.
Lucifer birkaç muhteşem saniye boyunca, yükünden
kurtulmanın nasıl bir his olduğunu tecrübe etmişti.
Böylesi büyük bir mutluluktan ve Lucifer bir an için, cezası
olmadan yaşayabilme ihtimalini düşünmüştü.

Yeterince kefareti ödedim, diye düşünerek kendini, Tanrı'nın
ona verdiği cezayı serbest bırakmanın o kadar da kötü bir şey
olmayacağına ikna etmeye çalıştı. Günahlarım için gerçekten piş-
manım. O da bunu biliyor olmalı, diye düşündü Lucifer. Belki
de böyle olmalıdır. Tanrı'nın gazabından böyle mi kurtulacağım?

Başını kaldırıp baktı ve zırhı lekelenmiş, teni lime lime ve
kan lekeli bandajlarla, açık yaralarla kaplı, çürüyen kanatlarını
ardına dek açmış Verchiel'in tepesinde olduğunu gördü: O us-

layan ateş kılıcı, yüzüne doğru iniyordu. *Bu Tanrı'nın bir uluğu mu, diye sordu Lucifer kendine. Yaratıcı'nın bana affedilmesini söylemek için gönderdiği bir ulak? Ama kendisini ilna etmek için ne kadar çabalarsa çabalsın, Lucifer cevabı biliyordu. Affedilme vakti henüz gelmemişti.*

Kıskançlığından doğan bütün acıyı, üzüntüyü, öfkeyi ve sefaleti bitkin halde tekrar içine almaya başladı. Bu iş yıldı, dar gücünün kaldığından emin değildi. Ama insan şifacı Kraus ona gücünden bir parça vermiş, Lucifer de görevi tamamlamayı başarmıştı.

Cehennem, yeniden içinde çalkalanıyordu. O kimseye de, yalnızca Lucifer'a aitti. Affedilene ya da hayatı sona erecek onun olacaktı.

Daha önce değil.

Böylesi de onu şimdiki zamana döndürdü. Verchiel'in kılıcı tehlikeli denecek kadar yakındı. Lucifer kendi silahını, Verchiel'in keder kılıcıyla kolayca baş edebilecek ateşten üç dişli bir mızrak yaratmayı düşündü. Ama Dünya'da geçirildiği binlerce yılda, vahşete karşı bir tiksinti geliştirmişti ve Cennet'in cephaneliğinden son kez bir silah çağırılı çok uzun zaman olmuştu. Üç dişli mızrağın görüntüsü, aklında şekil almaya başladı.

Bir zamanlar olduğu kadar hızlı değildi ve cennet ateşi kıvılcımları ellerini doldururken, Verchiel'in kılıcının sıcaklığını

yüzünde hissedebiliyordu. Çok yavaş olmayacağını umuyordu. Bu kadar yol gelip de şimdi ölmesi üzücü olurdu. Ayrıntılar konusunda zorluk çekse de üç dişli mızrak şekillenmeye başladı ve Lucifer bunun, keder kılıcının, kafatasını rak hazır değildi ve Lucifer bunun, keder kılıcının, kafatasını yarmasını engelleyecek kadar sağlam olmadığından korkuyordu ama zamanı kalmamıştı. Denemesi gerekiyordu. Kraus'u tehlikeden uzağa itti ve Verchiel'in saldırısını karşılamaya hazırlandı.

Keder Kılıcı, Lucifer'in silahını orada değilmiş gibi yapıp geçti ve düşenlerin ilki, kendisini kılıcın kavurucu darbesine hazırladı. İş buraya vardığı, oğluyla daha fazla zaman geçiremediği, affedilme fırsatı bulamadığı için üzgündü. Sonra kılıç, burnunun bir iki santim ötesinde durdu ve yine Cennet ateşinden yapılma, aynı derecede etkileyici bir kılıç, Verchiel'in darbesini, ilahi ateşin kulak çınlatan çatırtısıyla engelledi.

Lucifer döndüğünde, oğlunu bütün Nefilim haşmetiyle gördü. Kanatları kuzgun karasıydı, bedeni Sabahyıldızı'na ittifak yemini edip davası uğruna can vermiş olanların adlarıyla süslüyüdü. Aaron kesinlikle görülmeye değerd.

Lucifer rahatlayarak iç çekti ve "Teşekkür ederim," dedi. "Bir şey değil," diye cevap veren Aaron, bütün dikkatini Güçler komutanına verdi.

Nefilim sabırsızlıkla, "Artık şu işi bitirelim," dedi ve Verchiel buna dünden razı gibiydi.

Kılıçları hala birbirine dokunup zıt güçler öfkeyle tıslayarak kıvılcımlar saçarken Aaron, Verchiel'le Lucifer Sabahyıldızı'nın arasına girdi. Kendi sırası gelmişti.

Onun için önemli olan birçok şeyi acımasızca elinden alacak melekse varlığı ilk kez görüşünü hatırladı. Meleğin üzerindeki koyu renk takım elbise de, trençkot da kusursuzdu ve analığıyla babalığının Baker Sokağı'ndaki evine, oraya aitmiş gibi girivermişti. *Yaptığı şeyin doğru olduğuna gerçekten inanmış yordu*, diye düşündü Aaron acı acı. Annesiyle babasını inanimenin, evlerini yakmanın ve küçük kardeşini kaçırtmanın. *Ah, eğer, bu kesinlikle Tanrı'nın istediği şeydi canım.*

Şimdi Aaron'ın önündeki şey, tek kelimeyle acınasıydı -leş gibi, kanla kaplı ve lime lime- ama tehlikesinden bir şey kaybetmemişti. Aaron yaratığa vazgeçmesini söylemeyi, ona kılıcını bir kenara bırakıp kaçınılmazı durdurma fırsatı vermeyi düşündü ama öyle bir şey olmayacağını biliyordu.

Aaron çelik gibi bakışlarını melekten ayırmadan, "Eee, bunu yapacak mıyız?" diye sordu.

Verchiel yere tükürdü, çıkan sese bakılırsa, dişlerle dolu yoğun, kanlı bir balgamdı. "Ah, eveet," diye tıslayan melek, bandedajlı elinin arkasıyla ağzını sildi ve saldırıya geçti.

Aaron onun darbesini savuşturdu ve kendi kılıcını savurdu, Güçler'den kalan son kişiyi, hala iyileşme aşamasında olan Sabahyıldızı'ndan uzaklaştırdı. Aaron, *sanki vahşi bir hayvanla dövüşüyorum*, diye düşündü, spor salonu zemininde birbir-

lerine kılıç savururlarken, melek her hamlede hırlıyor ve tükürükler saçıyordu.

Aaron'ın sırtı serin beton duvara yaslandı ve çocuk eğilmeyi başarinca, Verchiel'in kılıcı duvarın yüzeyine sürtündü, taşların üzerinde derin, için için yanan bir iz bıraktı. Melek tekrar darbe indirmek için ilerledi ve çocuk fırsatı gördü: Akli, büyürken izlediği sayısız dövüşün anısıyla doldu. Kanatlarını kullanarak kendisini öne fırlattı ve yumruğunu düşmanın yüzüne indirdi. Sanki eriyen buza vuruyordu. Meleğin yüzü ıslaktı, içine göçmenin eşigindeydi ama henüz parçalanmaya hazır değildi. Verchiel geriye sıçradı, kanatlarını vahşice çırparak yere kondu.

El eklemlerinden en az ikisinin kırıldığından emin olan Aaron, sallayarak acıyı azaltmaya çalıştı. Psikiyatristini, Güçler'in onun için başlattığı avın ilk kurbanını hatırlayarak "Bu Doktor Jonas içindi," dedi.

Verchiel'in yüzü kanlı bir karmaşadan ibaretti, ağzından kanlar ve dişler süzülürken, dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalkmaya başladı. Aaron'ın içindeki öfke kabardı, yeniden meleğin üzerine atılarak onun yan tarafına güçlü bir tekme indirmeye hazırlandı.

Güçler komutanı çocuğun bacağına yakalayıp vahşice bir taffa bükünce Aaron da yere düştü. Melek, zeminde ona doğru sürünürken korkunç, kanla kaplı bir şekilden ibaretti, bir zamanlar kusursuz olan yüzünde cadılar bayramı için oyulmuş bir balkabağının çılgınca, tırtıklı tebessümü vardı.

Neflim ayakkabısının topuğunu savurarak meleğin yüzünü yan tarafına bir darbe indirdi. Böylesi, meleği yavaşlatmadı ve Verchiel, Aaron'ın üzerine tırmandı, kanatları yavaşlatmadı, ken uzun ve örümcek bacaklarını andıran parmakları Aaron'ın gırtlığına dolandı ve sıkmaya başladı.

Verchiel gargara yapar gibi bir sesle, "Bu anı ne zaman damlayıp Aaron'ın yüzüne aktı. "Seni kendi ellerimle yaralı ağzından gözlerindeki o iğrenç canlılığın sönmesini izlemek istiyordum."

Meleğin mengenyeyi andıran kavrayışı sıklaşıırken Aaron'ın gözlerinin önünde canlı renk benekleri belirdi. Elinde içgüdüsel olarak bir ateş silahı belirtmeye başladı ama Aaron yoğunlaşamıyordu, kafasındaki görüntüler karmakarışıktı. Karanlık görüşünün kenarlarına yayılmaya başladı. Aaron bir bıçak, tek bir amaç için yapılmış basit bir şey hayal etti.

Gitgide azalan gücüyle bıçağı Verchiel'in yan tarafına sapladı. Bıçağın ucu, meleğin göğüs zırhından sekti. Aralarında ateş kıvılcımları patladı ama bu, düşmanın dikkatini dağıtmaya yetti ve Verchiel'in eli gevşedi. Aaron bir dizini çekip saldırganla arasına sokmayı başardı ve gücünün son damlalarını kullanarak Verchiel'i başının üzerinden arkaya savurdu. Kanatlarını esneterek yerden fırladı, yanan bıçak bir ateş kılıcına dönuşürken arkasını döndü.

Verchiel çoktan ayağa kalkmış, Keder Kılıcı'nı iki elinde birden tutarak saldırıya geçmişti. "Kehanet de seninle ölecek

Neflim!" diye haykırarak kılıcı aşağı, Aaron'a doğru savurdu. "Sırf bu zafer bile beni tatmin etmeye yeter."

Darbenin gücü yıkıcıydı, Aaron alev alev kılıcın inişini engellerken dizlerinin üzerine çöktü. "Seni hayalkırıklığına uğratmak istemezdim," diye söylenerek ayağa fırladı, kılıcıyla Verchiel'i uzaklaştırdı, "ama bugün, seni ilk ve son kez mahvettiğimde, zaferi tadan düşmüş melekler olacak." Adları teğünü hissetti. Hayatında hiçbir şeyden, o an olduğu kadar emin olmamıştı, olduğu ve yapması gereken şeyle kusursuz bir uyum içindeydi.

Verchiel yeniden saldırdı, cennet ateşinden yapılma kılıcı yeniden aşağı inerek Aaron'ı doğramaya kalkıştı ama kılıç Neflim'e dokunmadı – dokunamadı. Sanki Aaron, Güçler kometinin her hamlesini önceden biliyor, her birini kendi hamlesiyle savuşturuyordu. Verchiel'in saldırıları daha da şiddetlenip vahşileşti ama Neflim yine de düşmedi.

Sabrı azalan Aaron, sonunda kendi saldırısını başlatarak Verchiel'in kılıcını elinden düşürdü. Melek, hırlayarak bir ölüm aleti daha yarattı ama Aaron yine aynı şeyi yaparak melek kometinin silahını sapkınca bir kolaylıkla elinden aldı.

"İşin bitti," dedi güven dolu bir sesle.

Melek savaşçı birden Aaron'ın gözlerinin önünde solar gibi oldu, sanki içindeki savaşma arzusu sonunda ondan çalınmıştı. Verchiel, tek dizinin üzerine çöküp başını eğdi.

Nefilim'e bakmayı reddederek tükürürcesine, "Yap şunu," dedi.

Aaron kendi kılıcının kabzasını daha da sıkı kavradı, silahının sıcaklığının kolunda dolaştığını hissetti. İçindeki savaççı özü öfkeyle haykırıyordu. Düşmanı teslim olmuş, önünde diz çökmüşü ve ondan çok şey alıp götürmüş bir düşmandı diz Aaron yine de elini indirmede. Şimdi Verchiel'e saldırsa, yaptığı şey cinayet işlemekten farksız olacaktı.

Verchiel şiş, kanla kaplı yüzünü kaldırıp ona korkunç bir bakış attı. "Beni derhal öldür," diye talepte bulundu.

Aaron kılıcını kaldırıp canavarın başını ikiye bölmek istese de kendisini durdurdu. "Ben senin gözlerinde bir ucube olabilirim," dedi, "ama katil değilim."

Verchiel şimşek gibi hareket ederek elinde ateşten bir bıçakla yerden fırladı.

Yılan gibi, "En nefret ettiğim şey, düşmanımın merhame-ti," diye tıslarken Aaron'ın açıktaki boğazına saldırdı. "Başımı omuzlarımdan ayırsan, canım daha az yanardı."

Aaron elini kaldırdı ve bıçak boğazını değil, avcunu yarıp geçti. Aaron sıçrayarak öfkeden kudurmuş melekten uzaklaştı.

Verchiel ayaklarının üzerinde iki yana sallandı, ateş bıçağı hala elindeydi ama saldırmadı. "Hiçbir şey bitmiş değil." Kanatlarını açtı ve açık çatı penceresine yükseldi. "Belki başka bir gün," diye seslendikten sonra, heybetli kanatlarını çırparak kar gibi tüylerini döktü ve gecenin içine karıştı.

Aaron ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir sesin, spor salonunun diğer tarafından, "Dikkatli ol," dediğini duydu ve babasının, onu izlediğini gördü. İnsan şifa-

ca, babasının yanında diz çökmüş, adamın göğsündeki dikey yarayı hayli büyük bir iğne ve altından eğrilmiş gibi görünen bir iple dikiyordu. "Bu iş bittiğinde, konuşacak çok şeyimiz var," dedi Lucifer.

Aaron başını salladı ve uçmak için kanatlarını açtı. "Kesinlikle öyle." Sonra tavandaki delikten fırlayarak Verchiel'in peşine düştü.

Teninde hissettiği gece havası serindi, yaralı eline merhem gibi geliyor ve duyularını canlandırıyor, düşüncelerini netleştiriyordu. Gözleriyle gece göğünü tarayıp avını bulmaya çalıştı.

Fazla uzaklaşmış olamaz, diye düşündü Aaron. Fazla uzak gitmemiştir. Verchiel peşinden gideceğimi biliyor olmalı. Aaron, Güçler liderinin onu ilk ve son kez öldürme fırsatını yok sayacağından şüpheliydi. Melek çok uzun zaman hayatta kalacak gibi görünmüyordu. Verchiel'in her şeyi mahvetmek, kehanetin gerçekleşmesine engel olmak için son fırsatı olmalıydı.

Aaron önce havayı yaran ilahi ateşin ağgözlü çatırtısını duydu. Aaron yana atılınca, ateşten yapılma dört hançer, daha birkaç saniye önce süzüldüğü noktadan zararsızca geçti. Ama tepkisinin beklentisiyle, beşinci bir hançer fırlatılmıştı. Ateşli bıçak tıslayarak pantolonunu yaktı, üst bacağına saplandı ve eti geçerek kemiğine dek indi. Sanki biri, yaranın içine erimiş lav

dökmüştü. Aaron haykırarak yaralı bacağına tuttu, bir yandan da havada kalmaya çabaladı.

Sonra Verchiel, en korkunç kabuslardan çıkma bir şey gibi gökyüzünden düştü. Meleğin durumu daha da kötü gibiydi. Eti, çürümenin çeşitli aşamalarındaydı, yaraları iltihapla doluydu. Açık gece semasında süzülmesine rağmen Aaron, çürümenin mide bulandırıcı kokusunu alabiliyordu. Sanki bir zamanlar ilahi bir varlık olan bu şeyi, bugün olduğu şeye dönüştüren bütün kötülük ve delilik yüzeye çıkıyor, dünyaya onun gerçek yüzünü gösteriyordu.

Dövüşmeye başladılar. Güçlü kanatları havayı acımasızca dövüyordu. Aaron bacağındaki acıdan dolayı odaklanmakta güçlük çekiyor, dayanma gücü gitgide azalıyordu. O şiddetli çarpışma, bir an önce sona ermeliydi. Verchiel'in elinde ateşten bir kılıç belirdi ve Aaron ona saldırarak meleğin bileğini vahşice tekmeleyip, kılıcı düşürmesine yol açtı ama yerinde bir başkası belirtmeye başlamıştı bile. Aaron bu kez yaralı bacağıyla bir tekme daha savurdu ve bütün bedeni acı patlamalarıyla yarıyor gibi oldu.

Verchiel, Nefilim'in gücünün azaldığını sezmiş gibiydi. Aaron bunu, onun kırmızı kenarlı gözlerinde görebiliyordu, Verchiel'in elinde bir ateş kılıcı daha belirdi. "Yaratıcınla tanışacaksın!" diye haykıran meleğin ağzından kan damlacıkları saçıldı ve biraz yükseldi, kılıcı kavisli bir biçimde Nefilim'e doğru savruldu.

Aaron fikrin neden o an aklına geldiğinden ya da daha önce gelmediğinden emin değildi ama birden bir ilhama kavuştu ve elinde daha önce hiç sahip olmadığı türden bir silah belirdi. Lehash'inkilerden çok daha büyük, uzun ve kalın namlulu bir tabancaydı. O tabancada silahşorun ikiz silahlarının o ince güzelliği yoktu, tabanca Aaron'a daha ziyade babalığının cuma akşamları izlediği macera filmlerinde gördüğü, Arnold, hatta belki de Clint'in bir silahını hatırlatıyordu. Kötü adamları, bir daha ayağa kalkmamak üzere yenilgiye uğratmak için kullanılan türden bir şeyi.

Aaron kendi hayal gücünden ve cennet ateşinden yapılmış korku verici silahı kaldırırken, Verchiel'in çarpılmış yüzünde beliren ifade değişikliğini neredeyse komik buldu. Neredeyse. Durum bu kadar üzücü olmasa, gülebilirdi.

Tetiği çekti ve silahtan Aaron'ın Büyük Patlama'nın çıkardığını hayal ettiği bir ses yükseldi. En az otuz santim uzunluğunda ateşten bir dil havayı coşkuyla yalarken, patlamanın gücü Verchiel'i arkaya savurdu. Melek, spiraller çizerek aşağıdaki kilitseye doğru düşmeye başladı, omzundaki feci delikten bir duşman şeridi yükseliyordu. Bir zamanlar herkesin içine korku salan melek, Aziz Athanasius Kilisesi'nin önündeki büyük, daire şeklindeki, vitraylı pencereyi parçalayıp içeri düştü.

Kendi hayal gücünden yapılmış el-topunu hala bırakmayan Aaron onu takip ederek, etrafı rengarenk, dış dış kırılmış camlarla sarılmış kırık pencereden temkinli bir biçimde kili-

seye girdi. İçerisi karanlıktı, tek ışık yukarıdaki yıldızlardan ve yarım aydan geliyordu.

Aaron mihraba konarken etrafını kontrol etti. Kilisenin dinsel süslemelerinden çoğu kaldırılmıştı. Önüne banka benzeyen sıralar yayılmıştı ve ana koridordan kanlı bir iz ilerliyordu, izin sonunda da kaçmak için büyük bir çabayla ön kapılara ulaşmaya çalışan, sürünen Verchiel vardı. Aaron kanatlarının havayı yakalamasına izin vererek koridorda kaydı, yaralı bacağına yüklenmemeye çalışıyordu ve güçlü silahı hala elindeydi.

Verchiel onun varlığını sezerek ilerlemeyi bıraktı ve yavaşça dönüp sırtüstü yattı. Meleğin nefesi, ciğerlerinde ıslak ıslak hırıldıyordu. Kanla kaplı bedeninin yapışkan yüzeyine, kırık vitray parçaları yapışmıştı. Aaron, meleğin sağ omzuna açılmış olan daire şeklindeki yaraya baktı ve onun ruhunun içini gördüğünü hayal etti. Aynen kuşkulandığı gibiydi: Orada, yalnızca ucsuz bucaksız bir karanlık vardı.

Verchiel şiş, kanlı ağzından güçlükle nefes alarak "Ne bekliyorsun?" dedi. "Seni bütün kalbiyle dünyadan silip atmaya isteyen kişiyi yok etme fırsatını ele geçirdin."

Aaron silahını kaldırıp namludan aşağı baktı, ona bunca acı çektiren kişiye nişan aldı. Yerde, önünde yatan bu yaratık onu tiksindiriyordu. Verchiel, Cennet'ten çıkma bir varlıktan ancak bu kadar uzak olabilirdi.

Verchiel alçak sesle gülünce, ağzının köşelerinde kan baloncukları belirdi. "Dünyayı senin zehrinden arındıracağım,"

diye hakaret etti. "Üzerinde yürüdüğün zemini cennet ateşiyi yakacağım."

Ama Aaron başka bir şey daha hissetti: Bir zamanlar Tanrı'nın bir askeri olan, sonra nefretinin ve affetmeye yeteneksizliğinin sıkıştırtıp zehirlediği, canavara dönüştürdüğü bu varlığa acıyordu.

"Ölümünün yasını tutacak kimse olmazdı," diye devam eden Verchiel, başını iki yana salladı, "çünkü hepsini katlederdim."

Aaron meleğin onu harekete geçirmeye çalıştığını biliyordu ve bu oyunu oynamamaya karar verdi. Silahını indirerek, bir parıltıyla yok olmasına izin verdi.

Verchiel'in yüzü kafa karışıklığıyla allak bullak oldu. Öfke-den titreyen bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ölmeye hazırım. Öldür beni."

Aaron başını yavaşça salladı, göğsünün ortasında şimdi ona tanıdık gelen bir his belirmeye başladı. Daha yüksek bir gücün, kırılan etten oluşan kafeslere hapsedilmiş olanları serbest bırakması -onlara Tanrılar'ın önünde durup affedilmek için yalvarma fırsatı vermesi- için, yaptığı çağrıydı. Onu kehanetteki kuratıcı olarak tanımlayan gücü ve bu güç, Aaron'ın merkezin-den yayılıp kollarına doğru ilerledi, uzattığı ellerinden fişkırdı.

Melek ayağa kalkmaya çabalayarak tekrar, "Öldür beni," dedi.

Ve böylesi ona büyük bir acı verse de Aaron, Verchiel'e yapması gereken şeyin tam da bu olduğunu kavradı. Ona ve sev-

diklerine bunca acı çektiren acınası canavara duyduğu öfkeyle nefreti bir kenara bırakması gerekiyordu. Ve böylesi ona iyi gelecekti, çünkü Aaron, Tanrı'nın ona verdiği armağanı gerçek anlamıyla tecrübe edebilecekti.

Sakin, içinde en ufak bir öfke izi olmayan bir sesle, "Seni yargılamak bana düşmez," dedi.

Aaron ona uzanırken Verchiel'in siyah, ruhsuz gözleri yerinden uğradı. Melek, birden neler olacağını anladı. En nefret ettiği düşmanı tarafından katledilmeyecekti.

Düşündüğünden çok daha korkunç bir kaderdi, Verchiel kaçmaya çalıştı.

Aaron uzanarak Verchiel'in başını iki eliyle tuttu ve bağışlama gücünün içinden akıp Güçler ordusunun liderinin içine dolmasına izin verdi.

Güçler komutanı ondan kurtulmak için mücadele ederken Aaron, "Seni affediyorum," diye fısıldadı. "Ama O edecek mi?"

Verchiel korkuyla haykırdı, Keder Kılıcı elinde belirdi. Aaron'a saldırmaya çalıştı ama ateşi kontrol edemiyor gibiydi. Kılıç, şeklini kaybetti, alevler de aşağı akarak Verchiel'in koluna yayıldı, zaten yaralı olan etini kemirerek ilerlemeye devam etti.

Verchiel, Nefilim'in ellerinde çırpınarak bütün gücüyle kaçmaya çalıştı ama Cennet ateşi, etten oluşan kabuğunu ağgöz lülülle kemirdi, arkasında mat ışıktan yapılma, Aaron'ın daha önce özgür bıraktıkları gibi parlamayan bir varlık bıraktı. Farklı bir varlıktı.

Aaron yaratığı serbest bırakarak en saf halini almış melekten uzaklaştı. Verchiel kilisenin zemininde diz çökerek üşüyor-
muş gibi titremeye başladı ama Aaron bu tepkiye, korkunun
sebebi olduğundan kuşkulandı. Korku içindeki yaratık başını
kaldırarak tavana baktı, orada, Cennet'in haşmetinin çizimin-
den fazlasını görüyordu.

Verchiel, ulakların dilinde, "Her şey senin içindi," diye mırıldandı. Bedeninin parıltısı şiddetlenmeye başladı ve çok geçmeden etrafı kesintisiz, beyaz bir ışıkla sarıldı, sanki bir yıldız,
her nasılsa gökyüzünden kilisenin zeminine düşmüştü.

Aaron kanatlarını gözlerine siper ederek, gözlerini ışı-
ğın o kavurucu şiddetinden korudu. Aaron'ın, korku içinde-
ki Verchiel'in söylediğini duyduğu son sözler, "Çok üzgünüm"
oldu. Sonra melek, bir ışık parıltısıyla yok oldu.
Tanrı tarafından yargılanmak üzere Cennet'e götürülmüştü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sanki omuzlarından çok ağır bir yük kalkmıştı. Vilma Santiago, kapatıldığı bodrumun yarı-karanlığında gözlerini açtı. Kendisini, günlerdir hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Hissini tam olarak tarif edemiyordu. Onu hayal meyal de olsa kıyaslayabileceği tek şey, okulda çok önemli bir sınava girdikten sonraki sabah uyandığında, sınavın ardında kaldığını fark ederek hissettiği iç rahatlığıydı. Hayli aptalca bir kıyastı ama o anda, Vilma'nın elinden daha iyisi gelmiyordu.

Kız doğrulup oturdu, içindeki melek gücünün tekinsiz kıpırtılarını hissetmeyi bekledi ama şiddetli bir sükunetten başka bir şey hissetmedi.

Kız, şilteden kalkıp beton zeminde yalınayak yürüyerek merdivenlere doğru giderken, bileklerindeki kelepçelerin altın zin-

cirleri şingirdadı. Evde kendisinden başka kimsenin olup olmadığını merak eden kız, dikkatle kulak kabartarak basamakları yavaşça tırmandı ama hiçbir şey duymadı.

Kız koridora çıktı ve mutfığa doğru döndü: Lorelei'yle Aaron'ın ona bir şey, bir tür ilaç verdiklerini hayal meyal hatırlıyordu. Ama içinin derinliklerinde, o ilacın hissettiği huzurdan yalnızca kısmen sorumlu olduğunu biliyordu.

Gabriel'i mutfakta, yerde uzanmış, kırık tel kapıdan geçenin içine bakarken buldu.

Hayvanı gördüğüne mutlu olan, tamamen yalnız bırakılmadığı için tuhaf bir biçimde rahatlayan kız, "Hey, oğlum," dedi.

Gabriel, sestən ürkerek ayağa fırladı. Gelenin Vilma olduğunu görünce kuyruğunu sallamaya başladı. Kıza doğru yürürken, "Beni korkuttun," dedi ve Vilma ona sevgi göstereceğini burnunu kızın ellerine sürttü.

Vilma, "Özür dilerim," diyerek köpeğin başındaki yumuşak tüyleri okşadı. Kelepçelerin arasındaki zincirler şingirdadı.

"Kalkıp dolaşmaman gerekiyor," diye uyarıda bulundu Gabriel. Bütün ağırlığıyla kıza yaslandı ve okşamalarını memnuniyetle kabul etti. "Bana yatakta kalmanı sağlamamı söylediler."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Vilma. "Hatta çok daha iyi." Kollarını köpeğin boynuna doladı ve onu ciddi bir tavırla kucakladı. "Sebebini bilmiyorum ama birden, kendimi her şey yoluna girecekmiş gibi hissetmeye başladım."

Gabriel kızın gözlerine bakabilmek için kollarında döndü. "O iyi mi? Aaron'ın güvende olup olmadığını biliyor musun? Ben de bir şeyler hissediyordum ama bunun iyi bir his mi, kötü bir his mi olduğunu bilemedim."

Vilma köpeğin koyu renk gözlerindeki yansımasına bakarak "Bilmiyorum," dedi. "Uyandığımda her şeyin nihayet düzeldiğini hissettim." Gülümseyerek omuz silkti. "Ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Yalnızca öyle hissediyorum."

Gabriel başını soru sorarcasına yana eğdi. "O zaman, herhalde iyi bir his."

"Herhalde," diyen kız, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Dışarı, serin ilkbahar akşamına çıkarlarken köpeğe, "Diğerleri nerede Gabe?" diye sordu.

Aerie sokakları terk edilmişti. Mahalle, tekinsiz bir biçimde sessizdi. Vilma gerçeğin öyle olmadığını bilse de orasının bin dokuz yüz yetmişlerde terk edilmiş bir mahalle olmadığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Lorelei beklemek için kasaba merkezine gideceğine dair bir şeyler söyledi." Köpek, sokağın sonunda doğru baktı, havayı koklarken burnu seğirdi.

"Neyi beklemek için? Aaron'ın dönüşünü mü?"

Gabriel tıknaz başını yavaşça sallayarak onayladı. "Belki de kötü bir şey olmasını." Sesi alçak, korku doluydu.

Vilma, nemli gece havasını derin derin ciğerlerine çekerek başını kaldırdı, yıldızlara bakarak uyandığından beri hissettiği

hazırını yeniden teyit etti. Nereden bildiğine emin değildi ama dünyadaki bir şeyin değiştiğinden emindi. "Hayır," dedi ve Gabriel'i de peşine takarak Aerie'nin merkezine doğru ilerledi. "Onun hiç de kötü olduğunu sanmıyorum."

Sakinler bir zamanlar Ravenschild sitesi denen, şimdiyse yalnızca Aerie olarak bildikleri yerin merkezinde toplanmışlardı. Lehash, onların neden bir zamanlar ibadet yerleri olan moloz yığınının yakınında toplanmaya karar verdiklerinden emin değildi ama hepsi oradaydı.

Muhtemelen o da buraya havadaki, büyük bir şeyin vuku bulmak üzere olduğuna dair o neredeyse elle tutulabilir histen dolayı gelmişti. Hiç kimse, düşmüş melekler de Nefilimler de konuşmuyordu. Hepsi öylece ayakta duruyor, uzaklara ya da tepelerindeki gece göğüne bakıyordu. Bekledikleri şeyin hangi yönden geleceğini bilmiyor gibiydiler ama geldiğini biliyorlardı. Lehash da buna itiraz edemezdi.

Ayak bileklerini birbirinin üzerine atmış, kırık bir sokak lambasına yaslanmış olan Lehash, purosunun nemli ucunu emerek dumanı burnundan verdi. Duman da yüzünün önünde, havada kıvrıldı. Lehash toplanmakta olan kalabalığı inceledi. Daha birkaç hafta önceki Güçler saldırısı, sayılarını nasıl da azaltmıştı. Kaçı öldürülmüş ve kurtarıcıları olarak görmeye başladıkları kişi tarafından ölümlü kabuklarından kurtarılmıştı? Kalanlar da onlar kadar şanslı olabilecek mi, diye düşündü Lehash.

Sokağın karşısından bir ses, "Şu işe bak, demek sen de buradasın," dedi ve Lehash, kızının yaklaşmasını izledi. Kız, melek büyülerinin bütün öfkesini Güçler'in üzerine saldırdı. Kız, da, melek büyüünün toksik atıklarla kirlenmiş zeminin altındaki patlayıcı gaz ceplerini ateşe verdiğinde meydana almış deliklerden uzak durmaya dikkat ederek sokakta ilerledi. Yanında, eskiden Belphegor'a ait, hava koşullarının yıpratmış bir plaj sandalyesi getirmişti, Lehash'in yanına vardığında, sandalyeyi açıp oturdu.

"Bir tek ben mi hissediyorum, merak etmiştim," diyen kız, bacak bacak üstüne atarak ayağını gergince sallamaya başladı, merkeze ve orada toplanmış olanlara baktı. "Sanırım bu, sorumu yanıtlıyor."

Lehash pis kokulu purosundan sessizce bir nefes çekti, doğaüstü görüş yeteneğiyle etraflarındaki ve oranın yüzlerce mil ötesindeki her şeyi taradı.

"Senin bu yanına hiç katlanamıyorum," dedi Lorelei birden, plaj sandalyesinden. "Konuşmama hiç fırsat vermiyorsun."

Kız, çok komik olduğunu düşünüyordu.

Böylesi, kesinlikle annesinden aldığı bir özellikti. Lehash, onlar gibi yaşayabileceğini düşünerek kendini kandırıp aşık olduğu insan kadını hatırladı. Ama hiç beklemediği bir şey olmuştu. Yaptığıyla gurur duymuyordu ama kadını terk etmişti ve kendisine bunun, kadının iyiliği için olduğunu söylemişti. Ama tekrar yalnız başına kalmak üzere giderken -ta ki ait ola-

hileceği bir yeri, Aerie'yi bulana dek- kadının hamile olduğunu çok iyi biliyordu.

Kuru kuru, "Neden baban olduğumu itiraf ettim, bilmiyorum," derken, sözlerini vurgulamak için havaya duman üfledi. Lorelei alçak sesle gülerek omuzlarından sarkan uzun, kar beyazı saçını tuttu. "Bence istesen de inkar edemezdin," dedi, saçını ona doğru sallayarak. "Aile benzerliği, sugötürmez."

Lehash kovboy şapkasını çıkararak parmaklarını kendi kar beyazı saçlarının arasından geçirdi. Saçını başının üzerinde geriye ittikten sonra, şapkayı yeniden taktı. Kelimeleri uzata uzata, "Galiba haklısın," derken, ağzının kenarında bir tebessüm belirdi. "Saçımı boyamalıydım."

Kızı gülümsedi, Lehash de purosunu içmeye devam etti ve ikisi, diğer bütün sakinler gibi beklediler.

Bir şey olmasını beklediler.

"Başarısız olursa ne yapacağız?" diye sordu Lorelei alçak sesle.

Lehash sokak lambasının yanındaki plaj sandalyesinde, gece yapılan bir geçit töreninin yanından geçmesini bekler gibi oturan kızına baktı.

Kızın sorduğu, Aaron'ın, babasıyla Verchiel'i bulmak üzere Aerie'den ayrıldığından beri Lehash'in aklındaki bir soruydu. Çocuk iyiydi, buna şüphe yoktu ama silahşor aynı zamanda asırlar boyu Güçler komutanının vahşiliğini birçok kez görmüştü. Lehash dünyada geçirdiği binlerce yılda, gerçekçi bir kişi haline gelmişti.

Purosundan uzun, derin bir nefes çektikten sonra cevap verdi. "Hep ne yaptırırsak onu yapacağız. Hayatta kalacak, gerekirse savaşaacağız," dedi. "Ama çocuk ölürse, dünya bir hayli düşmanca bir yer haline gele—"

"Ben ondan söz etmiyorum," diye sözünü kesti Lorelei. "Kehanetten söz ediyorum. Aaron kehaneti gerçekleştirmeden önce ölürse ne olur?"

Lehash purosundan kalanı sokağa attı, yanmakta olan kuru deri çizmesinin burnuyla ezdi. "Herhalde şansımız kalmaz," diyen Lehash, Cennet'ten düşüp de bu dünyaya adım attığından beri benzerini hissetmediği buz gibi bir umutsuzluğa kapıldı.

Zincir şakırtısı dikkatlerini dağıttı. Baba kız başlarını kaldırdıklarında, Gabriel'in Aaron'ın arkadaşı Vilma'yla birlikte hasarlı sokakta yürüdüğünü gördü.

"O köpeğe kızın yataktan çıkmasına izin vermemesini söylemişim," diyen Lorelei, Vilma'yla Gabriel merkeze yaklaşırken ayağa kalktı.

Lehash, "Herhalde olacakları kız da hissetmiş," dedi. Görebildiği kadarıyla kız sağlıklıydı, içinde yaşanan şiddetli savaştan eser yoktu. Malakim'in iksiri, adamın yapacağına söz verdiği şeyi yapmış gibiydi. Lehash kaçamak bir şekilde, kızın mücadelesinin boşuna olmadığını umdu.

Lehash olanları, daha olmadan hissetti, sanki biri soğuk, metal bir mahmuz alıp onu belkemiği boyunca sırtına sürtmüştü. Kızının yüzünde gördüğü ifadededen, Lorelei'in de bunu hisset-

tiğini anladı. Lehash ellerini kaldırdı ve cennet ateşinden silahların şekil almasına izin verdi.

"Baba?" dedi Lorelei.

Kız tökezledi. Lehash de onun kolunu tutup düşmesine engel olmak için silahlarından birini bıraktı, bu sırada mahalleyi ve ötesini tanyor, bir sorun olduğuna dair iz arıyordu. Hissettikleri her neyse, şimdi geliyordu ve onu durdurmak için herhangi birinin yapabileceği bir şey yoktu.

Gabriel çığınca havlamaya, kuyruğunu sallamaya başladı. Köpek, kilisenin yıkıntısının karşısındaki, sokağın ortasında ki bir noktaya bakıyor gibiydi. Orada, havada siyah ve parlak bir şey belirliyordu. Ne gördüğünü çok iyi bilen Lehash silahlarını indirdi.

"Döndü."

Silahşor yerinden ayrılarak havadaki hareketlenmenin olduğu yere yürüdü. Lorelei yanından ayrılmadı ve Lehash ne olduğunu anlayamadan Alim, Vilma ve Gabriel de onlara katılmıştı. Her bir köşeden gelen sakinler, Aaron Corbet'nin etrafında toplanıyordu.

Lehash elini kaldırarak etrafındakilere oldukları yerde kalmalarını işaret etti ve dikkatle çocuğa yaklaştı. Diğerlerini potansiyel bir tehlikeye maruz bırakmadan önce, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu.

Aaron hiç kıpırdamadan duruyordu, başını derin düşüncelere dalmış gibi eğmişti ve devasa kanatları siyah, tüylü bir bat-

taniye gibi etrafını sarmıştı. Kanatlar yavaşça açıldıklarında, çocuğun yalnız dönmemiş olduğu ortaya çıktı. Genç Nefilim'in iki tarafında da birer adam vardı. Lehash, adamlardan daha yaşlı olanını tanımiyordu. Melek büyüünün izini taşıyan bir insandı. Ama omzunun üzerindeki fareden oluşan tuhaf ekle bile, ikinci adamı tanımamak mümkün değildi.

Adam, duman kadar pürüzsüz bir sesle, "Merhaba Lehash," dedi ve silahşor kendini, birbiriyle zıt duygularla boğuşurken buldu.

Lehash aksi bir tavırla, "Uzun zaman oldu Lucifer," dedi. Meleği kucaklasa mı yoksa beynine ateşten bir kurşun mu gönderse, bilemiyordu.

Aaron, kanatlarını teninin altına yerleştirirken evine vardığını fark etti ve yorgunluk, etrafını dalga dalga kuşattı.

Evine varmıştı. Toksik atıkların üzerine inşa edilmiş bu yıkık dökük mahalleyi evi olarak gördüğüne inanamıyordu. Böylesi bir bakıma üzücüydü ama bir yere ait olduğu bilmek, kalbini mutlulukla dolduruyordu.

Aziz Athanasius'tan ayrılmadan önce, Aerie'ye birlikte dönmelerini önerdiğinde, yoldaşlarından itirazlar yükselmişti. İnsan şifacı Kraus, bu kadar yıl Güçler'e hizmet ettikten sonra, Aerie sakinlerinin nezaketini hak etmediğini hissediyordu. Lucifer Sabahyıldızı'ysa... Eh, o Aerie'nin düşmüş sakinlerinin çoğunun, hala kendisine kızgın olacağından kuşkulanıyordu.

Aaron onları dinlememişti. Yorgundu ve arkadaşlarının yanına dönmek istiyordu. Onlara pek seçenerek bırakmayarak kanatlarını babasıyla şifacıya sarmış, kendisiyle birlikte Aerie'ye getirmişti.

Aaron, polisin dikkatini başka yöne çekmek için, "İkiniz birbirinizi zaten tanıdığınıza göre," dedi, "izin ver de Kraus'u seninle tanıştırayım. O, Güçler'in şifacısıydı."

Yaşlı adam başını eğerek, melek silahşora hürmetini gösterdi. "Huzurunuzda olduğum için gerçekten şeref duyuyorum," dedi. Lehash yaklaşarak adamı kokladı. "Üzerinde Verchiel'in leş kokusu var. Güçler komutanı, onu bir şekilde değiştirmiş."

Kraus başını kaldırıp önündeki heybetli meleğe baktı. İnsan, yüzüne dokunarak "Bana görüş yeteneği armağan etti," dedi. "Doğuştan kördüm ama artık görebiliyorum."

"Demek şifacısın," dedi Lehash, adamı tepeden ırnağa süzerek. "Herhalde sakinler, bir şifacının yardımından yararlanabilir."

Lorelei babasının etrafından dolaşarak tereddütlü adımlarla Aaron'a yaklaştı. "Yani her şey bitti, öyle mi?" diye sordu. San ki Aaron'ın tersini söyleyeceğinden korkuyordu. Aaron başıyla onayladı. "Verchiel artık daha yüksek bir gücün sorunu."

Kalabalığın arasından sarı bir şerit fırladı ve Aaron, en iyi arkadaşının üzerine atılmasıyla arkaya savruldu. Gabriel ön patilerini çocuğun göğsüne dayayıp yüzünü çılginca bir telaşla, şef-

katle yalarken, yaralı bacağının ağırlığını güçbela taşıyan Aaron tökezledi.

Labrador salyalı dilinin darbeleri arasında, "Döndüğüne ve hayatta olduğuna çok sevindim," dedi.

Aaron irt, sarı köpeği kucaklayarak onun, diliyle yüzünün ve boynunun her santimini yalamasına izin verdi. "Ben de hayatta olduğuma seviniyorum, dostum."

Gabriel dört ayak üzerine indi ve Aaron ona sevgi yağdır-maya devam ederken kuyruğunu hızla salladı. Aaron, "Vilma nasıl Gabe?" diye sordu. "Benim için ona göz kulak oldun mu? Daha iyi mi?"

Köpek, "Ona kendin sor," diyerek kalabalığın içine, durdu-ğu yerin hemen ötesine baktı.

Köpeğin sözlerinin gerçek anlamı, ancak Aaron, Gabriel'in bakışlarını takip edip de Vilma'yla göz göze geldiğinde kafası-na dank etti. Aaron resmen Vilma'ya doğru koşarak onu kolla-rına aldı, kendisine çekebildiği kadar çekti. İçini açıp Vilma'yı güvende olacak şekilde içine yerleştirebilse, öyle yapardı. Kız da aynı şekilde karşılık vererek, yüzünü omzuna gömdü, kol-larını Aaron'ın boynuna sıkı sıkı doladı.

Vilma, Aaron'ın kulağına, "İyi olduğunu biliyordum," diye fisildadı. "Beni yalnız bırakmayacağını biliyordum."

Sonra dudaklarını coşkuyla birbirlerininkine bastırarak öpüştiler ve Aaron o zamana kadar hayatında neyin eksik ol-duğunu nihayet anladı. O bir bütün değildi, fark etmese de bir

parçası hep eksikti. Tabii zaman zaman içindeki boşluğu hisset-miş ama bunu kendisine acımasına yormuş, dünyada ona ka-tılmayı bekleyen bir yarısının olduğunu hiç tahmin etmemişti. Vilma o yarıydı ve Aaron Corbet o anda, sevdiği kadını kolların-da tutarken, bütün olmanın ne demek olduğunu ilk kez anladı.

Gabriel'in, "O senin baban mı Aaron?" diye sorduğunu duy-du ve Vilma'yı Lucifer'in kalabalığın içinde ilerlediğini, topla-nanlarla konuştuğunu, gelişini müjdelediğini görmesine yete-cek kadar bir süre boyunca bıraktı.

Gerçeği itiraf etmekten artık korkmayan Aaron, "Evet, öyle," dedi.

Merkeze bir sessizlik çökmüştü ve duyulabilen tek ses, Sabahyıldızı'nın sesiydi.

Adam, toplananların her birine, "Özür dilerim," dedi. "Yap-tığım ve benim yüzümden olan her şey için özür dilerim."

Aralarında yürüdü. Düşmüş melek de Nefilim de olsalar, oradakilerin her biri, içten pişmanlığını açıklaması gereken ki-silerdi. Bazıları, bir zamanlar Tanrı'nın sağ kolu olan meleği ku-cakladılar, özür kelimelerini yaşlı gözlerle kabul ettiler, diğerle-riyse henüz onun ya da kendi günahlarını bağışlamak isteme-diklerinden, söylenerek sırtlarını döndüler.

Lehash, Lorelei ve Alim, Sabahyıldızı'nın pişmanlık sözlerin-den nasibini son alanlar oldular ve Aaron, işe karışması gerekip gerekmeyeceğini merak etti. Lucifer onlara yaklaşırken, hava geri-limle doldu. Aaron da ne olur ne olmaz diye kendisini hazırladı.

Lucifer, "Tumael," diyerek, Aaron'ın yalnızca Alim olarak tanıdığı meleğin önünde eğildi.
Tumael de eğilerek düşenlerin ilkinin ömrünü zarafetle kabul etti.

Lucifer, Lorelei'a yaklaştı.
Lorelei daha kelimeler Lucifer'in ağzından çıkamadan, "Kabul ediyorum," dedi, Lucifer de gülümsedi.

Sonra Sabahyıldızı, dikkatini Lehash'e yöneltti.
Aaron aralarında neler geçtiğinden emin değildi ama Lehash'in en azından bir zamanlar Sabahyıldızı'nın müritlerinden biri olduğunu tahmin ediyordu ve silahşor, kolayca affedip unutan türden bir meleğe benzemiyordu. İki düşmüş melek birbirlerine bakarken zaman durur gibi oldu ve Aaron, ikisinin bir zamanlar yakın oldukları, hatta belki dost oldukları hissine kapıldı.

"Seni takip ettiğimiz için delirmiş olsak gerek," dedi Lehash, koyu renk gözlerinde yoğun bakışlarla.

Aaron polisin ellerini izledi, potansiyel tehlikeyi belli eden kıvılcımları aradı. Tabancalar o anda ortalıkta yoktu ama göz açıp kapayıncaya dek belirebilirlerdi.

Lucifer dikkat dolu gözlerini önündeki melekten bir an bile ayırmadan, "Sanırım hepimiz biraz delirdik," dedi.

Lehash çenesindeki kısa sakalları umursamazca kaşıdı.

Aaron dalgınca, *meleklerin tıraş olması gerekiyor mu*, şeklinde tuhaf bir düşünceye kapıldı. Önündeki sahneyi dikkatle izliyordu.

"Sence şu an daha iyi durumda mıyız?" diye sordu polis.

Lucifer bir an düşündü, bakışlarını silahşordan ayırarak mahvolmuş mahallenin merkezinde toplanmış olanlara baktı. Faresi, burnunu şefkatle yüzünün yan tarafına sürttü, Lucifer de uzanarak kemirgenin başının tepesini nazikçe okşadı. "Öyle olduğumuza inanıyorum," diye cevap vererek, Aerie'nin barışını koruyan kişiye başını eğdi. "Yaptıklarım ve benim yüzümden başına gelen her şey için özür dilerim Lehash."

Lehash kaşlarını çatarak ceketinin cebine uzandı. Yavaşça, pis kokulu purolarından birini çıkardı. "Bunca zaman sonra, bulabildiğin en iyi özür bu mu?" diye sordu ve puronun ucunu hazırda bekleyen dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Lucifer silahşora yaklaşıncı Aaron gerildi, kanatları onu havaya, iki düşmüş meleğe doğru fırlatmaya hazırды. Babası bir elini kaldırıp Aaron'ın beklentiyle kıpırdanmasına yol açtı ama çocuk olduğu yerde kaldı. Sabahyıldızı'nın parmaklarından birinin ucu, cennet ateşinin ısıyla, beyaz bir ateşle yanmaya başladı ve Lucifer, silahşorun ağzındaki puronun ucuna nazikçe dokunarak puroyu yaktı.

Lehash puroyu tütürmeye başlarken Lucifer, "Olaclaklardan son anda haberim oldu," dedi. "Elime böyle bir fırsat geçceğini hiç tahmin etmemiştim."

Lehash bir elini kaldırıp ağzına götürdü, puroyu o anlığına çıkardı. Cenner'ten düşmesine sebep olan meleğe, "İşler bir şekilde yoluna giriyor, değil mi?" diye sordu.

Lucifer, "Kesinlikle öyle," dedi ve havayı dolduran, neredeyse elle tutulabilir gerilim, hızla hareket eden bir yaz fırtınası gibi dağıldı, atmosfer birden temiz ve berrak havayla doldu.

Herkes amaçsızca dolaşıyor, o tuhaf kapanış hissinin tadını çıkarıyor gibiydi. Aaron hepsinin aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Verchiel'le haydutlarının tehdidi denklemden çıkarılmıştı ve sakinler artık hayatta kalmaktan başka şeyler –mesela bağışlanmayı- düşünmekte serbestti. Artık onlara özel bir özgürlük bağışlanmıştı ve Aaron kendisine, öykünün bu bölümünün tatmin edici bir sonla bitmesinde büyük bir rol oynadığı gerçeğinden biraz olsun gurur duyma iznini verdi.

Kolu hala Vilma'nın belinde olan Aaron, Gabriel sadakatsizle yanında dururken, "Çok tuhaf," dedi. "Onları ilk kez mutlu görüyorum." İnsan şifacı Kraus bile, oraya uyum sağlıyor gibiydi, şimdiden Verchiel'in Aerie'ye saldırısından sonra iyileşmemiş olanların bakımını yapmaya başlamıştı.

"Çok güzel," diyen Gabriel'in kuyruğu sallanmaya başladı.

Vilma, Aaron'ın kolunu şefkatle sıkarak başını omzuna dayadı. "Hepsi senin sayende," dedi. "Bunu yapan sensin. Onlara yalnızca hayalini kurabildikleri bir şey verdin."

Kız geri çekilerek Aaron'ın yüzünü inceledi. Vilma'nın bakışı sarhoş ediciydi ve Aaron, hayatının geri kalanında sadece o gözlere baksa, tatmin edici bir hayatı olurdu. Kız, işaretparmağıyla Aaron'ın göğsünün ortasını dürttü.

"Sen, Aaron Corbet," dedi. Sesi, Aaron'ın hayatı boyunca duyduğu en güzel şarkının notaları gibiydi. "Onların hayallerini gerçekleştirdin."

Aaron istese de daha muhteşem bir an hayal edemezdi ama hayatındaki her şey gibi o da değişmek üzereydi. Çünkü o ulaktı ve onun hayatındaki her şeyden daha önemli olan bir amacı vardı.

Aaron o hissin göğsünün derinliklerinde büyümeye başladığını hissetti. His ona her geçen saniye yükselen, güçlenen bir sesle sesleniyordu.

Vilma, "Aaron, sorun ne?" diye sordu. Aaron titremeye başlayınca, Vilma ondan uzaklaştı.

Çocuk, içinde hiç şüphe olmayan bir sesle, "Sorun yok," dedi. İşte bu kadardı, canavarlar ve hain meleklerle yaptığı savaşlar, her şey, onu bu noktaya getirmek içindi. "Her şey tam olarak olması gerektiği gibi."

Aaron kanatlarını sırtından çıkarırken ellerinden bir parıltı, daha önce hiç tamamiyle kullanılmamış doğaüstü bir güç kaynağı yayılmaya başladı. Sakinler onu -neler olduğunu- gördü ve kimileri gülümsemeye, bazıları mutluluk gözyaşları dökmeye başladı. Yalnızca Aaron'a ait güç, ona seslendi. Çocuk sakinlere doğru giderken onlar da Aaron'a doğru çekildiler, çok uzun zamandır gelmesini bekledikleri kurtuluşu aradılar.

Aaron Corbet aralarında dolaşarak dokunuşuyla günahlarını affettirirken, kim olduğunu ve neye dönüştüğünü dü-

şündü. Hiçbir zaman Lynn-Massachusetts'te yaşayan evlatlık bir çocuğun, Tanrı'nın bağışlayıcılığının gücüne hükmedebileceğini hayal etmemişti. Ama böyle olmalıydı – kaderde *her zaman* böyle olması vardı. Evet, zorluklarla karşılaşmış, sevdiklerini kaybetmiş ve sonsuz gibi görünen engelleri aşmıştı ama o kadar acı ve ızdıraptan sonra, muhteşem bir şey başarmıştı.

Aerie'nin düşmüş melekleri devasa ateş böcekleri gibi parlıyor, havada, Aaron'ın tepesinde çırtıkça nazikçe dokunulan arp telleri gibi sesler çıkarak yanardöner kanatlarıyla dans ediyorlardı. Aaron döndü ve Alim'in önünde beklediğini gördü. Düşmüş melek tedirgin görünüyor, özlemle bir Aaron'a, bir so-kağın ilerisindeki iş yerine bakıyordu.

Aaron, "Endişelenme," diyerek ona güven verdi ve uzanıp adamın kolalı beyaz gömleğinin önüne dokundu. "Kitaplarına iyi bakacağız. Tam bu göreve uygun birini tanıyorum."

İkisi de Kraus denen adama baktılar. Adam dizlerinin üzerine çökmüş, yukarıda süzülen, takımyıldızları andıran meleklerle huşu içinde bakıyordu. Aaron, "Bence şahane bir iş çıkaracak," dedi ve parmak uçlarındaki güç, Alim'in içine aktı.

Düşmüş meleğin et, kan ve kemikten oluşan kabuğu beyaz bir ışık patlamasıyla yanıp gitti ve merkezin üzerinde uçan kardeşleri, melek Tumaël'i aralarına aldılar.

Aaron, Lorelei'yla Lehash'in ağır ağır ona doğru yürüdüğünü görünce gülümsedi. Silahşor, son düşmüş meleklerden bi-

riydi ve Nefilim'in dokunuşu olmadan da yerinden sıçrayıvercekmış gibi görünüyordu.

Babasının ceketine tutunan Lorelei, "Vakti geldi," diyordu. Lehash gözlerini Aaron'dan ayırmıyor, baba kız tereddütlü adımlarla polisin kurtuluşuna doğru yürürken bir şey söylemiyordu. Diğer Nefilimler, geçerken ona şefkatle dokundular, onları koruduğu için teşekkür ettiler ve evine giden yolculuğun iyi geçmesini dilediler.

Kovboy melek, Aaron'ın önünde durdu ve şapkasını saygıyla çıkardı. Nefilim elini Lehash'e doğru kaldırdı, parmaklarının silueti içindeki o nabız gibi atan, beyaz gücün parıltısı arasında zar zor seçiliyordu.

Lehash birden, "Bekle," dedi ve elini kaldırarak Aaron'ın kendisine dokunmasına engel oldu. "Gidemem," dedi ve yükselişini hevesle bekleyen Nefilimler'in yüzüne baktı. "Biri onlara göz kulak olmalı, onları korumalı." Aaron'a baktı. "Daha öğrenmeleri gereken çok şey var."

Lorelei babasının omzunu sıktı, ona yaslanarak kır sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. "Biz iyi olacağız," dedi. Aaron da başını sallayarak hemfikir olduğunu gösterdi.

Lehash meleklerle insanların çocuklarına son kez baktı, sonra bakışlarını kızının duygu dolu gözlerine çevirdi. "Muhtemelen öyle olacak," dedi ve uzanıp kızın yanağını avcuna aldı. "Ama biraz daha kalmaya çalışmanın zararı yok." İkisi de güldüler ve son kez kucaklaştılar.

Sonra Lehash kızını bıraktı ve Aaron'a dönerek göğsünü şişirdi. "Eee, hadisene kurtarıcı çocuk. Bütün gün burada bekleyemem."

Aaron geniş bir tebessümle gülümsedi ve avcunu düzleştirerek silahşorun göğsüne dayadı. Ardından, Lehash'ın gerçek şekli yavaş yavaş belirp insan kabuğu kalın bir toz ve kir tabakası gibi sıyrılırken, onu huşu içinde izledi. Lehash adındaki melek kanatlarını aralıksızca, kuvvetle çırparak kendini gökyüzüne fırlattı, havada dalışlar yapıp dönerek akıl almaz aerobik hareketleri sergiledi, sonra da diğerlerine katıldı.

Lorelei gözlerindeki mutluluk gözyaşlarını silerek, "Gösterişçi, ne olacak," dedi.

Aaron başını kaldırıp Aerie'nin meleklerine baktı, her birini hafızasına kazıdı. Karşısındaki, muhteşem bir manzaraydı: Sanki yıldızlar, onlara daha iyi bakmak için gökyüzünden aşağı inmişlerdi. Aaron bu anı, öleceği güne dek hatırlayacağını, üzerine titreyeceğini biliyordu ama aynı zamanda bunun bitme vaktinin, üzerinde uçan meleklerin gitme vaktinin geldiğini de biliyordu.

Heybetli kanatlarını ardına dek açtı ve kollarını yukarı, meleklerle doğru uzattı. "Affedildiniz," diye seslendi.

Melekler teker teker dünyasal düzlemi terk ettiler. Yaratıldıkları, onlardan uzun zamandır esirgenen ama şimdi onları ilahi kollarıyla sarıp sarmalayan yere gittiler.

Cennet, onları evlerine buyur etti.

Aaron başını eğerek gözlerini sabah göğünden ayırdı ve şokla utanç karışımı bir hisle, unuttuğu bir melek olduğunu fark etti.

Lucifer esmer, yakışıklı yüzünde şahane bir tebessümle tek başına duruyor, kardeşlerinin gittiği yere bakıyordu. Bakışlarında özlem ama aynı zamanda sonunda kefaretlerini ödeyen ve Cennet denen ihtişamı tatmalarına izin verilen kardeşleri için duyduğu mutluluk vardı.

Aaron, "Aynısını senin için de yapabilecek miyim?" diye sorarak gökyüzünün ötesini düşünmeye dalmış olan babasını irkiltti.

Lucifer minik fareyi avcunda tutuyor, tüylerini şefkatle okşuyordu. Melek kederle, "Bilmiyorum," diyerek başını salladı. "Denemeye korkuyorum."

Aaron ona yaklaştı ve elini nazikçe babasının göğsüne koydu. İçindeki gücün yükseldiğini hissetti ve bir an için beklenen şeyin olacağına, dairenin tamamlanacağına ve nihai affın, her şeyi başlatan meleğe bağışlanacağına inandı.

Ama öyle olmayacaktı.

İlahi güç, çocuğun içinin derinliklerine çekildi ve küçülmek, varlığının merkezindeki bir köze dönüştü.

Aaron kederle, "Üzgünüm," diyerek, elini babasının göğsünden çekti ve düşmüş meleklerin ilki, ona gülümsedi. Hüzünlü bir tebessümdü ama anlayış ve sonsuz bir sabırla doluydu.

Lucifer, "Ben de," diyerek bakışlarını Aerie'nin üzerindeki, aydınlanan sabah göğüne çevirdi ve avcuna yerleşmiş minicik hayvanı nazikçe okşamaya devam etti.

"Ben de."

EPILOG

Lucifer, Sabahyıldızı Aziz Athanasius Kilisesi ve Yetimhanesi'nin dışında durup Nefilimler'in seslerine kulak kabarttı. Dünyada başka Nefilimler, meleklerin oynasmalarından doğan, doğuştan içlerinde olan güç, hayatlarının on sekizinci yılında ortaya çıkan çocuklar olduğunu biliyordu.

İyi ki doğdun.

Hava sıcaklığı son bir saatte hatırı sayılır derecede düşmüş, kar yağmaya başlamıştı. Lucifer dikkatini havadaki değişime yöneltti, karlar gökyüzünden yavaşça süzülürken her bir kar tanesinin ayrıntılarını inceledi. Omzundaki fare, yağan kış yağmuru merakla kokladı ve minicik pembe dilini çıkararak düşmüş meleğin koyu mavi takım elbisesinin ceketinde eriyen karın sularını yaladı.

Kuzeydoğuda geçirdikleri yaz, zalimlik derecesinde sıcak olmuştu ve New England kışı da aşırı uçlarda olacak gibi görünüyordu. Ama hava sıcaklığı, düşmüş meleklerin ilkinin canını sıkıyordu. Mevsimsel değişimler çok hoşuna gidiyordu. Öyle olmasa, yeni Aerie'nin batı Massachusetts yerine San Diego, California'da kurulmasını önerirdi.

Aerie'nin düşmüş melekleri gitmişti ama Nefilimler kalmıştı. Onlar, paranormal tehlikelerle dolu dünyanın yeni koruyucuları olacaklardı. Verchiel'le Güçler'i gerçek amaçlarını yok saymış, enerjilerini onlara verilen görev yerine kişisel bir kine yöneltmişlerdi.

Düşmüş melek, nasıl güçlenmekte olan Nefilimler'i hissedebiliyorsa, bu dünyada olmaya hakkı olmayan, Dünya'ya ve sakinlerine zarar vermek isteyen şeylerin varlığını da hissedebiliyordu. Şimdi Güçler'in sorumsuzluğunun sonuçlarını bertaraf etmek ve Tanrı'nın seçilmiş yaratılarının dünyasına zarar gelmesini önlemek, Nefilimler'in sorumluluğuydu.

Ama Nefilimler'in böylesine büyük bir görevi üstlenmeden önce öğrenmeleri ve kendisinin, Aaron'ın ve Lorelei'in onlara öğretmesi gereken çok şey vardı.

Altı aydan fazla zamandır buradalardı. Yeni Aerie, Verchiel'le askerlerinin eski yerinde kurulmuştu. Ravenschild Sitesi, azalan Nefilimler'e fazla büyük gelmeye başlamıştı. Düşmüş meleklerin gidişinden sonra, Nefilimler için yeni bir çağ başlamıştı. Verchiel ve ordusunun başlattığı katliamın kurbanı ol-

maktan çıkan Nefilimler'in önünde, bireysel olarak yazacakları yeni bir tarih vardı.

Kendisine gelince, Lucifer buna yukarıdaki Kutsal Babası'nın, kendisi için hazırladığı yeni bir sınav olarak bakıyordu. Tanrı'nın insan sürüsünü koruyacak olanları eğitecek ve sonunda, her şey yolunda gittiği takdirde, kendi haince günahını bağışlatacaktı.

Kar daha hızlı yağmaya başladı ve şiddetli bir rüzgar, Lucifer'in önündeki bakımsız bahçede dans eden beyaz girdaplar oluşturdu. Lucifer kiliseyle yetimhanenin etrafındaki çalıların içinde yaşayan, yuvalarının derinliklerine gömülmüş olan, ilkel içgüdüleri onlara bunun çok sert bir kış olacağını ve çok geçmeden her şeyin buz gibi, beyaz bir battaniyeyle kaplanacağını söyleyen küçük hayvanları hissedebiliyordu.

Ve bu ölüm mevsiminden sonra, yeniden doğuş mevsimi gelecekti.

Lucifer'in istediği tek şey, çok uzun zaman önce Cenner'te ona ittifak yemini etmiş olan kardeşlerinden dilediği gibi, Babası'ndan da özür dileyebilmektir. Ama bu fırsatı dışıyla tırnağıyla kazanması gerekiyordu ve bunun için çok ağır bir bedel ödeyeceğini biliyordu.

Omundaki fare, Lucifer'in kulağına fısıldadı. Üşüyor, içeri girmek istiyordu. Lucifer minik arkadaşının isteğine uyarak onu içeri, fırtınadan korunan bir yere götürdü. Sonuçta Nefilimler'i önlerindeki göreve hazırlamak için yapılacak çok şey vardı.

Lucifer bir kez daha, Her Şeye Kadir Tanrı'nın o muhteşem ışıyla yıkanan kardeşlerini düşündü ve kendisinin de Kutsal Majesteleri'ni yeniden göreceği günün özlemini duydu. Akılının o derin, karanlık yerinde büyüdüğünü hissettiği şey, bir kıskançlık tohumu muydu? O hissi kök salma, etrafına zarar verme fırsatı bulamadan, çabucak ezdi. Düşmüş meleklerin ilki, kıskançlığın acı meyvesini tıkabasa tatmıştı.

Bağışlanmanın bedeli gerçekten de yüksek olacaktı ama böyle, Lucifer Sabahyıldızı'nın ödemeye istekli olduğu bir bedeldi.

Aaron'la Gabriel, hızla biriken karların üzerinde yürüyüp Aerie'nin yeni sakini aradılar.

Çocuk, iki haftadan beri onlarla yaşıyordu. Adı Jeremy Fox'tu ve Londra, İngiltere'den gelmişti. Aaron onu o haşmetli, eski şehrin sokaklarında yaşayıp bozuk para dilenir ve çöpte yemek ararken bulmuştu. Çocuk, sokaktan gelip geçenlerin gözüne, değiştirilmesi gereken acınası bir akıl sağlığı sisteminin bir başka üzüntü verici örneği gibi görünüyor, kendi kendine mırıldanıp bağıyor, İngiltere'nin en büyük şehrinin sokaklarında avare avare dolaşıyordu. Yerini bulmak zor olmamıştı, içindeki Nefilim gücü şiddetliydi ve resmen, bulunmak için haykırıyordu.

Aaron, çocuğu terk edilmiş okulun arkasında, karla kaplı oyun parkında buldu. Çocuk tırmanma çubuklarının üzerinde oturuyor, aşağı sarkıttığı spor ayakkabılı ayaklarını sallıyordu. Kum sarısı saçlarıyla omuzları karla kaplıydı. Çocuk

oraya uyum sağlamakta güçlük çekiyordu ve Lorelei onun için endişeliydi.

Aaron ona yaklaştıkça, "Hey," dedi.

Hiçbir şeyin dışında kalmak istemeyen Gabriel de, "Hey," dedi.

Çocuk, içinde yaşamaya başladığı tuhaf dünyayı yok saymak istercesine sessiz kaldı. Aaron onu anlayabiliyordu, kendisi de aynı ruh halini tadalı çok uzun zaman olmamıştı.

Çocuğu, yoktan var olmuş gibi görünen iki çılgın Amerikalı'nın anlattığı hikayeyi dinlemeye ikna eden Lorelei olmuştu. İnsan kadınlarla ilişki kuran melekler ve onun sonucunda doğan çocuklarla ilgili fantastik bir hikayeydi. Jeremy'ye, yardım edebileceklerini söylemişlerdi ve Aaron çocuğun gözlerinin temkinli bir umutla doluşunu izlemişti.

Bunu evet olarak kabul eden ve çocuğa itiraz etme fırsatı vermeyen Nefilim, kurtarıcı sorunlu genci parlak siyah kanatlarının arasına almış ve Aerie'nin güvenliğine götürmüştü.

Çocuk o zamandan beri buradaydı ama yeni hayatına uyum sağlıyor gibi görünmüyor, insanlığına sıkı sıkı tutunuyor, dönüşmekte olduğu şeyin gerçekliğini reddediyordu.

Aaron en üstteki çubuğun üzerinde oturan çocuğa bakarak "Lorelei senin için endişeleniyor," dedi. "Seni bulmamın iyi olacağını düşündü - konuşmaya ihtiyacın falan olabilir diye."

Gabriel oyun parkındaki aletleri kokluyor, burnu, şimdiden birikmiş olan iki buçuk santimlik karı eriterek oyuklar açıyordu.

Rüzgar birden şiddetlenerek pudramsı karın sürüklenmesine, o beyaz nesnenin bazı yerlere diğerlerine yağdığından çok yağmış gibi gözükmeye sebep oldu. Kış rüzgarı can yakıcıydı ama Aaron'ın canını bir zamanlar sıkıdığı kadar sıkıyordu. *Bu da Nefilim olmanın bir başka güzel yanı,* diye düşündü. Onlar için havanın sıcak ya da soğuk olması fark etmiyordu, gezegendeki her iklime kusursuzca uyum sağlayabiliyorlardı.

Jeremy yine cevap vermedi ve metal tüneğinde kıpırdama-
dan oturmayı sürdürdü.

"Herhalde konuşmak istemiyorsun," diyen Aaron, ellerini baharlık ceketinin ceplerine soktu. "Eh, istersen, nerede olduğumu..."

Çocuk dönüp ona bakarken başının tepesindeki karlar, sal-
ladığı ayaklarının dibine, yere döküldü. "Senin bir tür kahrola-
sı kurtarıcı olduğunu söylüyorlar," dedi Jeremy, aksanı yoğun,
konuşması, bastırıldığı duygularla doluydu. "O nasıl bir şey, ha?"

Çocuğun sorduğu, Aaron'ın pek sık düşünmemeye çalıştığı
bir şeydi. Yapması gereken bir işi, gerçekleştirmesi gereken bir
amacı ve kaderi olduğunu biliyordu. Ama kurtarıcı lakabı, ta-
hatlıkla taşıdığı bir lakap değildi.

Aaron tırmanma oyuncuğuna yaklaştı. "Duyduğun her şeye
inanma," diyerek yatay borulardan birini umursamaz bir tavir-
la, iki eliyle kavradı. "İkimizin arasında çok az fark var," dedi
çocuğa. "Kısa zaman önce benim aklımdan da şu an senin ak-
lından geçenler geçiyordu."

Jeremy'nin yüzü öfkeyle doldu ve çocuk kendisini yukarıdan bırakarak karla kaplı zemine indi. Sonra göğsünü şişirerek, gözlerinde öfkeli bakışlarla Aaron'ın üzerine yürüdü. Yaşça büyük Neflim, yerinden kıpırdamadı.

"Ne düşünüyor muyum?" diye tısladı Jeremy. "Melek güçlerini kullan ve bana kahrolası kafamın içinde neler döndüğünü söyle kanka."

Gabriel gelip Aaron'ın yanında durmuştu. Burnu, soğuk kış örtüsünün altında yaptığı keşiflerden dolayı karla kaplıydı. "Aaron'la öyle konuşmasan iyi olur," diye uyarıda bulunan köpeğin, boynunun etrafındaki tüyler kabardı. "Yalnızca yardım etmeye çalışıyor."

Aaron aşağı uzanıp köpeğin böğrünü okşayarak ona güven verdi. "Sorun yok Gabe," dedi. "Jeremy'yle konuşuyoruz, o kadar. Canı biraz sıkkın."

Labrador bir şeyler homurdandı, sonra bir sincap dikkatini dağıttı ve Gabriel heyecanla havlayarak fırlayıp hayvanın peşine düştü.

"Sana kafanda nelerin döndüğünü mü söylememi istiyor sun?" diye sordu Aaron, yeni Neflim'e. "Dünyanın delirdiğini, bildiğin, ömrün boyunca hiç değişmeyeceğini sandığın şeylerin son doğum gününden beri altüst olduğunu düşünüyor sun." Aaron duraksadı. "Şimdiye kadar nasıldım?"

Jeremy, Aaron'ın gayet yakından tanıdığı içsel bir öfkeyle tısladı. "Hiçbir şey bildiğin yok," diye hırlayan çocuğun parmak uçlarından, ilahi ateş kıvılcımları fışkırdı.

"Nerden biliyorum, biliyor musun?" diye sordu Aaron. "Çünkü bunlar bana olurken, içimdeki güç normal hayatımı elimden almaya karar verdiğinde ben de harfi harfine aynı şeyleri düşünüyordum." Aaron ellerinden birini göğsüne koydu, gözlerini Jeremy'ninkilerden hiç ayırmıyordu. "Ben de aynen bunları düşündüm."

Çocuğun öfkesi, birden ona tutunacak gücü kaybetmişçesine ne söner gibi oldu. Öfkesi ellerinden kayıp gitti ve Jeremy'nin cüssesi küçülmüş gibi göründü. Sanki dönüştüğü şeye duyduğu öfke, ona güç veren tek şeydi. Acınası bir şekilde, "Ona daha ne kadar direnebilirim, bilmiyorum," diyen Jeremy'nin yüzündeki karlar eriyor, şimdi gözlerinden akan sıcak yaşlarla birleşiyordu. "Onu içimde hissedebiliyorum. Dışarı çıkmak için beni pençeliyor."

Aaron "Ona direnmene gerek yok," dedi. "Bu yüzden buradasın: gerçekte ne olduğunu, kaderini öğrenmek için."

Çocuk bunun üzerine alçak sesle gülerek yüzündeki yaşları silip burnunu çekti. "Kader mi?" diye sordu. "Öyle bir şeye sahip olduğumu bilmiyordum."

"Kendinle ilgili bilmediğin çok şey olduğuna bahse girerim," dedi Aaron. "Bırak da sana öğretilim."

Böylesi, bazen sabrını zorluyordu.

Aaron bir avuç taze kar alıp kartopu yapmaya başladı. "İşte geliyor," diye uyarıda bulundu. Son yağın karlar yağmurla

karıştı, kartopu yapmak için kusursuz olan sulu kara dö-
nüşmüştü.

Gabriel ön bahçenin diğer tarafına çömelmişti. "Hazırım,"
diye hırladı.

Aaron o günlerde kendini sıklıkla, Gabriel'in o anda hisset-
tiği gibi hissediyordu: Gergindi ve önündeki en yeni engelle
kafa kafaya çarpışmaya hazır.

Kartopunu fırlattı ve top düşerken Gabriel havaya sıçrayıp
onu ağızla yakaladı. "İyi tutuş oğlum," diyen Aaron, ellerini
çırparak hayvanı yetenekleri için övdü.

Gabriel kartopunu yemeye başladı, sıkıca toplanmış olan karı
çatır çatır çiğnerken, ağzının iki tarafından parçalar döküldü.
"Bir tane daha yap," dedi Labrador, çiğneyişlerinin arasında.

Hayatın akışına kendini kaptırmak, nihai lider olmak, dün-
yanın ağırlığını omuzlarında taşımak çok kolaydı. Kendine, ha-
yatta Nefilimler'in lideri olmaktan başka şeyler de olduğunu
hatırlatmak için böyle anlara ihtiyaç duyuyordu.

Gabriel buzlu yemeğini bitirmiş, kuyruğunu neşeyle sal-
layarak bir sonrakini bekliyordu. "Haydi Aaron," dedi köpek.
"Bir tane daha at."

Aaron çömelip beyaz nesneden biraz daha topladı. "Bunu
hayatta yakalayamayacaksın," diyerek köpeği şakacıktan uyar-
dı, en iyi arkadaşını daha da heyecanlandırdı.

Aaron sorumluluğunun çok büyük olduğunu, dünyayı koru-
ma görevinin ona ve onun gibilere verildiğini biliyordu. Onları

bu işe hazırlamak kendi göreviydi ve zorlu bir işti ama Aaron'ın
bunu layığıyla yerine getirebileceği kesindi.

"İşte geliyor," diyerek hayvanı uyardı ve kartopunu gücü-
nün yettiği kadar sert bir biçimde, bir kavisle havaya fırlatıp
ardından düşüşünü izledi. Gabriel topun peşine düşerek karla-
rın üzerinde sıçradı, gözlerini düşmekte olan ödülüne dikmişti.

Böylesi, elinde olsa seçeceği türden bir hayat mıydı? Hayır,
imkanı yoktu ama Aaron artık ona teklifsizce dayatılan kade-
re içerlemiyordu. Onun kaderi buydu ve Aaron onu öyle ka-
bul etmeyi öğrenmişti.

Gabriel kartopunu ağzında tutarak yanına geldi, sonra da
topu ayaklarının dibine attı.

"Ne, bu seferkinin tadı güzel değil miydi?" diye sordu Aa-
ron, köpeğe.

"Doydum," diyen Gabriel, kara yatıp sırtüstü dönmeye ka-
rar verdi. Aaron köpeğinin tuhaf hareketlerine gülerek karı tek-
meledi ve hayvanın açtıktaki, pembe karnına yığdı.

İkisi de bir Nefilim'in gelişini önceden haber veren kıpırtıyı
havada hissetti ve gelenin özel biri olacağını fark etti.

Gabriel heyecanla, "Geliyor," diyerek ayağa fırladı ve tüyle-
rindeki karı atmak için silkelendi. Aaron'sa kızın gelişini gör-
mek için önündeki açıklık alanı taradı.

Bir buçuk metre kadar ötelerinde hava parıldayıp kıpır-
damaya, merkezinde daha koyu bir bölge oluşmaya başla-
dı. Gabriel neşeyle havlamaya koyuldu, kuyruğunu deli gibi

sallıyordu. Aaron bazen kızı kimin daha çok sevdiğini merak ediyordu.

Vilma Santiago yoktan var oldu. Yeni yağan karın rengindeki yumuşak, beyaz kanatları, etrafındaki boşluğu böldü. Böylesine kısa bir zamanda bu kadar çok gelişme kaydetmesi inanılmazdı. Kız da mirasını kabul etmiş, içindeki melek tabiatına kucak açmıştı.

Gabriel kendini tutamayarak kızı görmek için karların arasında koşturdu. Tekrar tekrar, "*Vilma geldi!*" dedi, kız da onun heyecan dolu şefkatini kabul etmek için diz çöktü. O da köpeği gördüğüne çok sevinmiş gibiydi.

Birbirlerini son görüşlerinden beri birkaç gün geçmişti, çünkü Vilma baharda, yakındaki bir üniversiteye başlamaya hazırlanıyor ve teyzesiyle eniştesine, başka şehirde okula gideceğini kabul ettirmeye çalışıyordu. Vilma Santiago hayatının kontrolünü ele geçiriyordu ve Aaron kızla gurur duyuyordu.

Kız, Aerie'nin düşmüş meleklerinin affedilişinden kısa bir süre sonra Lynn'e, teyzesiyle eniştesinin yanına dönmüştü. Aaron bunun zor olduğunu tahmin ediyordu çünkü aralarındaki ilişki, kızın evlerinden aniden ayrılışıyla gerilmişti ama Vilma'nın kendini bulmak için zamana ihtiyacı olduğu yönündeki açıklamasını, istemeyerek de olsa kabul etmişlerdi.

Vilma heyecan içindeki Labrador'a sevgi yağdırma işini bitirip yüzünde sinsice bir tebessümle Aaron'a doğru yürüdü. Çocuk onun güzelim kanatlarını sırtına doğru çekerken, yüzünde yalnızca çok hafif bir rahatsızlık belirdiğini gördü.

Kız, "Seni özledim," diyerek Aaron'ın dudaklarına kocaman bir öpücük kondurmak için öne uzandı.

Aaron onunla yarı yolda buluştu, kendi dudaklarını istekle kızınkilere bastırdı. Sonra kucaklaştılar. Aaron hiçbir şeyin, Vilma'yı kollarına almak kadar güzel olmadığından emindi. Öyle bir şey varsa da kendisi hatırlamıyordu.

Kız Lynn'e döndükten sonra okul müdürünü aramış, müdür ve öğretmenleriyle temasa geçip ani yokluğundan dolayı kaçırıldığı final projelerini tamamlamıştı. Göz açıp kapayınca kadar gerekli olan her şeyi yaparak lise diplomasını onur derecesiyle almıştı. Mezuniyet töreninin gösterişini, haşmetini yaşamamış olabiliyordu ama Vilma, üniversite bitirme hayali için gereken şeyi elde etmişti.

Aaron çok sevdiği ve saygı duyduğu genç kıza sarılırken, *belki bir gün ben de liseyi bitiririm*, diye düşündü. Ama bitirdiği takdirde de sorun olmazdı çünkü Aaron, hayatta kendini başka şeylerin beklediğinden emindi.

Gabriel tıknaz başını ikisinin arasına sokmaya çalıştı. Genelde yiyeceğe olduğu kadar sevgiye de aç olan köpek, "*Merhaba, beni hatırlıyor musunuz?*" diye sordu.

Vilma, Aaron'ın deliler gibi sevmeye başladığı hafif, neşeli bir sesle güldü ve eğilip hayvanı da kucakladı. "Seni nasıl unutabiliriz Gabriel?" diye sordu kız, sahte bir korkuyla.

Labrador, kızın ek ilgisini kabul ederek, "*Biliyorum*," dedi. "*Bayağı özelim ben.*"

"Öylesin dostum," diyen Aaron, Vilma'nın elini tuttu ve onu, eski yetimhanenin içindeki yeni evlerine doğru götürmeye başladı.

Kız karların arasında, Aaron'ın yanında yürürken, "Burada her şey nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Aaron, "özellikle de sen geldiğin için." Sonra da kızla birlikte olduğuna ne kadar memnun olduğunu göstermek için, Vilma'nın elini hafifçe sıktı.

Vilma da aynı şekilde, sihirli bir tebessümle karşılık verdi. Aaron, Lorelei'in bu tebessüm kadar güçlü bir büyü yapabileceğinden şüpheliydi.

Aaron'ın böyle anlara ihtiyacı vardı çünkü böylesi, her şeye başka açıdan bakmasını sağlıyordu.

Gabriel, köpek yüzünde ciddi bir ifadeyle birden, "*İkinizin ne zaman bebekleri olacak?*" diye sordu.

Soru, onları tamamen gafil avlamıştı ve Aaron, yanaklarının utançla kızardığını hissetti. Vilma da kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı. Gabriel kendisine gülünmesinden hiç hoşlanmazdı. Köpek cevap bekliyordu. Vilma'nın bu soruya ne anlam vereceğine dair hiçbir fikri yoktu ama Aaron, köpeğin sorusunun, son Malakim'in Verchiel tarafından öldürülmeden önce ona söylediği şeylerle ilgili olduğundan kuşkulanıyordu.

Melek büyücü, dünyaların arasındaki o tuhaf yerde, "Bunu ilk ben söyleyeyim, çocuklarınız tam anlamıyla muhteşem olacak," demişti.

Lehash, Malakimler'in geleceği görme yetisinin olduğunu söylemiş, Malakim de Vilma'yla ikisinin çocukları -muhteşem çocukları- olacağını görmüştü. Aaron bu bilgiyi onunla paylaşmaya zahmet etmemiştii çünkü kıza, ilişkilerinin gidişatı konusunda herhangi bir şekilde baskı yapmak istememiştii.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Vilma, köpeğe.

"*Merak ettim, o kadar,*" diye cevap verdi Gabriel. "*Çocuklarınızın muhteşem olacağından eminim.*"

Binanın girişine ulaşırlarken, Aaron kızın gözlerini üzerinde hissetti.

Aaron kapıyı açmak için uzanırken Vilma, "Ya siz ne düşünüyorsunuz Bay Corbet?" diye sordu. "Öyle mi olacaklar?"

Aaron kapıyı açıp köpekle kızın, kendinden önce girmesine izin verdi. Vilma kollarını kavuşturup kapının hemen içinde bekliyordu, Aaron, kapının arkasından çarpmasına müsaade etti.

"Eee?" dedi kız, azarlarcasına.

Aaron yüzünde kontrol edemediği bir tebessümle, "Evet," dedi. Bir sonraki adımı atıp evlenmeye ve eninde sonunda çocuk yapmaya karar verdiklerinde, Aaron bunun hayatındaki en harikulade şey olacağını biliyordu. Vilma'yla bir aile kurmak, sabırsızlıkla bekleyeceği bir şeydi.

Geleceği beklemesine sebep olacak bir şey.

"Evet, kesinlikle muhteşem olacaklar," dedi Vilma'ya.

O zamana kadar, yapılması gereken çok şey vardı.

KADERİ CENNET Mİ CEHENNEM Mİ ?

Aaron'ın lisedeki son yılı çok sıradışı geçmişti. Yarı melek, yarı insan olan Aaron'a, düşmüş melekleri Cennet'e kavuşturma görevi verilmişti. Ama Karanlık Güçler'in lideri, Aaron'ı ve meleklerin Tanrı'yla uzlaşma umutlarını yok etmeye kararlıydı.

İçindeki akıl almaz gücü kendi lehine kullanmak için çabalayan Aaron, nihai savaşa hazırlanıyordu. Karanlık Güçler'in artan kuvvetiyle, bu savaş Aaron'ın beklediğinden daha çabuk patlak verebilirdi. Aaron'ın değer verdiği herkes şimdi ciddi bir tehlike altındaydı.

Aaron sevdiği kızı ve tanıyıp bildiği tek aileyi kurtarmak zorundaydı. Onları Karanlık Güçler'den kurtaramazsa, düşmüş melekleri nasıl kurtarabilirdi?

HER ŞEY NASIL BAŞLADI

WWW.SNIEGOSKI.COM

Kansı ve labrador retriever köpeğiyle Massachusetts'te yaşıyor.

Kapak Tasarım: Sammy Yuen Jr.